

அவனுக்கு நான் அழகு

அத்தியாயம் 1

அந்தி மாலைச்சூரியன் தன் கிரகணத் தூரிகையால் வான்மகளுக்கு வண்ண ஓவியம் வரைந்து கொண்டிருந்தான். தன் அலைக் கரங்களால் தழுவத் துடிக்கும் கடற் காதலனை எண்ணி வான்மகளும் நாணமடைந்து சிவந்து கொண்டிருந்தாள்.

மாலை மயங்குகின்ற அந்த நேரத்தில் ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளை ரசித்த வண்ணம் "வாவ் எவ்வளவு அழகு அம்மா! கடலே அழகு மா! எத்தனை உயிர்கள்! எத்தனை பொக்கிஷங்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் மேலே நாம் உருவாவதற்குக் காரணமே இந்த கடல் தானே!" என்றாள் செளமியா.

சிறு எரிச்சலுடன் "நீ தினமும் ரசிக்கும் அலைகள்தான்! எங்கேயும் போய் விடாது முதலில் நான் கேட்டதிற்கு பதில் சொல்!" என்றாள் நிர்மலா.

"மம்மி! வேவ்ஸ் மூவ் ஆயிட்டே இருக்கு! உங்க மேட்டர் தான் இரண்டு நாளா அப்படியே இருக்கு! நிம்மி போர் அடிக்காதே மம்மி!" என்ற செளமியின் பதிலில் சற்றே கோபமடைந்த நிர்மலா "செளமி பீ சீரியஸ் நாளைக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து வராங்க! அவர்களை வர வேண்டாம்னு சொல்லுங்க! எனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம்! இதே பல்லவியைத்தான் இரண்டு நாட்களாகப் பாடிகொண்டிருக்கிறாய்! முதல்ல இந்த நிம்மி மம்மின்னு கூப்பிடுவதை நிறுத்து. அழகா தமிழ்ல அம்மான்னு கூப்பிடமுடியாதா?" என்று முடிப்பதற்குள்

"நிம்மி மம்மினு ரைமிங்கா சொன்னேன்! சீரியஸ்னா ஹாஸ்பிடல்ல போய் நோ சொல்லவா?" என்று கண்களை சிமிட்டியவாறு கூறிய செளமியின் பதிலில் கடுப்படைந்த நிர்மலா "ஏழு கழுதை வயசாச்சு! இன்னும் இப்படியே விளையாடிகிட்டே இருந்தா எப்படி?" என்றாள்.

"எனக்கு வயசு இருபத்தியொன்று, ஏழு கழுதை வயசுன்னா? என்று யோசிப்பதுபோல் பாவனை செய்து, அம்மா! ஒரு சின்ன டவுட் ஒரு கழுதை வயசு என்னம்மா?" நான் கொஞ்சம் மாத்ஸில் வீக் எங்கம்மா ஒழுங்காவே சொல்லி தரலை என்று அப்பாவியாய் கண்களை விரித்துக் கேட்ட செளமியின் பாவனையிலும் எப்போதும் சென்டம் வாங்கும் தன் மகள் தன்னை வம்பிற்கு இழுப்பதையும் உணர்ந்து தன் கோபத்தை மறந்து சிரித்தவாறு "அதை கழுதைகிட்ட போய் கேள்" என்று சொல்ல

"அதான்மா உங்ககிட்ட கேட்கிறேன்" என்றாள் செளமியா.

அவள் காதைத் திருகியவாரே "வாலு வாலு உன்னிடம் மாட்டிக் கொண்டு உதய் என்ன பாடு படுகிறாரோ" என்று சிரித்தார்.

“பேரைப் பாராம் உதய்! உதைக்க வேண்டும் அவனை!” என்று முணுமுணுத்தவாறே “அதனால் தான் யாரையும் கஷ்டப்படுத்த வேண்டாம் என்கிறேன்! இன்னும் இரண்டு வருடத்திற்கு இந்த கல்யாணப் பேச்சை எடுக்காதீர்கள்! எனக்கு கடைசி செமஸ்டர் முடிந்து ஒரு வாரம் கூட முடியவில்லை! ரிசல்ட் வந்து நான் எஞ்சினியர் என்று முதலில் சொல்ல வேண்டும்! கொஞ்ச நாள் நான் பிளேஸ் ஆகியிருக்கிற மதுரா கார்மென்ட்சில் வேலை செய்ய வேண்டும்! அப்புறம் நானே டிசைன் செய்து உடைகளை வடிவமைக்க வேண்டும்!” என்று அடுகியவாறே “அப்புறம் தான் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கவே முடியும்! ப்ளீஸ் மா! என்னோட செல்லக் குட்டியல்ல! கொஞ்ச நாள் ப்ரீயா விடுங்களேன்”.

செல்ல மகளின் கொஞ்சலில் இளகியவாறே “டேய் கண்ணா! கல்யாணத்தை முடித்துக் கொண்டு படி! இப்போது நீ வேலைக்குப் போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்! வேலை இல்லாமல் எத்தனையோ பேர் கஷ்டப் படுகிறார்கள்! அவர்களில் யாருக்காவது இந்த வேலை போய்ச் சேரட்டுமே! உனக்கு வேலைக்குப் போயே ஆகவேண்டும் என்று தோன்றினால் கல்யாணம் முடியும் வரை அப்பாவின் ஆபீஸ் போய் வா! அப்படியே உனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் என்றும் அப்பாவிடமும் சொல்லிவிடு!” எனவும்

“ஐயோ அம்மா! அந்த மிஸ்டர் விருமாண்டி சந்திரனிடமா? இரண்டு நாட்களாக நான் சொல்வதைக் கேட்டால்தானே? வேறு வழியில்லாமல் தான் உங்களிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறேன்! ப்ளீஸ் மா! அப்பாவிடம் நீங்களே பேசுங்க!”

“விருமாண்டியா? சௌமி! திஸ் இஸ் டு மச்! உனக்கு எப்படி இப்படியெல்லாம் தோன்றுகிறதோ? உனக்குப் பிடித்ததைச் செய்யும் போது என் செல்ல சந்துப்பாண்ணு கொஞ்சவாயே அப்போது கவனித்துக் கொள்கிறேன். அப்பா சில சமயங்களில் ஸ்ட்ரிக்டாக நடந்து கொள்ளும்போதே நீ இவ்வளவு பேசுகிறாய். அதென்ன சொன்னாய் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறாயா? இதுதான் கெஞ்சும் லட்சணமா? உண்மையில் நான் தான் உன்னிடம் இரண்டு நாட்களாகக் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அப்பாவைப் போலவே நானும் இரண்டு நாட்களில், “உன்னைப் பெண்பார்க்க வருகிறார்கள்! அப்போது எந்த வித சேட்டையும் செய்யாமல் அமைதியாக இரு!” என்று கட்டளையிட வேண்டும்! அது தான் உனக்கு சரிப்படும்.

“ஆத்தாடி அன்னலட்சுமி! என்னைக்கு விருமாண்டிய விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று முணுமுணுத்தவாறே தாயின் பேச்சைக் கவனிக்கலானாள்.

“எப்போதும் போல உன்னைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தால் ஒன்றுமே நடக்காது! முதலில் மாப்பிளையைப் பார்! மற்றது அப்புறமாகப் பேசிக் கொள்ளலாம்! நாளை வருபவர்கள் அருமையான மனிதர்கள்! அந்தப் பகுதியிலேயே செல்வாக்கும் செல்வமும் உள்ள குடும்பம்! ஆனால் பணத்தைப் பற்றி எண்ணாமல் குணத்தைப் பார்ப்பவர்கள்! தாத்தா காலத்திலிருந்த அவர்களது நட்பு விட்டுப்போனதே, என்று அப்பா அவ்வப்போது வருத்தப்படுவார்! இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு திருமணத்தில் சந்தித்தோம்! எவ்வளவு எளிமையாகப் பழகுகிறார்கள் தெரியுமா? மாப்பிளை எவ்வளவு பண்பாக இருக்கிறார் தெரியுமா? இந்த மாதிரி சம்மந்தம் நாம் தேடினாலும் அமையாது! அவர்களாகத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள்! ஒரே ஒரு முறை மாப்பிள்ளை போட்டோ பார்த்துவிட்டு பேசுடா! நானே ராஜகுமாரனே நேரில் வந்துவிட்டானோ என்று அசந்துவிட்டேன்! இவரைவிடப் பொருத்தமான மாப்பிள்ளை கிடைக்காது! இந்த மாதிரி கம்பீரத்தையும் அழகையும் ஒருசேரப் பார்ப்பது கஷ்டம்! கண்களில் கருணையும், கூர்மையான நாசியையும் பார்த்தால் நீயே ஓகே சொல்லிவிடுவாய்! என்று முடித்தார்”

கடகடவென்று கை தட்டியவாறே, “யாரங்கே? நீண்ட சொற்பொழிவாற்றிக் களைத்திருக்கும் என் அன்னைக்கு பாண்டா, கோலா ஏதாவது எடுத்து வாருங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டவாறே “திருமணத்தில் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்தித்தால் ஒரு ஹாய்! பை! சொல்லிவிட்டு வரவேண்டியதுதானே? அதை விட்டு விட்டு என்னை ஏன் மாட்டி விடுகிறீர்கள்? என்று கடுப்புடன் கூறினாள்.

“இந்த வயதில் பெரியவங்க பேசுவது உங்களுக்கெல்லாம் இப்படித்தான் தோன்றும். நாளை நீ எந்த சேட்டையும் செய்யாமல் இந்த கல்யாணத்திற்கு ஒத்துகொள்! மாப்பிள்ளை வீட்டில் உன் போட்டோவைப் பார்த்ததுமே எல்லோருக்கும் பிடித்துவிட்டது! அவர்கள் திருமணத்திற்கு நாள் பார்க்கும் அளவு உறுதியாக இருக்கிறார்கள்! நீதான் பெண் பார்க்கும்படலம் கூட வேண்டாம் என்கிறாய்! அப்பா ஏகப்பட்ட கனவுகளுடன் மண்டபம் உடனடியாகக் கிடைக்குமா? எனக் காத்திருக்கிறார்” எனத் தன் போக்கில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர் “அம்மா! என்ன சொல்லறீங்க?” என்ற சௌமியின் கேள்வியில் நிறுத்தினார்.

பெண் பார்க்க வருகிறார்கள், முடியாதென்று சொல்லிவிடலாம் என நினைத்திருந்த சௌமிக் கு திருமணமே முடிவானதைப் போன்ற தன் தாயாரின் பேச்சில் அதிர்ந்தாள். எப்போதும் தன் விருப்பத்தைக் கேட்டு நடக்கும் பெற்றோர் கல்யாண விஷயத்தில் காட்டிய உறுதியை எண்ணியதும் கதிகலங்கியது.

“ஆமாம் செளமி! எங்களைப் பொறுத்தவரை இந்தத் திருமணம் முடிவாகிவிட்டது! நாளை அவர்கள் பார்த்துவிட்டு போனதும் உன்னிடம் சொல்லலாம் என்றிருந்தோம்!” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினார்.

அதிர்ந்து நின்ற செளமியின் தோற்றத்தைக் கண்டு “முதலில் மாப்பிள்ளையைப் பார்! நிச்சயம் பிடிக்கும்! மற்றதை அப்புறம் முடிவுசெய்து கொள்ளலாம். நானும் விதவிதமாக உன்னை அலங்கரிக்க வேண்டும் என்று ஆயிரம் கற்பனைகள் வைத்திருக்கிறேன்”

“உங்களுடைய கற்பனையையே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்! எனக்கும் எதாவது சாதிக்கவேண்டும்! என்ற கனவைப் பற்றி நினைக்கவே மாட்டீர்களா? அதுவும் மாப்பிள்ளை வேறு வரப் பட்டிக்காட்டில் பார்த்திருக்கிறீர்கள்! பேசாமல் நாளைக்கே திருமணத்தை வைத்துவிடுங்களேன்!” என்று குரலை உயர்த்திப் பேசினாள்.

சாம், தான், பேத முறைகள் எதுவும் பயன்படாது என முடிவெடுத்த நிர்மலா, குரலைக் கொஞ்சம் கடுமையாக்கி “செளமி! இந்த விஷயம் இனி மாற்றுவதற்கில்லை! திருமணத்திற்குப் பின் எத்தனையோ பேர் சாதிப்பதில்லையா? இன்னும் இரண்டு வருடங்களில் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் போகிறாய்! அதை இப்போதே செய்துகொள்” என்றார்.

“எழுபது வயதில் சாவது தானே அதற்காக இப்போதே சாக முடியுமா?” என்று கடுப்பாக முடிக்கும் முன்னே சட்டென்று நிர்மலாவின் கை செளமியின் கன்னத்தை பதம் பார்த்தது. “என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்? கல்யாணப் பேச்செடுக்கும் போது சாவைப் பற்றிப் பேசலாமா?” என்று கண்கலங்கியவர் “செல்லம் கொடுத்து உன்னைக் கெடுத்துவிட்டோம்! ஒரே பெண் என்பதால் உன் விருப்பத்திற்கே விட்டுக் கொடுத்ததுதான் தவறு! எதற்கெடுத்தாலும் விவாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்! நாங்கள் உனக்கு தவறாக எதாவது செய்வோமா? கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கும் போது எல்லாப் பெண்களும் சொல்லுவதைப் போல் தான் நீயும் வேண்டாம் என்கிறாய்! வருங்காலத்தில் எங்களை நீ புரிந்து கொள்வாய்! அப்பாவிடம் நீயே சொல்லிக்கொள்! என்னால் முடியாது!” என்று அழ ஆரம்பிக்க இதுவரை தன்னை விளையாட்டிற்குக் கூட அடித்திராத அன்னை கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டத்தை எண்ணித் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தாள்

இதுவரை எந்த விசயத்திற்கும் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்காத அன்னை அழுவதைப் பார்த்தும் இனி பெற்றோரிடம் பேசிப் பயனில்லை இனி சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதை விட அந்த சண்டைக்காரன் உதையிடம் பேசினனால் தான் பிரயோஜனம் உண்டு என முடிவெடுத்து தொண்டையைக் கனைத்தவாறு “அன்பார்ந்த சென்னை வாழ் மக்களே! நான் தான் உங்கள் லொல்லுக்குரிய செளமியா பேசுகிறேன்! காலேஜ் கட் அடித்து விட்டு மாயஜாலிலும் அபிராமி மாலிலும் சுற்றிக் கொண்டிருந்த செளமி, இப்போது டென்ட் கொட்டகையில் படம் பார்க்கப் போகிறாள்! ECR ரோட்டையும், பீச்சையும் வலம் வந்தவள் வயல்களிலும், வரப்புகளிலும் வலம் வரப் போகிறாள்! இனி மாட்டுக்கார வேலனுடன் சேர்த்து இந்தப் பைங்கிளி சாணம் தட்டப் போகிறாள்! இந்த சோக சித்திரத்தைக் காண வேண்டுமா? வாருங்கள் பொள்ளாச்சிக்கு அருகிலுள்ள தென்னம் பாளையத்திற்கு!” என்று பாரதிராஜா ஸ்டைலில் பேச

அதுவரை அழுது கொண்டிருந்த நிர்மலா கண்ணீரும் புன்னகையும் போட்டியிட “இப்பத்தான் நீ என்னோட செளமி! ஆனாலும் இந்த டயலாக் கொஞ்சம் இல்ல இல்ல ரொம்ப ஓவர்! சோகச் சித்திரம் இல்லை! மகிழ்ச்சியான சித்திரம்! MBA முடித்து விட்டு டையிங், கார்மெண்ட்ஸ் எக்ஸ்போர்ட் என்று பல தொழில்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! அவரையும் சேர்த்துக் கிண்டல் செய்வதா?” என்று கண்டிப்புடன் கூறினார்.

அதற்குள் நாளை உதையிடம் என்ன சொல்லி இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்துவது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்த செளமி தாயின் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை

“ஒரு முறையாவது மாப்பிள்ளை போட்டோ பாரேன் செளமி!” என்று மீண்டும் வலியுறுத்த “இப்ப போட்டோ பார்த்துப் பிடிக்கலைன்னு சொன்னா! என்ன பண்ணப் போறீங்க?” என்றால் செளமி

“மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறுதா?” என்று சலிப்புடன் கூற “இனிமேல் இப்படி பேச மாட்டேன்! உங்களுக்காக சாரி எனக்காக இந்த கல்யாணத்திற்கு சம்மதம் சம்மதம்”

“திருமணம் வரை நன்றாகப் பேசிப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்! அப்போது புது இடத்திற்குப் போவதுபோல் தோன்றாது!. நீயே இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் அம்மா! அவரைத் தனியாக விட்டுவிட்டு எப்படி வருவது? நீங்கள் இங்கே வாங்களேன்” என்று சொல்லப் போகிறாய் பார் என்றார்.

“வீட்டிற்குப் போகலாமா?” என்று கேட்டபடி மணலைத் தட்டியவாறு எழுந்த நிர்மலா மிகுந்த சந்தோசத்துடனும் மகள் சிறு கலக்கத்துடனும் திருவான்மியூர் பீச்சிற்கு அருகிலிருந்த வீட்டிற்கு செல்லத் தொடங்கினர்

இவர்களின் பேச்சை இருவர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததை இவ்விருவரும் அறியவில்லை. அதில் ஒரு ஜோடிக் கண்கள் கொஞ்சம் காதலுடன் செளமியை ரசித்துக் கொண்டிருந்தன. அக்கண்களில் இவள் என்னுடையவள் என்கின்ற உரிமை தெரிந்தது. பல வித பாவனைகளுடன், இயற்கையை ரசிக்கும் போது அவள் ஆர்வத்தை ரசித்தவாறும், அவளது குறும்பைக் கனிவுடனும் காதலுடனும், சாவு பற்றிப் பேசும் போது வருத்தமும் கோபமும் கலந்தும், மாட்டுக்கார வேலன் எனும் போது கொஞ்சம் பார்வையுடன் குறும்புடன் ரசித்துக் கொண்டிருந்தவன் செளமியால் சண்டைக்காரன் என் வர்ணிக்கப்பட்ட உதய் என்கிற உதயப் பிரகாஷ்.

அந்தி மாலைச்சூரியன் தன் கிரகணத் தூரிகையால் வான்மகளுக்கு வண்ண ஓவியம் வரைந்து கொண்டிருந்தான். தன் அலைக் கரங்களால் தழுவத் துடிக்கும் கடற் காதலனை எண்ணி வான்மகளும் நாணமடைந்து சிவந்து கொண்டிருந்தாள்.

மாலை மயங்குகின்ற அந்த நேரத்தில் ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளை ரசித்த வண்ணம் “வாவ் எவ்வளவு அழகு அம்மா! கடலே அழகு மா! எத்தனை உயிர்கள்! எத்தனை பொக்கிஷங்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் மேலே நாம் உருவாவதற்குக் காரணமே இந்த கடல் தானே!” என்றாள் செளமியா.

சிறு எரிச்சலுடன் “நீ தினமும் ரசிக்கும் அலைகள்தான்! எங்கேயும் போய் விடாது முதலில் நான் கேட்டதிற்கு பதில் சொல்!” என்றாள் நிர்மலா.

“மம்மி! வேவ்ஸ் மூவ் ஆயிட்டே இருக்கு! உங்க மேட்டர் தான் இரண்டு நாளா அப்படியே இருக்கு! நிம்மி போர் அடிக்காதே மம்மி!” என்ற செளமியின் பதிலில் சற்றே கோபமடைந்த நிர்மலா

“செளமி பீ சீரியஸ் நாளைக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து வராங்க! அவர்களை வர வேண்டாம்னு சொல்லுங்க! எனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம்! இதே பல்லவியைத்தான் இரண்டு நாட்களாகப் பாடிகொண்டிருக்கிறாய்! முதல் இந்த நிம்மி மம்மின்னு கூப்பிடுவதை நிறுத்து. அழகா தமிழ்ல அம்மான்னு கூப்பிடமுடியாதா?” என்று முடிப்பதற்குள்

“நிம்மி மம்மினு ரைமிங்கா சொன்னேன்! சீரியஸ்னா ஹாஸ்பிடல்ல போய் நோ சொல்லவா?” என்று கண்களை சிமிட்டியவாறு கூறிய செளமியின் பதிலில் கடுப்படைந்த நிர்மலா “ஏழு கழுதை வயசாச்சு! இன்னும் இப்படியே விளையாடிகிட்டே இருந்தா எப்படி?” என்றாள்

“எனக்கு வயசு இருபத்தியொன்று, ஏழு கழுதை வயசுன்னா? என்று யோசிப்பதுபோல் பாவனை செய்து, அம்மா! ஒரு சின்ன டவுட் ஒரு கழுதை வயசு என்னம்மா?” நான் கொஞ்சம் மாத்ஸில் வீக் எங்கம்மா ஒழுங்காவே சொல்லி தரலை என்று அப்பாவியாய் கண்களை விரித்துக் கேட்ட செளமியின் பாவனையிலும் எப்போதும் சென்டம் வாங்கும் தன் மகள் தன்னை வம்பிற்கு இழுப்பதையும் உணர்ந்து தன் கோபத்தை மறந்து சிரித்தவாறு “அதை கழுதைகிட்ட போய் கேள்” என்று சொல்ல

“அதான்மா உங்ககிட்ட கேட்கிறேன்” என்றாள் செளமியா.

அவள் காதைத் திருகியவாரே “வாலு வாலு உன்னிடம் மாட்டிக் கொண்டு உதய் என்ன பாடு படுகிறாரோ” என்று சிரித்தார்.

“பேரைப் பாராம் உதய்! உதைக்க வேண்டும் அவனை!” என்று முணுமுணுத்தவாரே

“அதனால் தான் யாரையும் கஷ்டப்படுத்த வேண்டாம் என்கிறேன்! இன்னும் இரண்டு வருடத்திற்கு இந்த கல்யாணப் பேச்சை எடுக்காதீர்கள்! எனக்கு கடைசி செமஸ்டர் முடிந்து ஒரு வாரம் கூட முடியவில்லை! ரிசல்ட் வந்து நான் எஞ்சினியர் என்று முதலில் சொல்ல வேண்டும்! கொஞ்ச நாள் நான் பிளேஸ் ஆகியிருக்கிற மதுரா கார்மென்ட்சில் வேலை செய்ய வேண்டும்! அப்புறம் நானே டிசைன் செய்து உடைகளை வடிவமைக்க வேண்டும்!” என்று அடுகியவாரே

“அப்புறம் தான் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கவே முடியும்! ப்ளீஸ் மா! என்னோட செல்லக் குட்டியல்ல! கொஞ்ச நாள் ப்ரியா விடுங்களேன்”.

செல்ல மகளின் கொஞ்சலில் இளகியவாறே “டேய் கண்ணா! கல்யாணத்தை முடித்துக் கொண்டு படி! இப்போது நீ வேலைக்குப் போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்! வேலை இல்லாமல் எத்தனையோ பேர் கஷ்டப் படுகிறார்கள்! அவர்களில் யாருக்காவது இந்த வேலை போய்ச் சேரட்டுமே! உனக்கு வேலைக்குப் போயே ஆகவேண்டும் என்று தோன்றினால் கல்யாணம் முடியும் வரை அப்பாவின் ஆபீஸ் போய் வா! அப்படியே உனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் என்றும் அப்பாவிடமும் சொல்லிவிடு!” எனவும்

“ஐயோ அம்மா! அந்த மிஸ்டர் விருமாண்டி சந்திரனிடமா? இரண்டு நாட்களாக நான் சொல்வதைக் கேட்டால்தானே? வேறு வழியில்லாமல் தான் உங்களிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறேன்! ப்ளீஸ் மா! அப்பாவிடம் நீங்களே பேசுங்க!”

“விருமாண்டியா? சௌமி! திஸ் இஸ் டு மச்! உனக்கு எப்படி இப்படியெல்லாம் தோன்றுகிறதோ? உனக்குப் பிடித்ததைச் செய்யும் போது என் செல்ல சந்துப்பான்னு கொஞ்சவாயே அப்போது கவனித்துக் கொள்கிறேன். அப்பா சில சமயங்களில் ஸ்ட்ரிக்டாக நடந்து கொள்ளும்போதே நீ இவ்வளவு பேசுகிறாய்.

அதென்ன சொன்னாய் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறாயா? இதுதான் கெஞ்சம் லட்சணமா? உண்மையில் நான் தான் உன்னிடம் இரண்டு நாட்களாகக் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அப்பாவைப் போலவே நானும் இரண்டு நாட்களில், “உன்னைப் பெண்பார்க்க வருகிறார்கள்! அப்போது எந்த வித சேட்டையும் செய்யாமல் அமைதியாக இரு!” என்று கட்டளையிட வேண்டும்! அது தான் உனக்கு சரிப்படும்.

“ஆத்தாடி அன்னலட்சுமி! என்னைக்கு விருமாண்டிய விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று முணுமுணுத்தவாறே தாயின் பேச்சைக் கவனிக்கலானாள்.

“எப்போதும் போல உன்னைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தால் ஒன்றுமே நடக்காது! முதலில் மாப்பிளையைப் பார்! மற்றது அப்புறமாகப் பேசிக் கொள்ளலாம்! நாளை வருபவர்கள் அருமையான மனிதர்கள்! அந்தப் பகுதியிலேயே செல்வாக்கும் செல்வமும் உள்ள குடும்பம்! ஆனால் பணத்தைப் பற்றி எண்ணாமல் குணத்தைப் பார்ப்பவர்கள்! தாத்தா காலத்திலிருந்த அவர்களது நட்பு விட்டுப்போனதே, என்று அப்பா அவ்வப்போது வருத்தப்படுவார்! இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு திருமணத்தில் சந்தித்தோம்! எவ்வளவு எளிமையாகப் பழகுகிறார்கள் தெரியுமா? மாப்பிளை எவ்வளவு பண்பாக இருக்கிறார் தெரியுமா? இந்த மாதிரி சம்மந்தம் நாம் தேடினாலும் அமையாது! அவர்களாகத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள்! ஒரே ஒரு முறை மாப்பிள்ளை போட்டோ பார்த்துவிட்டு பேசுடா! நானே ராஜகுமாரனே நேரில் வந்துவிட்டானோ என்று அசந்துவிட்டேன்! இவரைவிடப் பொருத்தமான மாப்பிள்ளை கிடைக்காது! இந்த மாதிரி கம்பீரத்தையும் அழகையும் ஒருசேரப் பார்ப்பது கஷ்டம்! கண்களில் கருணையும், கூர்மையான நாசியையும் பார்த்தால் நீயே ஓகே சொல்லிவிடுவாய்! என்று முடித்தார்”

கடகடவென்று கை தட்டியவாறே, “யாரங்கே? நீண்ட சொற்பொழிவாற்றிக் களைத்திருக்கும் என் அன்னைக்கு பாண்டா, கோலா ஏதாவது எடுத்து வாருங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டவாறே “திருமணத்தில் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்தித்தால் ஒரு ஹாய்! பை! சொல்லிவிட்டு வரவேண்டியதுதானே? அதை விட்டு விட்டு என்னை ஏன் மாட்டி விடுகிறீர்கள்? என்று கடுப்புடன் கூறினாள்.

“இந்த வயதில் பெரியவங்க பேசுவது உங்களுக்கெல்லாம் இப்படித்தான் தோன்றும். நாளை நீ எந்த சேட்டையும் செய்யாமல் இந்த கல்யாணத்திற்கு ஒத்துகொள்! மாப்பிள்ளை வீட்டில் உன் போட்டோவைப் பார்த்ததுமே எல்லோருக்கும் பிடித்துவிட்டது! அவர்கள் திருமணத்திற்கு நான் பார்க்கும் அளவு உறுதியாக இருக்கிறார்கள்! நீதான் பெண் பார்க்கும்படலம் கூட வேண்டாம் என்கிறாய்! அப்பா ஏகப்பட்ட கனவுகளுடன் மண்டபம் உடனடியாகக் கிடைக்குமா? எனக் காத்திருக்கிறார்” எனத் தன் போக்கில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர்

“அம்மா! என்ன சொல்லறீங்க?” என்ற சௌமியின் கேள்வியில் நிறுத்தினார்.

பெண் பார்க்க வருகிறார்கள், முடியாதென்று சொல்லிவிடலாம் என நினைத்திருந்த சௌமிக்கு திருமணமே முடிவானதைப் போன்ற தன் தாயாரின் பேச்சில் அதிர்ந்தாள். எப்போதும் தன் விருப்பத்தைக் கேட்டு நடக்கும் பெற்றோர் கல்யாண விஷயத்தில் காட்டிய உறுதியை எண்ணியதும் கதிகலங்கியது.

“ஆமாம் சௌமி! எங்களைப் பொறுத்தவரை இந்தத் திருமணம் முடிவாகிவிட்டது! நாளை அவர்கள் பார்த்துவிட்டு போனதும் உன்னிடம் சொல்லலாம் என்றிருந்தோம்!” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினார்.

அதிர்ந்து நின்ற சௌமியின் தோற்றத்தைக் கண்டு “முதலில் மாப்பிள்ளையைப் பார்! நிச்சயம் பிடிக்கும்! மற்றதை அப்புறம் முடிவுசெய்து கொள்ளலாம். நானும் விதவிதமாக உன்னை அலங்கரிக்க வேண்டும் என்று ஆயிரம் கற்பனைகள் வைத்திருக்கிறேன்”

“உங்களுடைய கற்பனையையே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்! எனக்கும் எதாவது சாதிக்கவேண்டும்! என்ற கனவைப் பற்றி நினைக்கவே மாட்டீர்களா? அதுவும் மாப்பிள்ளை வேறு வரப் பட்டிக்காட்டில் பார்த்திருக்கிறீர்கள்! பேசாமல் நாளைக்கே திருமணத்தை வைத்துவிடுங்களேன்!” என்று குரலை உயர்த்திப் பேசினாள்.

சாம, தான, பேத முறைகள் எதுவும் பயன்படாது என முடிவெடுத்த நிர்மலா, குரலைக் கொஞ்சம் கடுமையாக்கி “சௌமி! இந்த விஷயம் இனி மாற்றுவதற்கில்லை! திருமணத்திற்குப் பின் எத்தனையோ பேர் சாதிப்பதில்லையா? இன்னும் இரண்டு வருடங்களில் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் போகிறாய்! அதை இப்போதே செய்துகொள்” என்றார்.

“எழுபது வயதில் சாவது தானே அதற்காக இப்போதே சாக முடியுமா?” என்று கடுப்பாக முடிக்கும் முன்னே சட்டென்று நிர்மலாவின் கை சௌமியின் கன்னத்தை பதம் பார்த்தது. “என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்? கல்யாணப் பேச்செடுக்கும் போது சாவைப் பற்றிப் பேசலாமா?” என்று கண்கலங்கியவர் “செல்லம் கொடுத்து உன்னைக் கெடுத்துவிட்டோம்! ஒரே பெண் என்பதால் உன் விருப்பத்திற்கே விட்டுக் கொடுத்ததுதான் தவறு! எதற்கெடுத்தாலும் விவாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்! நாங்கள் உனக்கு தவறாக எதாவது செய்வோமா?”

கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கும் போது எல்லாப் பெண்களும் சொல்லுவதைப் போல் தான் நீயும் வேண்டாம் என்கிறாய்! வருங்காலத்தில் எங்களை நீ புரிந்து கொள்வாய்! அப்பாவிடம் நீயே சொல்லிக்கொள்! என்னால் முடியாது!” என்று அழ ஆரம்பிக்க இதுவரை தன்னை விளையாட்டிற்குக் கூட அடித்திராத அன்னை கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டத்தை எண்ணித் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தாள்

இதுவரை எந்த விசயத்திற்கும் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்காத அன்னை அழுவதைப் பார்த்தும் இனி பெற்றோரிடம் பேசிப் பயனில்லை இனி சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதை விட அந்த சண்டைக்காரன் உதையிடம் பேசினனால் தான் பிரயோஜனம் உண்டு என முடிவெடுத்து தொண்டையைக் கனைத்தவாறு

“அன்பார்ந்த சென்னை வாழ் மக்களே! நான் தான் உங்கள் லொல்லுக்குரிய சௌமியா பேசுகிறேன்! காலேஜ் கட் அடித்து விட்டு மாயஜாலிலும் அபிராமி மாலிலும் சுற்றிக் கொண்டிருந்த சௌமி, இப்போது டென்ட் கொட்டகையில் படம் பார்க்கப் போகிறாள்! ECR ரோட்டையும், பீச்சையும் வலம் வந்தவள் வயல்களிலும், வரப்புகளிலும் வலம் வரப் போகிறாள்! இனி மாட்டுக்கார வேலனுடன் சேர்த்து இந்தப் பைங்கிளி சாணம் தட்டப் போகிறாள்! இந்த சோக சித்திரத்தைக் காண வேண்டுமா? வாருங்கள் பொள்ளாச்சிக்கு அருகிலுள்ள தென்னம் பாளையத்திற்கு!” என்று பாரதிராஜா ஸ்டைலில் பேச

அதுவரை அழுது கொண்டிருந்த நிர்மலா கண்ணீரும் புன்னகையும் போட்டியிட “இப்பத்தான் நீ என்னோட சௌமி! ஆனாலும் இந்த டயலாக் கொஞ்சம் இல்ல இல்ல ரொம்ப ஓவர்! சோகச் சித்திரம் இல்லை! மகிழ்ச்சியான சித்திரம்! MBA முடித்து விட்டு டையிங், கார்மெண்ட்ஸ் எக்ஸ்போர்ட் என்று பல தொழில்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! அவரையும் சேர்த்துக் கிண்டல் செய்வதா?” என்று கண்டிப்புடன் கூறினார்.

அதற்குள் நாளை உதையிடம் என்ன சொல்லி இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்துவது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்த சௌமி தாயின் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை

“ஒரு முறையாவது மாப்பிள்ளை போட்டோ பாரேன் சௌமி!” என்று மீண்டும் வலியுறுத்த “இப்ப போட்டோ பார்த்துப் பிடிக்கலன்னு சொன்னா! என்ன பண்ணப் போறீங்க?” என்றால் சௌமி

“மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறுதா?” என்று சலிப்புடன் கூற “இனிமேல் இப்படி பேச மாட்டேன்! உங்களுக்காக சாரி எனக்காக இந்த கல்யாணத்திற்கு சம்மதம் சம்மதம்”

“திருமணம் வரை நன்றாகப் பேசிப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்! அப்போது புது இடத்திற்குப் போவதுபோல் தோன்றாது!. நீயே இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் அம்மா! அவரைத் தனியாக விட்டுவிட்டு எப்படி வருவது? நீங்கள் இங்கே வாங்களேன்” என்று சொல்லப் போகிறாய் பார் என்றார்.

“வீட்டிற்குப் போகலாமா?” என்று கேட்டபடி மணலைத் தட்டியவாறு எழுந்த நிர்மலா மிகுந்த சந்தோசத்துடனும் மகள் சிறு கலக்கத்துடனும் திருவான்மியூர் பீச்சிற்கு அருகிலிருந்த வீட்டிற்கு செல்லத் தொடங்கினர்

இவர்களின் பேச்சை இருவர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததை இவ்விருவரும் அறியவில்லை. அதில் ஒரு ஜோடிக் கண்கள் கொஞ்சம் காதலுடன் சௌமியை ரசித்துக் கொண்டிருந்தன. அக்கண்களில் இவள் என்னுடையவள் என்கின்ற உரிமை தெரிந்தது. பல வித பாவனைகளுடன், இயற்கையை ரசிக்கும் போது அவள் ஆர்வத்தை ரசித்தவாறும், அவளது குறும்பைக் கனிவுடனும் காதலுடனும், சாவு பற்றிப் பேசும் போது வருத்தமும் கோபமும் கலந்தும், மாட்டுக்கார வேலன் எனும் போது கொஞ்சம் பார்வையுடன் குறும்புடன் ரசித்துக் கொண்டிருந்தவன் சௌமியால் சண்டைக்காரன் என் வர்ணிக்கப்பட்ட உதய் என்கிற உதயப் பிரகாஷ்.

*****

அத்தியாயம் 2

“உதய்! உன்னோட ஆள் போய் ரொம்ப நேரம் ஆச்சு! மயக்கத்திலிருந்து வெளிய வா! அதற்கு முன்னால் இந்தப் படகு மறைவிலிருந்து வெளியே போவோம்” என்றான் உதயின் நண்பன் ராஜேஷ்.

வெகு தொலைவில் சென்று கொண்டிருந்த சௌமியை ரசித்தவாறே “சௌமி எங்கேயும் போகலைடா! என்னோட சுவாசமா எனக்குள்ளே சுத்திக்கொண்டிருக்கிறாள்! என்று பெருமூச்சுடன் கூறினான்.

இதற்கு எந்த பதிலும் வராமல் போகவே “என்ன ராஜ்?” என்று திரும்பினான் எதோ தேடிக்கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து “ஏதாவது காணோமா?” என வினவினான்.

“உனக்கு மறை கழண்டு போச்சு! டைட் பண்ண ஏதாவது கிடக்குதான்னு தேடறேன்!” என்ற பதிலில் சிரித்தான்.

“உனக்கு சிரிப்பதாண்டா இருக்கும்! உன்னோட புலம்பலை கேட்கிற எனக்குத் தானே கஷ்டம்! லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சாலே ஏண்டா இப்படி மாறிடறீங்க? இந்த மாதிரி பெருமூச்சு விடாதே! சௌமி வெளியில் வந்தடப்போறா! என்றான்.

இந்தக் கேலியில் மேலும் சிரித்து, “உள்ள போற ஆக்சிஜன் எனர்ஜியா மாறுவது மாதிரி, என் சௌமியும் என்னோட எனர்ஜியா மாறிட்டா! அதனால் நீ கவலைப் படாதே! காதலித்துப் பார் ராஜ்! அப்போதுதான் என்னோட இன்ப அவஸ்தை உனக்குப் புரியும்! எனக்கு இன்னும் சௌமியோட வாசம் கூட இந்த இடத்தை விட்டுப் போகவில்லை” எனவும்

“நிறுத்துடா! என்னால இதுக்கு மேல கேட்க முடியலை! நூற்றுக் கணக்கான பேர் இருக்கும் இந்த பீச்சில், உனக்கு சௌமி வாசம் வீசுது! எல்லாம் என் நேரம்டா! எனக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற படகில் இருந்து மீன் நாற்றம் தான் வருகிறது! பேசாமல் கல்யாணத்திற்கு சீக்கிரம் நாள் பார்க்கச் சொல்!” என்றான் கடுப்புடன்.

சௌமியின் “நாளைக்கே கல்யாணம் வைத்துவிடுங்களேன்” என்ற கோபத்தை நினைத்தவன் இப்படிச் செய்தால் கூட நன்றாக இருக்குமே என யோசித்து “வெயிட் பண்ணுடா செல்லம்! அடுத்த முகூர்த்தத்தில் நாள் குறித்துவிடச் சொல்கிறேன்!” என மனதோடு பேசிக்கொண்டான்.

ராஜேஷிற்கு தன்னுடைய நண்பனைப் பார்க்கவே ஆச்சர்யமாக இருந்தது. பத்து மாதங்களுக்கு முன் தன் வீட்டிற்கு வந்தவனின் முகம் ஒரு விதப் பிரகாசத்திலும், லயிப்பிலும் இருந்தது. என்னவென்று கேட்கும்போது அவன் சிரித்து மழுப்பியதும் நினைவிற்கு வந்தது.

இரண்டு வாரங்களில் மீண்டும் வந்தவனின் கண்கள் தன் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டையே அலசி ஆராய்ந்தது. அடிக்கடி பிசினஸ் வேலை என்று வந்தவனின் பார்வை, தன் பக்கத்து வீட்டிலிருக்கும்

சௌமி குழந்தைகளோடு குழந்தையாக விளையாடுவதைப் பார்த்து ரசிப்பதை வியப்புடன் கண்டான். சௌமியைப் பிறந்ததிலிருந்தே அறிந்தவனுக்கு இது மகிழ்ச்சியையே கொடுத்தது!

பிசினஸ் பிசினஸ் என்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன், அளவோடு பேசுவன், இப்படி டீன் ஏஜ் பையனைப் போல நடப்பதைப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான். ஆனாலும் வீட்டிலும் சம்மதம் வாங்கி கல்யாண ஏற்பாடு செய்தவனின் வேகம் அவனுக்கு பிரம்மிப்பை ஏற்படுத்தியது.

“சௌமியோட முகம் கொஞ்ச நேரம் அமைதியா இருந்ததைப் பார்த்தாயா? சே! நான் உன்னிடம் கேட்கிறேனே! நீ தான் வந்ததிலிருந்தே அவளைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்! அமைதியா இருந்தால் ஏதாவது திட்டம் போட்டுடான்னு அர்த்தம்! அவ்வளவு சீக்கிரம் இதை விட மாட்டாள்!” என்ற ராஜேஷ்

“உன்னோட பக்கத்து வீட்டு பிரென்ட் தானே? ஒரு நிமிஷத்தில் ஆயிரம் யோசிப்பாள்! அனேகமாக உன்னிடம் பேசி திருமணத்தை நிறுத்த முயற்சி செய்யலாம்! அதற்கு விடப் போவதில்லை!” என்று உறுதியுடன் கூறினான்

ராஜேஷ், “மாதம் ஒரு முறை எங்க ப்லாக்ல ஏதாவது மோடிவேஷன் கிளாஸ் நடக்கும். யோகா, சயன்ஸ் எக்ஸ்பெரிமென்ட், பெயிண்டிங் இந்த மாதிரி ப்ராக்டிகல் கிளாஸ் நடத்துவார்கள். ஒரு முறை எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலிருக்கும் குண்டான, அறுவை மனிதர் ஒருவரிடம் மாட்டிக் கொண்டோம். உடற்பயிற்சி பற்றி கிளாஸ் எடுக்க வந்தவர், ஒரு வரியையே பலமுறை சொன்னால், அது கவிதை என்ற நினைப்பில் அறுத்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார். சௌமி மட்டும் எதோ சீரியசாக நோட்ஸ் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எனக்கு முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவளை மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தேன். அவளுடைய கற்பனை வளத்திற்கு கொரில்லா, சிம்பன்சி, யானை என்று அந்த மனிதரை வரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

இது போதாதென்று அவருடைய தொப்பையை கடம் போல சுற்றியிருப்பவர்கள் தட்டுவதாகவும், அவர் மூச்சை இழுத்து விடும் போது அவருடைய தொப்பை பெரிதாகிக் கொண்டே வந்து நாங்க அமர்ந்திருக்கும் அறையின் கதவு வரை வருவதை கண்டு எல்லோரும் ஓடுவதைப் போலவும், தொப்பை கதவில் மாட்டிக் கொண்டு நகர முடியாதது போலவும் வரைந்து கொண்டிருந்தாள்” சொல்லி முடிக்கும் முன்பே இருவரும் சிரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

“ராஜ்! இந்த மாதிரி இயல்பாய் சிரிப்பதை விட்டுவிட்டு நீயும் லாபிங் கிளப் என்ற பெயரில் தினமும் ரோபோ மாதிரி சிரிக்கிறாய்” என்றான் சிரிப்போடு.

அவன் கேலியைக் கண்டுகொள்ளாமல் “ஆனாலும் அறுந்த வாலுடா! எப்படி சமாளிக்கப் போகிறாயோ? சௌமியின் ஓட்டை வாயை முதலில் அடைத்து விடு என்றான் ராஜேஷ்.

“ராஜ் உனக்குப் பேசுவரவில்லை என்றால் எதற்கு சௌமியின் வாயை அடைக்கச் சொல்கிறாய் எனக்கு சௌமி இப்படி இருப்பதுதான் பிடித்திருக்கிறது.

அமைதியா அழுத்தமா இருக்கும் பெண்களை சமாளிப்பதுதான் கஷ்டம் சௌமியை சீக்கிரம் சமாளிக்கலாம். கொஞ்சம் வாலுதான் தவிர சௌமி அன்பிற்கு கட்டுப் பட்ட பெண்! அத்தை எவ்வளவு கெஞ்சியும் விளையாட்டுத் தனமா இருந்தவள், கண்ணீரை பார்த்தும் விட்ட டயலாக் பார்தேயா? இதுதான் சௌமி!”

“அத்தையா இன்னும் பெண் பார்க்கவே இல்லை! அதற்குள்ளா! ஜமாய்டா ராஜா! ஆனால் என் பிரென்டைப் பற்றி எனக்கே சொல்கிறாயா? நீங்க ரெண்டு பெரும் மேட் பார் ஈச் அதர். தோற்றத்திலும் குணத்திலும் மட்டுமில்லை! இந்த விடாக்கண்டன் கொடாக்கண்டன் கதை விஷயத்திலும்! இப்படி சுத்தி வளைப்பதற்கு உன்னோட லவ்வை நேரடியாகச் சொல்லி விடலாம்” என்றான்

“உன்னோட பிரென்ட்தான் லவ் மாரேஜ் நல்லாயிருக்காது! அரேஞ் மாரேஜ் தரில்ன்னு ஒரு டயலாக் அடிச்சதா சொன்னாயே” என்ற உதயின் கேள்விக்கு,

“அவ இப்படி ஆயிரம் கதை சொல்லுவாள்! அதெயெல்லாம் நம்பிக் கொண்டிருப்பதா? அதுவும் அவள் சொல்வதை நீ அப்படியே கேட்கப் போகிறாயா? நேரில் உன்னைப் பார்த்தால் தானே, அவளும் உன்னைக் காதலிக்க முடியும்!” என்றான் ராஜேஷ்.

“ராஜ்! இப்ப ஈசியா அரேஞ் மேரேஜ்ன்னு முடியப் போகுது! இதில் நா லவ் சொல்லி, அவளும் ஓகே சொல்லி, பேரெண்ட்ஸ் சம்மதம் வாங்கி, எதற்கு தேவையில்லாமல் ரிஸ்க் எடுக்க வேண்டும்!”

“நீ சொல்வதும் ஒரு வகையில் சரிதான்! ஆனாலும் இன்னும் கொஞ்ச நாள் கழித்துத் திருமண ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம்! உனக்கும் 27 வயது தான் ஆகிறது! சௌமியும் இன்னும் விளையாட்டுப் பெண்தான்!” என்றான் ராஜேஷ்

உதய் “இப்போது உன் பிரெண்டோட விளையாட்டுத் தனத்தையோ, குறும்பையோ எதையும் மாற்ற நினைக்கவில்லையே அவளுடைய இயல்பில் அவள் எப்போதும் இருக்கட்டும்

ஆனால் இரண்டு வருடத்தில் என்ன நடக்கும் என்பதே நமக்குத் தெரியாது! அது மட்டுமில்லாமல் சௌமியைப் பார்க்காமலும் இருக்க முடியவில்லை! இப்படி சென்னைக்கு வந்து கொண்டே இருந்தால் பிசினசையும் சரியாக கவனிக்க முடியவில்லை! இதில் ஒரு நல்ல விஷயம், என்னோட தாத்தாவும் சௌமியின் தாத்தாவும் நண்பர்கள். அதனால் தான் என்னால் சீக்கிரம் காய் நகர்த்த முடிந்தது என்றான்.

“ஓஹோ எதையும் மாற்றப் போவதில்லை? என்று இழுத்தவனின் கேலி புரிந்து லேசாக முகம் சிவந்து, அவன் இரவு 9 மணிக்கே தூங்குவதை மட்டும் மாற்றப் போகிறேன் அது சரி ராஜ்! உங்க அம்மா அப்பா எப்போ வராங்க? UK போய் ஒரு வருடம் ஆகிறதே?” என்றான் உதய்.

அவன் பேச்சை மாற்றுவதை உணர்ந்து “அடுத்த மாதம் அக்கா, குழந்தையை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பி விடுவான். அதனால் அம்மா குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. அவளே வேலை முடிந்து வந்ததும் பார்த்துக் கொள்ள முடியும். எவ்வளவு நாள் என்னை இங்கே தனியாக விட்டுவிட்டு இருக்கிறார்கள். எப்படியோ ஒரு வருடம் பேச்சிலர் லைப் அனுபவித்தாயிற்று! ஆமாம் உங்களுடைய ஹோல் ஷேல் ஸெரி ஷாப்பை, ரிடைல் ஷாப்பாக மாற்றினீர்களே எப்படி இருக்கு?” என்று வினவினான்

“ஆலயம் ஷாப் பற்றிக் கேட்கிறாயா? அந்த வேலையால் தான் சண்டே சௌமியைப் பார்க்க வரமுடியவில்லை! இன்று பார்க்க முடியுமா? என்ற யோசனையில் தான் வந்தேன்! ஆனால் அதை அவளை பீச்சிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டார்கள்! என்றவன் கடையைப் பற்றிய பேச்சைத் தொடர்ந்த உதய்,

“நாங்க யாரும் இந்த அளவு வரவேற்பை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆரம்பிச்ச முதல் நாளே 50 லட்சத்திற்கு சேல் ஆகியிருக்கிறது” என்றான் முகமலர்ச்சியுடன்.

ராஜ் “வாவ் கிரேட்! அட்வடைஸ்மென்ட் பண்ணாம சிம்ப்ளா ஓபன் பண்ணிடங்க” நான் கூட டிவிட விளம்பரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று வியந்தான்

“விளம்பரம் செய்தால் பல கோடிகள் செலவழிக்க வேண்டும் ராஜ்! சென்னையில் உள்ள புகழ் வாய்ந்த கடைகள் தீபாவளி சமயத்தில் விளம்பரத்திற்கு மட்டும் ஒரு நாளுக்குக் குறைந்தது ஒரு கோடி செலவழிக்கிறார்கள். அதற்கு ஆகிற செலவு எல்லாம் விற்கிற உடைகளில்தான் அதிகப் படுத்த வேண்டும். நாங்கள் அதைச் செய்வதில்லை. குறைந்த விலைக்கு விற்கும் போது எங்களுக்குப் பெயரும் கிடைக்கிறது! லாபமும் கிடைக்கிறது!

“என்ன சொன்னாலும் விளம்பரப் படுத்துவது தான் முக்கியம் உதய்! மக்கள் அதைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் கடைக்கே போகிறார்கள்! இன்னும் லாபமும் அதிகரிக்குமே? என்ற ராஜேஷின் கேள்விக்கு

“ராஜ்! லாபத்தை மட்டும் பார்த்தால் வியாபாரத்தில் நீண்ட நாள் நிலைக்க முடியாது! உனக்கு முதலிலேயே சொல்லியிருக்கிறேனே? எங்க தாத்தா துணிகளை மூட்டையாக எடுத்து வீடு வீடாகப் போய் வியாபாரம் செய்தார். அதில் வந்த லாபத்தில்தான் முதன்முதலில் சிறிய அளவில் துணிக்கடை ஆரம்பித்தார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே வந்து எங்க அப்பாவின் கடும் உழைப்பால் உருவானதுதான் ஆலயம் ஹோல்சேல் ஷாப்.

இவ்வளவு வருடங்களில் எங்களுடைய சொத்து மதிப்பு எவ்வளவு ஏறியிருக்கிறது தெரியுமா? இந்த ஒரு கடையிலிருந்து வந்த லாபத்தில் தான் டையிங், நிட்டிங், கார்மெண்ட்ஸ் எக்ஸ்போர்ட் என்று ஆரம்பித்தோம்.

அதற்காக லாபமில்லாமலும் எந்தத் தொழிலும் செய்ய முடியாது! நியாயமான லாபம், தரமான சேவை இதுதான் எங்கள் வெற்றியின் ரகசியம். இப்போது தமிழ்நாட்டில் மட்டுமில்லாமல் பெரும்பான்மையான நகரங்களில் கைத்தறிப் புடவைகளும், பட்டு சேலைகளும் எங்களிடமிருந்துதான் வாங்குகிறார்கள்!

முதலில் நானும், என்னோட தம்பி கிஷ்ணாவும் “விளம்பரம் செய்தால் எல்லோருக்கும் தெரியும்” என்று அப்பாவிடம் பேசினோம். அதற்கு அப்பா தரமான பொருட்களுக்கு விளம்பரம் செய்ய வேண்டிய தேவையே இல்லை தம்பி! புதிதாக ஆரம்பித்தால் ஓரளவாவது விளம்பரம் தேவைப்படும்! 50 வருடங்களாக இத்தொழிலில் இருக்கும் நமக்குத் தேவையில்லை!” என்றார்

பத்திரிகைகளில் மட்டும் ஒரே ஒரு நாள் விளம்பரம் செய்தோம்! அதற்கு வந்த வரவேற்பே போதும்! இன்னும் ஐந்து வருடங்களில் இந்தியாவில் எல்லா நகரங்களில் எங்கள் கிளைகள் இருக்கும்!” என்றான் பெருமையோடு.

“உதய்! எட்டு வருடங்களா உங்களோட உழைப்பு, விடாமுயற்சி இதெல்லாம் பார்த்துட்டேதான் இருக்கிறேன்! நிச்சயம் இதைவிடப் பலமடங்கு உயரத்திற்குப் போவீர்கள்!” என்று வாழ்த்தியவன் “சரிடா! கிளம்பலாம்! நீங்களெல்லாம் 9 மணிக்கே செளமி வீட்டிற்கு வர வேண்டுமே!” என்றான்.

“நீ கிளம்புடா! நான் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கழித்துக் கிளம்புகிறேன்!” என்று வழியனுப்பிவிட்டு மீண்டும் பீச்சிலேயே, கைகளை தலையணையாக்கிப் படுத்தான். வானிலுள்ள பிறைநிலவும், மின்னும் நட்சத்திரங்களும் அவன் கண்களுக்கு செளமியாகவே தென்பட்டன. மனதிலும் தோன்றிச் சிரித்த செளமியையும், அவன் முகத்தில் சில்மிஷம் செய்யும் கூந்தல்களையும் ரசித்தவாறே நீண்ட நேரம் படுத்திருந்தான்.

அதிகாலை 5.30 மணிக்கே விழித்து ஜாகிங் செல்லும் செளமி 6.30 மணி வரை படுக்கையிலிருந்து எழாததைப் பார்த்த நிர்மலாவிற்கு அவள் மனநிலை புரிந்தது. இரண்டு மூன்று முறை எழுப்பியும் அவளிடமிருந்து எந்த பதிலும் வராததால் அவள் உறங்குகிறாளா என்பதே சந்தேகமாக இருந்தது.

முதலில் அவருக்கே செளமிக்கு இப்போது திருமணம் செய்யும் எண்ணமில்லை. சிறு பிள்ளைபோல் இருக்கும் அவளுக்கா திருமணம்! என்று தயங்கினார். ஆனால் மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் பண்பும், பாசமும் செல்வமும், செல்வாக்கும் அவரை யோசிக்கச் செய்தன. மாப்பிள்ளையின் தோற்றம் அவரது தயக்கத்தை அறவே போக்கியது.

“செளமி! எழுந்திரிடா! கண்ணா 9 மணிக்குள் ரெடியாக வேண்டும்! மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து வருகிறார்களே நினைவிருக்கிறதா?” என்று எழுப்பினார் .

“நீங்க போங்க! நான் சீக்கிரம் வரேன்மா!” என்று பதிலளித்தவாறே “இந்த 9 மணி எமகண்டத்தை எப்படி மறப்பது! வயிற்றிற்குள் பெரிய பயப்பந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதே! இதைத் தடுத்து நிறுத்தும் வழியும் தெரியவில்லையே!” என்று மனதிற்குள் புலம்பியவாறே எழுந்தமர்ந்தாள்.

சே! என்னதான் பெண் பார்ப்பதோ? எதாவது மாப்பிள்ளை பார்ப்பது என்று சொல்லியிருந்தால், ஒரு கிராமத்திற்கு பிக்குக் போல சென்றிருக்கலாம்!” என யோசித்தவள் கற்பனையில் ஆழ்ந்தாள்

யாரோ ஒருவனைப் பாடச் சொல்வது போலவும், ஆடச் சொல்வது போலவும், சமைக்கத் தெரியுமா? என்று கேட்பதாகவும் “இது ஓரிஜினல் முடி தானே? என இழுத்துப் பார்க்கும் போது அது கையோடு வந்தால் எப்படி இருக்கும்” என நினைத்து அவளையறியாமல் சிரித்தாள் .

“செளமி! இப்போ உட்கார்ந்திட்டே தூங்குகிறாயா? முதலில் தலைக்குக் குளித்துவிட்டு வாடா! சேலை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் பார்! அதைக் கட்ட வேண்டும்! சீக்கிரம் வா!” என விரட்டினார்.

“அம்மா! சேலையா?” என்று அலறியவளுக்கு முழுதாகக் கற்பனை கலைந்தது.

பட்டு சேலையைப் பார்த்தவளுக்கு வந்த எரிச்சலில், “தினமும் பட்டு சேலையா கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்? எப்போதும் இருக்கின்ற தோற்றத்திலேயே பார்க்கட்டும்!” என்று எரிச்சலோடு சொன்னாள்.

“எப்போதும் வீட்டில் போடும் உடைனா தரீ போர்த் தான்! அப்படியே போவாயா? முதலில் போய்க் குளி! இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் பெரியப்பா வீட்டிலிருந்து வந்து விடுவார்கள்!” என்று மிரட்டியவரிடம்

“உதய்க்கு ஒரு தம்பிதானே? மொத்தமே குடும்பத்தில் நாலு பேர் தான் வரப் போகிறார்கள்! நீங்க என் இப்படி கும்பல் சேர்க்கிறீர்கள்? என்று எரிச்சலோடு மொழிந்துவிட்டு “இந்தத் திருமணம் வேண்டாம் என்று உதயிடம் பேசி நிறுத்தும்போது இவர்கள் அனைவரையும் சமாளிக்க வேண்டுமே!” என்று யோசித்தவாறே சென்றாள்.

“அவர்கள் நெருங்கிய உறவோடு சேர்த்து 15 பேராவது வருவார்கள்!” என்று சொல்ல வந்த நிர்மலா வரும்போது தெரிந்து கொள்ளட்டும்! இல்லையென்றால் இவளோடு யார் விவாதம் செய்வது என்ற நினைப்பில் கப்பென்று வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

குளித்துவிட்டு வந்தவள் “எனக்குப் பசிக்கிறது! முதலில் சாப்பிட எதாவது கொடுங்கள்!” என்று 7 மணிக்கே சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

“பட்டு சேலையெல்லாம் கட்ட மாட்டேன்! அதில் எத்தனை உயிர்களைக் கொண்டு நெய்திருக்கிறார்கள்!” என்று ஜீவகாருண்யம் பேசியும் “இவ்வளவு நகை போட மாட்டேன்! நகைக் கடை விளம்பரத்திற்கா போகிறேன்?” என்று நிர்மலா எடுத்து வைத்திருந்த ஒரு சிறிய ஹாரத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு சிறிய முத்து பெண்டென்டோடு கூடிய செயின் அணிந்தும் “இவ்வளவு பூ வைக்க மாட்டேன்!” என்று காலையிலேயே தர்க்கம் நடத்திக் கொண்டிருந்தவளை சமாளிக்க முடியாமல் ஓய்ந்து போய் அமர்ந்து விட்டார். அதற்குள் சௌமியின் பெரியப்பா வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வரவும் அரட்டையுடன் வீடு களை கட்டியது

சௌமியின் பெரியப்பா மருமகளிடம் “லாவண்யா! கொஞ்சம் இவளை பார்த்துக் கொள்! நான் போய் அவர்களுக்கு குடிக்க கொறிக்க எடுத்து வைக்கிறேன்! அவர்கள் காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டே வந்துவிடுகிறேன் என்றார்கள்! என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

லாவண்யாவும் சௌமிக்கு சேலையைக் கட்டி முடித்ததும், “சௌமி! என் கண்ணை பட்டு விடும் போல் இருக்கிறது! இது வரை நீ சேலை கட்டிப் பார்த்ததில்லையா? பெரிய பெண் போல் தெரிகிறாய்! வானுலக தேவதை பூவுலகம் வந்த மாதிரி இருக்கு!” என்றாள் லாவண்யா.

“ப்ளீஸ் அண்ணி! கிண்டல் பண்ணாதீங்க!” என்ற சௌமியை

“நிஜம்மா மாப்பிள்ளை பாவம்மா! உன்னோட அழகில் மயங்கப் போகிறார் பார்! இப்போவே கல்யாணம் பண்ணி வைங்கன்னு கேட்கப் போகிறார்! சேலை கட்டிப் பழகிக் கொள்! உனக்கு சூப்பெரா இருக்கு! அப்புறம் இன்னொரு விஷயம் சேலை கட்டிவிடும் போது கூசுது! என்றெல்லாம் சொல்லக் கூடாது! இதற்கே கூசுவதென்றால் கல்யாணத்திற்குப் பிறகு இன்னும் எவ்வளவு இருக்கிறது” என்று கேலியில் இறங்கினார்.

“என்ன ஜோக்கோ? எதற்கு சிரிப்போ?” என்று அண்ணியையும் மனதிற்குள் திட்டிவிட்டு “சௌமி! உன்னோட நிலைமை மோசமாயிட்டே இருக்கு! இன்னைக்கு நீ மௌன விரதம் இருக்கறது தான் பெஸ்ட்! அய்யயோ! அது முடியாதே! ஓகே உதயிடம் மட்டும் பேசுவது! மற்றவர்களிடம் கேட்கும் கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லலாம்!” என்று நினைத்து அமைதியானாள்.

“இன்னும் 10 நிமிடங்களில் வந்துவிடுவோம்” என்ற தகவல்வந்தபோது சௌமியைத் தவிர அனைவரும் பரபரப்பாயினர். இறுகிப் போய் அமர்ந்திருந்தவளைப் பார்த்து “சௌமி! கொஞ்சம் சிரித்தமாதிரி முகத்தை வைத்துக் கொள்! இதே போல் வாயைத் திறக்காமல் இரு! நாங்கள் அழைக்கும்போது நீ வந்தால் போதும்!” என்று கட்டளையிட்டவாறு செல்லும் அன்னையைப் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டே அமர்ந்தாள் .

“ஆமாம்! எதிரி நாட்டு ராஜகுமாரன் சமரசம் பேச வருகிறான்! வழி மேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்து மரியாதையுடன் அழைக்கப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்!” என்று கடுப்புடன் எண்ணினாள் சௌமி.

“வணக்கம்! வாங்க! வாங்க!” என்று வரவேற்கும் சத்தம் கேட்டவுடம் சௌமிக்கு அவளறியாமல் இதயத்துடிப்பு அதிகரித்தது. அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசும் சத்தம் கேட்டது.

“உதய்! வடக்கு முகமாக உட்கார்! முதன் முதலில் பெண் பார்க்கும் போது அப்படித் தான் அமர வேண்டும்!” என யாரோ சொல்வது கேட்டது. செளமிக் கோ “அட ஆண்டவா! நமக்கு வடக்கு, கிழக்கே உருப்படியாகத் தெரியாது! இப்படி சம்பிரதாயம் பார்க்கும் ஒரு வீட்டிற்கு அனுப்பவா இந்த அம்மா இரண்டு நாட்களாக இப்படி போராடுகிறார்கள்! இரு மிசஸ். நிர்மலா சந்திரன் உன்னை அப்புறம் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!” என நினைக்கும் போது

“எங்க வீட்டு அம்மா எம்.பில் படித்தாலும் இந்த நாள், கிழமை இதெல்லாம் விடுவதாயில்லை சந்திரா! இந்த ஒரு விஷயத்தில் நம்பிக்கை அதிகம்! அதனால் நானும் தலையிடுவதில்லை!” என்று ஒருவரின் அமைதியான குரலும் கேட்டது.

சந்திரா! என்று உரிமையுடன் அழைப்பதானால் அது அப்பாவின் நண்பர், உதையின் அப்பாவாக இருக்க வேண்டும். அப்படியென்றால் நாள் கிழமை பார்க்கும் ஆள் உதையின் அம்மா, அவர்கள் எம்.பில் படித்திருக்கிறார்களா பரவலில்லையே என நினைத்துக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் “மருமகளைப் பார்க்கலாமா?” என யாரோ ஒரு பெண்மணி கேட்பதும் “இருங்க அண்ணி! அழைச்சுட்டு வரேன்!” என்ற அம்மாவின் பதிலும் கேட்டது. செளமிக்கு இதயம் ரேஸ் குதிரைபோல் ஓடத் துவங்கியது.

நானும் வருகிறேன் என்று உள்ளே உடன் வந்தவர், “செளமி! நான்தான் உதையின் அம்மா ஆனந்தி!” என அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

காட்டன் புடவையில் மிக எளிமையான கம்பீரமான பெண்மணியைக் கண்டதும் வாங்க! என்று மெல்லியதாகப் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

அவர்கள் சொல்வதை கவனிக்காத செளமி அட்டா! நம் கற்பனை பொய்த்துவிட்டதே! என வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். பின் கொசுவமேடுத்து சேலைகட்டி, கொண்டை போட்டு அதில் பூவைச் சுற்றி, வெற்றிலையை மென்றவாறு இருப்பார்கள் என நினைத்தால் இப்படியிருக்கிறார்களே? செளமி! உன்னோட கற்பனைத் திறன் குறைந்துவிட்டதோ என யோசித்தவள், என்ன செய்வது? எல்லாம் இந்த நாட்டாமை படம் செய்வது! இதற்குத் தான் அரைகுறையாக எந்தப் படத்தையும் பார்க்கக் கூடாது என்பது” எனத் தன்னையே திட்டிக் கொண்டாள்.

ஒரு கணம் செளமியின் அழகில் தன்னை மறந்த ஆனந்தி “உதய் அழகின்னு சொன்னான்! ஆனா பேரழகியை எதிர்பார்க்கவில்லை! போட்டோல சின்ன பெண் மாதிரி இருந்தாய்! நேரில் பார்க்கும் போது உதைக்கு சரியான ஜோடிதான்! வாம்மா போகலாம்!” என்று அழைத்துச் சென்றார்.

ஒரு விதப் படப்படப்போடு ஹாலுக்கு நுழைந்தவள் வணக்கம் எனக் கை கூப்பினாள்.

ஆனந்தி “உட்கார்மா! என்று அருகில் அமர வைத்துக் கொண்டார். அந்த முப்பதுக்குமுப்பது ஹாலில் பாதியை அடைத்திருந்த கூட்டத்தைப் பார்த்ததும் லேசாக முகம் கடுத்தவாறு அன்னையைப் பார்த்தாள்.

நிர்மலா “ப்ளீஸ் செளமி! எல்லோரும் உன்னைப் பார்க்கிறார்கள்! முகத்தை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்!” என்பதுபோல் கெஞ்சும் பார்வை பார்த்தார்.

யாராரோ கேட்பதற்கு அமைதியாக பதில் சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள். செளமியின் அண்ணி லாவண்யா அருகில் வந்து “செளமி! மாப்பிள்ளை சூப்பரா இருக்கார்! அங்கே க்ரீம் கலர் ஷர்ட் போட்டிருக்கிறார் பார்த்துக்கொள்!” என்று சந்தோசத்துடன் காதருகே கூறினாள்.

ஒரு புறம் நிமிர்ந்து உதையைப் பார் என்ற சொன்ன மனதை அடக்கியவள், எப்படியும் தனியாகப் பேசுவோமே அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். வேறு ஒருவரைக் காதலிப்பதாகப் பொய் சொல்லலாமா? இல்லை இப்போது திருமணத்தில் விருப்பமில்லை என்று உண்மை சொல்லலாமா? என யோசித்தாள்.

“பெண் கொஞ்சம் கருப்பு” என்று ரகசியம் பேசுவதாய் நினைத்து லவுட் ஸ்பீக்கர் மாதிரி ஒரு பெண்மணி பேச வேறு யாரோ “அக்கா! அந்த கூலிங் க்ளாசை கழட்டிவிட்டுப் பார்!” என்று கிண்டல் குரலில் கூறினார்

சௌமியும் அப்போதுதான் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாள். 25 வயது மதிக்கத்தக்க அவள் நேரே பியுட்டி பார்லரிலிருந்து இறங்கி வந்த தோற்றத்தில் 3 வயதுப் பையனை அதட்டி இழுத்து உட்காரவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தைக்கும் காஸ்ட்லி கிளாஸ் உடைத்து விட்டால் என யோசித்தவள் வேறு வாங்கிக் கொள்வார்களாய் இருக்கும். ஆனால் இரண்டு பேரின் கூலிங் கிளாஸ்சும் ஏ.சி ஹாலுக்கு அதிகப்படி என்று நினைத்தாள். என்ன செய்வது என்று புரியாமல் அந்த கிளாஸ் கில்லரா? ஷ்கல்லரா? என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கினாள்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த இன்னொரு பெண்மணி “சௌம்யாக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?” என்றார்

தன்னுடைய தீய்ந்து போன ப்ரெட் டோஷ்டையும், இன்ஸ்டன்ட் நூடுல்ஸையும் நினைத்தவள் “அம்மாதானே பேசாமல் இருக்கச் சொன்னார்கள்! அவர்களே பதில் சொல்லட்டும்!” என்று அமைதி காத்தாள்.

நிர்மலாவோ உண்மையைச் சொன்னால் என்ன எடுத்துக் கொள்வார்களோ என்று தயங்கினாள்.

அதற்குள் ஆனந்தி “அண்ணி சௌமி அருமையாக சமைப்பாள் நான் போனில் முதலிலேயே கேட்டு விட்டேன்” என்றார்.

தன் தாயின் முகத்தில் தோன்றிய நிம்மதியைப் பார்த்த சௌமி “அம்மா இப்படி வேற உடான்ஸ் விட்டுருக்காங்களா? இந்த உலகத்திலேயே பெரிய பச்சைப் பொய் இதுதான் என நினைத்தவள் இது சாதாரண டயலாகோ என நினைத்து ஓகே “இந்த கேலக்ஷிலையே பெரிய விப்ஜியார் பொய் எனக்கு சமைக்கத் தெரியும் என்பதுதான்” என்று மாற்றினாள்.

அவளது யோசனையைக் கலைத்தது அந்த 25 வயதுப் பெண்ணின் குரல் “பட்டு சேலை கட்டியிருக்கலாமே? கழுத்தில் நகையில்லாமல் மொட்டையாக இருக்கே? முடியெல்லாம் இப்படித் தொங்குது, என்ன ஸ்டைலோ?” என்று எரிச்சல் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இதற்கும் ஆனந்தியே “நான் தான் சாதாரணமாகவே இருக்கச் சொன்னேன் ஐஸ்வர்யா!” என்றார்.

சௌமியோ “இந்த ஐஸ் இங்கேயே நை நைன்னு இப்படி இருக்கே வீட்டில் நீலாம்பரியா? சந்திரமுகியா? என யோசித்தாள். சந்திரமுகி தான் ஓகே என முடிவெடுத்தவள் மனதிற்குள் அந்தப் பெண்ணின் பொட்டு சைஸை பெரிதாக்கி கூந்தலை விரித்து விட்டு கீழே உட்கார வைத்தாள். ‘ஏய்’ என்று கத்தியும், ‘லக லக’ சொன்னால் எப்படியிருக்கும் எனக் கற்பனையில் ஆழ்ந்தாள். தன் கற்பனை அவளுக்கே அதிகப் படியாய்த் தோன்றவும் தறிகெட்டோடிய கற்பனைக் குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினாள்.

அதற்குள் ஆனந்தி “எங்க உதையைப் பார்த்தாயா? உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” என்றார்

சௌமி திகைத்து இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என யோசித்தற்குள் “என்ன ஆனந்தி! இப்படி அவசரப் படுகிறாய்? முதலில் இருவரும் பேசிக் கொள்ளட்டும். இந்தக் கொஞ்ச நேரப் பேச்சில் எதுவும் புரிந்து விடப் போவதில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் முடிவெடுப்பதற்கு எளிதாக இருக்கும்! மனதிற்குள் ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்படும்!” என்றார் உதையின் அப்பா ராகவன்.

உதையின் நிலைமையோ மதுஷண்ட வண்டைப் போலிருந்தது! அழகிய ஆலிவ் கிரீன் சில்க் காட்டன் புடவையில் மெல்லிய ஒப்பனையோடு தேவதைபோல் வந்தவளை விழியால் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தாள்! அதிலும் திராட்சை வடிவத்தில் காதிலும் கழுத்திலும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த முத்துக்களாலானவை அவளுக்குப் பேரழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன! சௌமியின் கண்களின் வித விதமான பாவத்தில் லயித்துப் போயிருந்தாள்.

அதற்குள் அவளது தந்தை “உதய்! பேசுகிறாயாப்பா?” என வினவினார். தந்தையின் குரலில் உணர்வு பெற்றவன் “சௌம்யாவை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது அப்பா! எனக்குப் பேச வேண்டியது கூட இல்லை! சௌமிக்குப் பேச வேண்டுமானால் எனக்கு ஓகே!” என்றான் அவசரமாக.

அய்யயோ இப்படி போட்டு உடைத்துவிட்டானே! இனி கல்யாணத்தை நிறுத்துவதென்றால் நான் தான் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல வேண்டும்! ஆனால் அன்னைக்குக் கொடுத்த வாக்கு! எதோ நிலைமை கை மீறிப் போய்விட்டதை உணர்ந்தவன் உதையைப் பார்த்தாள்.

அவனும் அந்த சமயத்தில் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் விழிகளிரண்டும் நட்சத்திரங்களோடு போட்டியிட்டு நயன பாஷை பேசிக்கொண்டிருந்ததை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருவரின் பார்வைகளும் ஒரு சில நொடிகள் மீட்க முடியாமல் பேசிக் கொண்டன. அந்த ஒரு சில நொடிகளிலேயே இரு ஜோடி விழிகளும் தங்களுக்கு மட்டுமேயான தனி உலகத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்டன . சட்டென தோன்றிய குழப்ப உணர்வில் கண்களை மீட்டவள், அவன் முகத்தின் வசீகரத் தன்மையோ, அவன் கண்களில் இருந்த காந்தத் தன்மையோ, குரலின் கம்பீரமோ தன்னுள் எதோ மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதை உணர்ந்தாள்.

“சௌமி! நீ ஏதாவது பேசுகிறாயா?” என்ற ராகவனின் கேள்விக்கு இனிப் பேசி என்ன செய்வது? மீண்டும் தன் பெற்றோரிடம் தான் வாதாட வேண்டும் என்ற யோசனையில், இல்லை என்பதுபோல் தலையசைத்தாள். உதயின் புன்னகை வெற்றிப் புன்னகையானது.

“நீங்கள் இருவரும் பேசவில்லையென்றால் நான் கொஞ்சம் மருமகளுடன் தனியாகப் பேச வேண்டும்” என்ற ராகவனின் பேச்சில் உதயைத் தவிர அனைவரும் திகைத்தனர்.

“வாம்மா! என அழைத்துச் சென்றவர் அதிகாலையில் உதய் தன்னிடம் “அப்பா! சௌமியிடம் நீங்கள் பேசி அவன் மனதிலிருப்பதைக் கேளுங்கள்!” என்று சொன்னதை எண்ணியவாறே சென்றார்.

“சௌமியிடம் நான் பேசுவது சரிப்படாது உதய்” என்று மறுத்தபோது “ப்ளீஸ் பா! நீங்களே சௌமியிடம் பேசுங்கள்! அவளது கனவுகளுக்கு உத்தரவாதம் கொடுங்கள்! நான் பேசினால் அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்பாளா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது! ஆனால் பெரியவர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து நிச்சயம் கேட்பாள்! நான் திருமணம் நிச்சயமானவுடன் அவளுக்குப் புரிய வைத்து விடுகிறேன்” என்று கெஞ்சும் மகனிடம் என்ன சொல்வது என்று எதுவும் சொல்லாமலேயே விட்டிருந்தார்.

மகனது காதலை அறிந்து சௌமியின் புகைப்படத்தை முதன்முதலில் பார்த்தபோது இருந்த மகிழ்ச்சி, சௌமியை நேரில் பார்த்தபோது பலமடங்கு அதிகரித்தது. சௌமி உதயைப் பார்த்தபோது அவளுக்கு ஏற்பட்ட மாற்றங்களிலிருந்து அவன் மனதைப் படித்தவர் அவளது குழப்பத்தைப் போக்க முடிவெடுத்தார். எனவே தயக்கத்தை அறவே ஒதுக்கி சௌமியிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற எதிர்பார்ப்பில் இருந்தவனிடம் “சௌமி! திருமண விஷயத்தில் பெரியவர்களின் சம்மதத்தைவிட உங்கள் இருவரின் சம்மதம்தான் முக்கியம்! உதய்க்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கிறது! ஆனால் உன்னுடைய முகத்தில் ஏதோ குழப்பம் இருக்கிறது! மனதில் இருப்பது எதுவாக இருந்தாலும் நீ தைரியமாக என்னிடம் சொல்லலாம்! எல்லோர் முன்னால் சொல்ல உனக்கு சிரமமாக இருக்கும் என்று தான் உன்னைத் தனிமையில் அழைத்து வந்தேன்!” என்றவரின் மேல் அவளுக்கு மரியாதை அதிகரித்தது.

“அங்கிள்! இப்போது திருமணத்தைப் பற்றி நான் நினைக்கவே இல்லை! இரண்டு வருடங்களாவது வேலைக்குச் செல்லலாம் என்றிருந்தேன்! அப்புறம் உடைகளை வடிவமைக்க வேண்டும் என்பதும் ஆசை!” என்று தயக்கத்துடன் சொன்னவளுக்கு, நேற்று அம்மாவிடம் சொன்ன விஷயத்தை இவரிடம் சொல்கிறேன் ஆனால் ஏன் இந்தத் தயக்கம் என்று யோசித்தாள்.

“இதுதான் உன்னுடைய பிரச்சனை என்றால் என்னால் எளிதாகத் தீர்க்க முடியும்!” என்றவரை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“கண்ணா! உன்னுடைய திறமைகளை குறைத்து மதிப்பிடுவதாக எண்ணாதே! பெரிய பெரிய கம்பெனிகளில் எல்லாம் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்பவர்களுக்கு உடை வடிவமைக்க வாய்ப்புகள் தரமாட்டார்கள்! நீ படித்திருக்கும் பி. டெக்கும் உன்னுடைய திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ளப் போதாது!” என்று தொடங்கவும்

“எனக்குத் தெரியும் அங்கிள்! ஆனால் நான் இந்த மாதிரி கம்பெனிகளின் நடைமுறையை அனுபவப் பூர்வமாக தெரிந்து கொள்ள நினைக்கிறேன்! பிறகு அப்பாவிடம் கேட்டு எனக்குப் புதிதாக ஒரு கம்பெனி ஆரம்பித்துக் கொடுக்குமாறு கேட்கப் போகிறேன்!” என்றாள்.

கண்களில் துறுதுறுப்போடு பேசினாலும், அவளது விளையாட்டுத் தனம் குறைந்திருப்பதை உணர்ந்தவர் மகன் தேர்ந்தெடுத்த பெண்ணையும், இந்த மாதிரி விவாதத்தைத் தன்னிடம் தள்ளிவிட்ட மகனின் சாமார்த்தியத்தையும் மனதில் மெச்சிக் கொண்டார்.

“ஆமாம் கண்ணா! உன் அப்பாவே புதிதாக கம்பெனி துவங்கிக் கொடுத்தால் விற்பனைக்கு ஆர்டர் பிடிக்க வேண்டும்! அது மட்டுமில்லாமல் உன்னுடைய வடிவமைப்புகள் எல்லோருக்கும் பிடிக்க வேண்டும்! பல போட்டிகளுக்கிடையில் நீ வளர வேண்டும்! நான் உன்னால் முடியாது என்று சொல்லவில்லை! அதற்கு குறைந்தது 4 ஆண்டுகளாவது ஆகும்! அதுவரை திருமணத்தை ஒத்திப் போடுவாயா? என்று கேட்டவர், இதுவரை இந்த அளவு யோசித்திராத சௌமியின் திகைப்பை உணர்ந்து

“உனக்கு நானே புதிதாகத் தொழில் துவங்கிக் கொடுக்கிறேன்! அதுவரை நீ கற்றுக் கொள்ள ஏற்பாடும் செய்கிறேன்! விற்பனைக்கும் யோசிக்க வேண்டியதில்லை! சேலைகளை மட்டும் விற்கும் நமது கடையில் இன்னும் ஓரிரு வருடங்களில் எல்லா வகையான உடைகளும் விற்கப் போகிறோம்! நம் கடையிலேயே நீ விதவிதமாக வடிவமைத்த ஆடைகளை விற்பனை செய்வோம்! நீ தயாரிக்கும் உடைகளை நேரிலேயே பார்க்கலாம்! என்ன சொல்கிறாய்?” என்றார் .

அவர் விவரித்த இனிய கற்பனையில் ஆழ்ந்திருந்தவள் பிரம்மிப்போடு தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

“இப்படி தலையைசைத்தால் போதாது! உனக்கு உதையைப் பிடித்திருக்கிறதா? இந்தக் கல்யாணத்திற்கு சம்மதமா என்று சொல்லம்மா! நம்மிருவரின் பேச்சையும் நான் வெளியில் சொல்லப் போவதில்லை தைரியமாகச் சொல்” என்றார்.

உதயின் பார்வை அந்த நிமிடத்தில் மனதிற்குள் மின்ன சௌமி மம் என்று தலையை அசைத்தாள்.

“அப்போது உனக்கு சம்மதம்! சரி திருமணத்தை இப்போது வைத்துக் கொள்ளலாமா? இல்லை இன்னும் கொஞ்ச காலம் தள்ள வேண்டுமா?

“உங்க இஷ்டம் அங்கிள்! “என்று சொன்ன சௌமியின் முகச் சிவப்பைக் கண்டு சிரித்தவாறே “தம்பி தைரியமான பெண் என்றான்! ஆனால் அவ்வளவு தைரியமும் திருமணப் பேச்செடுத்தால் காணாமல் போய் விடுகிறது! அப்புறம் இனி அங்கிள் இல்லை! மாமா என்று சொல்ல வேண்டும்! என்றவர் வாம்மா போகலாம் என்று முன்னால் நடக்கத் தொடங்கினார்.

யார் அந்தத் தம்பி என்னை தைரியம் என்று சொன்னவர் என்று யோசித்து யாரோ என்று தோளைக் குலுக்கியவாறு பின்தொடர்ந்தாள்.

சீக்கிரம் நல்ல நாள் பார்க்க வேண்டும் சந்திரா என்று அவர் சொன்னதும் அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். ஆனந்தியும் காரிலிருந்து வெற்றிலை, பாக்க, பட்டுப் புடவை, நகை என்று எடுத்து வந்து வெள்ளித் தட்டில் வைத்து சௌமியிடம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார்.

சௌமியின் கன்னத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த செவ்வரிகளில் உதயின் மனம் எதோ உலகத்தையே வென்று விட்டதைப் போல ஆர்ப்பரித்தது. மகிழ்ச்சியில் பளபளத்த கண்களால் சௌமியைப் பார்த்த உதய் கண்களைச் சிமிட்டியவாறே விடைபெற்றான்.

அவன் கண்களின் சேதியில் புரியாமல் விழித்த சௌமிக்கு சற்று நேரம் இருந்த தெளிவு போய் ஒரு விதக் கலக்கம் சூழ்ந்தது.

என்ன சொன்னார்கள்? எப்போது கிளம்பினார்கள்? பெற்றோர்களின் ஆனந்தக் கண்ணீர்! எதையும் அறியாமல் திகைப்பிலிருந்தாள்.

இரவு படுக்கையில் படுத்திருந்த சௌமிக்கு இப்போது திருமணம் வேண்டாம் என்று சொன்ன நான் எப்படி சரி என்றேன்? விடையறியாக் கேள்வியைத் தன்னிடமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய மன நிலையை அவளாலேயே இனம்காண முடியவில்லை.

செல்லும் போது உதையின் கண் சிமிட்டலுக்குக் காரணம் புரியாத குழப்பம் நிலவியது. யோசிக்க யோசிக்க தலை வலிக்கும் போலிருந்தது அருகிலிருந்த செல் போனில் அவளது தோழியின் அழைப்பைப் பார்த்தவளுக்கு யாரோடும் பேசும் மனமில்லை. எனவே அதை சுவிட்ச் ஆப் செய்து தூக்கிப் போட்டு படுத்தவளின் கண்களிலும் மனதிலும் உதயின் முகம் தானாகவே வந்துநின்றது.

*****

அத்தியாயம் -3 & 4

இன்னும் 15 நாட்களில் திருமணமா?" என்ற மகிழ்ச்சியில் திகைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்தான் உதய்.

"தம்பி! உன்னுடைய முடிவைச் சொன்னால்தான் நான் சௌமி வீட்டில் பேச முடியும்!
இல்லையென்றால் இன்னும் மூன்று மாதங்கள் தள்ளி வைத்துக் கொள்வோமா?" என்றார் ராகவன்

சௌமியை பிரிந்து இன்னும் மூன்று மாதங்களா? என யோசித்தவன் "அப்பா! இந்த மாதமே வைத்துக் கொள்வோம்! பேசிப் பாருங்கள்!" என்றான்.

மகனின் எண்ணப் போக்கை அறிந்து மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டவர், "உதய்! இந்த 15 நாட்களில் எவ்வளவு குறைத்துப் போட்டாலும் 5000 பேரையாவது அழைக்க வேண்டியிருக்கும். அதனால் நான், சித்தப்பா, கிருஷ்ணா யாரும் எந்த பிசினஸ் பக்கமும் வரமுடியாது! எல்லாருடைய பிசினசையும் நீதான் முழுப்பொறுப்பில் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அவ்வப்போது தேவைப்படும் உதவிகள் மட்டும் செய்கிறோம்" என்றார்.

இந்த மாதிரி தேவைப்படும் நேரங்களில் இரண்டு மூன்று பிசினசைப் பார்த்துக் கொள்வதுதான். ஆனால் எல்லாவற்றையும், என யோசித்தவன் அவ்வப்போது உதவிகள் செய்வார்களே! அதுமட்டுமில்லாமல் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பார்வையாளர்கள் இருப்பதால் முக்கியமான முடிவுகள் எடுப்பதை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டால் போதும். காலையில் தொடங்கி மாலை இரவு வரை நேரம் சரியாக இருக்கும் என யோசித்து "சரிப்பா நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" எனத் தலையசைத்தான்

"உதய்! இனி நீ அடிக்கடி சென்னை செல்ல முடியாது, சென்னை டெலரிடமே அவரது பொறுப்பைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும், நன்றாக யோசித்துச் சொல்" என்றார்.

அப்பா சொல்வதன் அர்த்தம் புரிந்ததும் உதயின் முகம் லேசாக சிவந்தது. சென்னை டெலரை கோவை வரவழைத்து விட்டு, அவரது பணிகளை அவ்வப்போது சென்னை சென்று கவனித்ததை நினைத்தான். இதை சாக்காக வைத்து 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை சௌமியைப் பார்த்து வந்தவன் பழக்கம், வாரம் ஒருமுறையாகி, சிலசமயங்களில் வாரம் இருமுறையானதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக் கொண்டால் இனி ப்ளைட்டில் சென்று திரும்புவது கூட சாத்தியமில்லை, சரியென்றால் 15 நாட்கள் மட்டும்தான் அவனைப் பார்க்க முடியாது, அதற்குப் பின் என்னில் பாதியாகி இங்கேயே இருப்பான், என்று முடிவெடுத்து ஓகேப்பா பேசிவிடுங்கள்" என்றவன்

"ஆனால் திருமணத்திற்கு நம்முடைய மண்டபமே இருக்கிறது. ஒரு பெரிய கருத்தரங்கத்திற்கு புக் ஆகியிருக்கும் அதற்குக் கூட மாற்று ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து விடலாம். ஆனால் ரிஷப்சன் சென்னையில் வைத்தால் அவர்களுக்கு மண்டபம் கிடைக்க வேண்டுமே?" என்றான் யோசனையாக.

உடனடியாகப் பிரச்சனைகளை அலசி ஆராயும் அவனைப் பெருமிதமாய் நோக்கிய வண்ணம் "உதய்! எப்படியும் திருமணத்திற்குப் பின் ஓரிரு நாட்கள் கழித்து ரிஷப்சன் வைப்பார்கள். அதை ஒரு வாரம் தள்ளிப் போடச் சொன்னால் அவர்களுக்கும் அழைப்பிதழ் கொடுக்க வசதியாக இருக்கும். ரிஷப்சனுக்கு ரொம்ப நல்ல நாளும் பார்க்கத் தேவையில்லை. அதனால் மண்டபமும் பிடித்து விடலாம். எதற்கும் சந்திரனிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம்" என்றவர் தொலைபேசியை எடுத்து சௌமியின் தந்தையிடம் பேசி முடித்தார்.

ஆவலுடன் காத்திருக்கும் மகனை மேலும் காக்க வைக்காமல் "யோசித்து சொல்வதாகச் சொல்கிறார்" என்றார்.

உதய் "சரிப்பா நான் கிளம்புகிறேன். நமது டெல்லி டெலருக்கு ஐந்நாறு ஒரே மாதிரி புடவைகள் வேண்டுமாம், அதுவும் அடுத்த வாரமே, நான் போய் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா என்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" எனக் கிளம்பினான்.

காரில் எறியவனுக்கு மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் உடல் முழுவதும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. மனம் சௌமியைத் தேடித் பறப்பதை உணர்ந்தவன் சிறிது நேரம் கண் மூடிச் சாய்ந்து மனதை சமன் செய்துகொண்டு சென்றான்.

சௌமியோ முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள். காலையில் எழும் போதே இரவு சரியாக உறங்காததால் வந்த எரிச்சலை தன் தாயிடம் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். எதோ சொல்ல வாயெடுத்த நிர்மலா அவளது கண்களின் கலக்கத்தைக் கண்டு, இந்த திருமணப் பேச்சு அவளது இயல்பை மாற்றுவதையும், அவள் கண்களில் அறியா பயத்தையும் உணர்ந்து ஒன்றும் பேசாமல் விலகிச் சென்றார்.

தன் அறையிலிருந்து வெளியில் வந்த சந்திரன் “நிர்மலா! ராகவன் போன் செய்திருந்தார், வைகாசி31 நல்ல நாளாம்! திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாமா என்று கேட்கிறார், என்ன செய்யலாம்?” என்றார் யோசனையோடு.

நிர்மலா “வைகாசி31 என்று காலண்டரைப் புரட்டியவாறே இன்னும் 15நாட்கள் தான் இருக்கின்றன” என்று திகைத்தாள்.

“ஆமாம் நிர்மலா! இந்த நாள் இல்லையென்றால் அடுத்த மாதம் இவர்கள் நட்சத்திரத்திற்கு ஏற்ற நாள் இல்லையாம், அதற்கடுத்த மாதமும் ஆடி மாதம், இன்னும் மூன்று மாதங்கள் தள்ளிப் போடுவதா என்கிறார்கள், கல்யாணப் பொறுப்பை அவர்களே பார்த்துக் கொள்கிறார்களாம், நிச்சயதார்த்தம் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்கிறார், இங்கே ரிஷப்சன் வேண்டுமானால் ஒரு வாரம் தள்ளி வைத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறார்கள், என்ன செய்வது?” என்றார்.

“நகை வாங்க வேண்டும், சௌமிக்கு உடைகள் எடுக்க வேண்டும், அதைத் தைக்க வேண்டும், சௌமிக்கு புடவை உடுத்தக் கூடத் தெரியாது, சமைக்கவும் தெரியாது, அடிப்படையாவது கொஞ்சம் பழக்க வேண்டும், இதைத் தவிர நாமும் 3000 பேரையாவது அழைக்க வேண்டும, அதற்கேற்றவாறு மண்டபம் அமைய வேண்டுமே?” என வரிசையாகக் கேள்விகளை அடுக்கினாள் நிர்மலா.

“மண்டபம் அமைவதைத்தான் முதலில் பார்க்க வேண்டும், மற்ற பொறுப்புகளை ஏதாவது ஏஜென்சியில் சொல்லிக் கொள்வோம். நகை, துணி எடுப்பதை ஒரு நாளில் முடித்துவிட மாட்டீர்களா? அதுவும் ஒவ்வொரு முறை உனக்கு எடுக்கும் போதும் நல்ல டிசைன் என்று சௌமிக்கும் நிறைய எடுத்திருக்கிறோமே, அதனால் பெரிய அளவில் வாங்கப் போவதில்ல, சமையலை அங்கே போய் கற்றுக் கொள்ளட்டும்” என்று பதிலளித்தவர்

“எதற்கும் எங்கள் அண்ணா வீட்டிலிருந்து எல்லோரையும் வரச் சொல்லிவிடுவோம், திருமண வேலைகளில் பாதியை அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள், லாவண்யாவுடன் சேர்ந்து பர்சேஸ் செல்ல எளிதாக இருக்கும், அவளும் நன்றாக செலக்ட் செய்வாளே, நாம் பத்திரிகை வைக்கப் போகும் போது சௌமியும் தனியாக இருக்க வேண்டியதில்லை” என்று முடித்தார்.

இருவரும் பேசி முடித்து உதய வீட்டில் எங்களக்கு சம்மதம் என சொல்லி முடிக்கும் வரை கவனித்துக் கொண்டிருந்த சௌமி ஒன்றும் பேசாமல் அவளது அறைக்குச் சென்றாள்.

சௌமிக்கோ முன்தினம் உதயின் தந்தையிடம் பேசியது, திருமணத்திற்கு சம்மதம் சொன்னது, எல்லாம் மறந்து எதோ கட்டாயக் கல்யாணம் என்ற நினைப்பை ஏற்படுத்தியது. கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதே நான் தான் ஆனால் என்னிடம் எதையாவது கேட்கிறார்களா? எல்லாம் முடிவு செய்துவிட்டு பேசுகிற பேச்சைப் பார், என்று மனதிற்குள் பொறுமியவளுக்கு அழுகை வரும் போலிருந்தது.

சே! இதென்ன அழுகை என்று கண்ணீரை அடக்கியவளுக்கு தன்னுடைய லட்சியமும், கனவும் எளிதாக நிறைவேறப் போகிறது, அதை நினைத்து சந்தோஷப்பட வேண்டும், ஆனாலும் தன் மனதின் பிரச்சனை புரியாமல் தவித்தாள்.

ஏனோ உதய் கண்களை சிமிட்டிச் சென்ற தோற்றமே மீண்டும் மீண்டும் தோன்றியது. அவன் மட்டும் நேற்றுப் பேசியிருந்தால், இந்த மாதிரி நடக்காதே. ஒரு பெண்ணின் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நடக்கும் மேல் சேவநிஷ்ட்! என்று திட்டிக் கொண்டாள்.

“அவன் தந்தையிடம் சொல்வதற்கென்ன? நேற்று மட்டும் தலையைத் தலையை ஆட்டினாயே?” என்ற மூளையின் கேள்வியை ஒதுக்கியவளின் கோபம் அனைத்தும் உதய் மேல் மாறியது. “பொறு உதய்! உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றவள் நோட்டை எடுத்து உதையின் முகத்தை வரையத் தொடங்கினாள்.

டிராகன் போல வரைய வேண்டும் என நினைத்தவளுக்கு தான் வரைந்ததைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சியானாள். காந்தக் கண்களோடு வசீகரமாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு முறை வரைந்தும் அதே தோற்றம் தான் வந்தது. வரைந்ததைத் தூக்கி கபோர்டில் போட்டவள் கண்களை மூடி அமர்ந்தாள். கண்களுக்குள்ளும் உதய் வந்து சிரித்தான்.

எரிச்சலுடன் கண்விழித்து டாம் அண்ட் ஜெர்ரியைப் போட்டு அமர்ந்தவளுக்கு தான் ஜெர்ரி போலவும் உதய் டாம் போலவும் தோன்றியது. தனக்கு என்ன ஆயிற்று? என்று புரியாமல், “ஏய் டாம் உதய்! இந்த செளமி ஜெர்ரி பற்றி உனக்குத் தெரியாது, நான் யார் என்று காட்டுகிறேன்” என்று கறுவிக் கொண்டாள்.

மாலையில் வீடு திரும்பியதும், “செளமி வீட்டில் சம்மதம் சொல்லி விட்டார்கள்” என்ற செய்தியில் அதுவரை என்ன சொல்வார்களோ என்று அலை பாய்ந்த உதயின் மனம் ஆழ்கடலைப் போல் அமைதியாய் அடங்கியது.

ரிஷப்சனுக்கு மண்டபம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்ற செய்தியில் போனை எடுத்து நண்பனிடம் பேசத் தொடங்கினாள். முடித்ததும் “அப்பா! என் நண்பனுக்குத் தெரிந்த மண்டபம் ஒன்று ‘வாவினில்’ இருக்கிறது. சிட்டியை விட்டு கொஞ்சம் வெளியே இருக்கிறது. அதில் 1000 கார்களுக்கு மேல் பார்க்கிங் செய்ய வசதியும் இருக்கிறது. ஆனால் மண்டபம் திருமணம் முடிந்து 15 நாட்கள் கழித்துத் தான் கிடைக்கும். அதற்கு முன்தேதிகளில் பூக் ஆகிவிட்டதாம். அந்த 15 நாட்கள் அவர்களுக்கு அழைப்பிதழ் கொடுப்பதற்கு சரியாக இருக்கும். ஜூலை முதல் நாள் அவர்களுக்கு சரிப்படுமா என்று கேளுங்கள்” என்றாள்.

ராகவனும் செளமியா வீட்டில் பேசி சம்மதம் தெரிவிக்கவும் மளமளவென்று சமையல், டெகரேஷன், யார் யாரை அழைப்பது என்று பேசி முடித்தனர். அதற்குள் கல்யாணப் பத்திரிக்கை மாடல் கொண்டு வந்தவரிடம் பேசி அவர்களுக்குப் பிடித்த கார்டைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

உதய் “இன்று இரவோடு இரவாக 1000 பத்திரிகைகள் அடித்து விடுங்கள், நாளை காலையில் மீதத்தை அடித்துவிடுங்கள், ஒரு முறைக்கு இரு முறையாக ப்ரூப் பார்த்துவிடுங்கள்” என்றான். அவனது வேகத்தைக் கண்டு அனைவரும் கேலியில் இறங்கினர்.

எதோ பேருக்கு இரவு உணவை முடித்தவன், குடும்பத்தார் கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஓரிரு சொற்களில் பதிலளித்து, அவர்களின் கேலிச் சிரிப்பைக் கூட உணராமால் தன் அறைக்குத் திரும்பினான்.

செளமியின் புகைப்படத்தைக் கையில் எடுத்தவனுக்கு பத்து மாதங்களுக்கு முன் முதன்முதலில் அவளைப் பார்த்தது நினைவிற்கு வந்தது. அதிகாலையில் இருள் சரியாக விலகா வேளையில் ராஜேஷின் வீட்டிற்கு சென்றவன், கேட் அருகில் வாட்ச்மேனைக் காணாமல், உறக்கத்திலிருக்கும் நண்பனை கதவைத் திறக்குமாறு போனில் சொல்லிக் காத்திருந்தான்.

“ஓரே மஞ்சள்! பச்சை! என்ன ட்ரெஸ்ஸோ? மாரியாத்தாவிற்கு கூழ் ஊற்றப் போவது மாதிரியே இருக்கு வேப்பிலையையும் கையில் கொடுத்துவிடுங்கள், அப்படியே ஆடிக் கொண்டே போகிறேன் என்ற குரலில் யார் என நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

பின்னாலேயே இன்னொரு குரல், செளமி! இந்த மாதிரி கடவுள் விஷயத்தில் விளையாடாதே, இன்று பிறந்தநாள் என்பதால் தப்பித்தாய் என்று கண்டித்தது.

செளமி என்றால், “அமைதிக்கு பெயர் தான் சாந்தி! மங்கிக்குப் பெயர்தான் செளமி! என்று ராஜேஷ் அடிக்கடி சொல்லும் செளமியாவா? என்று யோசிக்கும் போதே

“அப்பா மாலை எடுத்து வருவதற்குள் என்ன அவசரம்? எதற்கு இப்படி ரோட்டில் வந்து நிற்கிறாய்? கோவிலுக்குப் போவதற்குள்ளே இப்படிப் படுத்துகிறாயே? நான் தான் 6.30க்குள் திரும்பி விடலாம் என்று சொன்னேனே, காலேஜ் பஸ் போனால் கவலைப்படாத, நான் அப்பாவிடம் கொண்டு போய் விடச் சொல்கிறேன், முதலில் இருட்டில் செடிகளுக்குப் பக்கத்தில் நிற்காதே, அங்கே வெளிச்சத்தில் நிற்கலாம் வா” என்று ஒரு குரல் அழைத்துச் சென்றதையும் கவனித்தான்.

சோடியம் விளக்கு வெளிச்சத்தில் செளமியைப் பார்த்தவன் பிரமித்தான். அந்த நொடியிலேயே தன்னுள் ஏதோ ரசாயன மாற்றம் ஏற்பட்டு அம்மாற்றம் உயிர் வரை பரவுவதை உணர்ந்தான்.

ஏதோ பேசுவதற்கு அவன் உதடுகள் அசையவும் கொஞ்சம் சுயநினைவுடன் கவனித்தான்

என்னுடன் ஹோட்டல் வந்தீர்களா? ஐஸ் கிரீம் வாங்கப் பணம்தான் தந்தீர்களா? என் உயிர்த் தோழிகளுக்கு உட்கூண்டீஸில் டீட் வைக்கப் பணம் தந்தீர்களா? இல்லை அடுத்த வீட்டில் என்னுடன் கொஞ்சி விளையாடும் மஞ்சவிற்கு மன்சு வாங்கவாவது பணம் கொடுத்தீர்களா? எதற்காக விட வேண்டும் கோபத்தை, ஆத்திரத்தை, சினத்தை ஹ ஹ ஹ ஹா என்று வசனம் பேசியதைப் பார்த்து சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்தினான். அவன் குரலில் கோபத்தை விட இனிமை தான் அதிகமிருந்தது.

அந்தக் குரல் தன் மனதை மயிலிறகாக வருடி மாயம் செய்வதையும், தன் கண்கள் இமைமூடாமல் அவளையே நிரப்பிக் கொண்டிருப்பதையும், கார் கிளாசை ஏற்றிக் கொண்டிருந்த கை பாதியிலேயே நிற்பதையும் உணர்ந்தான்.

அவன் பேசியது முழுவதும் புரியாவிட்டாலும் பர்த் டே டீட்டிற்கு பணம் கொடுக்க மறுத்ததால் கோபம் என்பது புரிந்தது. அட்டா முழு வசனத்தையும் கவனிக்கவில்லை என்று வருந்தியவன், அதற்குள் உள்ளிருந்து ஒருவர் வரவும் மூவரும் தணிந்த குரலில் பேசியவாறு செல்லத் தொடங்கினர். சௌமி செல்லும் போது உதய்க்கு எதையோ இழப்பது போலத் தோன்றியது.

பழைய நினைவுகளிலிருந்து வெளிவந்தவனுக்கு எப்போது என்று அவனறியாமலே தன்னில் விழுந்த சௌமி என்னும் வித்து, இப்போது வேர் பிடித்து, கிளைகள் பரப்பி விருட்சமாகிவிட்டத்தை எண்ணி வியந்தான். படுக்கையில் படுத்தவனுக்கு அன்று உறக்கம் வருமென்று தோன்றவில்லை. சௌமியின் தோற்றம் விஷ்வரூபமேடுத்து கண் முன்னே தோன்றியது.

இப்போதே பார்க்க வேண்டும் என்ற மனதை அடக்கியவன், அவளிடம் பேசுவாவது செய்யலாம் என்று செல் போனை எடுத்தான். சுவிட்ச் ஆப் என்ற செய்தியில் மனம் நொந்து பால்கணியில் சென்று நின்றான். “இன்னும் 15 நாள் தான் கண்ணம்மா! இந்த தென்றல் காற்றையும் மலர்களின் வாசத்தையும் ரசிக்கும் உன்னை நான் ரசிப்பேன், என்னுடைய கைப்பிடியில் நிறுத்தி என் காதலைச் சொல்வேன்.

ஒரு நாள் தான் நீ பேசுவதற்கு, அதற்கடுத்த நாளிலிருந்து இந்த அறைக்குள் பேச்சு என்பதே கிடையாது, செயல்தான்” என நினைத்துச் சிரித்தான். இன்னும் 15 நாட்கள் என்று பேரு மூச்சு விட்டவாறு நீண்ட நேரம் அங்கேயே நின்றிருந்தான். உடல் சோர்வதை உணர்ந்து அறைக்குள் திரும்பி மீண்டும் சௌமியின் போட்டோவை கையிலெடுத்தான். குறும்புப் பார்வையுடன் சிரித்தவளிடம் எவ்வளவு நாள் தான் இந்த நகலை வைத்துப் பேசுவது என்று அவளது இதழ்களைத் தடவியவாறே தன் மார்போடு சேர்த்து அணைத்து உறங்க முயற்சித்தான்.

*****

அத்தியாயம் 5

இரண்டு நாட்களாக அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கும் சௌமியைப் பார்ப்பதற்கு நிர்மலாவிருப்ப பாவமாக இருந்தது.

“உன்னுடைய நன்மைக்குத் தான் செல்லம். இதை நீ ஒரு நாள் புரிந்து கொள்வாய்” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

“ஏய் சௌமி! எழுந்திரு, இப்படி படுத்துக் கொண்டே இருந்தால் எப்படி? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் லாவண்யா வருவாள். முதலில் நீ கீழே வந்து உட்கார்” என்றார்.

ஒன்றும் பேசாமல் கீழே வந்து சோபாவில் படுத்த மகளைப் பார்த்து சிரிப்பதா? அழுவதா? என்று புரியாமல் நின்றார். உதயுடன் நன்றாகப் பேசினால் அவளும் சமாதானமாகி விடுவாள் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது.

தான் சொன்னதைச் செய்தாலும் ஏறுக்கு மாறாக அவன் நடந்து கொள்வதைப் பார்க்க சிரிப்பாகவும் இருந்தது. கொஞ்சம் சமாதானமாகப் பேசினாலும் முறுக்கிக் கொள்பவளை அவன் போக்கிலேயே விட்டு விட்டார். பெண் பார்க்கவே ஒத்துக் கொள்ள மாட்டேன் என்றவள் திருமணத்திற்கு சரி என்றதிலே அவருடைய கவலைகள் நீங்கின.

தன்னுடன் மட்டும் தொட்டதிற்கெல்லாம் வம்பிழுக்கும் செளமி வேறு யாரிடமும் கோபத்தைக் காட்டிப் பார்த்ததில்லை. அதிலும் சிறு வயதிலிருந்தே தன் பேச்சால் அனைவரையும் கவரும் தன்மை அவளிடம் இருந்தது. எனவே கவலைகளை அறவே நீக்கி என்னென்ன வாங்க வேண்டும் என்று திட்டமிட ஆரம்பித்தார்.

லாவண்யா வந்து சேரவும் நலம் விசாரிப்பு, உபசரிப்பிற்குப் பின் திருமண நாள் கதையை விவரிக்கத் தொடங்கினார் நிர்மலா.

யாருக்கோ திருமணம் என்ற நிலையில் உட்கார்ந்திருந்த செளமி “நான் ரூமுக்குப் போகிறேன்” என்று அன்னையின் முறைப்பைக் கண்டுகொள்ளாமல் மேலே சென்றாள்.

பேசிக் கொண்டிருந்த லாவண்யா திடீரென்று “அத்தை! செளமிக்கு அந்தத் தேதி சரிப்படுமா என்று கேட்டு விட்டார்களா?” என்றாள்

அவள் சொல்வது புரிந்ததும் சற்றே திகைப்படைந்த நிர்மலா, “லாவண்யா! இந்தமுக்கியமான விஷயத்தை மறந்துவிட்டேனே, இரு முதலில் கேட்டுவிடலாம் என்றவர் செளமி இங்கே வாயேன்” என்று அழைத்தார்

மாடியில் அவளது அறையிலிருந்த செளமி மேலிருந்தவாறே “என்னம்மா?” என்றாள்.

“முதலில் யாரவது அழைத்தால் வந்து என்னவென்று கேட்டுப் பழகு; உனக்கென்ன வயதா ஆகிவிட்டது?” என்று லேசாகக் கடிந்தார்.

“எனக்கு வயதாகவில்லை இன்னும் சின்னப் பெண் தான் என நிரூபிக்க இந்த மாடிக் கைப்பிடியிலே சறுக்கி இறங்கலாமா? என யோசித்தவள் இந்த நிம்மி மறுபடியும் ஒரு பாட்டுப் பாடும் யார் கேட்பது என நினைத்து வேகமாக இறங்கி வந்தாள்.

“இப்ப சொல்லுங்க” என்று வந்தவளிடம் லாவண்யா “செளமி! உனக்கு டேட் எப்போ?” என வினவினாள்.

“என்ன டேட்?” என்றவள் “எக்ஸாம் டேட்டா? அதுதான் முடிஞ்சாச்சே! என்னோட பர்த் டேட் வர இன்னும் இரண்டு மாதத்திற்குமேல் இருக்கிறது” என்ற பதிலைக் கேட்டு லாவண்யா முறைத்தவாறே

“இது கூடப் புரியாமல் நீ காலேஜ் முடித்து விட்டயா?” என்றாள்.

“காலேஜிற்கும் டேட் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நீங்கள் மொட்டை மொட்டையாக சாரி, முடியோடுதான் பேசுகிறீர்கள், ஆனால் எனக்குப் புரிய வேண்டுமே?”

“லாவண்யா! அவளுக்கு நிஜமாகவே புரியவில்லை” என்றவாறு நிர்மலா விளக்கவும் “ஆமாம்! அந்த இம்சையை வேறு ஞாபகம் வைத்திருக்க வேண்டும்; மாத மாதம் இது ஒரு தொல்லை” என்று எரிச்சலோடு மொழிந்தாள்.

நிர்மலா “லாவண்யா! அவள் இப்படித்தான் பேசிக் கொண்டிருப்பாள், நீ அந்தக் காலண்டரை எடுத்துவா, அதில் எக்ஸாம் டேட் குறித்து வைத்திருப்பாள் பார் நாலாவது எக்ஸாம் அன்று தான் “எக்ஸாம் ஒரு தொல்லை என்றால், இந்த த்ரீ டேஸ் ப்ரோப்ளம் அதைவிடப் பெரிய தொல்லை” என்று புலம்பிக் கொண்டே போனாள்” என்றார்.

காலண்டரை எடுத்துப் பார்த்த லாவண்யா “நாலாவது எக்ஸாம் மே 18 அத்தை! திருமண நாள் ஜூன்16, எப்படி இதை கவனிக்காமல் விட்டீர்கள்?” என்றாள்.

“வாவ்! திருமணத் தேதி தள்ளிப் போகிறதா? அப்பா ஓடி வற்ற கஷ்டம் கொஞ்சம் நடந்து லேட்டா வரட்டும்” என்று துள்ளிக் குதிக்கத் தோன்றிய மனதை அடக்கியவாறு அவர்கள் உரையாடலைக் கவனிக்கலானாள்.

“இப்போது என்ன செய்வது? மாப்பிள்ளை வீட்டில் பத்திரிகை கூட அடித்து விட்டார்கள், எல்லா ஏற்பாடுகளும் ஆரம்பித்தாகி விட்டது, இப்போது அவர்களிடம் எப்படிச் சொல்வது” என்று கவலைப் படலானார் நிர்மலா.

“அத்தை! இதற்கெல்லாம் எதற்கு கவலைப் படுகிறீர்கள்? இரண்டு நாட்களுக்கு முன் மாத்திரை போட்டுக் கொண்டால் பிரச்சனை முடிந்தது” என்றாள் லாவண்யா.

நிர்மலாவும் “ஆமாம் லாவண்யா! அது தான் சரி, ஒரு சில பெண்களுக்கு கல்யாண டென்ஷனில் ஒரு வாரம் முன்பே வரலாம், எதற்கும் பார்த்துவிட்டு மாத்திரை போட்டுக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

“எதற்கும் பப்பாளி, என் இதெல்லாம் கொடுங்கள்” என்று டிப்ஸ் வழங்கிய அண்ணியையும், “இயற்கைக்கு மாறாக மாத்திரையெல்லாம் போடக் கூடாது” என்று கண்டிக்கும் தன் அன்னை பேசுவதையும் முறைத்தவாறு பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றாள் செளமி.

“அத்தை! திருமணத்தை இன்னும் மூன்று மாதங்கள் தள்ளி வைத்திருக்கலாம், இன்னும் சின்னப் பெண்ணாகவே இருக்கிறாளே, கொஞ்சமாவது மெச்சரிட்டி வேண்டாமா?” என்றாள் லாவண்யா.

“இருபத்தியோரு வருடங்களாக வராத மெச்சரிட்டி இன்னும் மூன்று மாதங்களில் வந்து விடுமா லாவண்யா? திருமணம் முடிந்தால் அந்த சூழ்நிலைக்கு அவளே பழகிக் கொள்வாள்” என்றார்.

“அதுவும் சரிதான் அத்தை, அவளைப் பற்றிய கவலையை விட்டுவிட்டு பர்சேஸ் வேலையைப் பார்ப்போம், இன்று என்னென்ன வாங்க வேண்டும்?” என்ற லாவண்யாவின் கேள்விக்கு “முதலில் டிரஸ் முடித்து விடுவோம், முக்கியமாக செளமிக்கும் பட்டு சேலை பர்சேஸ், டிசைன்னர் சேலை என்று முடித்தால் எல்லாவற்றியும் தைக்கக் கொடுத்து விடலாம்” என்றார்.

“அளவு பிளவுஸ் ஒன்று வேண்டும், எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னேன், ரூமிற்குள்ளே என்ன தான் செய்கிறாளோ? என்று அலுத்த நிர்மலா செளமி! என மீண்டும் அழைக்கலானார்.

எந்த பதிலும் இல்லாமல் போகவே “மொபைலையும் சுவிட்ச் ஆப் செய்து வைத்திருக்கிறாள், எவ்வளவு முறைதான் ஏறி இறங்குவதோ?” என்றார்.

லாவண்யா “அத்தை நான் போய் அழைத்து வருகிறேன்” என்று மேலே சென்று செளமி! என அழைப்பதும் கேட்காமல் யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பதைப் பார்த்தாள். யோசித்துக் கொண்டிருந்தவளின் முகம் திடீரென மலர்ந்தது.

“பிளஸ் இன்டு மைனஸ், மைனஸ்; ஆல்சோ மைனஸ் இன்டு பிளஸ், மைனஸ்! அட்டா ரெண்டுமே மைனஸ் தானே! இந்த மைனஸ் தான் எனக்கு பிளஸ்” என்று குதித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தபோது இடுப்பில் கைகளை வைத்து லாவண்யா நின்றிருந்தாள்.

“செளமி! எவ்வளவு முறை தான் உன்னைக் கூப்பிடுவது, உதய ஜபம் செய்து கொண்டிருப்பாய் என நினைத்தால், பாடாவதி ப்ளசையும், மைனஸையும் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். என்ன சொல்கிறாய் என்று உனக்காவது புரிகிறதா?” என்று லாவண்யா வினவவும்

“எனக்குப் புரிந்துதான் சொல்கிறேன்! உங்களுக்குப் புரியாததே பரவாயில்லை!” என்ற பதிலளித்தாள்.

“அட ஆண்டவா” என்று நொந்தவாறே “முதலில் கீழே வா, இங்கேயே இருந்தால் பிரம்பெடுத்து வருவதாக அத்தை சொல்லச் சொன்னார்கள்” என்று கையோடு அவளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள் லாவண்யா.

“ஏய் செளமி! என்னதான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ?” என்று கொஞ்சம் எரிச்சலுடன் நிர்மலா கேட்க

“நம் நாட்டில் ஒரு பக்கம் மழை கொட்டோ கொட்டோன்னு கொட்டுது, இன்னொரு பக்கம் வெய்யில் சுட்டே பொசுக்குது, இந்த மழையை மாற்ற ஏதாவது செய்ய முடியுமான்னு என்னோட சிந்தனையைத் தட்டோ தட்டோனு தட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் கதவை லொட்டோ லொட்டோன்னு தட்டி என்னைத் தொந்தரவு செய்வதில்லாமல் திட்டோ திட்டோன்னு வேற திட்டறீங்க” என்றாள்

“செளமி! நல்லாதானே இருக்கிறாய், ஏன் இப்படி சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் உளறுகிறாய்?” என்றாள் லாவண்யா.

நிர்மலாவும் இந்த மாதிரி ஏதாவது பேசிட்டிருந்தே வாய் மேலையே ரெண்டு போடுவேன் "முதலில் இந்த பிளவுசைப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு சரியாக இருக்கிறதா? என்று சொல் தைப்பதற்கு அளவு கொடுக்க வேண்டும்" என்றார்.

போட்டுப் பார்த்து சரியாக இருக்கிறது என்றவள், பேங்க் லாக்கரிலிருந்த நகைகளை எல்லாம் கட்டில் மேல் பரப்பி வைத்திருந்ததைப் பார்த்து "அம்மா ஏதாவது நகைக் கடை வைக்கப் போகிறீர்களா?" என்றாள்.

"உனக்கு எல்லாம் கிண்டலாகத் தான் இருக்கும்" என்றவர் "உனக்கு என்ன மாதிரி நகை டிசைன் வேண்டும் என்று சொன்னால் மேலும் எடுக்க வசதியாக இருக்கும்" என்றார்.

"எதையாவது எடுங்கள், ஆனால் என்னைத் தொல்லை செய்யாதீர்கள்" என்று ஒதுங்கியவளைப் பார்த்து "இப்படி இன்ரெஸ்ட் இல்லாமலேயே பேசினால் எப்படி செளமி? திருமணம் என்பது வாழ்வில் ஒரே முறை வரும் முக்கிய நிகழ்ச்சி. நீ அதையும் இதையும் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டால் எப்படிடா?" என்றார் கண்கலங்க.

"அம்மா ப்ளீஸ் மா! எதற்கு இப்படிப் பேசுகிறீர்கள், எனக்கு நகை டிசைன் பற்றியெல்லாம் எந்த ஐடியாவும் இல்லை. எப்போதும் போல நீங்களே தேர்ந்தெடுங்கள், ஆனால் பெரிது பெரிதாக எதுவும் வேண்டாம் எப்போது போல ஓரளவு சிறிதாகவே எடுங்கள்" என்றாள்.

இந்த பேச்சே நிர்மலாவிற்கு மகிழ்வைத் தர "சரிடா உன்னிடம் இல்லாததாகவே சபையர், அம்பர், டர்கைஸ், கார்நிலியன் போன்ற ஸ்டோன் செட் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்றார்.

இரவில் கூட உறங்காமல் திருமணத்திற்கு இதை செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்ய வேண்டும் என திட்டமிடும் அன்னை, பகலெல்லாம் திருமண வேலையாக அலைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்ததால் அன்னையை எதிர்த்துப் பேசுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

பீச்சிற்கு ஜாகிங் செல்லாமல், தோழிகளுடன் அரட்டையடிக்காமல், பக்கத்து வீட்டுக் குட்டிஸ்களுடன் விளையாடாமல் வீட்டிற்குள்ளேயே அடைந்து கிடப்பதால்தான் என்னவோ போல் இருக்கிறது என நினைத்து ஒரு மாற்றத்திற்காகவே வெளியில் சென்று வர முடிவெடுத்தாள். துணிக்கடை, நகைக்கடை, ப்ரைடல் பேசியலுக்கு பியுட்டி பார்லர் என இரண்டு நாட்கள் சுற்றியும் பார்த்தாள்.

அதுவும் சலிப்பைத் தரவே "அம்மா எங்கே போனாலும் நீங்களே போய்க் கொள்ளுங்கள், என்னைக் கூப்பிடாதீர்கள்" என்று சொன்னாள்.

நிர்மலாவும் செளமியினுடைய வேலைகள் முடிந்திருக்கவே, "நானும் உன்னை வேண்டாம் என்று சொல்ல நினைத்தேன் செளமி! திருமணத்திற்கு இன்னும் பத்து நாள் தான் இருக்கிறது, அதுவும் நாம் இரண்டு நாட்கள் முன்பே கிளம்புவதால் சரியாக எட்டு நாட்கள் தான் இருக்கின்றன, கொஞ்சம் வீட்டிலேயே இருந்து ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொள்" என்றார். செளமி மனக்கலக்கத்தை தனக்குள்ளேயே மறைக்க முயற்சித்து அது முடியாமல் நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் எழும் போதே செளமிக்குப் படபடப்பாக இருந்தது உதய் வந்து பெண்பார்த்துச் சென்று ஒரு வாரம்தான் ஆகிறது. அதற்குள் மாறிப் போன தன் உலகத்தை ஆச்சர்யத்துடன் எண்ணிப் பார்த்தாள். மீண்டும் மனதை எதோ குழப்புவதை அறிந்து இந்த திருமண விஷயத்தை நினைக்கவே கூடாது என முடிவெடுத்தாள்.

8 மணிக்கு குளித்துவிட்டு வந்த செளமியைப் பார்த்த நிர்மலா "செளமி, இந்த மாதிரி மிடி, ஸ்கர்ட், டாப்ஸ் எல்லாம் போட வேண்டாம் என்றேனே? அதற்குள் மறந்து விட்டயா?" என்றார்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கவும் "நேற்று இரவு மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து போன் செய்திருந்தார்கள். அவர்கள் கடையிலிருந்தே பட்டுப் புடவைகள் எடுத்து வருகிறார்கள், முகூர்த்தப் புடவை உனக்குப் பிடித்ததாக எடுக்கச் சொன்னார்கள்" என்றார்.

"யார் வருகிறார்கள்?" என்று கேட்க நினைத்தவள் யாராக இருந்தால் நமக்கென்ன என்ற மனோபாவத்தோடு "சரிமா வருவதற்கு முன்னால் சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

“இன்றே அதுவும் இப்போதே வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள், மாப்பிள்ளையின் பெரியப்பா மகனும் அவரது மனைவியும் வருகிறார்களாம். நீ சாப்பிட்டு விட்டுப் போய் இந்த உடையை மாற்றிவிட்டு நல்லதாக ஒரு சல்வார் போட்டுக்கொள்” என்றார்.

“சரிமமா என்றவள் அம்மா சொன்னதில் தன்னுள் எதோ ஏமாற்றம் மின்னி மறைவதை உணர்ந்தாள். பேசாமல் உணவுந்தியவள் உடை மாற்றி வருவதாகச் சொல்லி மேலே வந்தவுடன் என்னவாயிற்று எனக்கு மனம் இப்படி மாறி மாறி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதே என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தவாறு வெறுமனே கண்மூடிப் படுத்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் மெல்லியதாகக் கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டவுடன் “புதிதாக கதவைத் தட்டுவது யார்? என்ற யோசனையில் ஒரு வேளை அண்ணியாக இருக்கும் என முடிவெடுத்து கதவு திறந்துதான் இருக்கிறது, உள்ளே வாங்க” என்று பதிலளித்தாள்.

உள்ளே வந்து ஹாய் டார்லிங் என்று சொன்ன குரலில் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தவள் ஒன்றும் அறியாமல் பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 6

உள்ளே வந்த உதயின் நிலையும் தர்மசங்கடமாயிருந்தது. “சாரி சௌமி, நாங்கள் வருவது தெரிந்து நீ ரெடியாக இருப்பாய் என நினைத்தேன். ஆனால் இப்படியிருப்பாய் என எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றான்.

எப்படி? என யோசிக்கக் கூட முடியாமல் திகைப்பிலிருந்து வெளிவராமல் நின்றிருந்தாள். அவன் பார்வை சென்ற இடங்களை அறிந்து குனிந்து தன் உடையைப் பார்த்தவன் முகம் சிவந்தது. படுக்கையிலிருந்து எழும் போது கழுத்தில் நன்றாக இறங்கியிருந்த டாப்ஸை மளமளவென சரி செய்து கொண்டாள்.

இந்த ஷ்கர்ட்டையும், டாப்ஸையும் மாற்றாமல் இப்படி நேரம் காலம் தெரியாமல் யோசனையில் இருந்திருக்கிறோமே, என்று தன்னையே நொந்தவள் இங்கே எப்படி வந்தாள்? இவன் அண்ணா, அண்ணி வருவதாகத் தானே சொன்னார்கள்? என்று தனக்குள்ளேயே வினா எழுப்பிக் கொண்ட போதும் தன்னுடைய மனதில் இவ்வளவு நேரம் இருந்த ஏமாற்ற உணர்வு மறைவதை உணர்ந்தாள்.

அப்போதும் அவளது பார்வையில் திகைப்பைக் கண்டவன் “கல்யாணப் பொண்ணே! அதுக்குள்ளே ஐட் பீய் மறந்தாச்சா? ஹனி நமக்கு இன்னும் 7 நாட்களில் திருமணம், இப்போது என்னைத் தவிர உலகமே உனக்கு மறந்திருக்க வேண்டும்” என்று போலி வருத்தத்துடன் கூறியவன், இரண்டு எட்டுக்கள் முன்னால் வந்து, கையை அவன் முகத்திற்கு முன்னே ஆட்டி “இன்னும் கனவு தெளியலையா?” என்றான்.

அதுவரை கதவருகில் நின்றிருந்தவன் நெருங்கி வருவதையும், அவன் கை தன் முகத்தருகே வருவதையும் கண்டு அனிச்சைச் செயலாகப் பின்னடந்தாள். பின்புறம் இருந்த கட்டிலில் இடித்துக் கொண்டு விழச் சென்றவளை நேராகப் பிடித்து நிற்க வைத்து ‘ரிலேக்ஸ் சௌமி’ என்றான் உதய்.

அவள் மேலும் பின்னடைய முயற்சிக்கவும், இப்போது என்ன? என்று யோசித்தவன் அவளது முகம் இரத்தமெனச் சிவந்த முகத்தை இரசனையுடன் நோக்கி தன் நிலையை அறிந்தான். அவளை விழாமல் பிடித்த தன்னுடைய கை அவளது இடையை வளைத்துப் பிடித்திருப்பதை உணர்ந்து, புன்னகையோடு ‘ஓ சாரி’ என்று வாயால் சொன்னாலும் சொர்கத்தை விட்டு வரமாட்டேன் என்று சத்தியாகிரகம் செய்த கையை எடுப்பதற்குள் சௌமியை விடக் கொஞ்சம் திணறிப் போனான்.

தனது ரூமிற்கு எப்படி வரலாம்? எப்படி இவ்வளவு உரிமையோடு பேசலாம்? அதுவும் எப்படித் தன்னைத் தொடலாம்? என்று கோபத்தோடு திட்ட நினைத்து முடியாமல், இந்த அம்மா எப்படி இவனை மேலே அனுப்பினார்கள்? என்று அம்மாவைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

சௌமியின் அமைதி உதயை எதோ செய்ய, “இப்போதாவது ஞாபகம் வருகிறதா? ஐம் உதய பிரகாஷ், அடுத்த வாரம் இந்த நேரத்திற்குள் மிஸ்டர் சௌம்யா என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று சிரிப்போடு கூறினான்.

அவன் சிரிப்பில் சுய நினைவிற்கு வந்தவன் உதய் தானே? பிரகாஷ் .. என்று எதோ உளறிக் கொட்டி தன் டைப் அடித்த நாக்கை சபித்தபடியே பேச்சை நிறுத்தினான்.

“ஓ மை காட்! என்னோட முழுப் பேர் உனக்குத் தெரியாதா?” என்று ஏமாற்றத்தில் உரைத்தவன், தான் மிகவும் அவசரப் படுகிறோம் என்று தன்னையே திட்டிக் கொண்டான். திருமணத்திற்கு ஒரு வாரமே இருக்கும் போது கணவனாகப் போகிறவனின் முழுப் பெயரைத் தெரிந்து கொள்ள இஷ்டப்படாத சௌமியின் கோபத்தை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சௌமி மாதிரி கலகலப்பான பெண் இப்படி அமைதியாக இருப்பதே அவனுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. தான் செய்தது தவறோ முதலிலேயே அவளிடம் பேசியிருக்க வேண்டுமோ? என்று எண்ணத் தோன்றியது.

அவன் முதன் முதலில் கேட்பதை அதுவும் திருமணம் வேண்டாம் என்பதானாலும் மறுப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. அதுமட்டுமன்றி திருமணம் வேண்டாம் என்பவளின் வெறுப்பை சம்பாதிக்கும் எண்ணமில்லை. அதனால்தான் பெண் பார்க்கும் போது அவளிடம் பேசாமல் ஒதுங்கினான். சிறு பிள்ளைத்தனத்தை சீக்கிரமே சரி செய்து விடலாம், தன் காதலைப் புரிய வைத்து விடலாம் என்று நினைத்தவன் தன்னையே நொந்தவாறு நின்றிருந்தான்.

அதற்குள் உதயின் நிலை புரியாவிட்டாலும், அவனது முக மாற்றங்கள் ஏதோ செய்ய, “நான் உதய் மட்டும் தான் முழுப் பெயர் என நினைத்தேன், எல்லோரும் உங்களை அப்படித்தான் சொன்னார்கள், வெட்டிங் கார்டும் பார்க்கவில்லை” என்று முணுமுணுப்பாகக் கூறினான்.

ஏமாற்றத்தில் யோசித்துக் கொண்டிருந்த உதய்க்கு சௌமியின் பேச்சில் மீண்டும் புன்னகை மலர்ந்தது. “எங்க தாத்தா பேர் பிரகாசம், அவர்தான் எங்களுடைய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் அதனால் எங்க வீட்டில் எல்லோருடைய பேரிலும் பிரகாஷ் இருக்கும்” என்று விளக்கியவன் “நான் உதயப் பிரகாஷ், என்னோட தம்பி பேர் கிருஷ்ணப் பிரகாஷ். அதே மாதிரி என் பெரியப்பா வீட்டிலும் அண்ணா ரவிப் பிரகாஷ், தம்பி ராம் பிரகாஷ்” என்று முடித்தான்.

அவன் முக மாறுதல்கள் தனக்குத் திருப்தி அளிப்பதை உணர்ந்து குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தவன் “அம்மா, அப்பா சீழே இருக்காங்க” என்று தொண்டையில் அடைத்ததை கஷ்டப்பட்டு விழுங்கியவாறு சொல்லி முடித்தான். தொண்டையிலிருந்து ஒரு புது வகை திரவம் சுரந்து வயிறு வரை பரவி புதுவித உணர்வை ஏற்படுத்துவது போலிருந்தது.

அவன் முகத்தில் தோன்றிய குழப்பத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் ‘அப்போ மேடம் யோசிச்சிட்டே தான் இருக்காங்க’ என நினைத்து “அத்தை, மாமாவை பார்த்துவிட்டேன் சௌமி, உன்னிடம் பேசலாம் என்று வந்தேன். உன்னுடைய செல் போனுக்கு என்ன ஆயிற்று? சுவிட்ச் ஆப் என்றே வருகிறது நான் ஒரு வாரமாகவே முயற்சி செய்து வந்தேன்” என்றான்.

“அப்பா! நல்ல வேளை சுவிட்ச் ஆப் செய்து தூக்கிப் போட்டதை மறந்துவிட்டேன்” என நினைத்து பதில் பேசாமலே நின்றிருந்தான்.

“லான்ட் லைனில் இரண்டு நாட்கள் அழைத்தேன் சௌமி, யாரும் எடுக்கவில்லை. மாமாவின் நம்பரில் பேசினேனே, அவர் சொல்லவில்லையா? என்று வேண்டுமென்றே வினவினான். சௌமியின் தந்தை உறுதியாக சொல்லி இருப்பார், ஆயினும் அவளின் பதிலைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலில் கேட்டான்.

“அப்பா சொன்னாரா?” என யோசித்தவன் “மாப்பிள்ளை போன் செய்திருந்தார் சௌமி, உன்னைப் பற்றிக் கேட்டார், அவருடைய நம்பர் அந்த டயரியில் குறித்து வைத்திருக்கிறேன், மறக்காமல் பேசிவிடு. அப்புறம் உன்னுடைய பிரண்ட்சும் மாற்றி மாற்றி என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களிடம் நீ பேசுவதில்லையா? என்று கேட்டு எல்லாரிடமும் பேசி விடு” என்று சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது.

அப்பாவிற்கு எதற்காகவோ போன் செய்தவன் தன்னையும் விசாரித்திருக்கிறான், இவன் பெரிய மகாராஜா! நான் இவனது பிரஜை! என்ற நினைப்பு. நான் வலியப் போய் பேச வேண்டுமா? என்று கடுப்புடன் எண்ணியவாறு அந்த டயரியைத் தொடாமலேயே வைத்திருந்தான்.

அவன் தன்னுடைய பதிலை எதிர்பார்த்திருப்பது புரிய “பர்ஷேஸ் சென்ற நாள் அழைத்திருப்பீர்கள். வீட்டில் யாருமில்லாததால் லான்ட் லைன் எடுக்கவில்லை, அப்பா சொன்னார், நான் தான் மறந்துவிட்டேன், எதற்கு அழைத்தீர்கள்?” என்று திணறியவாறு கேட்டான்.

“எதற்கு அழைத்தீர்களா? இந்தக் கேள்வியே ரொம்பத் தப்புமா, நல்ல வேளை என்னை யாரென்று கேட்கவில்லை என்றவன் நாம் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவர்கள் செளமி, பேசுவதற்கு எவ்வளவு இருக்கிறது? இப்போது பார் என்னுடைய முழுப் பெயர் கூட உனக்குத் தெரியவில்லை. ஓரளவாவது என்னைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?”

அதற்காகத் தான் உனக்கு முகூர்த்தப் புடவை செலக்ட் செய்ய கிளம்பியக் கிளம்பிய என் அண்ணாவையும் அண்ணியையும் சரிக்கட்டி, காடு, மேடெல்லாம் கடந்து வந்திருக்கிறேன்” என்று கொஞ்சம் உண்மையும் பொய்யுமாய் உரைத்தான்.

உண்மையில் செளமியைப் பார்க்காமலும் பேச முடியாமலும் தவித்துக் கொண்டும், அதை மறைத்து அலுவல்களில் மூழ்கியிருந்த உதையைப் பார்த்து உதையின் அண்ணன் ரவி பிரகாஷ் “நான் பெரியவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்கிறேன், நான் செளமி வீட்டிற்கு போவதற்கு பதில் நீயே அண்ணியை அழைத்துப் போய் வா உதய், அப்படியே ராஜேஷிற்கும் மற்ற நண்பர்களுக்கும் நேரிலே திருமண அழைப்புக் கொடுத்த மாதிரி இருக்கும்” என்று சொன்னபோது மனம் பறப்பதைப் போல இருந்தது.

அண்ணனுக்கு நன்றி உரைத்து விட்டு பிளைட்டில் அண்ணியுடன் சென்னை வந்தவனுக்கு செளமியின் தரிசனம் கிடைப்பதாயில்லை. 10 நிமிடங்கள் வருங்கால மாமனார், மாமியார் உபசாரங்களைக் கடந்தவன் கண்கள் செளமியையே தேடிக்கொண்டிருந்தன.

புரிந்து கொண்ட நிர்மலா “செளமி மேலே இருக்கிறாள் மாப்பிள்ளை, ரெடியாகி வருவதாக மேலே போய் அரை மணிநேரம் ஆகிறது, நீங்கள் வருவது அவளுக்குத் தெரியாது, நான் வரச் சொல்கிறேன்” என்றார்.

“அத்தை நீங்கள் ஏன் சிரமப் படுகிறீர்கள்? நான் செளமியிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டியிருக்கிறது, பேசி முடித்ததும் நானே அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி தயங்கியவர்களைத் தன் பேச்சால் வென்று, அவர்களது சம்மதம் பெற்று மேலே வந்திருந்தான்.

செளமி இவனை யார் வரச் சொன்னார்களாம்? என்று அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தாளே ஒழிய வாயைத் திறந்து பேசாமலேயே இருந்தாள்.

உதய்க்கோ செளமியை கொஞ்சம் சீண்டிப் பார்க்கத் தோன்றியது. செளமியைப் போலவே “செளமி! உன் தேனினும் இனிய குரலைக் கேட்க ஓடோடி வந்திருக்கும் என்னை ஏமாற்றி விடாதே, பேச செளமி பேசு” என்று சொன்னாலென்ன? என நினைத்தவன் இப்போது உள்ள நிலைமையே மோசம், அதையும் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என முடிவெடுத்து “செளமி நீ பேசா மடந்தை என்பது எனக்குத் தெரியாது, நானும் விக்கிரமதித்த மகாராஜா போல் உன்னைப் பேச வைக்க வேண்டுமா?” என்றான்.

நானும் மஹாராஜா என்று திட்டினேன். உதயும் அதையே சொல்கிறானே? என்று நினைத்தவன் இப்படி பேசிக் கொண்டே இருப்பவனை எப்படி கீழே அனுப்புவது? எனயோசித்து “நான் கொஞ்சம் அமைதி, அதிகம் பேச மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு இது அண்ட சராசரங்களையும் தாண்டிய பொய்யாக இருக்குமோ என யோசித்தாள்.

“என்னிடமே உன் கதையைச் சொல்கிறாயா?” என சிரித்துக் கொண்டவன் “அடடா இப்படி ஏமாந்து விட்டேனே? எனக்கு வரும் மனைவி கொஞ்சம் கலகலப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன், இப்படி அமைதியான மனைவி கிடைக்குமென்றால், விதி வலிது போலிருக்கிறது” என்று சோகத்துடன் சொன்னான்.

“அப்பாடா! ஒரு வழியாக பேச்சை நிறுத்தி விடுவான்” என செளமி நினைத்த போது “சரி நீ பேசாவிட்டால் பரவாயில்லை, நானாவது பேசுகிறேன், எவ்வளவு நேரம் தான் நின்று கொண்டே இருப்பது? இங்கே உட்கார்ந்து கொள்ளவா? என்று டிரெஸ்ஸிங் டேபிள் ஸ்டூலை இழுத்துப் போட்டு அமரச் சென்றான்.

விட மாட்டான் போலிருக்கிறது என நினைத்தவன், அவன் உயரத்திற்கு அதில் உட்கார்வது சிரமம் என்று தோன்ற “இந்தக் கட்டிலிலேயே உட்காருங்கள், நான் அங்க உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்” என்று நகர்ந்தாள்.

ஒரு சில செண்டி மீட்டர் இடைவெளியில் அவன் அவளைக் கடக்கவும் ஐயோ இடித்து விடுவானோ? கொஞ்சம் தள்ளிப் போனால் என்ன? என நினைக்கையில் கொஞ்சமும் அலட்டாமல் உதய் கட்டில் மேல் அமரவும் அதுவரை இழுத்துப் பிடித்திருந்த மூச்சு பெரு மூச்சாய் வந்தது.

உதய் சௌமியின் பெரு மூச்சை சந்தேகத்தோடு பார்த்து “எதற்காக இந்த பெரு மூச்சு சௌமி?” என்றான்.

தான் நினைத்ததை எப்படி சொல்வது? தனக்கு மட்டும் பேச முடியாமல் தொண்டை அடைக்கிறது, உதய் மட்டும் நீண்ட நாள் பழகியது போல சரளமாகப் பேசுகிறானே? என்று தன் மேல் வந்த கோபத்தில் “இது என்னுடைய மூச்சு! அதைப் பெரிதாகவோ, சிறிதாகவோ விட்டால் உங்களுக்கென்ன? என்று எரிச்சலோடு சொன்னான். என்ன நினைத்துக் கொள்வானோ? என ஒரு நிமிடம் தோன்ற என்ன நினைத்தால் எனக்கென்ன? என்று பேசாமல் இருந்தான்.

உதய் ஒரு புன்னகையை பரவ விட்டு
“உன் சுவாசத்தில் தான் நான் உயிர் வாழ்கிறேன்
இதில் உன் மூச்சு என் மூச்சு என்ற பிரிவினை ஏன்
நம் மூச்சு என்று சொல்லடி பெண்ணே”

என்று உதய் மனதிற்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு, அசராமல் “கூல் பேபி! எனக்கு உன்னுடைய கோபம் பிடித்திருக்கிறது, உரிமையுடைய இடத்தில்தான் கோபத்தை காட்ட முடியும் என்று சொல்வார்கள். நீ என்னை உரிமையுள்ளவனாக நினைப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியே” என்றான்.

அட ஆண்டவா! என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ளத் தோன்றியதைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு “சரி உங்களைப் பற்றி சொல்லவந்ததைச் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

“ஓகே சௌமி, நானும் உன்னைப் போலவே பி.டெக். காலேஜ்.. என்றவன் தொண்டையை செறுமிக் கொண்டு, யு.ஜி முடித்ததும் எம். பி. ஏ. முடித்தேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க சௌமியின் மனம் படபடப்பிற்கு இடையிலும் எதோ சொல்லவந்ததை நிறுத்திவிட்டான் என்று யோசித்தது. .

இப்போது கார்மெண்ட்ஸ் கம்பனி ஒன்றும் ‘ஆலயம் எக்ஸ்போர்ட்ஸ்’ என்ற பெயரில் முக்கியமாக பனியன்,ஷர்ட், டீ ஷர்ட், சேரி இதெல்லாம் எக்ஸ்போர்ட்டும் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான். அதன் பின் உதய் தன்னுடைய குடும்பத்தார் பற்றி சொல்லத் தொடங்கினான்.

சாதாரமாக சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் ஆர்வத்துடன் கவனமாகக் கேட்பதைப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

மீண்டும் சௌமியின் முகத்தில் திகைப்பு தோன்றுவதைப் பார்த்து “சௌமி என்னாச்சு?” என்றான்.

“ஒன்றுமில்லை, கீழே போகலாமா? நீங்கள் வந்து ரொம்ப நேரம் ஆகுது” என்று திக்கித் திணறி சொல்லி முடித்தான்.

சௌமியின் நிலையைப் பார்க்க அவனுக்குப் பாவமாகத் தோன்றவும் “அறிமுகப் படலம் தான் முடிந்திருக்கிறது, சரி பராயில்லை இன்றைக்கு இது போதும். ஆனால் போனில் பேச வேண்டும், மறுபடியும் சுவிட்ச் ஆப் செய்தால் நான் நேரில் வருவேன். என்னை மறுபடி பார்க்க ஆசை என்றால் எனக்கும் ஓகே சௌமி” என்றான்.

தினமும் வருவானா? என யோசித்தவன் செய்தாலும் செய்வான் என முடிவெடுத்து தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

அதையே சம்மதமாக எடுத்துக் கொண்டு “நான் வெளியில் இருக்கிறேன் வேறு டிரஸ் மாற்றி வருகிறாயா? எனக்கு இந்த டிரஸ் ஓகே தான், ஆனால் கீழே அண்ணியும் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று அவளது குட்டி டாப்சையும், ஷ்கர்டையும் பார்த்துக் கூறினான்.

அதற்கும் சரியென்று தலையாட்டியவன், அவன் வெளியில் சென்றதும் தலையாட்டி பொம்மை மாதிரி என் நிலைமை ஆகிவிட்டதே என்று யோசித்தவாறே கதவை மூடினான்.

அவன் ஏதாவது பேசட்டும், பதிலுக்கு பதில் கொடுக்க வேண்டும் என பொறுமிக் கொண்டிருந்தவளுக்குத் தன் அமைதியே புரியாத புதிராக இருந்தது. பார்க்கும் பார்வையைப் பார்

என்று மூளை திட்டச் சொன்னாலும் இதயம் அவனது ஒவ்வொரு செயலையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்தது.

வரவர இந்த மூளை ஒழுங்காகவே செயல்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் பேச முடியாமல் இவனிடம் தோற்கிறேன், என்று மூளையைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, இதயம் ஜெயித்துக் கொண்டிருப்பது புரியவில்லை.

*****

அத்தியாயம் 7

சௌமிக்காகக் காத்திருந்த உதய்க்கு, ஒவ்வொரு நொடியும் ஒவ்வொரு யுகங்களாய்த் தோன்றின. நண்பர்களைத் தவிர யாரிடமும் அதிகம் பேசாதவன், அழுத்தக்காரன் என்று பெயரெடுத்த தானா சௌமியிடம் இப்படிப் பேசுகிறோம்?

முதன் முதலாய் பேசுவது போலன்றி ஜென்ம ஜென்மமாய்ப் பேசுவது போன்ற மாயையின் மர்மத்தை எண்ணி வியந்தான். இயல்பிற்கு மாறாக சௌமி அமைதியாக இருப்பதையும், அவளது திணறலையும் பார்த்தவன் காதல் என்னும் சுகமான அவஸ்தை படுத்தும் பாட்டை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டான்.

மாடியில் போர்டிகோவில் சௌமியுடைய ஊஞ்சலையும், வண்ண மலர்களையும் ரசித்து, மனதிற்குள் சௌமியை அந்த ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டும் கனவில் அந்த ஊஞ்சலை ஒரு முறை ஆட்டினான். சில நொடிகளிலே கற்பனையிலிருந்து வெளிவந்தவனுக்கு, தான் சௌமியின் அறைக்கு எதற்கு வந்தோமோ அதை விட்டுவிட்டு இப்படிச் சௌமியின் மூழ்கிக் கிடக்கிறோமே என்ற எண்ணம் வந்தது.

அதற்குள் ஐந்து நிமிடங்களில் பளிச்சென்ற காட்டன் சல்வாரில் மளமளவென்று தயாராகி வந்தவளைப் பார்த்து “மின்னல் வேகம் தான்” என்று மெச்சுதலாகக் கூறி விட்டு, சிறு ஒப்பனையுமின்றி ஓவியப் பாவை போல் இருந்தவளை ஒரு நிமிடம் ரசித்து நின்றான்.

உதயின் பார்வை சௌமியை ஏதோ செய்ய “கீழே போகலாமா?” என்றான்.

“சௌமி! ஒரே ஒரு நிமிஷம், இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு உன்னோட ரும் பார்க்கவே இல்லை” என்று அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான்.

இவ்வளவு நேரம் உள்ளே தானே இருந்தான், என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்? என்ற கேள்வி மனதில் தோன்ற “உன்னோட ரும் நேஷனல் ம்யூசியமா? இல்லை மிருகக் காட்சி சாலையா? சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு, ஒரு பெண்ணின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்க்கிறானே? லாசாப்பா நீ?” என்று கேட்கத் தோன்றியதைக் கேட்க முடியாமல் பல்லைக் கடித்தவாறு நின்றிருந்தான்.

.

உதய்க்கும் இந்த செயல் நாகரிகமாய்த் தோன்றவில்லை தான், ஆயினும் அவனது திட்டத்திற்கு அவசியமாயிற்றே, எனவே அறை முழுவதையும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, “சௌமி உன்னோட ரும் உன்னை மாதிரியே ரொம்ப அழகா இருக்கு, நல்ல ரசனை உனக்கு” என்று பாராட்டியவன் “சரி இப்போது கீழே போகலாம்” என்றான்.

ம்ம் என்று மட்டும் தலையை ஆட்டியபடி கீழே இறங்கத் தொடங்கினான். இருவரையும் ஒரு சேரப் பார்த்தவுடன் நிர்மலாவிற்கும், சந்திரனுக்கும் மனம் ஆனந்தத்தில் பூரித்தது.

“சௌமியா, நான் சவிதா. உதய்க்கு அண்ணி, அதாவது பெரியப்பா மகனுடைய மனைவி. போன வாரம் பார்த்தோம், ஆனால் அவ்வளவு பேரில் உனக்கு நினைவிருப்பது சிரமம்” என்று முறுவலோடு அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

“வாங்க என்று வரவேற்பாகப் புன்முறுவல் பூத்தவள், பார்த்த நினைவே இல்லை என்று எப்படி சொல்லமுடியும்? என்று நினைத்து, இவர் உங்களைப் பற்றி சொன்னார், வீட்டில் எல்லோரும் நல்லாயிருக்கங்களா?” என்றாள்.

“எல்லாரும் சௌக்கியமாக இருக்கிறார்கள். அது சரி ‘இவர்’ என்றால் அது யார் சௌமி?” என்று வேண்டுமென்றே கேட்கவும், குடும்பமே இப்படி இருக்கிறதே, எதை பேசினாலும் அதற்கு ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்கள், இதெற்கெல்லாம் என்ன பதில் சொல்வதோ? என்று பேசாமல் இருந்தான்.

சிறிது நேரத்திலேயே சவிதாவில் எளிதாகப் பழகும் குணத்தால் அக்கா என அழைத்து இயல்பாகப் பேசினாள். கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலளித்தாலும் அவளது முழுக் கவனமும் பேச்சில் இல்லை என்பதை உணர்ந்த சவிதா அருகிலிருந்த லாவண்யாவிடம் பேசத் தொடங்கினாள். செளமியின் காதோ, தனக்கு நேர் எதிரே அமர்ந்திருந்த உதய் பேசுவதையே உன்னிப்பாய்க் கவனித்தது.

இவ்வளவு நேரம் தன்னிடம் அப்படிப் பேசியவன், தன் தந்தையிடம் அமைதியாகப் பேசுவதை நினைத்து எரிச்சலடைந்தான்.

“மாப்பிள்ளை, நிர்மலா வயிற்றில் செளமி இருக்கும் போதுதான் எனக்கு முதன்முதலாக ஒரு பெரிய கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் காண்ட்ராக்ட் கிடைத்தது. அதுவரை சின்ன சின்ன வீடுகள், கடைகள் கட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். செளமி பிறந்த பிறகு ஏறு முகம் தான். அதனால் தான் ‘சௌமியா கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்’ என்று பெயர் வைத்தே. மூன்றே வருடங்களில் சென்னையில் நிறைய அப்பார்ட்மென்ட் கட்டிக் கொடுத்தோம். தொடர்ந்த வளர்ச்சியில் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம்.

சௌமியை சிவில் எஞ்சினியராகவோ, ஆர்கிடெக்ட்டோ ஆக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். அவளுக்கு இந்தத் துறையில் விருப்பமில்லை, டெக்ஸ்டைல்சைத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டாள்” என்றார் சிறு வருத்தத்தோடு.

“மாமா, செளமி எங்கள் வீட்டில் வந்து தொழிலில் கால் பதிக்க வேண்டும் என்பதற்காக உங்கள் ஆசையை ஆண்டவன் மாற்றிவிட்டான் போலிருக்கிறது”

“ஆமாம் மாப்பிள்ளை, ஆண்டவன் சித்தம் அப்படியிருக்கும் போது நாம் ஆயிரம் திட்டங்கள் போட்டாலும் பயனில்லை” என்றார் சந்திரன்.

அவர்கள் இருவரின் பேச்சைக் கவனித்த செளமிக்கு ஏதாவது சுவரில் முட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றியது. நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பே “உதய் என்பவன் உனக்குக் கணவனாக வரப் போகிறான், அவனது தொழில் டெக்ஸ்டைல்ஸ், அதனால் நீயும் அதையே எடுத்துப் படி” என்று சாத்தான் வேதம் ஓதியது. அதனால் தான் நானும் படித்தேன் என்று எரிச்சலுடன் நினைத்தவன்,

மாமா, மாப்பிள்ளை என்ற கொஞ்சல் வேறு, அப்பாவிற்கு பொருத்தமான மாப்பிள்ளையைத்தான் அவர் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார். அப்பா விருமாண்டி என்றால் இவனைக் கருமாண்டி என்று வைத்துக் கொள்ளலாமா? சேச்சே! இது சரியில்லை, அவன் நிறம் மாநிறத்திற்கும் சற்று அதிகம், கருப்பிலும் சேர்க்க முடியாது, அப்புறம் வேறு என்ன? என்று யோசித்தவளுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. எருமாண்டி என்று நினைத்தவன், “சேச்சே செளமி, நீயும் உன் நாசமாய்ப் போன கற்பனையும்” என்று தன்னையே திட்டிக் கொண்டாள்.

சௌமியின் பார்வை அவ்வப்போது தென்றற் காற்றாய்த் தன்னைத் தழுவுவதை உதய் உணர்ந்தே இருந்தான். மனதிற்குள் எழுந்த மகிழ்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு வருங்கால மாமனாரிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான். நீண்ட நேரம் செளமியின் பார்வை தன் மேல் நிலைத்திருப்பதை உணர்ந்தவன் திடீரென நிமிர்ந்து என்ன? என்பது போல ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி கண்களில் ரசனையோடும், உதடுகளில் சிரிப்போடும் கேட்டான்.

சில நொடிகள் கண்களோடு கண்கள் கலக்கவும், உதயின் பார்வை வீச்சைத் தாங்க முடியாமல் செளமி தலை குனிந்து கொண்டாள். “சௌமி, உன் புத்தி புல் மேயக் கூட லாயக்கில்லை, அவன் எப்படியிருந்தால் என்ன? எதற்கு அவனைப் பார்க்க வேண்டும்? இப்படித் தேவையில்லாமல் மாட்டிக் கொண்டாயே? என்ன பதில் சொல்வது?” என்று தன்னையே திட்டியவன், தன் முகச் சிவப்பை மறைக்க முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்தான்.

சௌமியும், உதயும் ஒருவரையாமல் மற்றவர்களைப் பார்ப்பதை பெண்கள் மூன்று பேருமே கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். லாவண்யா நழுட்டுச் சிரிப்புடன் அமர்ந்திருக்க, சவிதாவோ ஒரு படி மேலே போய், “உதய் என்னவென்று சொன்னால் நாங்களும் சிரிப்போம், இப்படி நீங்கள் இருவரும் மௌனத்திலேயே பேசிக் கொண்டால் எப்படி?” என்றாள்.

இந்த கேள்வியில் அந்தி மாலை வானமாய்ச் சிவந்த செளமியின் வதனத்தைப் பார்த்து சிரிப்பை அடக்கியவாறே “அண்ணி, இது எங்கள் இருவருக்குமான ரகசியம், இதை நீங்கள் கண்டு கொள்ளாமல் விட வேண்டும், அதை விட்டு விட்டு இப்படி என்னிடமே கேட்கலாமா?” என்றாள்.

சவிதா “எனக்குத் தேவைதான், நீங்களெல்லாம் அதிகப்படி என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல் இருக்கிறது. நீங்கள் என்னவோ செய்து கொள்ளுங்கள். நான் வந்த வேலையைப் பார்க்கிறேன்” என்றாள்.

சௌமியின் முகச் சிவப்பில் மனம் பூரித்திருந்த சந்திரன், “மாப்பிள்ளை என்னைத் தவறாக நினைக்காதீர்கள், இன்று ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வேண்டும். ஒரு மாதம் முன்பே ஏற்பாடு செய்தது, இப்போது ஒத்தி வைக்க முடியவில்லை, நான் இப்போது போய் விட்டு எவ்வளவு சீக்கிரம் திரும்ப முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் திரும்பி விடுகிறேன்” என்றார் மன்னிப்புக் கேட்கும் குரலில்.

மாமா “இப்படியெல்லாம் நீங்கள் சொல்ல வேண்டுமா? தாராளமாகப் போய் வாருங்கள், வேலையை முடித்து விட்டு மெதுவாகவே வாருங்கள். நானும் என்னுடைய நண்பர்களுக்குத் திருமண அழைப்பிதழ் கொடுக்க சிறிது நேரத்தில் கிளம்பி விடுவேன், மாலையில் சந்திக்கலாம் மாமா” என்றாள்.

சந்திரன் விடை பெற்றுக் கிளம்பி, சிறிது நேர அரட்டைக்குப் பிறகு, சவிதா “சௌமி முகூர்த்தப் புடவை மெருன் ரெட்டில் கட்டுவோம், அதே நிறத்தில் எங்களுக்குப் பிடித்த 12 புடவைகளை எடுத்து வந்திருக்கிறோம், அதில் உனக்குப் பிடித்ததைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்” என்றாள்.

திருமண வேலைகளுக்கிடையேயும், திருமணப் புடவை அவளுக்குப் பிடித்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று வந்திருப்பவர்களிடம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் புடவைகளை ஆராய்ந்தாள். இரத்த சிவப்பில் சின்னதாக பச்சை பார்டர் செய்த சேலை அவளைக் கவர்ந்தது. உடல் முழுவதும் கொடிகள் படர்ந்திருப்பது போலவும் பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்திருந்த புடவையை கையில் எடுத்தவள், “அக்கா, இது நன்றாக இருக்கிறது, ஆனால் இவ்வளவு கனமாக இருக்கிறதே?” என்றாள்.

சவிதா சிரிக்கவும் “என்னக்கா, இந்த சேலையில் ஏதாவது ஸ்பெஷலா?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள்.

“ஆமாம்! ஆமாம்! ரொம்ப ஸ்பெஷல், இது உதய் செலக்ட் செய்த சேலை, சௌமிக்கு இது நிச்சயம் பிடிக்கும் என்று சொன்னார், பரவாயில்லை இருவருக்கும் ஒரே ரசனை, அதை நினைத்துச் சிரித்தேன்” என்றாள்.

இது வேறு இவனுடைய செலக்ஷனா? பெண்கள் கட்டும் புடவையை எதற்கு செலக்ட் செய்கிறான்? என்று மனதிற்குள் கறுவியவளுக்கு அந்தப் புடவை ஏதோ நிறம் மங்கியது போலத் தோன்றியது.

அதற்குள் இதைவிட வேறொன்று நன்றாக இருப்பதாய் சொல்ல வேண்டுமே என்று தேடியவளுக்கு, பிங்க் நிறத்தில் குந்தன் வேலைப்பாடு செய்யப் பட்டு சிறிய அளவில் இரண்டு இதயங்கள் இணைவது போலவும், அதைச் சுற்றி சிறு சிறு மலர்கள் இரண்டிரண்டாக கை கோர்த்தார்ப் போல அமைக்கப் பட்டிருந்த பட்டுப் புடவையைக் கையிலெடுத்து, “அக்கா இது ரொம்பவுமே அழகாக இருக்கிறது, வேலைப்பாடு நல்ல ரசனையாக அமைத்திருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

சவிதா “இதுவுமா? முதலிலேயே நீயும், உதயும் பேசி வைத்துக் கொண்டீர்களா? என்றாள் சந்தேகத்துடன். சௌமி புரியாமல் பார்க்கவும் “இது உதய் தேர்ந்தெடுத்தது மட்டுமில்லை, இந்த மாதிரி வொர்க் செய்யச் சொன்னதும் அவர் தான். பெண் பார்க்க வரும் முன்னரே தயாராகிவிட்டது. உன்னிடம் இன்னும் சொல்லவில்லையா?” என்று கேட்டு விட்டு நாகைக் கடித்துப் பேச்சை நிறுத்தியவள், உதயைப் பார்த்து “சர்ப்ரைசாக வைத்திருந்தீர்களா? நான் உளறி விட்டேனா?” என்றாள்.

“இதற்கு மேலும் உளராமலிருந்தால் பரவாயில்லை” என்றவன் “சௌமி இந்த நிறம் பிடித்திருந்தது. சரி சேலையை மேலும் அழகாக்குவோம் என்று டிசைன் செய்யச் சொன்னேன். உன் போட்டோவை முதலில் பார்த்ததும், அது உனக்கு நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றவே தனியாக எடுத்து வைத்தேன். அதுதான் பெண் பார்க்கும் முன்பே இந்தப் புடவை தயாரான கதை” என்றாள்.

சௌமிக்கு அவன் ஏதோ சமாளிப்பது போலப் பட்டது. ஒரு வேலை அவனுக்கு கேள் பிரென்ட் யாராவது இருப்பார்களோ? அவளுக்காக எடுத்ததோ? அவனுக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பமில்லாமல் பெற்றோர் சொல்வதற்கு சரி என்று சொல்லிவிட்டனோ? என்று மனம் ஆயிரம் யோசித்தது. இந்த யோசனைகள் மனதை சோர்வடையச் செய்ய அவளறியாமல் முகம் வாடியது.

சவிதா, “நீங்கள் இருவருமே பேசி முகூர்த்தத்திற்கு ஒன்றும், நிச்சயதார்த்தத்திற்கு ஒன்றும் என்று இரண்டு புடவைகளை முடிவு செய்யுங்கள். நான் செளமி அம்மாவிற்கு எடுத்ததைக் காட்டுகிறேன்” என்றாள்.

சவிதாவும், லாவண்யாவும், நிர்மலாவுடன் ஏதேதோ பேசியபடி அமர்ந்திருந்தனர். சிறிது நேரத்திலேயே செளமியையும், உதையையும் ஹாலிலேயே விட்டுவிட்டு மூவரும் பேசியபடியே உட்புற அறைக்குச் சென்றனர்.

செளமியின் லேசாக வாடிய தோற்றம் கண்டு எதிர் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த உதய் செளமிக்கு அருகில் வந்து கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு அமர்ந்து கொண்டான்.

“செளமி, அந்தப் புடவை சத்தியமாக உனக்கே உனக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தது. ஒரு வேளை இது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால், வேறு யாரும் உடுத்த முடியாது. அதை அப்படியே பீரோவின் ஒரு மூலையில் போட்டு விடலாம்” என்றான்.

“அந்தப் புடவையை நீங்கள் யாருக்காகவோ, எதற்காகவோ தேர்ந்தெடுத்திருந்தாலும் எனக்கு கவலையில்லை என்று குனிந்த தலை நிமிராமல் கூறியவள் இனி அந்தப் புடவையை உடுத்தக் கூடாது என முடிவெடுத்தாள். எனினும் அவன் பேச்சு தன் மனதில் சாமரம் வீசுவது போல் இனிய உணர்வைத் தோற்றுவிப்பதை உணர்ந்தாள்.

நிமிர்ந்து பார்க்கவோ, பேசவோ இஷ்டப்படாமல் அமர்ந்திருப்பவளை எப்படிப் பேச வைப்பது? என்று புரியாமல் “செளமி அத்தையிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புகிறேன். மாலையில் சந்திக்கலாம்” என்றான்.

ஒரு நொடி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து சரியென்று தலையசைத்தாள். அவள் கண்களில் தோன்றிய ஏமாற்றத்தை அதற்குள் கண்டு கொண்ட உதய், “உன் கண்களில் தோன்றும் உணர்ச்சி இன்னும் மனதிற்குப் புரிய மாட்டேன் என்கிறது, அதை சீக்கிரம் புரிய வைக்கிறேன்” என்று நினைத்தவாறே உள்ளே சென்றான்.

“அத்தை, நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு “அண்ணி, நீங்கள் செளமிக்கு நகைகள் வாங்க வேண்டுமென்றீர்களே, அத்தையுடன் போய் வாங்கி விடுங்கள். நான் 5 மணிக்கெல்லாம் திரும்பி விடுகிறேன், 8 மணி பிளைட்டிற்கு செல்ல சரியாக இருக்கும்” என்றான்.

“மாப்பிள்ளை, மதியம் சாப்பாட்டிற்கு வந்து விடுங்கள், நான் தயார் செய்து விடுகிறேன்” என்றார் நிர்மலா.

“அது கஷ்டம் அத்தை, நான் மதியம் எங்கே இருப்பேன் என்று எனக்கே தெரியாது. நான் நண்பர்களுடன் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லி வழியனுப்ப வந்தவர்களிடம் பொதுவாகப் போய் வருகிறேன் என்றான்.

செளமியின் மேல் மட்டும் ஒரு கணம் அதிகமாகப் பார்வையைச் செலுத்தி தலையசைத்து விடை பெற்றான். கதவு வரை சென்றவனுக்கு செளமியின் பார்வை தன் முதுகைத் துளைப்பது போன்ற உணர்வில் திரும்பி செளமியைப் பார்க்க அவளும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் ஒரு கண்சிமிட்டலை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு புன்னகையோடு கிளம்பினாள்.

*****

அத்தியாயம் 8

ராஜேஷின் வீட்டிற்கு முதலில் சென்ற உதய் அவனது கேலியையும், கிண்டலையும் பெற்றுக் கொண்டு, அழைப்பிதழை எடுத்து நீட்டினான்.

“உதய், நமக்குள்ளே எதற்கு இந்த மாதிரி பார்மாலிடஸ் எல்லாம்? நீ அழைக்காவிட்டாலும் இரண்டு நாள் முன்பே வந்துவிட மாட்டேனா? அப்புறம் என் அப்பாவும் அம்மாவும் நாளை கிளம்புகிறார்கள், செளமி திருமணத்தைப் பார்க்க வேண்டுமாம்” என்றான்.

“என்னைப் பொறுத்தவரை முதல் அழைப்பு உனக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் ராஜ், செளமி என் வாழ்வில் வருவதற்குக் காரணமே நீதானே” என்று நன்றி நவிலும் குரலில் கூறியவன் “உங்கள்

வீட்டிற்கும் செளமி செல்லப் பெண்தானே, இது உங்கள்வீட்டுக் கல்யாணமும் தான் ஆனால் நீ மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பக்கமா? பெண் வீட்டுப் பக்கமா?" என்றான்.

"செளமி வீடு எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கம் போல, கல்யாண வேலையிலும் பெண் பக்கம் தான். நான் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேனே, அவள் எனக்குத் தோழி என்பதை விட ஒரு குட்டித் தங்கை. அவளை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் உண்டு இல்லை என்று செய்து விடுவேன், அவள் கண்ணில் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வராமல் பார்த்துக்கொள்வது உன்பொறுப்பு" என்று செல்லமாக மிரட்டினான்.

"சரி ராஜ், உன் தங்கையை வெங்காயம் கூட உரிக்காமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் சிரிப்போடு .

"அட்டா முக்கியமாகக் கேட்க வேண்டியதை மறந்து விட்டேனே, நீ செளமியிடம் பேசினாயா? அவள் உன்னிடம் பேசினாளா?" என்றான் ராஜேஷ்.

"பேசினேன், பேசினேன், நான் மட்டும் தான் பேசினேன். செளமி தொண்டையிலிருந்து காற்றுக் கூட வெளியே வரமாட்டேன் என்கிறது. இதில் வேறு என்னிடமே சொல்கிறாள், நான் அமைதி அதிகம் பேச மாட்டேன் என்று. முகத்தை அப்பாவியாய் வைத்து சொல்வதைப் பார்த்தால் அவள் நடிப்பிற்கு ஒரு ஆஸ்கர் விருதே கொடுக்கலாம்" என்றான்.

ராஜேஷ் சிரித்துவிட்டு "செளமிக்கு இப்படியெல்லாம் பொய் வருகிறதா? நான் ஏதாவது உளறி விடக்கூடாது என்று ஒரு வாரமாக அவளிடம் பேசவில்லை. ஆனே மாறிவிட்டாள், இரண்டு நாட்கள் முன்பு கூட அமைதியாக ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்தாள். செளமி இவ்வளவு அமைதியாக இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லை" என்று நிறுத்தியவன் தொடர்ந்து

"அவளுக்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கிறது உதய். அவளுக்குப் பிடிக்காத எந்த விசயத்திலும் அவளைக் கட்டாயப் படுத்த முடியாது, பிடிவாதம் அதிகம்" என்றான் .

"எப்படியாவது ஒரு வகையில் அவளைப் பாதிக்கிறேன் என்பதே எனக்கு இப்போதைக்கு மகிழ்ச்சி. அவள் கண்களிலும் காதல் இருக்கிறது ராஜ், கண்கள் பொய் சொல்வதில்லை. வாயாலும் ஒத்துக் கொள்ளச் செய்யலாம்" என்றான் .

"இனி அடுத்து என்ன செய்வதாக எண்ணம்?" என்ற ராஜேஷின் கேள்விக்கு "ஒன்றும் செய்வதாக இல்லை, கொஞ்ச காலம் அவள் மனதை அவளுக்கு உணர்த்த வேண்டியதுதான். எப்போதும் இருக்கும் கலகலப்பிலேயே செளமி எனக்கு வேண்டும். அதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன், நீயும் என்னுடன் வருகிறாயா? கல்லூரியில் நம்முடன் படித்த நிறைய பேர் சென்னையில் இருக்கிறார்களே, இன்று மாலைக்குள் அவர்களுக்கு அழைப்புக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான்.

ராஜேஷ், "உன்னுடைய சார்பில் அனைவரையும் நானே அழைத்து விடுகிறேன். யாரும் தவறாக நினைக்க மாட்டார்கள், நீ செளமியை அழைத்துக் கொண்டு எங்கேயாவது சென்று வாயேன்" என்றான்.

உதய் "நல்ல யோசனைதான், ஆனால் செளமி என்னுடன் வர வேண்டுமே? அதைவிட அத்தை, மாமாவிடம் எப்படி சம்மதம் பெறுவது?" என்றான்.

அவன் ஆவலை அடக்குவதைப் பார்த்து "நீ முதலில் உன் மாமனாரைப் பிடி, அவரிடம் சம்மதம் பெற்றால் யாரும் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை" என்றான் ராஜேஷ்.

யோசனைக்குப் பின்னர் தயக்கத்தை ஆசை வெல்லவே, கைபேசியில் சந்திரனை அழைத்தான். இரண்டு ரிங்கிலேயே எடுத்தவர் "சொல்லுங்க மாப்பிள்ளை, இப்போது போகும் வழியில் இருக்கிறேன், ஏதாவது அவசரமா?" என்றார்.

"மாமா என்று தயக்கத்துடன் அழைத்து, செளமியைக் கொஞ்சம் வெளியில் அழைத்துச் செல்லலாமா? அவளது தோழிகளுக்கு அழைப்பிதழ் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது, அப்படியே அவர்களுக்கு ட்ரீட் கொடுத்து விட்டு வருகிறோம். செளமி உங்களிடம் கேட்கத் தயங்குவதால் நான் கேட்கிறேன்" என்றான் .

"இரண்டு நாட்கள் முன்பே செளமியின் உயிர்த் தோழிகள் நால்வரின் வீட்டிற்குச் சென்று திருமணத்திற்கு அழைத்து வந்தோம், மற்றவர்களுக்கும் வரவேற்புப் பத்திரிக்கை தபாலில்

அனுப்பியாயிற்றே? இப்படி கேட்கிறார்?" என யோசித்தவர் செளமியின் வெட்கச் சிரிப்பு நினைவிற்கு வர "இருவருக்கும் வெளியே செல்ல ஆசை, பத்திரிக்கை வைப்பதை ஒரு காரணமாக்கிக் கேட்கிறார்கள்" என்று புரிந்து கொண்டு "உங்களிடம் சிபாரிசு பிடிக்கிறாளா? தாராளமாக அழைத்துச் செல்லுங்கள், அடுத்த வாரம் அவள் உங்களுடைய சொத்து மாப்பிள்ளை" என்று சிரிப்போடு கூறினார்.

"தாங்க்ஸ் மாமா, நான் வெளியில் இருக்கிறேன், நீங்களே அதையிடம் சம்மதம் கேட்டு விடுகிறீர்களா? அப்புறம் செளமியிடம் இப்போது ஒன்றும் கேட்காதீர்கள், அவள் பாவம், நீங்கள் என்ன சொல்வீர்களோ? என்று தயங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்" என்றான்.

"சரி மாப்பிள்ளை, நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை, நிர்மலாவிடம் சொல்லி விடுகிறேன், இப்போது சந்தோஷமா?" என்று கேட்டு விட்டு தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

மகிழ்ச்சியுடன் கைபேசியை சட்டைப் பையில் போட்டவனைப் பார்த்து "உதய், செளமி சொன்ன பொய்யை விட இந்தப் பொய் அநியாயம், அதெப்படி செளமிக்கு உன்னுடன் வர விருப்பமா? இப்படியெல்லாம் பேசியது அவளுக்குத் தெரிந்தால், மவனே நீ சட்னி தான். பூரிக் கட்டையிலே போட்டாலும் போடுவாள், அல்லது நெற்றிக் கண் இல்லாமலேயே உன்னைப் பொசுக்கி விடுவாள், அந்தக் கண் கொள்ளாக் காட்சியைப் பார்க்க வேண்டுமே?" என்றான் ராஜேஷ்.

"நல்ல நல்ல ஐடியா கொடுக்கிறாய், இவனல்லவோ நண்பன் என நினைத்தேன், இப்படிச் சுவைத்து விட்டாயே? என் பரிதாப நிலையைப் பார்க்க உனக்கு ஆசையா? ஆனால் செளமி சட்னியாக்கவோ, பூரிக் கட்டையில் அடிக்கவோ மாட்டாள், அது நிச்சயம்" என்றான்.

"செளமி மேல் இப்படி நம்பிக்கையா?" என ராஜேஷ் வினவவும் "ஆமாம் ராஜ், அவள் சமையல் ஞானம் பற்றி நமக்குத் தெரியும் தானே? சட்னி, பூரிக்கட்டை இதைப் பற்றியெல்லாம் அவளுக்குத் தெரியாதே, சாப்பாட்டு ராமிக்கு சாப்பிட மட்டும் தானே தெரியும்" என்றான் உதய்.

ராஜேஷ் சிரித்துவிட்டு "எதற்கும் பார்த்து நடந்து கொள், அதெப்படி காதல் வந்தால் பொய்யும் கூடவே வருகிறது ? என்றான்.

"நீ கவலையே படாதே, செளமிடம் அவள் அப்பா இப்போதைக்கு இந்த விஷயத்தை சொல்லப் போவதில்லை, அவர் எப்போதாவது சொல்வதற்குள் செளமியை சரி செய்து விடலாம்" என்றவன் "இதெல்லாம் பொய்யே இல்லை, தந்திரம் ராஜ். போரில் எத்தனை தந்திரம் செய்தாலும் வெற்றிதான் முக்கியம் என்று கௌடில்யர் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சொல்வது, காதல் போருக்கும் பொருந்தும். ஆனால் காதல் போரில் வெற்றி தோல்வியெல்லாம் அன்பிற்கு மட்டும்தான்" என்றான்.

"கௌடில்யரையும் கூட்டு சேர்க்கிறாயா? அது சரி செளமியை எங்கே அழைத்துப் போகிறாய்?" என்றான் .

"தனியாக இருந்தால் அவளுக்குப் பேச்சே வரமாட்டேன் என்கிறதே, சும்மா கொஞ்ச நேரம் ஈ சி ஆர் ரோட்டில் போய் வரலாம், அப்புறம் என்று யோசித்தவன், ராஜ் உன்னிடம் செளமி பிரென்ட் அபி மொபைல் நம்பர் இருக்கிறதே அதைக் கொடு" என்றான்.

அவன் பரபரப்பை பார்த்ததும், ஏதோ திட்டம் போட்டு விட்டான் என்று தோன்ற "அபி நம்பரை வைத்து என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்று கேட்டவாறே தன் மொபைலில் இருந்த நம்பரைக் கொடுத்தான்.

"இரு சொல்கிறேன்" என்று அந்த எண்ணிற்கு அழைப்பு விடுத்தவன் அதற்கடுத்து வரிசையாக நான்கைந்து பேரிடம் பேசிவிட்டு கைபேசியை வைத்தான்.

"அருமையான யோசனை உதய், எப்படியோ நிச்சயம் உன்னிடம் பேசுவாள். சரி நேரமாகிறது சீக்கிரம் கிளம்பு" என்று துரத்தினான்.

உதய் திரும்பும் வரை செளமி அதே இடத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். வேறு எந்த எண்ணமும் தோன்றாமல் உதய் பேசிச் சென்ற வார்த்தைகளே மனதில் சிம்மாசனமிட்டு அமர்ந்து கொண்டிருந்தன. அழைப்பு மணி அடிப்பது போலத் தோன்றவும் திரும்பிப் பார்க்க உதய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

மாலையில் வருகிறேன் என்றவன் எப்படி வந்தான்? பிரம்மையாக இருக்கும், என்று நினைத்து ஆனால் அழைப்பு மணி அடித்த மாதிரி இருந்ததே? எங்கே பார்த்தாலும் உதய நிற்பது போலவே இருக்கிறதே? இவன் தொல்லை வேறு, என்று தலையைப் பிடித்தவாறு அமர்ந்தான்.

“சௌமி தலை வலிக்கிறதா?” என அக்கறையாகக் கேட்கவும் அவளுக்குத் தூக்கி வாரி போட்டது. நிஜமாகவே வந்து விட்டான், அரை மணி நேரத்திற்குள் வந்துவிட்டானே? என யோசித்தவளுக்கு ஏன் வந்தான்? என்ற கேள்வி மட்டும் தோன்றவில்லை.

விழித்துக் கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்து “சௌமி அழைப்பிதழ் கொடுக்கும் வேலையை வேறு ஒரு நண்பனிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன், இனி மாலை வரை உன்னுடன் தான், அது சரி தலை வலிக்கிறதா என்றேனே? பதிலே இல்லை” என வினவ

“என்னுடைய தலை வலியே நீ தான்” என்று மனதிற்குள் திட்டித் தீர்த்தவள், ஒரு மணி நேரம் இவனுடன் இருந்ததற்கே பிய்த்துக் கொள்ளலாம் போல் இருக்கிறது, இதில் நாள் முழுவதும் இவனோடா? அம்மாடி!” என அதிர்ந்தாள்.

“என்னைப் பார்க்க எதாவது பேய் பூதம் மாதிரி இருக்கிறதா? இப்படி அதிர்ச்சியாகிறாய்?” என்று சொல்ல “ஆள் ஆறடி உயரத்தில் அம்சமாகத் தான் இருக்கிறான், ஆனால் என்று யோசித்தவள் அந்த ஆனாலுக்குத் தான் விடை தெரியவில்லை, என்னதான் செய்வது?” என்று மீண்டும் யோசித்தாள்.

முகத்திற்கு முன்னால் சொடுக்குப் போட்டு அழைத்தவன் “இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டே தூங்கினால் எப்படி? என்று சாவகாசமாக அமர்ந்து கொண்டான்.

அதற்குள் உள்ளிருந்து வந்த நிர்மலா “வாருங்கள் மாப்பிள்ளை, இப்போது சௌமி அப்பா போன் செய்து எல்லாம் சொன்னார், நீங்கள் சௌமியை அழைத்துப் போங்கள், நாங்கள் மூன்று பேரும் நகையைத் தேர்ந்தெடுத்து விடுகிறோம்” என்று உதயிடம் கூறி விட்டு “சௌமி, என்னிடம் என்ன தயக்கம்? என்னிடமே கேட்டிருக்கலாமே?” என்றார்.

இவனுடன் எங்கே போகிறோம்? என்ன பேசுகிறார்கள்? என்று புரியாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் அன்னையின் கேள்வியில் “உங்களிடம் கேட்பதா? தயக்கமா? என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறாயா? அதுதான்..” என்று விளக்க முற்படுகையில் உதய அவசரமாகக் குறுக்கிட்டு “அத்தை சௌமியிடம் எதுவும் சொல்லாதீர்கள், போகும் போது நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன், எங்களுக்கு நேரம் ஆகிறது அத்தை, நாங்கள் கிளம்புகிறோம்” என்று சொல்லி “சௌமி சீக்கிரம் கிளம்பு, முகம் கழுவ வேண்டுமா? வேண்டாம், இதுவே நன்றாக இருக்கிறது, வா போகலாம்” என்று அவசரப் படுத்தினான்.

எங்கு போகிறோம்? எதற்கு இப்படி அவசர படுத்துகிறான்? அம்மாவும் இவனும் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்? என்று புரியாமல் விழிக்க “கிளம்பு சீக்கிரம், போகும் போது சொல்கிறேன்” என்றான்.

ஒன்றும் புரியாத போதும், சாவி கொடுத்த பொம்மை மாதிரி நின்றவளை கை பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு, கேலிச் சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சவிதாவிடமும், லாவண்யாவிடமும் வருகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு “அத்தை 5 மணிக்குள் வந்து விடுகிறோம்” என்றான்.

கதவு தாண்டியதும் தன் கையைப் பற்றியிருந்த உதயின் கையைத் தட்டி விட்டு “நான் ஒன்றும் சின்னக் குழந்தை இல்லை, நானே வருகிறேன்” என்று கோபத்துடன் கூறினாள்.

“ஓகே பேபி உன்னைத் தொடவில்லை” என்று பேபியைக் கொஞ்சம் அழுத்திக் கூறி நடக்கத் தொடங்கியவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“இவன் இஷ்டத்திற்கு வா என்கிறான், பேபி என்கிறான், என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? எல்லா முடிவையும் ஆளாளுக்கு எடுத்துவிட்டு பந்தைத் தூக்கி எறிந்து விளையாடுவது போல என்னையும் விளையாட்டு பொம்மையாக்கி விட்டார்கள்” என்று அர்ச்சனை நடத்திக் கொண்டே வந்தவள், திடீரென்று முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த உதய், திரும்பிப் பார்த்து ஏதோ சொல்வதை அறியாமல் அவன் மேல் நேராக முட்டிக் கொண்டான்.

மலர் மஞ்சரியாய் மோதியவளை விழாமல் பிடித்து நேராக நிற்க வைத்தவன் “சௌமி இப்போது நானாக உன்னைத் தொடவில்லை என்று நிறுத்திவிட்டு, உன்னைப் பிடித்து நிறுத்துவதே எனக்கு

வேலையாக இருக்கும் போலிருக்கிறது? நடக்கும் போது வழியில் கவனம் வேண்டும், நான் ஒரு முக்கியமான பார்க்கலை மறந்து வைத்துவிட்டேன், ஒரே ஒரு நிமிஷம் எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்” என்று விரைந்து உள்ளே சென்றான்.

அவன் கால்களின் உயரத்திற்கு விரைவாகக் கடப்பதைப் பார்த்து “இவன் வீட்டில் ஒட்டடைக் குச்சியே வேண்டியதில்லை போலிருக்கிறது, பனைமரம் மாதிரி வளர்ந்திருப்பது இல்லாமல், திடீர் திடீரென்று இப்படித் தடுமாற வைத்துவிட்டு வாய் கிழிய அட்வைஸ் வேறு செய்கிறான். பனைமரம் ஒல்லியாக இருக்கும், ஆனால் உதய் ஒல்லியாக இல்லையே? உயரத்திற்கு ஏற்ற உடல்வாகு, எப்படியோ போய்த் தொலையட்டும், நமக்கென்ன” என்று நினைத்தான்.

விரைவிலேயே ஒரு பெரிய பேக்கோடு வந்தவனைக் கண்டு கொள்ளாமல் நிற்க, “வா செளமி, கார் வெளியிலேயே நிற்கிறது” என்றான். பிளைட்டில் வந்ததாக சவிதா சொன்னார்களே? கார் எப்படி வந்தது? பறந்து வந்தாலோ உருண்டு பிறண்டு வந்தாலோ நமக்கென்ன? இந்தக் காரை அடிக்கடி எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறதே? என யோசித்து ஆயிரம் எஸ்டம் சென்னையில் ஓடும், இந்தக் காரைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நமக்கெதற்கு?” என்று காரின் அருகில் சென்றான்.

அவளின் என்ன ஒட்டத்தை யூகித்து மெச்சிய உதய் “அடிக்கடி எங்கள் குடும்பத்தில் யாராவது சென்னைக்கு வந்து கொண்டே இருப்போம், எங்கள் ஆபிஸ் ஒன்றும் சென்னையில் இருக்கிறது. சென்னையிலிருந்து வரும் ஆர்டர்களை இங்கேயே முடித்துக் கொள்வோம், எப்போதும் டிரைவர் காரோடு தயாராக இருப்பார். எனக்கு ஸெல்ப் டிரைவிங் பிடிப்பதால் நானே காரை எடுத்து வந்தேன்” என்றான்.

என்ன யோசித்தாலும் கண்டு பிடித்து விடுகிறான், எதுவும் யோசிக்காமல் இருப்பதே மேல் என முடிவெடுத்து காரின் முன் கதவைத் திறந்து அமர்ந்தான்.

“நல்ல வேளை செளமி, நான் கூட வாங்க மேடம் என்று பவ்யமாக அழைத்து இடைவரை குனிந்து ஒரு சல்யூட் அடித்து கதவைத் திறக்க வேண்டுமோ? என நினைத்தேன்” என்றான்.

“நானே பேசாமல் வருகிறேன், எதற்கு தேவையில்லாமல் வம்பிற்கு இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? பேசாமல் வந்தால் பரவாயில்லை” என நினைத்தவன் அவன் சொன்னதுபோல் அவனை டிரைவராகக் கற்பனை செய்து பார்க்க, பவ்யமாக அவன் சல்யூட் அடிக்கும் தோற்றத்தை அவளால் கொண்டு வர முடியவில்லை. நேவியில் பணியாற்றும் உயரதிகாரிகளின் கம்பீரமான சல்யூட்டில் தான் அவனைப் பார்க்க முடிந்தது. கற்பனை வளத்தைக் குறைத்து தன் இயல்பையே மாற்றும் இந்தத் திருமணம் என்ன திருமணமோ? என நொந்து போய் அமர்ந்திருந்தான்.

என்னைக் கேட்டா முடிவெடுத்தாய்? எங்கேயோ போய்க் கொள் என்பது போல அமர்ந்திருந்தவளின் கோபத்தை உதயும் உணர்ந்து ஒன்றும் பேசாமல் காரைக் கிளப்பினான்.

ஈசியூர் ரோட்டில் கார் செல்வதும், அவன் கைகளில் கார் லாவகமாகச் செல்லும் அழகையும் மெச்சியவளுக்கு, அவன் சென்னை வழித் தடங்களுக்கு நன்கு பழக்கப் பட்டவன், சிறு சந்தேகமும் இன்றி மிகச் சரியான பாதைகளில் காரை ஓட்டுகிறான் என்று தோன்றியது. உதய் பேசும் போதும் எரிச்சலாக இருந்தது, இப்போது இவன் அமைதியும் என்னவோ போலிருக்கிறதே என்று அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தவன், அவன் பக்கவாட்டுத் தோற்றத்தில் திகைத்தான்.

சௌமி தன்னைத் திகைத்தவாறு பார்ப்பதை உதய் உணர்ந்திருந்தாலும் அமைதியே காத்தான். ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரம் காரில் ஒன்றாகவே பயணம் செய்தாலும் ஒன்றும் பேசாமல் பயணித்தனர். போக்குவரத்து நெரிசலில்லாத சாலை, இரு புறம் மரங்களும், கடற் காற்றும் இருவரின் மனநிலையையும் ஒரு வித மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது. மௌனம் மேலும் அந்த இடத்தை அழகாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

பேச்சால் உணர்த்த முடியாத விஷயங்களை மௌனமும் உணர்த்தும். உதயும் மௌன வழியில் அவன் காதலை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தான். பாரதியாரின் ‘வீணையடி நீ எனக்கு, மேவும் விரல் நான் உனக்கு’ பாடல் காரில் அமைதியான சூழலுக்கு ஏற்ப ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, உதயின் மனம் பரவசத்தில் ஆழ்ந்து அருகிலிருந்த செளமியையும் பாடலையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு உலகம் வண்ண மயமாய் மாறியது போலிருந்தது.

சௌமிக்கும் அந்த சூழல் மாற்றத்தை உண்டு பண்ண, மனம் ஒருவித பரவச நிலைக்கு மாறியது. காரில் ஏறும் போது இருந்த கோபம் காணாமல் மாயமாய் மறைந்தது. இசையையும், இயற்கையையும் அவ்வப்போது அவளறியாமல் உதையும் ரசித்தவாறே மோன நிலையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

கார் சென்னை போக்குவரத்து நெரிசலுக்குள் வரவும் சௌமி சுயநிலை அடைந்தாள். எப்போது ஈ சி ஆர் ரோட்டிலிருந்து திரும்பினோம்? எதற்காக அங்கே போனோம்? இப்போது எங்கே போகிறோம்? என்று புரியாமல் மலங்க விழித்தாள். கார் ஹோட்டல் வுட் லாண்ட்சில் நுழையவும் மதியம் 1.30 மணி ஆகிறது, இவ்வளவு நேரம் பசியையும் மறந்திருந்தோமா? என்ன தான் நடக்கிறது? என்று புரியாமல் பார்க்க, காலைப் பார்க் செய்து விட்டு "சௌமி இறங்குவோமா? ஒரு சின்ன ட்ரீட், அதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறோம்" என்றான் உதய்.

பார்க்கலை மறக்காமல் கையில் எடுத்துக் கொண்டவன், வாடா என்று மென்மையாகக் கையைப் பற்றியவாறு அழைத்துச் சென்றான். கையைப் பிடித்திருக்கிறான் என்ற நினைவின்றி ஒரு மயக்கத்தில் அவனுடன் சென்றவன் அவன் அழைத்துச் சென்ற இடத்தில் அமர்ந்திருந்த நால்வரைப் பார்த்ததும் திகைத்து நின்றான்.

*****

அத்தியாயம் 9

"ஹாய் அண்ணா, நான்..." என்றவளைப் பார்த்து "அபி, அபிநயா தானே" என்றான் உதய்.

"எப்படிச் கண்டு பிடிச்சீங்க? என்று ஆச்சர்யத்துடன் வினவ, "போனில் உங்களுடன் பேசி இரண்டு மணிநேரம் தான் ஆகிறது, உங்களிடம் தான் அதிக நேரம் பேசினேன், அதற்குள் குரலை மறக்க முடியுமா?" என்றான்.

"கிரேட் அண்ணா, நீங்க வாங்க இதெல்லாம் வேண்டாமே, நாங்கள் உங்களைவிட சின்னவர்கள்" என்றான் அபி. மற்ற மூன்று பெண்களும் ஹாய் அண்ணா என்று சொல்லிவிட்டு "எங்களையும் யாரென்று சொல்லுங்களேன்" என்றனர். எச்சரிக்கை உணர்வுடன் "நீங்களே சொல்லிவிடுங்கள் எதற்கு இல்லாத மூளையைக் கசக்கி யோசிக்க வேண்டும்" என்றான்.

"நான் அஞ்சனா, இவள் தேன்மொழி, இவள் ரதி" என்று அறிமுகம் செய்து விட்டு "நாங்களெல்லாம் 'பைவ் ஸ்டார் காங்காக்' இருந்தோம், இப்போது..." என்று சௌமியைப் பார்த்தவாறு இழுக்கவும் "அதென்ன 'பைவ் ஸ்டார் காங்'? இப்போது இல்லையா? என்றான் உதய்.

"பைவ் பார் அஞ்சனா, டி பார் தேன், ஏ பார் அபி, அண்ட் ஆர் பார் ரதி, இதில் எஸ் மட்டும் எஸ்கேப் ஆகிவிட்டது, அதனால் பைவ் டர் என்று கிழிந்து நிற்கிறது" என்றான் அஞ்சனா.

சௌமியைப் புதிதாகப் பார்ப்பதைப் போல் பார்த்து "இவங்க தான் உங்களுக்கு வைப்பா வரப் போறவங்களா? கொஞ்சம் சுமார் ரகம் தான், உங்கள் உயரத்திற்கு குள்ளக் கத்திரிக்காய் போல இருக்கிறது, பர்சனாலிட்யும் உங்களை விடக் குறைவுதான், முகத்தில் அசட்டுத்தனம் தலை விரித்தாடுகிறது" என்று ஆளுக்கு ஒன்றாக அடுக்கினர்.

"இவன் நெட்டைக் கொக்காக வளர்ந்ததற்கு நான் என்ன செய்வது? என்னைக் குள்ளக் கத்திரிக்காய் என்கிறார்கள், ஐந்து பேரில் நான் தான் உயரம். என்னையா ஓட்டுகிறீர்கள்?" என்று நினைத்து நான்கு பேரையும் முறைத்துப் பார்த்தாள் சௌமி.

அவன் முறைப்பை சற்றும் கண்டு கொள்ளாமல், நால்வரும் உதயுடன் உரையாடலை தொடரவும் சௌமிக்கு ஏதோ தனித்து விடப்பட்ட பிரம்மை தோன்றியது.

"முதலிலேயே எங்கள் சார்பாக திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்து விடுகிறோம்" என்று ஆளுக்கு ஒரு கிப்ட் பார்சலோடு திருமண அழைப்பிதழையும் நீட்டினான்.

"இதென்ன கிப்ட் பார்சல்? திருமணத்திற்கு நாங்கள் அல்லவா கொடுக்க வேண்டும்? உல்டாவாக இருக்கிறதே?" என்றான் அர்ச்சனா.

“அண்ணா என்று சொல்கிறீர்களே, தங்கைகளுக்கு திருமணத்திற்கு செய்ய வேண்டாமா? இது உங்களுக்காக செளமியின் பரிசு என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம், அப்புறம் பிரித்துப் பாருங்கள்” என்றான்.

தன்னுடன் பேசாமல் தன் தோழிகள் உதயோடு சரிக்கு சமமாகப் பேசுவதைப் பார்த்து 10 நிமிடங்கள் தாக்குப் பிடித்தவள், அதற்கு மேல் முடியாமல் கண்களில் கண்ணீரோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நான்கு தோழிகளும் பதறவும், உதய் “செளமி என்னடா இதற்கெல்லாம் அழுவார்களா? அவர்கள் உன்னிடம் விளையாட்டிக்குத் தானே இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள்? நீயும் 10 நாட்களாக அவர்களுடன் பேசாமல் இருந்தது தவறுதானே?” என்றான்.

உண்மை மேலும் சுடவும், 10 நிமிடங்களுக்கே இப்படித் தவிக்கிறோமே, ஒன்றும் பேசாமல் 10 நாட்கள் இவர்களும் வருந்தியிருப்பார்களே, என்று கண்ணீர் பெருக இருந்த செளமியை அருகிலிருந்த உதய் தன் தோளில் சாய்த்துத் தட்டிக் கொடுக்க முயன்றான்.

இவனால்தான் மனம் குழம்பி தோழிகளைத் தவிர்த்தேன் என்று கோபம் பெருக செளமி “கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருக்கிறீர்களா?” என்று உதயை விலக்கித் தள்ளினாள்.

உதய்க்கும் தன் மனம் நிறைந்தவள் இன்னும் தன்னை முற்றிலும் ஏற்கவில்லை, இந்த நிலையில் மேலும் சமாதானம் செய்ய முற்பட்டால் முழுக் கோபமும் தன்மேல் திரும்பும் என்று புரிந்தது.

“ஓகே செளமி, நீங்களே உங்கள் பிரச்சனையைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள், அப்படியே லன்ச்சும் ஆர்டர் கொடுத்து விடுங்கள், நான் ஒரு சில போன் கால் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது, அப்புறம் வருகிறேன்” என்று கூறி விட்டுச் சென்றான்.

அழுது கொண்டிருந்தவளுக்கு அருகில் வந்த அபி “செளமி, முதலில் கண்ணைத் துடை. உன் மேல் எந்தக் கோபமும் இல்லை, வருத்தம் தான் இந்த நான்கு வருடங்களில் தினமும் சில வார்த்தைகளாவது பேசாமல் தூங்கியது இல்லை, இந்தப் பத்து நாட்கள் எங்களிடம் ஒரு வார்த்தையாவது பேசியிருக்கலாம்” என்றாள் குறையோடு.

“சாரி, எனக்கு திடீரென்று திருமணப் பேச்செடுக்கவும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை, அப்புறம் திருமணம் முடிவாகவும் உங்களிடம் எப்படிச் சொல்வது என்ற கலக்கத்தில் சொல்லவே இல்லை” என்றாள் அழுகையோடு.

அழுகையை நிறுத்து என்று கண்டிப்போடு கூறிய அபி “எங்களுக்கே உனக்குத் திருமணம் என்றதும் அதற்குள்ளா என்று அதிர்ச்சி தான், உனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும் என்று எங்களுக்குப் புரிகிறதடா, மனதில் இருப்பதை எங்களிடமும் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கலாமே? இப்படி உள்ளுக்குளே வைத்துப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறாய் என்று வருத்தப் பட்டோம், நல்ல வேலையாக அண்ணாவைப் பார்த்ததும் உனக்குப் பிடித்துவிட்டது. உங்கள் இருவரையும் சேர்த்துப் பார்க்க எவ்வளவு ஆவலுடன் இருந்தோம் தெரியுமா?” என்றாள்.

இப்படிப் பேசுவவர்களைத் தவிர்த்திருக்கிறோமே என மேலும் அழ அஞ்சனா அவள் மறுபுறம் அமர்ந்து கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள். “இப்படி ஊ ஊன்னு அழுதிட்டே இருந்தால் சகிக்கலை, எனக்குக் கூட எங்களிடமிருந்து எவ்வளவு தூரம் உன்னைப் பிரித்துச் செல்கிறார் என்று உன்னவர் மேல் கோபம் இருந்தது, ஆனால் அவர் போன் செய்து பேசியதும் எங்கள் கவலை அடியோடு நீங்கி விட்டது” என்றாள்.

“பேசினாரா? உன்னிடமா? எப்போது? என்று செளமி அடுக்கவும்

“உனக்கு இன்னும் தெரியாதில்லையா? எங்கள் நான்கு பேரிடமுமே பேசினார், உனக்கு சர்ப்பரைஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று அபியிடம் எங்கள் நம்பரெல்லாம் வாங்கி இங்கே வரச் சொன்னார்” என்றாள் அஞ்சனா.

“எங்களுக்கெல்லாம் இதில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா? இதை நாங்கள் எதிர் பார்க்கவே இல்லை, நம் நட்பு தொடருமென்று சொல்லாமல் சொல்லி விட்டார். அவரிடம் நீ கோபப் பட்டு பேசியிருக்கக் கூடாது, மறக்காமல் மன்னிப்புக் கேட்டுவிடு” என்றாள் அபி.

அபியின் எண் உதய்க்கு எப்படித் தெரியும்? என்று யோசித்தபோது ஒரு வேளை அம்மாவிடம் வாங்கியிருப்பான். அம்மா கிளம்பும் போது இதைத்தான் சொல்ல வந்தார்களா? அதனால் உதய்

பேச்சை மாற்றினானா? என்று நினைக்க நினைக்க, எப்படித் தன் அனுமதியில்லாமல் திட்டமிடலாம் என்ற கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த கோபமும் மறைந்து, புன்னகை மலர்ந்தது.

“அப்பா ஒரு வழியா டியூப் லைட் பிரகாசமா எரியுதா? பாரேன் உன் மனக்கலக்கத்தை அண்ணா போக்கிவிட்டார், நம்மைப் பேச விட்டுவிட்டு தனியாக சென்று விட்டாரே? எவ்வளவு நல்லமனது? இன்னும் காணோமே? என்றாள் அபி.

சௌமிக்கு எப்போதும் பேசுவது போல கலகலப்பாக பேச முடியாவிட்டாலும் இயல்பான உரையாடலுக்குத் தாவினாள். “ஏய் தேன், ரதி இருவரும் என்ன கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறீர்களா? ஒன்றும் பேசாமல் இப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“அவர்கள் இருவரைப் பற்றி நமக்குத் தெரியாதா? அமைதியான வேடம் போட்டு ஊரை ஏமாற்றி விட்டு அந்தப் பையன் நன்றாக இருக்கிறானா? இந்தப் பையன் நன்றாக இருக்கிறானா? என்று மார்க் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஹோட்டல் வந்ததிலிருந்து இதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றாள் அஞ்சனா.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை” என இருவரும் கோரசாக பதில் சொன்னார்கள். “எனக்கு உன்னுடைய ஆணை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது, ஆனால் எங்கே என்று நினைவிற்கு வரவில்லை, அதை யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள் ரதி.

“எனக்கும் தான் ரதி, எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது, ஆனால் எங்கே?” என்றாள் தேன்.

மற்ற மூன்று பேரும் சிரிக்கவும், என்ன என்பது போலப் பார்த்தார்கள். “இதற்குத்தான் ஒருவர் விடாமல் பார்க்கக் கூடாது என்பது, அதெப்படி எங்கேயோ, எப்போதோ பார்த்தவரை யோசிக்கிறீர்கள்? அபார மார்க் போடும் திறமை” என்று அபி கிண்டலாகக் கூறினாள்.

அசடு வழிந்தவாறு “சே, சுத்த மோசம் நீங்க” என்று ரதி கூற அஞ்சனா “நாங்கள் மோசமா? நாம் ஐந்து பேரும் தான் வெளியே சுற்றுவது, அதில் உங்களுக்கு மட்டும் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறதே? எங்களுக்கு இல்லையே?” என்றாள்.

சௌமியும் “அவர் பிசினஸ் விஷயமாக அடிக்கடி சென்னை வருவாராம், எங்கேயாவது பார்த்திருப்பீர்கள்” என்றாள்.

“இருக்கலாம் இருக்கலாம்” என்று ஒத்துக்கொள்ள மனமின்றி சொன்னார்கள். சௌமி “எனக்குப் பசிக்கிறது, சாப்பிட ஆர்டர் கொடுத்துவிடலாம்” என்று மளமளவென்று ஆர்டர் கொடுக்கத் தொடங்கினாள்.

திருமணப் பத்திரிகையைப் பிரித்த அஞ்சனா “இங்கே பாருங்களேன்” என்று ஆச்சர்யத்தில் கூவினாள். அனைவரும் அவரவர்க்குக் கொடுத்த கார்டைப் பார்க்க சௌமியும் அஞ்சனாவுடையதைப் பார்த்தாள். அழைப்பிதழின் முன்புறம் இரண்டு இதயங்கள் ஒன்றோடொன்று இணைவது போலப் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. ஒரு இதயத்தில் சௌமி என்றும், மற்றொரு இதயத்தில் உதய் என்றும் எழுதப் பட்டு, இரண்டும் இணைந்திருந்த பகுதியில் ‘சௌமியோதயம்’ என்று ஒரு குட்டி இதய வடிவில் எழுதப்பட்டிருந்தது. .

“வாவ் அண்ணா செலக்ஷன் சூப்பெர் சௌமி. சௌமியும் உதயும் இணைந்து சௌமியோதயமா? இதில் கூட உன் பெயரை முதலில் போட்டிருக்கிறார், உதய சௌமியா என்று கூடப் போடலாமே? ஒவ்வொரு வரியும் தேர்ந்தெடுத்து அடித்திருக்கிறார்” என்றாள் அபி.

அதற்குள் உதய் கொடுத்த கிப்டைப் பிரித்த அஞ்சனா அதில் இருந்ததைப் பார்த்து “பட்டுப் புடவை, சொல்லவே இல்லை சௌமி” என்றாள்.

எங்கே சொல்வது? எனக்கே இப்போது தானே தெரியும் என்று சௌமி நினைக்க, மற்றவர்களும் பார்க்கலைப் பிரித்தார்கள். “எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி புடவை, அதுவும் பிங்க் கலரில், ஏய் நாம் பேர்வெல்லின் போது ஒரே மாதிரி, அதுவும் பிங்க் கலர் புடவைக்காகவே அலைந்தோமே நினைவிருக்கிறதா?” என்றாள் அபி.

சௌமியும் அந்தப் பரிசில் திகைத்துப் போய் இருந்தாள். இரண்டு நாட்கள் சென்னையிலுள்ள முக்கால்வாசிக் கடைகளில் தேடியதை மறக்க முடியுமா? தேடித் தேடி அலுத்து பிங்க் நிறத்தில் ஒரே

மாதிரி கிடைக்காமல், ஆளுக்கொன்றை புலம்பியபடி கட்டியதும் நினைவிற்கு வந்தது. இது எப்படி சாத்தியம்? உதயக்கு இது தெரிய வாய்ப்பில்லையே? காலையில் தனக்குக் கொடுத்ததும் இதே நிறத்தில் அதிக வேலைப்பாடுகளுடன்..” என்று யோசித்தாள்.

“தாங்க்ஸ் செளமி, அழகாக இருக்கிறது. அவரிடம் சொல்லி எடுத்து வரச் சொன்னாயா? அவரை முதலில் வரச்சொல், அவருக்கும் தாங்க்ஸ் சொல்லிவிடலாம்” என்றாள் அஞ்சனா.

சௌமி அசையாமல் அமர்ந்திருக்கவும் “உன்னைத் திருத்தவே முடியாது, இடிச்ச புளி மாதிரி இருக்கிறாயே? இப்போது என்ன கல்யாணக் கல்யாணக் கனவா?” என்று அபி கூறியவாறே தன் கைபேசியில், காலையில் உதய் அழைத்திருந்த எண்ணிற்கு அழைத்து,” இந்தா பேசுடி, நீ பேசியதற்கு மன்னிப்புக் கேள்” என்றாள்.

கைபேசியை வாங்கியவளுக்கு என்ன பேசுவதென்றே புரியவில்லை. அதற்குள் உதயே “சொல்லுங்க அபி” என்றான். “நான் நான் என்று திணறவும் சொல்லுடா செளமி” என “நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? போய் அரைமணி நேரம் ஆகிறதே?” என்றாள்.

அவள் குரலில் எட்டிப் பார்த்த கவலையை அடையாளம் கண்டு “கவலைப் படாதே, பிஸ் கட்டுவதற்குள் வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி இரண்டே நிமிடத்தில் வந்தவனை விழியகலாமல் பார்த்தாள். இதுவரை தன் பார்வையைச் சந்தித்ததும் தலை குனியும் செளமி, இப்போது நேராகப் பார்த்ததும் அவனுக்கு நிம்மதி பரவியது. அந்தக் கண்களில் திகைப்பும், கொஞ்சம் மட்டுமே ஒதுக்கமும் இருந்த போதும், திருமணத்திற்குள் அவளை சரி செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை உதய்க்குப் பிறந்தது.

அபியும், அஞ்சனாவும் செளமி அருகிலிருந்து நகர, செளமி உதய்க்கு இடமளித்து நகர்ந்து அமர்ந்தாள் . முதலில் தனக்கு அருகில் அமரத் தயங்கியவள், இப்போது நடந்து கொள்வதைப் பார்க்க உதய் மகிழ்ச்சியில் திக்கு முக்காடினான்.

அருகில் அமர்ந்தவனிடம் “சாரி நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது” என்று மன்னிப்புக் கேட்கவும், “இந்த மாதிரி பார்மாலிடீஸ் எல்லாம் நமக்குள் வேண்டாம் செளமி, சாரி கேட்கும் அளவு நீ தவறாக எதுவும் பேசவில்லை” என்றான்.

“பார்மாலிடீஸ் வேண்டாம் என்றால், இந்த ட்ரீட் ஏற்பாடு செய்ததற்கு தாங்க்ஸ் வேண்டாமா?” என்று தணிந்த குரலில் கூற “தேங்க்ஸ் இப்படி வெறுமனே வாயால் சொல்வதானால் வேண்டாம், வேறுமாதிரி சொன்னால் பெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றாள் அதே தணிவான குரலில்.

“வேறு மாதிரி என்றால், ஒரு எஸ்.எம். எஸ் அனுப்பி விடவா? என்று புரியாமல் வினவியதும் உதயின் கண்களில் தோன்றிய பளபளப்பிற்கு காரணம் புரியாமல் மேலும் விழித்தாள்.

இவர்கள் இருவரையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்த அஞ்சனா, செவிகளைக் கூர்மையாக்கி உரையாடலையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அண்ணா இதெல்லாம் தேறாத கேஸ், நான்கு வருடங்களாக நாங்கள் பேசுவது புரியாமல் விழித்துக் கொண்டே இருப்பாள், உங்கள் கஷ்ட காலம் அனுபவியுங்கள். அவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் டாம், ஜெர்ரி, பாப்பாய் ஹார்ரி பாட்டர் மாதிரி தான்” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

“ஆமாம் ஆமாம் சினிமாவிற்கு சென்றால், 10 ஐஸ் கிரீம், 5 பாப் கார்ன் விழுங்கி விட்டு, திருவான்மியூர் பீச்சில் ஐஸ் கிரீம் விற்றால் நன்றாக இருக்கும் என்பாள். அண்ணா முதன் முதலில் நீங்கள் பேசியதும் இவள் ரியாக்சன் எப்படி இருந்தது” என்று அபி ஆவலுடன் வினவினாள்.

காலையில் அவன் வந்ததும், பேசியதும் தான் விழிச் சென்றதைப் பிடித்ததும் நினைவிற்கு வர முகம் சிவந்தாள். உதய் அது.. எனத் தொடங்கவும், சட்டென தன் கரத்தால் அவன் வாயைப் பொத்தி “ப்ளீஸ் உதய், எதுவும் சொல்லாதீர்கள், என்னைக் கிண்டல் செய்வார்கள்” என்றாள் சிணுங்கலாக.

அவள் தொடுகையும், குரலும் அவளை வேறு உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல, வேறு யாரும் அறியாமல் தன் வாயைப் போத்தியிருந்த அவள் கையில் மெல்லிய முத்தமிட்டான். செளமி தன் கைகளை அவசரமாக எடுத்துக் கொண்டு என்ன செய்தான்? எனக் குழம்பிப் போய் பார்த்தாள்.

உதய் “ஒன்றும் செய்யவில்லை, சின்னதா ஒரு கிஸ் மட்டும்தான்” என்று அவளைப் பார்த்தவாறே கூறவும், செளமி முகம் சிவக்கத் தலை குனிந்தாள். இதைப் பார்த்ததும் உதய் மனதில் மகிழ்ச்சியும்,

நிம்மதியும் பரவி, மலர்கள் பூமாரி பொழிவதைப் போலப் பொழிந்து, மனம் அன்புச் சாரலில் நனைந்தது.

“சௌமி, இதைக் கோபம்னு எடுத்துக்கவா? வெட்கம்னு எடுத்துக்கவா?” என விடாமல் ரகசியம் பேச, பதில் சொல்லாமல் தன் தோழிகளின் அரட்டையைக் கவனித்தாள்.

இவர்கள் இருக்கும் நினைவேயின்றி “நோக்கியா மேட்டரா இருக்கும்” என்றாள் அஞ்சனா.

“அது என்ன புது மேட்டர் அஞ்ச? நான் ரியாக்சனைப் பற்றிக் கேட்டால், நீ செல் போனைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்?” என்றாள் அபி.

“அபி அதுதான் பா ‘அண்ணலும் நோக்கினாள் அவளும் நோக்கினாள் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்திய கதை’ இன்னும் தெளிவா சொல்லனும்னா கண்ணும் கண்ணும் நோக்கியா மேட்டர்” என்றாள்.

அதுவரை அமைதியாக இருந்த தேன் “தேறாத கேஸ் நம்பெர் ௫ நீ தான் அஞ்ச, இதற்கா சௌமி அவ்வளவு அவசரமாக சொல்லாதீர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்? வேறு எதோ நடந்திருக்கிறது, முகத்தில் வரி வரியாக இருக்கும் சிவப்புக் கோடுகள் கண்ணில் படவில்லையா? வரும் போது இணைந்திருந்த கைகள் ஆயிரம் கதை சொல்லவில்லையா?” என்றாள்.

இதுவரை எதையோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அரைக் கவனத்துடன் இருந்த சௌமி, தன்னை பற்றி அரைத்துக் கொண்டிருக்கவும் என்ன பேசுகிறார்கள்? என்று கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

ரதி “நான் வேண்டுமானால் கேஸ் பண்ணி சொல்லவா?” என்று சொல்ல, உதய் சிரிப்புடன் ரதியையும், தேனையும் பார்த்து “உங்களிருவரையும் அமைதி என்று நினைத்தேன், ஆனால் இந்தப் போடு போடுகிறீர்கள்” என்றான்.

“அண்ணா இவர்கள் மூன்று பேரும் யாரைக் கவிழ்க்கலாம், கலாய்க்கலாம் காலை வாரலாம் என்று யோசிப்பார்களே தவிர, இந்த மாதிரி விஷயங்களை யோசிக்கவே மாட்டார்கள்” என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையாக ரதியும், தேனும் மாற்றி மாற்றி சொல்லிவிட்டு, மற்ற மூன்று பேரின் முறைப்பைக் கண்டு கொள்ளாமல் “ஆனால் நாங்கள் ஆயிரம் யோசனை செய்து ஒரு விஷயத்தையாவது கண்டு பிடிப்போம்” என்றனர் ஒரு சேர.

“இப்போது உங்கள் விஷயத்தில்” என்று மீண்டும் ஆரம்பிக்க, எதையாவது சொல்லித் தொலைக்கப் போகிறார்கள் என்று சௌமி அவசர அவசரமாக “உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையா? எங்களுக்குள் ஆயிரம் பேசிக் கொள்வோம், அதைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன ஆராய்ச்சி?” என்றாள் கோபமாக.

நான்கு பேரும் ஒற்றுமையாக “எங்களுக்கு இது தேவைதான், உன்னைப்போய் ஒன்றும் தெரியாத பாப்பா என்றோமே? நீ இப்படியெல்லாம் பேசுவாயா? இதுதான் பிகரைப் பார்த்தால் பிரெண்டைக் கழற்றி விடுவதோ?” என்று மாற்றி மாற்றி கூறினர்.

சௌமி, “தான் எப்படி உதய்க்கும், தனக்கும் ஆயிரம் இருப்பதாக சொன்னோம்?” என்று பதில் தெரியாமல் விழிக்க, “என்ன சிஸ்டர்ஸ், எல்லோரும் சேர்ந்து என் ஆளைக் கிண்டல் செய்கிறீர்கள், பாவம் சௌமி” என ஆரம்பிக்க “அப்பா ஏதாவது பேசி வாயை அடைத்து விடுவான்” என சௌமி நினைக்கும் போதே அவன் “நுணலும் தன் வாயால் கெடும் என்பதற்கு உதாரணமே சௌமி தான், உங்களுக்குத் தெரிந்தது தானே?” என்று காலை வாரினான்.

அபி “அண்ணா ஒரு வார்த்தை சொன்னாலும் திருவார்த்தை சொன்னீர்கள், அவ்வப்போது இப்படி சொல்லி சௌமியின் வாயை அடைத்துக்கொண்டே இருங்கள். இத்தனை வருடங்களாக எங்களைப் பேச விடாமல், இவளே பேசிக் கொண்டிருந்தாள், பட்டும் பட்டும்” என்றாள்.

யூ யூ என்ற சௌமி வார்த்தை வராமல் தடுமாறி, ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் பேரை சமாளிக்கும் வாய்த் திறமையிருந்த போதும், தானுள்ள நிலையில் தந்தி பாஷையில் வரும் வார்த்தைகளை வைத்து யாரையும் சமாளிக்க முடியாது என்று புரிந்ததால், கருமமே கண்ணாக உணவில் மூழ்கினாள்.

“உங்கள் செலக்ஷன் எல்லாமே அழகாக இருக்கிறது அண்ணா, ஆனால் வைப் விஷயத்தில் மட்டும் கோட்டை விட்டு விட்டீர்கள்” என்று அஞ்சனா மீண்டும் வம்பிற்கிழுக்க, சௌமி எதையும் கண்டு

கொள்ளாததைப் பார்த்து சிரித்தவாறே அவளுக்கு விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு அரசியல், கிரிக்கெட், வானிலை போல பொதுப்படையான பேச்சுக்களில் மூழ்கினர். சிறிது சிறிதாக செளமி அதில் கலந்து கொள்ளவும் ஐந்து பேரும் அவர்களுக்கே உரிய பாணியில் கலகலப்பாகப் பேசிச் சிரித்தனர்.

ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரக் கலகலப்பிற்குப் பின் உதயுடன் சரளமாகப் பேசும் நிலைக்கு செளமி வந்திருந்தாள். மேலும் அரை மணி நேரம் கார் பार्किங்கிலும் கதையடித்துவிட்டு, போக மனமின்றி செளமி “நாளை உன் வீட்டிற்கு வருகிறோம், இன்று மாலை வருவதாக இருந்தோம், ஆனால் அண்ணாவுடன் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டிரு, நாளை பார்க்கலாம், அண்ணா பை” என்று விடை பெற்றனர்.

வழியனுப்பிவிட்டு நின்று கொண்டிருந்தவளிடம் “செளமி நாமும் கிளம்புவோமா?” என்றான் உதய்.

போகலாம் என்று பதில் சொல்லியவாறே காரில் ஏறி அமர்ந்தாள். சிறிது நேரத்திலேயே “நீங்க பிங்க் பிங்க் கலர் புடவையை எப்படி செலக்ட் செய்தீர்கள்?” என்று கேட்க நினைத்த கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“எதற்குக் கேட்கிறாய்? என்று உதய் எதிர்க்கேள்வி கேட்கவும், “நாங்க ஐந்து பேரும் அந்தப் பிங்க் நிறப் புடவைக்காக அலைந்து கொண்டிருந்தோம். அதே நிறத்தில் நீங்கள் எடுத்து வந்ததால் கேட்கிறேன்” என்றாள்.

“எனக்கு அது தெரிந்ததால் உங்கள் ஆசையை நிறைவேற்ற எடுத்து வந்தேன், உனக்கு மட்டும் ஸ்பெஷலாக கிராண்டாக” என நினைத்தவன் அதை எப்படி சொல்ல முடியுமென்று “ஒரு வேளை சென்னை கடைகளை நீங்கள் அலசியதால் கூட எங்களுக்கு ஆர்டர் வந்திருக்கலாம்” என்றான்.

செளமியின் புரியாத பாவனையை உணர்ந்து, “காலேஜ் படிக்கும் பெண்கள், ப்ரொபஸர்ஸ் எல்லாம் ஒரே மாதிரி புடவையைத் தேடுகிறார்கள். கொஞ்சம் கிராண்டான புடவைகளில் எல்லா நிறங்களிலும் எக்ஸ்ட்ரா அனுப்புங்கள், இருக்கும் கலக்சன்ஸ் போதவில்லை என்று ஆர்டர் வந்தது. அதற்காக பட்டுப் புடவைகளையும் ஒரே மாதிரி நிறத்தில் நிறைய தயாரித்தோம், உயிர்த் தோழிகள் நீங்கள் ஐந்து பேர், நகரும் சதையும் போல என்று உன் அம்மா சொன்னார்களா, அதனால் நம் திருமணப் பரிசாக அதை எடுத்து வந்தேன். ஏன் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்றான்.

பிடித்திருக்கிறது என்றவளுக்கு, அவனுடைய பதிலில் எதோ பொய்யிருப்பதாகப் பட்டது. தனக்கும் சேர்த்து யோசித்து செய்கிறான் அவனை சந்தேகப்படுவதா? என ஒதுக்கினாள்.

“அது மட்டுமில்லை செளமி, பிங்க் நிறத்தில் உனக்கும் ஒன்று வேலைப்பாட்டுடன் எடுத்து வந்தேனே, அதை நீ அணியும்போது உன் தோழிகளும் அதே நிறத்தில் அணிந்தால் தனியாகத் தெரிவீர்கள், அதுவும் ஒரு காரணம்” என்றான்.

“இது நல்ல ஐடியா, எப்போது கட்டுவது?” என யோசித்தவன் “திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு எல்லோரும் அணிந்து கொள்கிறோம்” என்று சந்தோஷமாகக் கூறினாள்.

காலையில் உதய்க்கு பிடித்த அந்தப் புடவையை அணியக் கூடாது என்று முடிவெடுத்தோமே, இப்போது இப்படிப் பேசுகிறேனே? என்று மீண்டும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தாள். செளமிக்கு இந்தக் கேள்வி தோன்றியதும் அதுவரை இருந்த சகஜ பாவனை மாறி, ஒரு விதத் தயக்கம் வந்தது.

உதய் பேசப் பேச அவளும் பதில் சொல்லி வந்தாலும், நத்தை தன் ஓட்டிற்குள் பதுங்குவது போல அவளும் அமைதிக்குத் திரும்புவது உதய்க்குப் புரிந்தது.

“செளமி கொஞ்ச நேரம் பீச்சிற்கு சென்று, அப்புறம் வீடு திரும்பலாமா? எனவும் குழப்பத்திலிருந்தவள் “இல்லை வீட்டிற்குப் போகலாம், நேரமாகிறது நீங்களும் பிளைட்டில் கிளம்ப வேண்டுமே” என்று மறுத்தாள். மீண்டும் ஒரு கனத்த மௌனம் காரில் நிலவியது.

*****

சிட்டி ஸ்பீட் லிமிட்டிற்கும் குறைவான வேகத்தில் காரை ஓட்டி வந்த போதும், விரைவாக வீடு வந்து சேர்ந்த எண்ணம் உதய்க்கு வந்தது. காரை கேட்டிற்கு வெளியே நிறுத்தியவனைப் பார்த்து செளமி, “ஏன் இங்கேயே நிறுத்தி விட்டீர்கள்? உள்ளே போகவில்லையா?” என்றாள்.

சௌமியை முதன் முதலாகச் சந்தித்த இடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் “போகலாம்” என்று கூறி அவள் கைகளை மென்மையாகப் பற்றினான். கைகளை இழுத்துக் கொள்ள முயன்றவளிடம், “ப்ளீஸ் செளமி, ஒரே ஒரு நிமிஷம்” என்றவன் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிறிய மோதிரத்தை எடுத்து அணிவித்தான்.

வைரத்தாலான நட்சத்திர வடிவ மோதிரத்தைப் பார்த்து அவள் பேசாமல் அமர்ந்திருக்கவும், குரல் கரகரக்க “என் நினைவாக உன் கையில் இருக்கட்டும், என்றவன், அவள் கையை இழுத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதைப் பார்த்து தாங்கல் என்றான். “தேங்கல் சொல்வதானால் இப்படி சொல்ல வேண்டும் செளமி” என்றவாறு புறங்கையில் மெல்லியதாக முத்தமிட்டு விடுவித்தான். கையில் முத்தமிட்டதற்கு உடல் முழுவதும் குறுகுறுக்கிறதே என்று நினைத்து செய்கையற்று அமர்ந்திருந்தாள்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின், “பார்மாலிடஸ் எல்லாம் வேண்டாம் என்கிறீர்களே, எதற்கு தேங்கல்?” என்று வினவ “வாயால் தான் தேங்கல் வேண்டாம் என்றேன், செயலால் சொல்வதானால் ஓகே என்று சொன்னேனே, தேங்கல் எதற்கு என்றால் எல்லாவற்றிற்கும்” என்று சிரித்தவாறே கூறினான்.

“எல்லாவற்றிற்கும் என்றால்” என்று விடாமல் கேட்க, “இப்போதைக்கு எல்லாவற்றிற்கும் என்றால் எல்லாவற்றிற்கும் தான், கல்யாணத்திற்குப் பின்னால் இதே கேள்வியைக் கேள், அப்போது வேறு மாதிரி சொல்லித் தருகிறேன்” என்று கண் சிமிட்டலுடன் பதில் கிடைத்தது.

“வேறு மாதிரி என்றால்?” என செளமி யோசிக்க, “இதெல்லாம் புரியாமல் உன்னை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வதோ? எல்லாம் அரிச் சுவடிலிருந்து கற்றுத் தர வேண்டும் போலிருக்கிறது” என்று தெளிவாக முணுமுணுத்துவிட்டு “சௌமி, உனக்கு சொல்லித் தர இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்கிறது, அதுவரை உன்னைப் பார்க்காமல் இன்னும் ஐந்து நாட்களைக் கடக்க வேண்டும், இன்றிலிருந்து ஆறாவது நாளில் நம் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவாய்” என்று ஏக்கத்துடன் கூறினான்.

“திருமணத்திற்கு இன்னும் ஏழு நாட்கள் இருக்கின்றன” என்று செளமி திருத்தவும், “புரிய வேண்டியது புரியாது கணக்கு மட்டும் சரியாகப் போடுகிறாய்” என்றவன் “திருமணத்திற்கு 7 நாட்கள் இருக்கின்றன, ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிழமை திருமண நாள் வருவதால் மருமகனை முதன்முதலில் ஞாயிறன்று அழைத்துச் செல்லக் கூடாதாம். எனவே சனிக் கிழமையே நம் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டு, அப்புறம் மண்டபத்திற்கு செல்வீர்கள். மதியம் அம்மா போன் செய்து சொன்னார்கள்” என்றான்.

கதை கேட்கும் பாவனையில் ‘ஓ’ என்று செளமி சொல்லவும், அவள் கைகளை ஒரு முறை பிடித்து அழுத்திக் கொடுத்துவிட்டு காரை வீட்டினுள் செலுத்தினான். சிறிது நேரம் மாமனார், மாமியாரிடம் உரையாடிவிட்டுக் கிளம்பும் நேரம் வந்ததும் பிரிய மனமற்று விடைபெற்றுக் கிளம்பினான். உதய் கிளம்பும் போது செளமிக்கும் மனதில் ஏதோ செய்வது போலிருந்தது.

என்ன திடீரென்று, புது உணர்வு தோன்றுகிறது? என்று அமைதியாக யோசிக்க, “ஒரு வாரமாக இருந்த தவிப்பும், கலக்கமும் குறைந்தது போலிருக்கிறது, தன் தோழியர்களைப் பார்த்ததும், அவர்களுடன் உரையாடியதும் தான் தன் மன மகிழ்விற்குக் காரணம்” என்று முடிவெடுத்தவள், ஒரு வித மயக்கத்திலேயே வளைய வந்தாள். நிர்மலாவும் பரவச முறுவலுடனும், கண்களில் கனவுடனும் வலம் வரும் செளமியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

இரவு வீடு திரும்பியதும் செளமியைக் கைபேசியில் அழைத்த உதய் ‘சௌமி’ எனவும், தூக்கக் கலக்கத்திலும் அந்தக் கிசுகிசுப்பான குரல் தன் உயிர் வரை பரவி உடல் முழுவதும் பரவசம் ஏற்படுத்துவதையும் உணர்ந்து “சொல்லுங்க உதய், வீட்டிற்குப் போயாச்சா?” என்று கேட்டாள்.

“வந்து விட்டேன் செளமி, தூங்கி விட்டாயா? என்றான்.

“மணி 11 ஆகிறதே? 10 மணிக்கே தூங்கி விட்டேன்” எனவும் “சாரி செளமி, தூக்கத்தைக் கெடுத்து விட்டேனா? ஆனால் உன்னுடன் பேசாமல் எனக்கு தூக்கம் வராது போலிருந்தது, சாரிதா” என்றான்.

என்ன பதில் சொல்வது? என்று புரியாமல் செளமி அமைதியாக இருக்கவும், “ஏதாவது பேசுடா, உன்னைப் பார்க்காமல் இன்னும் ஆறு இரவுகளை ஓட்ட வேண்டும். இன்று நாள் முழுவதும் உன்னுடன் இருந்து விட்டேனா, உறக்கமே வராது போலிருக்கிறது.

இன்றைய நாளை என்னால் மறக்கவே முடியாது, முதன் முதலாக உன்னுடன் கழித்த நாள்” என்று கூறி அவன் அமைதியைப் பார்த்து, இந்த மாதிரிப் பேச்சுகள் அவளுக்குத் தயக்கத்தை தருகின்றன என்பதை உணர்ந்து, பொதுப் படையாக அவளுக்குப் பிடித்தது, பிடிக்காதது என்று பேச ஆரம்பித்து அவளையும் பேச வைத்து அரை மணி நேரம் கழித்து தன் ஏக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்தி “நாளை அழைக்கிறேன் செளமி” என்று கைபேசியை வைத்தான்.

அவனுடன் பேசி முடித்ததும் சிறிது நேரம் உறக்கம் வராமல் தவித்த செளமி, அவன் அணிவித்த மோதிரத்தையும், இதலொற்றுதலையும் நினைத்தவாறே துயிலில் ஆழ்ந்தாள்.

இடைவிடாத அலுவல்களுக்கு இடையேயும் சாப்பிட்டாயா? தூங்கினாயா? போன்ற சின்ன சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம், இரண்டு நிமிடமாவது செளமியை அழைத்துப் பேச உதய் மறக்கவில்லை. “உனக்காக நான் இருக்கிறேன்” என்று சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். செளமியும் அவனுடைய அழைப்புகளை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினாள். ஒரு மணி நேரம் அவனுடைய அழைப்பு வரவில்லையென்றால் அவளறியாமலே அவளது கண்களும், காதுகளும் செல் போனையே வட்டமிடலாயின.

‘செளமி’ என்று குரலில் ஏக்கத்துடன் அழைக்கும் போது மட்டும் அவளிடமிருந்து எந்த பதிலும் இருக்காது. “எனக்கு வேலை இருக்கிறது, தூக்கம் வருகிறது” என்று நழுவியவளைக் கண்டு கொள்ளாமல் விடவே, இருவருக்குமிடையே நல்ல நட்பு உருவாயிற்று.

நாட்கள் கடகடவென ஓடி, அன்று கோவை கிளம்ப வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில் செளமியின் மனம் உடையத் துவங்கியது. இரண்டு வாரங்களாக விட்டிருந்த ஜாகிங்கை அதிகாலையிலேயே துவக்கியவள், இன்றோடு கடைசி நாள் என்ற நினைவில் மணலில் நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தாள். இந்தக் கடலன்னையையும், பீச்சையும் பிரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியதும் கடல் நீரையும், மணலையும் கைகளால் தடவி விளையாடிவிட்டு வீடு திரும்பும்வழியில், அவள் ரசிக்கும் இடங்களையும் மரங்களையும் பார்த்தவாறே வந்தாள்.

வீட்டிற்கு முன்புறம், சிறு வயதில் தான் நட்பு வேப்ப மரத்தில் சிறிது நேரம் கண்மூடி சாய்ந்து விட்டு, அன்னையின் கைவண்ணத்தில் வளர்ந்து செழித்திருந்த மலர்களிடமும், கொடிகளிடமும் மனத்தால் விடைபெறத் தொடங்கினாள்.

அவள் வீட்டைப் பார்த்ததும், தான் வளர்ந்ததும் ஓடி விளையாடியதும் நினைவிற்கு வந்தது. “விளையாட அமைக்கப்பட்ட குட்டி மைதானமும், அவள் வசதிக்காக பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டப்பட்ட வீட்டின் ஒவ்வொரு அங்குலமும், செளமியின் சிறு வயதை நினைவு படுத்தி அவளுடைய குடும்பத்தில் ஓர் அங்கமாகவே திகழ்ந்தது. “இந்த வீடு தனக்கு 5 வயது இருக்கும் போது கட்டியது, அடிக்கல் நாட்டும் போது முதல் செங்கல்லை அப்பா எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னதும், ஏதோ சாதனை புரிவது போல இந்தாங்கப்பா என்று செங்கல் எடுத்துக் கொடுத்ததும், அப்பா இந்த வீடு நான் கட்டியது என்று பழைய புகைப் படத்தை எடுத்து ஒவ்வொரு முறையும் பெருமைப் பட்டதும் பசுமையாக நினைவில் நின்றது.

அழுகையை அடக்கியவாறே தன் அறைக்குச் சென்று குளியலை முடித்துவிட்டு, சிறு வயதிலிருந்து தான் வாங்கிச் சேர்த்திருந்த டெடி பியர் உள்ளிட்ட எல்லா வகை பொம்மைகளையும் எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். அந்த அறையில் மூச்சு முட்டுவது போல உணர்ந்து, வெளியில் வர தன்னுடைய ஊஞ்சலைப் பார்த்து அதில் அமர்ந்து அதைத் தொட்டுத் தடவினாள் “இதுவரை எனக்கென்று இருந்த இந்த பொருட்களையும், செடி, கொடிகளையும் இனிப் பிரியப் போகிறோம், இனி எப்போதாவது தான் இவைகளைப் பார்க்க முடியும் என்ற எண்ணம் தோன்றவே உணர்ச்சிப் பெருக்கில் கண்ணீரைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு கீழே இறங்கினாள்.

ஹாலில் சோபாவில் வந்து அமர்ந்ததும், அந்த அறையிலிருந்த வண்ண மீன்களை பார்த்ததும் “இதுவரை உங்களைப் போல நானும் நீந்திக் கொண்டிருந்தேன், இனி என்ன செய்யப் போகிறேனோ?” என்று மீன்களுடன் பேசியவாறே மீன் தொட்டியைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

ஜாகிங் சென்று திரும்பிய செளமி, உணவருந்தாமல் என்ன செய்கிறாள்? மாப்பிள்ளையுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளா? என யோசித்தவாறே சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்த நிர்மலா, செளமியின் வெறித்த தோற்றத்தைப் பார்த்து “செளமி, என்ன ஆயிற்று? ஏன் இப்படி அமர்ந்திருக்கிறாய்?” என்றார்.

இதுவரை உயிரற்ற பொருட்களையும், ஓருயிரான மரம், செடி, கொடி, மலர்களைப் பார்த்தே வருந்திக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, தன்னை உயிர் போல் வளர்த்த அன்னை திருமண வேளைகளில் சற்று கருத்தும், இளைத்தும் இருப்பதைப் பார்த்ததும், பெற்றோரைப் பிரியும் நினைவில் கண்களில் நீர் அருவி போல் கொட்டத் தொடங்கியது.

இனி தந்தையின் மடியிலோ, தாயின் மடியிலோ படுக்க முடியாது, தந்தை உணவருந்தும் போது 'அப்பா ப்ளீஸ் ஊட்டி விடுங்களேன்' என்று செல்லம் கொஞ்ச முடியாது. பக்கத்து வீட்டுக் குட்டிசுகளுடன் சரிக்கு சமமாகப் போட்டியிட்டு அன்னையிடம் திட்டு வாங்க முடியாது, சமையலறையில் இருக்கும் அன்னையின் பின்புறம் சென்று, இடுப்பைக் கட்டிக் கொண்டு மஞ்சள் வாசத்தை சுவாசித்தபடியே இப்போதுதான் குளித்தீர்களா? என்று கேட்க முடியாது, உதய்க்கு மட்டும் எந்த சூழ்நிலையும் மாறாமல் இருக்கும் போது, தான் மட்டும் பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் அனைவரையும் விட்டு விட்டு புது இடத்திற்குப் போக வேண்டுமா? ஏன் என் வாழ்க்கை இப்படி மாறியது?" என்று கண்ணீருடன் யோசிக்க,

"சௌமி, என்னடா என்ன செய்கிறது? உடம்பிற்கு ஏதாவது செய்கிறதா?" என்று நிர்மலா பதறியவாறு நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்கவும், உடைந்து போய் அம்மா என்று கதறத் தொடங்கினாள்.

"சௌமி, எதற்கு அழுகிறாய்? சொன்னால் தானே தெரியும்?" என்று வினவிய நிர்மலாவிற்கும் சௌமி அழுவதைப் பார்த்து கண் கலங்கியது.

"அம்மா, எனக்குத் திருமணமே வேண்டாம், உங்களுடனேயே இந்த வீட்டிலேயே இருந்து விடுகிறேன், உங்களை விட்டுப் போகமுடியாது" என்று கேவலுடன் சொல்லவும், நிர்மலாவிற்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. சௌமியைப் பிரிய வேண்டுமே என்று தினமும் கணவரிடம் அழுது கொண்டிருந்தவருக்கு, அவளும் பிரிவை எண்ணி அழுவதைப் பார்த்தது, மடை திறந்த வெள்ளம் போல கண்ணீர் பெருகியது.

எந்த எதிர்ப் பேச்சுமின்றி சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தவளின் அமைதி அவரையும் பாதித்திருந்தது. புள்ளி மானாய் வளைய வரும் சௌமி, திருமண பேச்செடுத்ததிலிருந்து அமைதியாய் இருப்பதைப் பார்த்து கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தவர், உதயுடன் பேசிப் பழகியவுடன் சரியாகிவிட்டாள் என நினைத்தால் இப்படி அழுகிறாளே? தானும் சௌமியை எப்படிப் பிரிந்திருப்பது? என்று அவரும் அழுகையில் கரைந்தார்.

எந்த சமாதானத்திற்கும் சரியாகாமல், ஒரு மணி நேரமாக அழுது கொண்டிருப்பவர்களைத் தேற்றும் வழியறியாமல் சந்திரனும் கண்கலங்கினார். "நிம்மி, சௌமிதான் சின்னப் பெண், நீயும் இப்படிப் புரியாமல் அழுது கொண்டிருந்தால் எப்படி? இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உறவினர்களும் வந்துவிடுவார்கள், இன்னும் இரண்டு நாட்களில் திருமணத்தை வைத்துக் கொண்டு இப்படி அழுதால் உடம்பிற்கு என்ன ஆவது? நீதான் வருபவர்களையும் வரவேற்க வேண்டும்" என்று சிறிது கண்டிப்புக் கலந்து தேற்றினார்.

நிர்மலா உடனே சாரியாகா விடிலும், நிலைமையை உணர்ந்து சிறிது சிறிதாக அழுகையை நிறுத்தினார். "சௌமி, கொஞ்சம் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளடா, எனக்கும் திருமணம் முடிந்ததும் இப்படித்தான் இருந்தது, இப்போது அப்பாவுடன் ஒன்றிப் போகவில்லையா? அது போலவே நீயும் கொஞ்ச நாளில் எங்களைவிட்டு இருக்கப் பழகிக் கொள்வாய், உனக்கு எங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றினால் சொல், உடனே கிளம்பி வந்துவிடுவோம், இல்லை மாப்பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு இங்கே வா" என்று சமாதானம் செய்து பார்த்தார்.

எப்படி சமாதானம் செய்தாலும் அழுதே கரைபவளை, என்ன செய்வது? என்று புரியாமல் அவள் போக்கிலேயே விட்டு விட்டார். நீர்த் திரையிட்ட கண்களோடே சௌமிக்குத் தேவையானதையெல்லாம் சரி பார்க்கத் தொடங்கினார். உறவினர்கள் அனைவரும் வந்து, கல்யாண வீட்டின் கலகலப்பு எட்டிப் பார்த்த பின்பும், சௌமியின் கண்ணீர் மட்டும் நின்ற பாடில்லை.

காலையிலிருந்து பேசாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த உதய், பலமுறை முயற்சி செய்தும் சௌமி பேச மறுத்ததால் "மாமா, ஒரே ஒரு முறை அவளிடம் போனைக் கொடுங்கள்" என்று வற்புறுத்தினான். உதயின் குரலைக் கேட்டதும் "இந்தத் திருமணத்தால் தான் பெற்றோரை விட்டுப் பிரியப்போகிறேன்" என்ற எண்ணமும் "என்னடா கண்ணம்மா, ஏன் இப்படி அழுகிறாய்?" என்ற பரிவுக் குரலிலும், மேலும் அழுகை அதிகரித்தது.

அழுது அழுது ஓய்ந்து போய் ஒரு மணி நேரம் உறங்கியவள், எழுந்ததும் லாவண்யாவுடன் சேர்ந்து வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் போது மீண்டும் அழுகையைத் தொடர்ந்தாள். புகைவண்டியில் ஏறும் வரை வெறித்தபடியே வந்தவளைக் கண்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் பார்த்திருந்தனர். இருளில் தடக் தடக் ஒலியுடன் அவள் இதயமும் பயத்துடன் துடித்தது. இந்த இருளைப் போலவே தன் மகிழ்ச்சியான வாழ்வும் அஸ்தமனத்தை நோக்கிப் போவதாக நினைத்தவளுக்கு, உதயத்தை நோக்கித் தான் போவது புரியவில்லை.

*****

அத்தியாயம் 11

‘போருழுந்தெடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி வாரல் என்பன போல மறித்துக் கை காட்டியதற்கு’ மாறாக அழகிற்காக வைக்கப் பட்டிருந்த செடிகளும், அவற்றிடையே மலர்ந்து மணம் வீசிச் சிரித்த ரோஜா மலர்களும், இரு மருங்கிலும் அணிவகுத்து நின்ற தென்னை மரங்களும், மணமகளின் வருகைக்காகக் காத்திருந்து தென்றலோடு இணைந்து நடனமாடித் தத்தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டின் முன்புறம் கட்டப் பட்டிருந்த வாழை மரங்களும், அவற்றிடையே தென்னம் பாளைகளும், அவ்வீட்டரசியின் வரவிற்குத் தலைவணங்கிக் காத்திருந்தன. மழை பெய்து ஓய்ந்த மண் வாசனையோடு, மாக்கோலமும் மாவிலைத் தோரணங்களும் போட்டியிட்டு மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

சௌமியை அழைத்துக் கொண்டு கார் உள்ளே நுழையவும், “பொண்ணு வந்தாச்சு, ஆரத்தித் தட்டு தயாரா? போட்டோ கிராபர் ரெடியா? வலது காலை வைத்து வரச் சொல்லுங்க” என்று பல உறவினர்களின் குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின.

ஆலம் சுற்றி வரவேற்று, அன்புடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட சௌமி மட்டும் உணர்ச்சியற்ற முகத்தோடு பொம்மையாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சௌமியின் அழுகையை எண்ணித் தவித்துக் கொண்டிருந்த உதய் அவளை ஆராயத் தொடங்கினான். சற்று அதிகப் படியான மேக்கப் போட்டு, முகப் பொலிவு அதிகரிக்கப் பட்டிருந்தாலும், வீங்கியிருந்த கண்கள் அவளை அடையாளம் காட்டின.

அதிகாலை 5 மணிக்கே ரயில் நிலையத்தில் காத்திருந்து, அழுதழுது வீங்கிய கண்களோடும், அவற்றில் கருவளையத்தோடும் இறங்கிய சௌமியைக் கண்டு அவன் உள்ளத்தால் அழுது கொண்டிருந்தான். உறவினர் கூட்டத்திற்கிடையே இருந்தவளை நெருங்கிப் பேச முடியாது என்பது புரிந்ததால் தன் வீட்டில் ஏதாவது சந்தர்ப்பத்தில் பேசக் காத்திருந்தான்.

பூஜையறைக்குச் சென்று விளக்கேற்றி உறவினர்கள் விசாரிப்பதற்கெல்லாம் அமைதியாக பதிலளித்த போதும் அவளுடைய வேறுபாடு உதய்க்குப் புரிந்தது. பெண் பார்க்கச் சென்ற போது அவள் பேசாவிட்டாலும், அவள் கண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இப்போது அந்தக் கண்களில் உயிர்ப்பும், குறும்பும் குறைந்திருப்பதாகப் பட்டது.

அரை மணி நேரம் காத்திருந்த உதய், நேராக சவிதாவிடம் வந்து, “அண்ணி, சௌமியை எப்படியாவது மாடிக்கு அழைத்து வாருங்கள், நான் கொஞ்சம் அவளிடம் பேச வேண்டும்” என்று தணிவான குரலில் கூறினான்.

“என்ன கேட்கிறீர்கள் என்று புரிந்து கேட்கிறீர்களா? நாளைக்குத் தான் திருமணம், இப்போது எப்படிப் பேசுவது?” என்று சவிதா திகைத்தவாறு பதில் சொல்ல,

“எனக்கும் புரிகிறது, ஆனால் இப்படி இருப்பவளை சரி செய்ய வேண்டாமா? இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து, வீட்டை சுற்றிக் காட்டுவதாகக் கூறி அழைத்து வாருங்கள், மேலே பெரியவர்கள் வருவதற்கு வாய்ப்புக் குறைவு, வந்தாலும் சமாளித்துக் கொள்ளலாம், எதற்கும் பின் புறப் படிக்கட்டு வழியாக வாருங்கள், நான் காத்திருக்கிறேன்” என்று கூறிச் சென்றான்.

சௌமியின் நிலையைப் பார்க்க சவிதாவிற்கும் பாவமாக இருந்தது. “அத்தை, சௌமி முகம் மிகவும் வாடித் தெரிகிறது, நான் அவளுக்கு காற்றாட ஒரு ஐந்து நிமிடம் வீட்டையும், பின்புறத் தோட்டத்தையும் சுற்றிக் காட்டுகிறேன், யாராவது கேட்டால் சொல்லி விடுங்கள்” என்று

ஆனந்தியிடம் பொறுப்பைத் தள்ளிவிட்டு “வா செளமி, வீட்டை சுற்றிக் காட்டுகிறேன், திருமணத்திற்கு முன்பே வாழப் போகும் வீட்டைப் பார்க்க உனக்கும் ஒரு வாய்ப்பு” என்று சிரித்தவாறே கூறினாள்.

சௌமிக்கும் கொஞ்ச நேரம் கேள்விக் கணைகளிலிருந்து தப்பித்தால் போதும் என்ற நினைப்போடு சவிதாவுடன் நடந்தாள். கீழே பார்த்து முடித்ததும், அப்படியே பின்புறம் அழைத்துச் சென்று, “சௌமி, உங்க ளும் மேலே இருக்கிறது, அதையும் பார்த்து விடலாம் வா” என்று அழைத்துச் சென்றாள்.

மேலே கைகளைக் கட்டியவாறு சாய்ந்து நின்றிருந்த உதயைப் பார்த்ததும் சௌமிக்கு அவனுடனும் பேசப் பிடிக்கவில்லை. இவன் இங்கே இருப்பது தெரிந்தால் மாடிக்கே வந்திருக்க வேண்டாமே என்று தவித்தவாறு நின்றாள்.

சவிதா, “உதய் 15 நிமிடங்கள் தான் உங்களுக்கு நேரம், அதற்குள் சௌமியிடம் பேச வேண்டியதைப் பேசி விடுங்கள், கீழே உறவினர்கள் நிறைய இருப்பது நினைவிருக்கட்டும், நீங்கள் இருவரும் தனியாகப் பேசுவதைப் பார்த்து யாராவது ஏதாவது சொல்லப் போகிறார்கள்” என்று பதிலை எதிர்பாராமல் திரும்பி நடந்தாள்.

உதய் அருகிலிருப்பது தன்னை பாதிப்பதை உணர்ந்து, இப்போது என்ன பேசப் போகிறான்? என்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உதய் நெருங்கி அவளருகில் வந்து, முகத்தை இரு கைகளாலும் மென்மையாக ஏந்தி, தன்னைப் பார்க்கும் படி செய்து, “என்னடா, கண்கள் சிவந்து, இமைகள் தடித்து, இப்படியா அழுவது?” என்று பரிவாக வினவ, நேற்றைய நினைவில் மேலும் கண் கலங்கி அழத் தொடங்கினாள்.

“சௌமி, இங்கே பாரடா, இப்போது எதற்காக அழுகை? மனதிலிருப்பதை என்னிடம் சொல்வதுதானே? மனம் விட்டுப் பேசினால்தானே பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும்? என்னிடம் சொல்வதற்கென்ன?” என்று சொல்ல அந்தப் பரிவுக் குரலில் அழுகை அதிகரித்ததே தவிர குறையவில்லை.

“சௌமி, ப்ளீஸ்மா, நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளேன்” என்று சொல்லியும் அவள் அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல் அழுவதிலேயே கவனமாக இருக்கவும், தன் மார்பின் மீது சாய்த்து முதுகைப் பரிவுடன் தட்டிக் கொடுத்தாள். ஒரு கணம் அவளுக்கே உரிமையான இடம் போல அவன் மார்பில் தொய்ந்தவள், அவன் தொடுகையை ஏற்க முடியாமல் விலகினாள்.

ஆதி மொழியாம் அணைப்பையும் ஏற்க மறுப்பவளை என்ன செய்வது? என்று புரியாமல், “நீ சொல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை, உன் மனதிலிருப்பது எனக்குப் புரிகிறது சௌமி, உள்ளே வா, உனக்குப் பிடித்தது சிலவற்றைக் காட்ட வேண்டும்” என்று வலுக்கட்டாயமாக அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

அறைக்குள் நுழைந்த சௌமி பிரம்மித்தாள். சென்னையில் அவளது அறைக்குள் நுழைந்த உணர்வு திரும்பியது. அறையின் அளவு, அதிலிருந்த பொருட்கள் அனைத்தும் அவளுடையது. இது எப்படி சாத்தியம்? என யோசித்தவளுக்கு, உதய் தன்னுடைய அறையை அளவிடுவது போல் பார்த்தது நினைவிற்கு வந்தது. “சுவரில் அடிக்கப் பட்டிருந்த பெயின்ட் நிறம், படுக்கை விரிப்பு, திரைச் சீலையின் நிறம் முதற்கொண்டு அதே மாதிரிப் பிடித்திருக்கிறான், அதிலிருந்த பூக்கள் கூட மாறவில்லை, பிளவர் வாஷிலும் அதே நிறமுடைய பூக்கள் அழகுற வீற்றிருந்தன”

ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே அனைத்தையும் இப்படி மனதில் நிறுத்துவது சாத்தியமா? என்று உதயைப் பார்க்க, அவனும் இவளுடைய மாற்றங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அதே மாதிரி இருக்காடா? இது உன்னோட ரூம், சென்னையில் இருந்தது போலவே செய்திருக்கேன், பிடிச்சிருக்கா? எப்போதும் போலவே நீ ஆடலாம், பாடலாம், நான் உட்பட யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டோம்”

“எப்படி அதே டிசைன், கலர், எல்லாம் மறக்காம வாங்கியிருக்கீங்க? என்ற கேள்வியில் “அடடா குட்டிம்மா, பிடிச்சிருக்கான்னு கேட்டா, எதிர்க் கேள்வி கேட்கிறாயே? நாங்க சேரி பிசினஸ், டையிங் தொழில் இருக்கோமே, ஒரு முறை துணியைப் பார்த்தாலே, அதோட குவாலிடி, கலர், டிசைன் எல்லாமே மனதில் பதிஞ்சுடும். அதுவும் லாஸ்ட் வீக் உன்னோட ரூம் எப்படி இருக்குன்னு பார்க்கவே வந்தேன், அதனால் ஞாபகம் வைத்திருப்பது கஷ்டமே இல்லையே, ஓரளவு உன்னோட ரூம் மாதிரி வந்திருக்கா?” என்றாள்.

“99 பர்சன்ட் அதே மாதிரி இருக்கு, கொஞ்சம் மட்டும் வேற மாதிரி இருக்கு” என்றவாறு அவள் அறையிலிருந்ததை விடப் பெரிதாக கதவு சைசில் இருந்த டிரெஸ்ஸிங் டேபிளைப் பார்க்கவும், அவளை அதனருகில் அழைத்துச் சென்றவன், “இது ஒரு கதவு செளமி, பார்க்கிறாயா?” என்று அதைத் திறந்து காட்டவும் “வாவ் சூப்பர் ஐடியா, கதவு மேலே கண்ணாடி பதித்து டிரெஸ்ஸிங் டேபிளா மாத்தியிருக்காங்க, வெளியில் என்ன இருக்கு?” என்றாள்.

கண்களைப் பொத்தியவாறு கதவிற்கு வெளியே அழைத்துச் செல்ல, அவளுக்கு மேலும் ஆச்சர்யம் காத்திருந்தது. படர் கொடிகள் சுற்றிலும் படர்ந்திருக்க, அவற்றிலிருந்த மலர்களின் வாசனை மனம் மயக்கச் செய்தது. அதற்கு நடுவில் பிரம்மாண்டமாய் ஒரு ஊஞ்சல் மாட்டப் பட்டிருந்தது. இருளில் செயற்கை நட்சத்திரங்களாகவும், நிலவாகவும் பிரகாசிக்கும் நைட் கேலக்சி ஊஞ்சலின் மேலே அமைக்கப்பட்டிருப்பது புரிந்தது. நீண்ட நாட்களாக அன்னையிடம் “அம்மா, நைட் ஸ்டார்ஸ் பார்த்துடே ஊஞ்சல் ஆடினா நல்லாயிருக்கும், கொஞ்சம்தான் வானம் தெரியுது, என்ன செய்வது? ஆகாயத்தில் எப்படி ஊஞ்சல் கட்டுவது?” என்று சொல்வது செளமிக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

ஊஞ்சலில் அவளை அமர வைத்ததும், அரை வட்டமாக கொஞ்சம் வித்தியாசமாக அமைக்கப் பட்டிருந்த பால்கனியிலிருந்து வானமும் நன்றாகத் தெரிந்தது. இரவு விளக்குகளோடு பார்த்தால் மிகவும் அற்புதமாக இருக்கும் என்பது புரிந்ததும், இயற்கையின் ரசிகையான செளமிக்கு அந்த சுற்றுப் புறமே மனம் மயக்கச் செய்து கவலைகளைப் போக்குவது புரிந்தது.

தனக்காக பார்த்துப் பார்த்து அமைத்திருக்கிறான். ஒரு வாரத்தில் செடி கொடிகளை அமைத்தது எப்படி என்ற சந்தேகம் வரவே உதயிடம் “எப்படி செடி, கொடிகளை அதற்குள்ள வளர்த்தீங்க?” என்றாள்.

செளமி தன் மனதில் வந்ததும், பலமுறை இயற்கைக்கு நடுவில் அவள் ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்துத் திட்டமிட்டதை சொல்ல முடியாமல் “இப்படி தோட்டம் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று இதை அமைத்தோம், இப்போது உனக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது” என்றான்.

சென்னையில் இருக்கும் தன் அறையை விடவே அற்புதமாக செய்திருக்கிறான். ஆனால் இதற்காக மட்டும் அவள் வருத்தப் படவில்லையே? தன் தாய், தந்தையரின் நினைவில் மீண்டும் கண் கலங்கவும், “செளமி, ப்ளீஸ்டா, அழாதே, நான் சொல்வதை இப்போதாவது கேள்” என்றான்.

ஊஞ்சலில் அவள் அமர்ந்திருக்க, சரியாக அவள்முகம் பார்த்துப் பேச முடியாததால், மண்டியிட்டு ஊஞ்சலின் முன்புறம் அமர்ந்து, இரு கைகளையும் செளமியின் இருபுறமும் ஊன்றிக் கொண்டாள்.

“செளமி, என்விரான்மென்ட் என்பது உயிருள்ளவையும், உயிரற்றவையும், சேர்ந்த உணர்வுப் பூர்வமானது. இங்கே என்னால் உயிரற்றவைகளைத் தான் உருவாக்க முடிந்தது, அதற்கு உயிர் கொடுக்க உன்னால் மட்டும் தான் முடியும், சின்ன சின்ன மாற்றங்களைத் தவிர எந்த மாற்றமும் உனக்கு இங்கிருக்காது.” என்று பேச்சை நிறுத்தவும்,

அடுத்து எல்லாரையும் போல, ‘எல்லாப் பெண்களுக்கும் திருமணத்தின்போது பிரிவு நேர்வதுதான், காலப்போக்கில் சரியாகிவிடும்’, என்று அதே பல்லவியைப் பாடப் போகிறான் என்று செளமி எதிர்பார்த்தாள்.

“செளமி, உன் அப்பா அம்மா பற்றி ஒரு திட்டமும் வைத்திருக்கிறேன், நீ அழாமல் கேட்டால் சொல்கிறேன்,” எனவும், கொஞ்சம் தேம்பிய போதும், செளமியின் அழகை குறைந்தது. “குட்” என மெச்சிவிட்டு, கைக்குட்டையால் மென்மையாகக் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள்.

“இப்போது சொல்வது நான் விளையாட்டிற்கு சொல்லவில்லை, இது முதலிலேயே நான் எடுத்த முடிவு என்று தெளிவு படுத்திவிட்டு, ‘அப்பாவிற்ருக் கட்டுமானத் தொழில் தானே, அதை எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.’” என்றான்.

செளமி, என்ன சொல்கிறான் என்று புரியாமல் பார்க்கவும், “ஆமாம் செளமி, சென்ற வாரம் நான் வீட்டிற்கு வந்தபோது, ‘செளமிக்கு இதே கட்டுமானத் தொழிலில் மாப்பிள்ளை பார்த்து அவரிடம் தொழிலை ஒப்படைக்க நினைத்திருந்தேன். நீங்கள் கிடைத்தது மிகப் பெரிய வரம் மாப்பிள்ளை, ஆனால் இவ்வளவு காலம் பாடுபட்டு வளர்த்த தொழிலைப் பார்க்க ஆளில்லை’ என்று வருத்தப் பட்டார்”.

“மாமாவிற்ரும் வயதாகிறது, அவரது தொழிலை கோவைக்கு மாற்றி விடலாம். சென்னை அளவிற்கு பெரிய ப்ராஜெக்ட் கிடைக்காவிட்டாலும், அப்பார்மென்ட் இங்கும் பெருகிவருவதால் ஓரளவு நல்ல

ப்ராஜெக்ட் கிடைக்கும். ஐடி டெவலப் ஆவதால், அதற்கு நிறைய கட்டிடங்கள் தேவைப்படும். ஆதனால் நல்ல நல்ல ப்ராஜெக்ட்களும் கிடைக்கும், அவர் தொழிலையும் கவனித்த மாதிரி இருக்கும். சிறிதளவு ஓய்வும் கிடைத்த மாதிரி இருக்கும்” என்றான்.

“இது எப்படி சாத்தியம்? முதலில் அப்பா சம்மதிக்க வேண்டுமே?” என்று செளமி கேட்க, “நாம் தான் அவரிடம் பேசி சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும். உன்னை விட்டு விட்டு அவர்களுக்கும் உன் நினைவாகத் தானே இருக்கும். இன்னும் கொஞ்ச காலம் கழித்து நானே பேசுகிறேன். இன்னும் நான்கைந்து வருடங்கள் கழித்து அவர்களையும் நம் வீட்டுடனே இணைத்து விடலாம், அவர்கள் இனி எனக்கும் தாய் தந்தையர் போலத் தான், இந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிடு, இப்போதைக்கு நான் சென்னை செல்லும்போதெல்லாம் உன்னையும் அழைத்துச் செல்கிறேன்.” என்றான்.

உதய் பேசப் பேச, செளமியின் மனக்கவலை குறைந்து மகிழ்ச்சி பெருகியது. எல்லாவற்றையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்திருக்கிறான். இன்னும் ஒரு நன்றி கூட சொல்லவில்லையே? என்று நினைக்கும் போதே, அவன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும், “எவ்வளவு நேரம் இப்படியே இருக்கிறீர்கள்? கால் வலிக்கவில்லை?” என்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

“எனக்கு வலியெல்லாம் இல்லை” என்று உதய் கூறவும், “ஓ ஸ்கூலில் இப்படி நின்று பழக்கமாகி விட்டதோ?” என்று கேட்டுவிட்டு, உதட்டைக் கடித்து பேச்சை நிறுத்தினாள். பற்களால் அழுந்தப் பற்றியிருந்த உதடுகளை விடுவித்தவாறே, “செளமி, நீ என்னிடம் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசலாம், உன்னுடைய இயல்பையும்மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. இப்படித் தவறாகப் பேசிவிட்டோமே என்று நிறுத்தவும் வேண்டியதில்லை” என்றான்.

இவ்வளவு நேரம் அவன் தனக்கு அருகிலேயே இருக்கிறான் என்பது புதிதாகத் தோன்றியது போல முகம் சிவந்துவிட்டு, “தேங்க்ஸ்” என்றான்.

உதய் சிரித்தவாறே, “எதற்கு தேங்க்ஸ்?” எனவும், அவனைப் போலவே, “எல்லாவற்றிற்கும்” என்று சொன்னாள்.

“என்னுடைய பாடத்தை எனக்கே படிக்கிறாயா? ஆனால், நான் வாயால் மட்டும் தேங்க்ஸ் சொல்லவில்லையே? ஒரு வேளை பாடம் சரியாகப் புரியவில்லையா? நான் இன்னொரு முறை வேறு இடத்தில் தேங்க்ஸ் சொல்லித் தரவா?” என்று கேள்வியில் நிறுத்தினாள்.

புறங்கையில் முத்தமிட்டு தேங்க்ஸ் சொன்னான், இப்போது பார்வை முகத்தில் அல்லவா இருக்கிறது? நானும் அதே மாதிரி செய்ய முடியுமா? என்று நினைக்கும் போது கன்னக் கதுப்பு சூடானது. “நீங்கள் தானே நமக்குள் பார்மாலிடீஸ் வேண்டாம் என்றீர்கள், அதனால் தேங்க்ஸை வாயால் வாங்கிக் கொள்கிறேன்” என்றான் சாமார்த்தியமாக.

“அடடா, என் மனைவி இவ்வளவு புத்திசாலியா? அப்போது நானும் என் தேங்க்ஸை வாயால் வாங்க வேண்டுமா? சரி, நான் சொன்ன தேங்க்ஸை எனக்குத் திருப்பிக்கொடு” என்றான்.

“எப்படிக் கொடுப்பது?” என்று புரியாமல் செளமி கேட்கவும், “நான் எப்படி செய்தேனோ அதை எனக்கும் செய்துவிடு, சரிக்கு சரியாகிவிடும். என்ன சொல்கிறாய்? இல்லை, நானே அன்று செய்ததை திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளவா?” என்று வினவவும், கன்னத்தில் இருந்த கதகதப்பான சூடு உடல் முழுவதும் பரவுவது போல இருந்தது.

“சீக்கிரம் பேசி முடிக்கச் சொன்னார்களே, அதற்குள் அரை மணி நேரம் ஆயிற்று, என்னைத் தேடப் போகிறார்கள், போகலாமா?” என்றான்.

“ஓட்டம் தானா? எவ்வளவு நாள் என்று பார்த்துக் கொள்கிறேன். அப்புறம் இன்னொன்று உன்னுடைய அறையைத் திறந்தால் நம்முடைய படுக்கையறை இருக்கிறது, அதையும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்” என்று கண்கள் பளபளக்க உல்லாசச் சிரிப்பில் கூறினாள்.

அவன் கண்களிலும் பேச்சிலும், ஏதோ ஜாலம் செய்தது போல, ஒரு நாள் முழுவதும் இருந்த அழகை குறைந்து கண்களில் ஒரு வித மயக்கம் வந்தது. அதன் பின் செளமியின் கண்களிலும் இதழ்களிலும் புன்னகை மலர்ந்தே இருந்தது

இதுவரை எந்த அலங்காரமும் இல்லாமலேயே மனம் மயக்கியவள், மாலை வரவேற்பிற்கு சர்வ அலங்காரங்களுடன், தேவதையாக வருவதைப் பார்த்ததும் உதய் மூச்சடைக்க விழியகலாமல் பார்த்திருந்தான்.

உதயின் நண்பர்கள் “டேய் மச்சா, மண்டபத்திற்குள்ளும் மழை பெய்யுது! வாட்டர் டேப் யாரோ ஓபன் பண்ணிடுங்க! உதய் கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கோ, வாயிலிருந்து தண்ணி மாதிரியே கொட்டுது, விடற ஜோள்ளுல மண்டபமே மிதக்கும் போலிருக்கு” என்று ஆளாளுக்கு மெல்லிய குரலில் கிண்டல் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சௌமியுடன் சேர்த்து ஜோடியாக நிற்கும் போது, உதய்க்கு உலகமே அவன் கையிலிருப்பதைப் போலிருந்தது. திருமணத்திற்கு முதல் நாள் வந்த கூட்டத்தை பார்த்ததும் மலைத்து நின்றவளைப் பார்த்து, “சௌமி, இன்று ஒரு நாள் தான், சமாளித்துக் கொள் ” என்றான் உதய். அருகருகே கண்களோடு கண்களும், கைகளோடு கைகளும் உரச நின்றுருப்பது, இருவருக்குமே கால் வலியை மறக்கடித்து ஒரு வித போதையையே கொடுத்தது.

இரண்டு மணி நேரம் நிற முடியாமல் நின்றிருந்தவளைப் பார்த்து, உதய் “என்னடா, இவ்வளவு டயர்டாக இருக்கிறாய்? காலையில்கூட பரவாயில்லாமல் இருந்தாய், என்ன ஆயிற்று? உடம்பு எதுவும் சரியில்லையா?” என்று அக்கறையாக வினவினான்.

அவனை நேருக்குநேர் பார்க்காமலேயே, “அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை” என்று சௌமி முணுமுணுக்கவும், உதய்க்கு என்னவோ இருக்கிறது, அதை அவன் மறைப்பதும் புலப் பட்டது. “கால் வலித்தால் பொறுத்துக் கொள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முடிந்துவிடும். அப்புறம் உட்காரவைத்துதான் சடங்குகள் செய்வார்கள்” என்றான்.

நலுங்கு வைப்பது, நிச்சயதார்த்தம், மெட்டி அணிவிப்பது, என்று ஆயிரம் சடங்குகள் செய்து நான்கைந்து புடவைகளை மாற்றச் செய்து, இதற்கு நடுவில் வருபவர்களுக்கு புன்னகை செய்து, தோழியரின் கேலியை சமாளித்து, போட்டோவிற்கு போஸ் கொடுத்து நள்ளிரவில் உறங்கச் சென்ற சௌமி அடுத்த நொடியே துயிலில் ஆழ்ந்தான்.

உதய்க்கோ அன்றைய இரவு முடியாததாகத் தோன்றியது. நண்பர்களின் கேலி கிண்டல்களை சமாளித்து, சௌமியை மனத்தால் நிரப்பிக் கொண்டு, சௌமியைக் கரம்பிடிக்க பொழுது புலர்வதற்காகக் காத்திருந்தான்.

*****

அத்தியாயம் 12

கதிரவன் தன் செங்கதிர்களால் உலகத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்த வேளை! பறவைகளின் ஆர்ப்பரிக்கும் ஒலிகள் கதிரவனின் வருகைக்குக் கட்டியம் கூறிக் கொண்டிருந்தன! ஆதவனின் வருகையில் உணவு தயாரிக்க ஆசையாய்க் காத்திருந்த மரம், செடி, கொடிகள் தலையசைத்து நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன !

வண்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, பச்சைப் பட்டாடை உடுத்திய இயற்கையன்னையின் நடுவில் வெண்மையாய், கம்பீரமாய் எழுந்து நின்றது ‘ஆலயம் திருமண மண்டபம்’. தென்மேற்குப் பருவமழை தன் சாரலால் தோரணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தது! நாதஸ்வர ஒலி தன் இன்னிசையைப் பரப்பி செவிக்கு இன்சுவை விருந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது!

மணப் பெண்ணிற்கான அலங்காரம் முடிக்கப் பட்டு, பேரழகியாய் அமர்ந்திருந்த சௌமி, “அண்ணி தூக்கமாய் வருகிறது, நாலு மணிக்கே எழுப்பி இப்படி உட்கார வச்சுடீங்களே” என்று புலம்பியவாறே அமர்ந்திருந்தான்.

லாவண்யா, “இவ்வளவு நேரம் பெயின்ட் அடிக்க என்னுடைய முகம் தான் கிடைத்ததா? என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தாய், மேக் அப்பைக் கொஞ்சம் குறைத்தால், இப்போது தூக்கம் வருகிறதா? இன்று ஒரு நாள் எதுவும் பேசாமல் இரு, என்றால் கேட்கிறாயா? தூக்கம் வந்தால் சேர்த்து வைத்து அப்புறம் தூங்கிக் கொள்ளலாம்” என்றான்.

அதற்குள் மணப்பெண்ணைக் காணும் ஆவலில் உதயின் உறவினர்கள் படையெடுக்க, அவர்களிடம் எழிலாய் முறுவலித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசியவாறு அமர்ந்திருந்தான்.

அவ்வளவு அலுவல்களுக்கிடையேயும் ஆனந்தி செளமியிடம் வந்து திருஷ்டி கழித்தவாரே, “முகூர்த்தத்திற்கு இன்னும் அரை மணி நேரம் இருக்கிறது செளமி, எதற்கும் கொஞ்சமாக சாப்பிட்டு விடும்மா, அப்புறம் மாற்றி மாற்றி வாழ்த்த பரிசு கொடுக்க என்று வந்து கொண்டே இருப்பார்கள், எல்லாம் முடிந்து நீங்கள் சாப்பிடும் போது பத்து மணியாவது ஆகும், அதுவரை நீ பசி தாங்க மாட்டாய், நான் கொஞ்சம் லைட்டாக இட்லி மாதிரி அனுப்புகிறேன்” என்று சொல்லிச் சென்றார்.

அதுவரை சென்னையிலிருந்து மாறுபட்ட காலநிலையையும், இயற்கையன்னையின் எழிலையும், விடாமல் பெய்யும் மழையையும், குளிரையும் பேசிக் கொண்டிருந்த உறவினர்களும், தோழியரும் உதய வீட்டாரின் பண்பையும், விருந்தோம்பலையும், செளமி மேல் கொண்ட அக்கறையையும் புகழத் தொடங்கினர்.

அபி செளமியின் காதில், “நேற்று இரவு உன்னையும், அண்ணாவையும் சேர்த்துப் பார்க்க இந்த ஊரின் இயற்கையும் பசுமையும் போல் அழகாக இருந்தது. கண்களை வேறு பக்கம் திருப்பவே முடியவில்லை, பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலிருந்தது, ஒருவருக்கொருவர் அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறீர்கள்” என்று கிசுகிசுக்க

அஞ்சனாவும், “ஆமாம் செளமி, அண்ணாவும் சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவ்வப்போது உன் முகம் சிவக்கச் செய்து கொண்டிருந்தாரே, அதையும் நாங்கள் பார்த்தோமே, அண்ணாவின் சீண்டலும், உன் சிணுங்கலும் எங்களுக்குத் திருமண விருந்தை விடப் பெரிய விருந்து” என்று ராகம் பாடி கேலியில் இறங்கினாள்.

கேலி தொடரவும், உதயின் தீண்டல்களும், சிறு சிறு உரசல்களும் அப்போது நடந்தது போல, மனதிற்குள் பரவிய இனிய கதகதப்பைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு, லாவண்யா ஸ்பூனில் இட்லியை எடுத்துக் கொடுக்க அவசரமாக நான்கு இட்லிகளை விழுங்கி முடித்தாள். சிறிது நேரத்திலேயே முகூர்த்த வேளை நெருங்கவும், “பெண்ணை அழைத்து வரச் சொல்கிறார்கள்” என்ற குரல் ஒலித்தது.

மணமேடை சுற்றிலும் மல்லிகை, சம்பங்கி, செவ்வந்திப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டு நறுமணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. பாரம்பர்ய முறைப் படி அமைக்கப் பட்டிருந்த அந்த மணமேடையைப் பார்த்து செளமி, “நிஜமாகவே தேவலோகம் என்று ஒன்றிருந்தால், அது இப்படித் தான் இருக்குமோ? என்று யோசித்தவாறே அதை வலம் வந்ததும், உதய் அருகில் அமரச் சொன்னார்கள்

உதய்க்கு ஒரு அடி தள்ளி அமர்ந்தவளைப் பார்த்து லாவண்யா, “செளமி, இன்னும் கொஞ்சம் பக்கத்தில் உட்கார்” என்று சொன்னதும், ஒரு இன்ச் மட்டும் நகர்ந்து அமர்ந்தாள். “மாப்பிள்ளை நீங்களாவது செளமி பக்கம் வந்து அமருங்கள்” என்று லாவண்யா சொல்லவும், உதய் சிரிப்புடன் செளமியின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

குழுவிலிருந்த கூட்டத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல், என்ன செய்வது? என்று என்று யோசித்தவளுக்கு ஹோமப் புகை கண்ணில் பட்டது. அந்தப் புகையை மானாகவும், மயிலாகவும் கற்பனை செய்து தலை நிமிராமல் அமர்ந்திருந்தவளைப் பார்த்து “செளமி, இப்படி தரிசனம் தராமலேயே அடம் பிடித்தால் எப்படி? ஒரு நிமிடமாவது தலை நிமிர்ந்து பாரேன்” என்று மெல்லிய குரலில் உதய் கூறினான்.

எந்த பதிலும் வராமல் இருக்கவே, “செளமி விழித்திருக்கிறாயா?” என்று உதய் கேட்க “ம்ம்” என்ற முனக்கல் மட்டும் பதிலாகக் கிடைத்தது.

“என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூடாது என்று விரதமா? இப்படிப் புகையையே ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தால், நம் கல்யாண போட்டோ பார்க்கும் நம் பேரன், பேத்திகளெல்லாம் இந்தப் பாட்டி சரியான உம்மணா மூஞ்சியா இருக்காங்களே? சிரிக்கவே மாட்டாங்களா? எப்படி இவங்க கூட இவ்வளவு வருஷம் குடும்பம் நடத்தறீங்க? நல்லவேளை உங்கள் வாரிசாக நாங்கள் பிறந்தோம்னு சொல்லுவாங்க”

“அது சரி செளமி, உன்னையே அறுந்த வால் என்கிறார்கள், தாய் எட்டடி பாய்ந்தால் குட்டி பதினாறடி பாயுமாம், நமக்கு ஒரு பாப்பா பிறந்தால் இரண்டு இன்ச் வாலோடாவது பிறக்கும் என்று நினைக்கிறேன், உனக்கென்ன தோன்றுகிறது” என்றான்.

செளமியோ தன்னைப் போலவே முகம் கொண்டு பிறந்த ஒரு குழந்தைக்கு இரண்டு இன்ச் வால் வைக்க முடியாமல், இரண்டு அடி வால் வைத்து, அது வாலை ஆட்டி சேட்டை செய்வதைக் கற்பனை

செய்து பார்த்து, அவளறியாமலேயே சிரித்தவாறு நிமிர்ந்து உதயிடம் “உங்களைப் போலப் பிறந்தால் அசல் குரங்காய்ப் பிறக்கும்” என்றவன்,

வெண் பட்டு வேட்டி சட்டையில், தலையில் டர்பனோடு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தவனைப் பார்த்ததும், விழிகளை அகற்றமுடியாமல் தடுமாறவும், உதய் முகத்தில் திருப்தி பரவ “என்ன அப்படியே குரங்கு மாதிரியே இருக்கிறேனா? அறுந்த வால் குரங்கிற்கும், அசல் குரங்கிற்கும் திருமணம் என்று யோசிக்கிறாயா? என்றான்.

உதயின் கம்பீரத்தில் மூழ்கியவளுக்கு, அவன் தோற்றத்திற்குத் தான் பொருத்தமாக மாட்டோமோ? என்று தோன்றியது. இருவரையும் “பொருத்தமான ஜோடி” என்று அனைவரும் பாராட்டியது நினைவிற்கு வர, “நிஜமாகவே ராஜகுமாரன் போலிருக்கிறான், அதை எப்படி சொல்வது” யோசிக்கையில், “அண்ணா, உங்களுையே எல்லோரும் பார்க்கிறார்களாம், பேச்சை அப்புறம் வைத்துக் கொள்ள சொல்கிறார்கள்” என்ற குரலில் இருவரும் அமைதி காத்தனர் .

புரோகிதர் கையில் எதோ கட்டி, என்னென்னவோ செய்யச் சொல்லவும்,, ஒன்றும் புரியாமல், சொல்வதை செய்து கொண்டிருந்தான். “இன்றைய நாள் தன் வாழ்நாளில் முக்கியமானது” என்பதை உணர்ந்த சௌமி, தன் கற்பனைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளி நடப்பவற்றைக் கவனிக்கலானாள்.

“உதயின் குரல் எப்போதும் போல கம்பீரத்துடனும், அழுத்தத்துடனும் ஒலிக்கும் போது, தன் மனம் மட்டும் ஓர் இனம் புரியாத படபடப்பில் தடுமாறுகிறதே?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, கெட்டி மேளச் சத்தம் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. உதயின் கரங்கள் மங்கள நாணை அணிவிப்பதும், அதற்குத் திலகமிடும் அவன் கரங்களில் ஒரு நடுக்கத்தை உணர்ந்து, அவனுக்கும் இதே படபடப்பு இருக்குமோ? என்று நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்க, அவன் பார்வைக்காகவே காத்திருந்தவன் போல புன்முறுவல் பூத்தான்.

உதயின் முகத்தில் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியும், நிம்மதியும் ஒருங்கே இருக்க, அவன் புன்னகையில் தன்னைத் தொலைத்தவளாய், சௌமியின் அகமும், புறமும் சேர்ந்தே மலர்ந்தன. கார்கால மின்னலாய் ஒளிர்ந்த சௌமியின் புன்னகையைத் தன்னுள் நிரப்பிய உதய், அந்த தருணத்திற்காகவே பல ஆண்டுகள் தவமிருந்தவனாய் , மனதில் தோன்றிய இன்பத்தை, ஒரு நொடி கண்மூடி அனுபவித்தான்.

அக்னியை வலம் வரத் தன் வலிமையான கரத்தால், சௌமியின் பட்டான கரத்தைப் பற்றிய உதய், ஒவொரு நொடியையும் தன் நினைவுப் பெட்டகத்தில் பொக்கிஷமாய் சேமிக்கத் தொடங்கினான். சௌமியோ நேர்மாறாக “எதற்கு இப்படி எறும்பு ஊர்வது போல சுற்ற வைக்கிறார்களோ? ஸ்லோ வாக்கிங் நடத்துகிறார்களா? எப்போதுதான் இப்படி சுற்றுவது முடியுமோ?” என்று எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியையும் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மாலை மாற்றும் போது வேண்டுமென்றே தலையை குனியாமல் உதய் விளையாடவும், ஆளாளுக்கு “உதய், தலையை மட்டும் குனியாதே, எப்படி மாலையைப் போடுகிறார்கள் என்று பார்க்கலாம்” என்று உற்சாகத்துடன் கூற

சௌமிக்கோ “முதலிலேயே குள்ளக் கத்திரிக்காய் என்று கிண்டல் செய்கிறார்கள், இந்த சேலை மட்டும் இல்லையென்றால் ஒரே குதி குதித்திருக்கலாம், இப்போது என்ன செய்வது? என்று மாலையைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறே உதயைப் பரிதாபமாகப் பார்க்கவும், உதய் சட்டென்று தலையைக் குனிந்து அவள் மாலையைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“சே இப்படி ஏமாற்றி விட்டாயே உதய்? திருமணம் முடிந்ததுமே இப்படி ஜால்ரா தட்டுகிறாயே?” என்று யாரோ புலம்ப உதய் கண்டு கொள்ளாமல், “சௌமி, இதற்கு ஒரு தேங்கஸ் சொல்ல வேண்டும், இப்போதே கவுண்டிங் ஸ்டார்ட் ஆகி விட்டது, நினைவில் வைத்துக் கொள்” என்று காதருகில் ரகசியம் பேசினான்.

சௌமியின் கன்னங்களின் சிவப்பு, அவள் அதரங்களின் செயற்கை அலங்காரத்தை விஞ்சுவதையும், அவள் முகச் சிவப்பை மறைக்கச் செய்யும் முயற்சியையும் கண்டு ஓரளவு புரிய ஆரம்பித்து விட்டது என்று திருப்தியடைந்தான்.

அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்க்கச் சொன்னதும் “யார் அந்த அருந்ததி? எதற்கு மேலே பார்க்கச் சொல்கிறார்கள்?” என்று புரியாமல் பார்க்க, உதய் “அருந்ததி ஒரு கற்புக்கரசி, அவர் நட்சத்திரமாக வானில் ஜொலிப்பதாக ஒரு நம்பிக்கை, திருமணம் முடிந்ததும் அதைப் பார்ப்பது ஐதீகம்” என்று சிறு

விளக்கம் கொடுக்க "எனக்கு சூரியன்தான் தெரிகிறது, அப்புறம் மழை மீண்டும் வரும் போல் தெரிகிறது, 8 மணிக்கு எப்படி நட்சத்திரம் தெரியுமாம்" என்று மீண்டும் விளக்கம் கேட்டாள்.

"உனக்கு இப்போது விளக்க முடியாது, இப்போது எது சொன்னாலும் தலையை ஆட்டிக் கொள்" என்று லாவண்யா சொல்லவும்" பூம் பூம் மாடு மாதிரி ஆட்ட வேண்டுமா?" என நினைத்து, ஒரு முறை 'சரி' என்று தலையை ஆட்டிக் காட்டவும், உதய் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு திரும்ப அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

ஆசி வழங்கவும், பரிசுகளை வழங்கவும் கூட்டம் குவியத் துவங்கவும், அயர்ந்து போய் நின்றவளைப் பார்த்து "சௌமி, இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இப்படித் தான் இருக்கும்" என்று காதருகில் கூறியவாறு வருபவர்களை அறிமுகப்படுத்தினான்.

"அண்ணி" என்று அழைத்தவாறே பத்து பன்னிரண்டு பேர் ஒன்றாகக் குவிந்து கலகலக்கவும், கிருஷ்ணாவையும் உதயின் பெரியப்பா மகன்களையும் மட்டும் நன்றாக அறிந்தவள், மற்றவர்கள் பற்றி உதய் அறிமுகம் செய்து வைத்தும் அவர்கள் நினைவிற்கு வராமல் தடுமாறினாள்.

"அண்ணா, ஆனாலும் நீங்கள் ரொம்பவுமே மோசம், எங்களைப் பற்றி அண்ணியிடம் எதுவுமே சொல்லவில்லையா? நேற்று இவர்களுடன் பேசினோமே? என்று இரு பெண்கள் குறைப்பட, சௌமி "திருமணத்திற்கு முன்பே உங்கள் பெயர்கள் எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார், நேற்று பேசியதும் நினைவிருக்கிறது, ஆனால் யார் யார் சித்தி பெண்கள், ஒன்று விட்ட சித்தி, சித்தப்பா பையன்கள்? என்று குழப்பமாக இருக்கிறது" என்று கூற "அண்ணி, அண்ணாவிற்கு ஸ்ட்ராங் சப்போர்ட்டா? சரி மெதுவாகவே எங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்" என்று பேசிச் சிரித்து மேலும் கலகலப்பூட்டினர்.

மாறி மாறி உறவினர்களும், நண்பர்களும் பரிசுகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்க சௌமிக்கு கால்களிரண்டிலும் நிற்க முடியாத அயர்வு தோன்றியது. "சௌமி ,கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள், இப்போது சாப்பிட அழைத்துச் செல்வார்கள்" என்று உதய் கூற "எப்படித் தன் ஒவ்வொரு முகமாற்றத்தையும் தெரிந்து கொள்கிறானோ?" என்று ஆச்சர்யத்துடன் நினைத்தாள்

உணவருந்தும் போது எதிர் வரிசையில் சௌமியின் தோழியரும், உதயின் தம்பி தங்கையரும் அமர்ந்து மணமக்களைக் கிண்டலடித்தவாறு சாப்பிடவும் "ராஜேஷ் அண்ணா எப்படி இந்தக் குழுவிற்குள் ஐக்கியமானார்?" என்று சௌமி யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

அதற்குள் போட்டோ எடுக்க, உதயின் வாயில் இனிப்பை ஊட்டி விடுமாறு போட்டோகிரேபர் கூற, "நேற்றும் இதே போல மாப்பிள்ளையின் கையைப் பிடியுங்கள், தோளில் சாய்ந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார், இப்போது இதென்ன வம்பு" என்ற ரீதியில் சௌமி போட்டோகிரேபரைப் பார்த்தாள்.

உதய் கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடாமல் பயன்படுத்திக் கொள்ள, உணவிற்குப் பின்னும் போட்டோகிரேபர் தொல்லை சௌமியை விடுவதாயில்லை. "மாப்பிள்ளை சார், நீங்களாவது அவர்களைத் தோளோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொள்ளுங்கள், காலம் முழுவதும் நீங்கள் பார்க்கும் புகைப்படங்கள், இப்படி ஒத்துழைப்புத் தராவிட்டால் நாங்கள் எப்படி ஆல்பம் போடுவதாம்?" என்றார்.

இருவரையும் தனிமையில் அழைத்துச் சென்று அரைமணி நேரம் உதயின் அணைப்பில் சௌமியை நிறுத்தி, பின்புறமிருந்து தோளில் முகம் புதைக்கச் செய்து, கைகளோடு கைகள் பின்னிப் பிணைந்து, மார்பில் சாய்ந்து கொள்ளச் செய்து, கன்னத்தோடு கன்னம் இழையச் செய்து உதய்க்குப் பேருதவி செய்த பின்னரே இருவரையும் விடுவித்தார்.

"உங்கள் இருவரையும் போல பொருத்தமான ஜோடியை என் சர்வீசில் இப்போது தான் எடுக்கிறேன், போட்டோ எடுக்கும் போது ஏதாவது சிறு குறையாவது தோன்றும், உங்கள் தோற்றப் பொருத்தத்தைக் கேமராவில் பார்க்கும் போதே எனக்கே ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது, இப்போது இது போதும், நேரம் கிடைக்கும் போது மீதியை எடுத்துக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

சௌமியோ விட்டால் போதும் என்ற நிலையில் அவசர அவசரமாக உதயிடமிருந்து விலகி நின்றாள். உதயின் தீண்டல்கள் ஒருபுறம் பனிச் சாரலாய்க் குளிர்வித்தும், மறுபுறம் அனலாய்த் தகித்தும் சௌமியைக் கலங்கடித்தன. அதுவரை இருந்த பேச்சு சுத்தமாக நின்று தயக்கம் மட்டும் மேலோங்கியது.

அதன் பின் செளமி அமைதியுடன் வளைய வரவும், திருமண மண்டபத்தை விட்டு மணமக்கள் உதயின் இல்லத்திற்குக் கிளம்பத் தயாராயினர். 15 நிமிட கார் பயணத்திலேயே அயர்ந்து உறங்கத் துவங்கியவளை, உதய் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு அவள் தலையில் தன் கன்னத்தைப் பதியவைத்துக் கண் மூடிக் கொண்டாள்.

*****

அத்தியாயம் 13

“சௌமி, செளமி” என்று கன்னத்தில் யாரோ மெதுவாகத் தட்டியதில் செளமியின் உறக்கம் சற்றே கலைய, “அம்மா, தூக்கமா வருது, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கறேனே ப்ளீஸ்” என்று புரண்டு படுக்க முயன்றாள். படுக்கையில் நகர முடியாமல், தன்னைச் சுற்றிக் கதகதப்பாய் ஏதோ படர்ந்திருப்பதையும், சீரான இதயத் துடிப்பின் துல்லிய ஒலியிலும் வினோத உணர்வு தோன்றக் கண்விழித்தாள். உதயின் மார்பில் தலை சாய்த்து அமர்ந்தபடியே உறங்கியிருப்பதையும், அவன் தன்னை அணைத்துப் பிடித்திருப்பதையும் உணர்ந்து அவசர அவசரமாக விலகி அமர்ந்தாள்.

“சௌமி, என்னடா இப்படி உறங்குகிறாய்? எவ்வளவு முறை அழைத்தாலும், அழைப்பது கூடக் கேட்காமல் உறங்குகிறாய்? இரவு சரியாக உறங்கவில்லையா?” என்றான் உதய்.

“எங்கே தூங்குவதாம்? அது, இது என்று நள்ளிரவு வரை படுத்தி விட்டார்கள், காலையில் 6.30 மணி முகூர்த்தத்திற்கு 4 மணிக்கே எழுப்பி விட்டார்கள்” என்று குறையோடு கூறிவிட்டு “இன்னமும் வீடு வரவில்லையா?” என்றாள்.

“இப்போது ரெஜிஸ்டர் ஆபிஸ் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம், உங்கள் மேரேஜ் ரெஜிஸ்ட்ரேசன் முடித்துவிட்டு அப்புறம் வீட்டிற்கு போகலாம், அதை சொல்வதற்குள் நன்றாக உறங்கிவிட்டாய்” என்றாள் சவிதா.

“அக்கா, உங்களை மறந்து போய் நன்றாகத் தூங்கி விட்டேன், சாரிக்கா” என்ற செளமிக்கு “மறந்து விட்டதா செளமி? இது பூலோகம், அதுவாவது ஞாபகம் இருக்கிறதா? நீங்கள் யார்? என்று கேட்காமல் விட்டாயே” என்று சொல்லிவிட்டு உதயிடம் திரும்பி “நானும், உங்கள் அண்ணாவும் காரின் முன் சீட்டில் இருக்கிறோம், உங்களுக்காவது ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்றாள்.

“சவி, இப்படியெல்லாம் கேட்கலாமா? கல்யாணப் பெண்ணிற்கு அசதியில் உறக்கம், என் தம்பி தவயோகி மாதிரி கண்மூடி அமர்ந்திருக்கிறான், அதுவும் வரமாய் ஒரு பெரிய பொக்கிஷத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, இப்படி ஒருவர் அணைப்பில் மற்றொருவர் இருந்தால் பூவுலகம் என்ன எந்த உலகமும் ஞாபகம் வராது, நாமெல்லாம் அதிகப்படி, ஏதோ டிரைவர் வேலை பார்த்தோமா, இவர்களைக் கொண்டு போய் வீட்டில் சேர்த்தோமா, என்று கண்டு கொள்ளாமல் விட வேண்டும்” என்றான் உதயின் அண்ணா ரவிப் பிரகாஷ்.

“அய்யய்யோ, இவரையும் மறந்து விட்டோமே? சே என்னதான் இப்படித் தூக்கமோ? இவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ?” என்று செளமி யோசிக்க, உதய் “அண்ணா எங்கள் இருவரையும் கிண்டல் செய்கிறீர்களா? உங்கள் திருமணத்தின் போது நடந்தது மறந்து விட்டதா?” என்று கேட்டான்.

“அதை வேறு ஞாபகப் படுத்துகிறீர்களா?” என்று சவிதா கடுப்புடன் கேட்க, செளமி “என்ன நடந்தது?” என்று ஆவலுடன் வினவினாள்.

“அதுவா, என்று ரவியின் முகம் போன போக்கை மிரரில் பார்த்து விட்டு, இவர்கள் திருமணம் முடிந்ததும் நான்தான் காரில் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தேன். சின்னக் குழந்தைகள் ஜன்னலோர சீட்டிற்கு அடம்பிடித்து அமர்ந்ததைப் போல ஆளுக்கொரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்,

ரயில்வே கேட் போட்டதால் நான் காரை நிறுத்தவும் அரைமணி நேரம் எதுவுமே பேசாமல் வந்த என் அருமை அண்ணா அண்ணியிடம் “ரயில்வே கேட் போட்டிருக்கிறார்கள், நீ ட்ரைவைப் பார்த்திருக்கிறாயா? என்று கேட்கிறார், அண்ணி முகத்தில் தோன்றிய பாவனையை இந்த ஜென்மத்தில் மறக்க முடியாது” என்றான்.

“என்னிடம் இவர் முதன் முதலில் பேசிய பேச்சு இதுதான் செளமி, இந்தக் காலத்தில் யாராவது இப்படிக் கேட்பார்களா? ட்ரைவைப் பார்த்திருக்கிறாயா? என்று எல்கேஜி குழந்தையைப் பார்த்துக்

கேட்க வேண்டிய கேள்வி வேறு, எதாவது பேசுவார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தால், இப்படி ஒரு கேள்வி, இதற்காகவே பல நாட்கள் சண்டை போட்டிருக்கிறோம்” என்றான் சவிதா.

உதய் தன்னிடம் முதலில் பேசிய ‘ஹாய் டார்லிங்’ என்ற வார்த்தை அப்போதும் ஒலிப்பது போன்ற உணர்வு தோன்ற, அந்தக் குரலின் ஆளுமைத் தன்மை தன்னை வசியம் செய்து, மனதை மயிலிறகாய் வருடுவதையும் உணர்ந்தான். ஒரு உந்துதலில் உதயைப் பார்க்க, அவன் தோற்றப் பொலிவில் உடலெங்கும் ஒரு வித அதிர்வு பரவுவதை உணர்ந்தான்.

காரை ரெஜிஸ்டர் ஆபிசிற்குள் செலுத்தியவாறே, “நீங்களே சொல்லுங்கள் செளமியா” என்று ரவி பேசத் தொடங்கவும், “ரவி நீங்க வாங்க எல்லாம் இல்லாமலேயே பேசு, உன்னை விட சின்னப் பெண்தானே? என்றான். செளமியும் ஆமோதிப்பாய்த் தலையசைக்க,

காரை நிறுத்திவிட்டு “எங்கள் திருமணத்தின் போது எனக்கு வயது 23, சவிக்கு 19” என்று கூற, செளமியின் வியந்த பார்வையைப் பார்த்து “நான் உதயை விட பத்து மாதம் தான் பெரியவன், ஆனால் எனக்கு மட்டும் சனி திசை 5 வருடங்களுக்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டது” என்று கூறி சவிதாவின் கையால் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“எங்கள் திருமணம் ஒரே நாளில் முடிவான திருமணம், சிறு வயதில் சவியைப் பார்த்திருந்தாலும் பேசியதே இல்லை, என்ன பேசுவது? என்ற குழப்பத்தில் அப்படிப் பேசினால், அதையே விடாமல் ஐந்து வருடங்களாகப் பிடித்திருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“வாட் ஒரே நாளிலா?” என்று செளமி ஆச்சரியத்துடன் வினவ, உதய் “ஆமாம் செளமி, நான் இதை சொல்லவே இல்லை, ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு எங்கள் தாத்தாவின் உடல்நிலை சரியில்லை, அவர் கண்மூடுவதற்குள் ஒரு பேரனுடைய திருமணத்தையாவது பார்க்க வேண்டும் என்று ரவியை சிக்க வைத்து விட்டார்கள், எங்கள் வீட்டில் முதல் பையன், ராஜா மாதிரி வளர்ந்தவன், இப்போது அண்ணிக்கு கூஜா தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று பரிதாபத்துடன் கூறினான்.

“அண்ணன், தம்பி உங்களுக்கெல்லாம் இப்படித்தான் இருக்கும்” என்று சவிதா முறைத்து விட்டு “செளமி, எனக்குக் காலேஜ் படிக்கும் போதே மாப்பிள்ளை பார்க்கத் தொடங்கி விட்டார்கள், எப்படியும் படிப்பு முடித்ததும் திருமணம் என்ற எண்ணம் எனக்கே இருந்தது. ஆனால் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் என்னிடம் வந்து, நாளை உனக்குத் திருமணம் என்று சொன்னார்கள்”

செளமி, “பாவம்கா, உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்குமே” என சவிதா “ஆமாம் சாதாரண அதிர்ச்சி இல்லை, கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியாத நிலை, இவரை தூரத்தில் பார்த்திருக்கிறேன், ஆனால் பேசியது இல்லை. பெண் பார்க்கும் படலமோ, நிச்சயதார்த்தமோ எதுவும் இல்லை. எந்த தோழிகளையும் அழைக்காமல் கோயிலில் திருமணத்தை முடித்து விட்டார்கள். சிம்பிளாக நூறு பேரை வைத்து நடத்தியதால், திருமணத்திற்கு அழைக்கவில்லை என்று ஆள் மாற்றி ஆள் கேட்டு துளைத்து விட்டார்கள். அதனால் தான் உங்கள் திருமணத்தை இவ்வளவு கிரேண்டாக நடத்தினோம்.” என்றான்.

பதினைந்து நாட்களே தனக்குப் போதாத போது சவிதா பாவம் என்று செளமி வருத்தப் பட்டாள். அதிலும் உதய் தன்னிடம் பல மணி நேரம் பேசியிருக்கிறானே, தன் கண் பார்த்து எல்லாவற்றையும் செய்கிறானே, தன் நிலைமை பரவாயில்லை போலிருக்கிறது என்று நினைத்து “அக்கா அப்புறம் எப்படிப் பேசிப் பழகினீர்கள்? ஐந்து வருடங்களாக இதே சண்டை தானா?” என்றான்.

“இவரிடம் பேசவில்லையே தவிர, பெரியவர்கள் எல்லோரும் நல்ல பழக்கம். அதுவும் இவர்கள் குடும்பத்தில் பெண் கேட்கிறார்கள் என்றதுமே என்னுடைய அப்பா சரியென்று தலையை ஆட்டி விட்டார். அரேஞ் மேரேஜ் என்றாலே பெண்களின் நிலை இப்படித் தானே? அது ஒரு நாள் என்றாலும், ஒரு மாதம் என்றாலும் முதலில் கலக்கமாக இருக்கும். அப்புறம் போகப் போக சரியாகி விடும்.” என்றான். செளமியின் யோசனையைப் பார்த்ததும் உதய்க்கு ரவியின் திருமணப் பேச்சை எடுத்தது நல்லதாகப் போயிற்று என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

“ஓ எப்படி அவ்வளவு சீக்கிரம் உங்கள் கலக்கம் போனது?” என்று செளமி கேட்க சவிதா முகம் சிவந்தவாறு “அது உனக்கு நான் சொன்னால் புரியாது, உதயைக் கேட்டுக் கொள், எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்து விட்டது போலிருக்கிறது, சாட்சி கையெழுத்திட வந்து விட்டார்கள், நான் அவர்களைப் பார்க்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

சௌமி உதயைப் பார்க்க,“ இப்போது நான் சொன்னாலும் உனக்குப் புரியாது, உனக்குத் தோன்றுவதை யோசித்துப் பார், மெதுவாக உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருகிறேன்” என்று அழுத்தமான குரலில் கூறி அமைதியானான்.

புரிந்தும், புரியாமலும் சௌமியின் முகம் கலங்க, புரியத் தொடங்கி விட்டதா? என்று சந்தோசத்துடன் நினைத்த உதய், “சௌமி, இப்போது எதற்கு இந்தக் கலக்கம்? உன் மனதிற்குப் பிடிக்காதது எதுவும் நடக்காது என்று நான் சொல்லியிருக்கிறேனே, அதை மறந்து விட்டாயா? இன்றைய நாளின் ஒவ்வொரு நொடியும் நமக்கு மறக்க முடியாதது சௌமி, அதையும் இதையும் யோசித்து மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதே, இப்போது அண்ணா அழைக்கிறார் பார், எல்லா பார்மாலிடீசும் முடிந்து விட்டது போலிருக்கிறது, நாம் போய் திருமணத்தைப் பதிவு செய்து வரலாம்” என்றான்.

“தனக்கு மட்டும் தான் இந்தக் கலக்கமும், குழப்பமும் என்று நினைத்தால் எல்லாப் பெண்களின் நிலையும் இப்படித்தான் இருக்கும் போலிருக்கிறது” என்று கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தவன் உதயின் பேச்சிலும், அவன் கண்களில் தெரிந்த உறுதியிலும் “இவன் நல்லவன், தன் விருப்பு வெறுப்புகளைப் புரிந்து நடப்பவன்” என்ற உறுதி தோன்றியது. அவன் கண்ணோடு கண் நோக்கும் போது, தன் மனதின் கவலைகளும், கலக்கமும் குறைவது போலிருந்தது.

திருமணத்தைப் பதிவு செய்துவிட்டு உதயின் வீட்டிற்குத் திரும்பும் போது சௌமியின் மனம் கொஞ்சம் தெளிவானது. உதய் தன்னிடம் அதிகமாக உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறான் என்று கோபத்துடன் நினைத்திருந்தவளுக்கு, ஒரு வாரமாக அவன் பேசியதால் தான் ஓரளவாவது பரவாயில்லாமல் இருக்கிறது என்பது புரிந்தது. இதுவும் பேசாமல் இருந்தால், தன் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்க, உதய் “சௌமி நம் வீடு உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” என்றான்.

‘நம் வீடு’ என்று உதய் சொன்னதில் சௌமிக்குக் கொஞ்சம் உரிமை தோன்ற, “பிடிக்கலைன்னா என்ன செய்யப் போறீங்க? என்று இடக்காக தலையைச் சாய்த்துச் சொல்ல, அவன் பாவனையில் தன்னைத் தொலைத்த உதய், “பிடிக்கலைன்னா உனக்குப் பிடித்த மாதிரி மாத்திடலாம், என்னென்ன பிடிக்கலைன்னு சொல்லு” என்று இலகுவான குரலில் கூறி அவன் கையை இழுத்துத் தன் கையோடு பிணைத்துக் கொண்டான்.

அவசர அவசரமாகக் கையை இழுத்துக் கொண்டவளின் சகஜ பாவனை மாறி தயக்கத்தோடு “இப்படித் தொட்டுப் பேசுவது பிடிக்கவில்லை” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

உதய் காரின் முன் சீட்டில் இருந்த அண்ணாவையும், அண்ணியையும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு, அவர்கள் இருவரும் எதையோ விவாதித்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து, “சௌமி, அது ரொம்பவும் கஷ்டமான விஷயம், காலையில் தான் பற்றிய கரத்தை விடுவதில்லை என்று உறுதி சொல்லியிருக்கிறேன், அதற்குள் எப்படி சொன்ன சொல்லை மாற்றுவது?” என்றான்.

“எனக்குப் பிடிக்காதது எதுவும் நடக்காது என்று இப்போது தானே சொன்னீர்கள்? அதை மட்டும் மாற்றலாமா?” என்று சௌமி மடக்க, உதய் “ஆமாம் உன் மனதிற்குப் பிடிக்காதது, நீ பயப்படும் மாதிரி எதுவும் நடக்காது என்று சொன்னேன். இப்படி வெறுமனே வாயால் சொல்லாமல், உன் மனதிற்கு என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா? இல்லையா? என்று யோசித்துப் பார், அப்போது புரியும்” என்று கூறினான்.

எவ்வளவு யோசித்தும் சௌமியின் நேர்மையான மனதிற்கு அவன் செய்கைகள் தயக்கத்தை தந்தனவே ஒழிய, வெறுப்பைத் தரவில்லை என்பது புரிய அமைதியாக இருக்கவும் “சௌமி, திருமணத்திற்குப் பின் எப்படி நடந்து கொள்வது என்று உனக்காகப் புரியாது போலிருக்கிறது, நான் எவ்வளவோ நினைத்திருக்கிறேன். இப்படி சின்ன சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் தொட்டா சிணுங்கி மாதிரி இருந்தால் எப்படி?” என்று தோளோடு சேர்த்து அணைத்து மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

அதற்குள் வீடு வந்து சேர, புதுமணத் தம்பதியரை ஆலம் சுற்றி வரவேற்ற உதயின் சகோதரிகள், இவர்களை வழி மறைத்தார்ப் போல நிறுத்தி “அண்ணி, எங்களுக்கு சீக்கிரமே ஒரு மருமகளைப் பெற்றுத் தருவதாக உறுதியளித்தால் தான் வீட்டிற்குள்ளே விடுவோம்” என்றனர்.

“குடும்பம் இவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறது, யார் என்ன சொந்தம்” என்று குழம்பி, சௌமி திரு திருவென்று விழிக்க, உதய் தன் ஒன்று விட்ட சகோதரிகளை சமாதானம் செய்து சௌமியை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். பெரியவர்கள் சொல்வதை செய்து முடித்ததும், இளையவர்கள் புதுமணத் தம்பதியரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

இந்த சடங்கெல்லாம் எப்போதுதான் முடியுமோ? என்று மனதிற்குள் செளமி சலித்துக் கொண்டிருக்க, சவிதாவும், லாவண்யாவும் ஒரு பெரிய குடத்தைத் தூக்கி வர, “இனி என்ன செய்யச் சொல்லப் போகிறார்களோ” என்று அயர்ந்து நின்றாள்.

சவிதா, “செளமி, இந்த மஞ்சள் நீரிற்குள் மோதிரங்களைப் போடப் போகிறேன். அதை உங்கள் இருவரில் யார் எடுக்கப் போகிறீர்கள் என்பதுதான் போட்டி” என்று செளமியிடம் விளக்கத் தொடங்கினாள்.

“யார் தான் இப்படியெல்லாம் விளையாட்டைக் கண்டு பிடித்தார்களோ?” என்று திட்டிக் கொண்டே குனிந்து மோதிரத்தை எடுக்க முயல், அதே சமயத்தில் குனிந்த உதய் தலையில் இடித்துக் கொண்டாள்.

செளமி பக்கம் நின்றிருந்தவர்கள் “என்ன மாப்பிள்ளை சார்? பூ மாதிரி பெண் மேலே இப்படியா பாறாங்கல் மாதிரி இடிப்பது?” என்று எகிற “ஆமாம் பெண்கள் அனிச்ச மலரோ உடனே வாடி விடுவீர்களோ?” என்று உதய் அருகிலும் குரல்கள் கேட்கத் தொடங்கின.

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் செளமி அனிச்ச மலர் மாதிரிதான், இடித்த இடியில் கண்ணெல்லாம் கலங்கி விட்டது” என்ற அபி “அண்ணா இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக இடித்திருந்தால் மூளையே கலங்கியிருக்கும்” என்றாள்.

“மூளையிருந்தால் தானே கலங்க” என்று யாரோ வம்பிற்கு இழுக்க “மூளையிருந்தால் இவரைத் திருமணம் செய்திருப்பாளா?” என்று பதிலடி தரத் தொடங்கினர். மாறி மாறி போட்டா போட்டியைப் பார்த்தவாறு செளமி நின்றிருக்க, “என்ன மேடம், போட்டிக்கு ரெடியா?” என்று உதய் கேட்டான்.

செளமி வேகமாக மோதிரத்தைத் தேடத் தொடங்கி, உதயின் கைகள் படப் பட ஏற்பட்ட சிலிர்பை மறைத்தவாறு, ஒருவர் கையால் மற்றவரை இடித்தவாறு நின்றிருந்தனர்.

நீண்ட நேரம் ஒன்றும் தென்படாமல் ஏமாற்றத்துடன் செளமி கையை வெளியே எடுக்க, சவிதா “இன்னும் நான் உள்ளே போடவே இல்லை, அதற்குள் என்ன அவசரம்?” என்றாள். அரைமணி நேரத்திற்கும் மேலாக விளையாட்டுகள் மாறி மாறி நடக்க, செளமி மனதிற்குள் இந்த மாதிரி விளையாட்டுக்களைக் கண்டு பிடித்தவர்களைத் திட்டித் தீர்த்தாள்.

மதியத்திற்கு மேல் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்து, அலங்காரங்களைக் கலைக்கவும் செளமிக்கு அப்படா என்றிருந்தது. மாலையில் நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டும் வீட்டில் இருக்க, உதய் தன்னுடைய கைப்பிடியிலே செளமியை வைத்திருந்தான். ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தன் கையை பலமுறை இழுத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்தும், ஒவ்வொரு முறையும் அவன் கைகளின் அழுத்தம் கூடிக் கொண்டே போனது.

உதயின் ஒன்றுவிட்ட பாட்டி ஒருவர் “ஆனந்தி இன்னைக்கு சடங்குக்கு ஏற்பாடு செஞ்சாச்சா?” என வினவவும் “செளமியா வீட்டிற்குத் தூரம் பெரியம்மா, அடுத்த வாரம் நல்ல நாள் பார்த்துத் தான் சடங்கு வைக்க வேண்டும்” என்றார் ஆனந்தி.

இவர்களின் பேச்சு காதில் விழுந்ததும், செளமியாவிற்கு “இன்னும் சடங்கா, ஐயோ” என அலறத் தோன்றியது. இரண்டு நாட்களாக அந்த சடங்கு, இந்த சடங்கு என படுத்தி விட்டார்கள், நல்ல வேளை நம் வீடு தூரத்தில் இருக்கிறது, அதனால் தப்பித்தோம்” என மெல்லிய மூச்சை விட சவிதா சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

தன் கனவிலிருந்து விழித்து சிரிப்பின் காரணம் அறியாமல் திகைத்தவளைப் பார்த்து “இந்த பெருமூச்சு நான் விட வேண்டியது கண்ணம்மா” என்று குறும்புச் சிரிப்புடன் உதய் கூறினான்.

“இவர்கள் தமிழ் தானே பேசுகிறார்கள்? தூரம், சடங்கு என்று ஒன்றுமே புரியவில்லையே? என எண்ணவும் கேள்வியின் நாயகனின் மூளையில் ஒரு சிறு சந்தேகத்துடன் “செளமி இப்போது நீ எதற்கு பெருமூச்சு விட்டாய்? என்றான்.

செளமி தான் நினைத்ததைக் கூறவும் உதய் “அட ஆண்டவா? உனக்குக் கூட ஏதோ புரியும் போலிருக்கிறது பெரு மூச்சு விடுகிறாயே, என ஒரே ஒரு நிமிடம் சந்தோஷப் பட்டேன். அதுவும் இந்த மாதிரி எக்ஸ்ப்ரெசன், அதற்குள் என்னென்னவோ கற்பனை பண்ணிடனே, இன்னும் கிண்டல் கார்டன் ஸ்கூல் லெவல் தானா? இனி கே ஜீஸ் முடித்து காலேஜ் லெவல் வந்து, உதய் உன்னோட நிலைமை படு கஷ்டண்டா” என போலியாக ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டவாறு

“சௌமி கல்யாணம் முடிஞ்சு நைட் ஒரு சடங்கு வருமே அதைப் பற்றிப் பேசறாங்க” என காதருகில் கிசுகிசுக்கவும் சௌமியின் முகம் வெட்கம், பயம், குழப்பம் என பல உணர்ச்சிகளைக் காட்டியது.

“அட மட்டி, மடச்சி, மண்டு இது கூடத் தோணலையே? எனத் தன்னை மனதிற்குள் திட்டியவாறே “அய்யய்யோ அடுத்த வாரமா?” என திகைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 14

“சித்தி” என்ற இளங்குரலில் சுயநினைவடைந்த சௌமி, ரவி-சவிதாவின் மகன் நிதின் தன் புடவையைப் பற்றி இழுப்பதைக் கண்டு, அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு, “என்னடா குட்டிச் செல்லம்” என்று கொஞ்ச, “நான் ஒன்றும் குட்டிச் செல்லம் இல்லை, மை நேம் இஸ் நிதின் பிரகாஷ்” என்று ஸ்டைலாக சொல்ல “ஓகே நிதின், சொல்லுங்க” என்றாள்.

“சித்தி நீங்க என் கூட பேசவே மாட்டேங்கறீங்க” என்று குற்றம் சாட்டும் குரலில் கூறி, சலுகையாக சௌமியின் மேல் சாய்ந்தவாறு, “நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க” என்று ரகசியம் பேச, குட்டிப் பையனின் பட்டுக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டவாறு “தேங்க்ஸ் செல்லம், நிதின் குட்டி கூட ரொம்ப ரொம்ப அழகு, சாரிடா செல்லம் உன்னை கவனிக்கவே இல்லை” என்று அவளும் ரகசியம் பேசினாள்.

சவிதாவின் பாட்டி, “சௌமியம்மா, நீயும் சீக்கிரமே ஒரு பேத்தியைப் பெற்றுக் கொடு, எங்கள் சவிதா கூட திருமணமான பத்தே மாதத்தில் நிதினைப் பெற்று விட்டாள்” என்று கூற சௌமி “பத்து மாதத்திலா?” என்று யோசித்தவள் “இந்தப் பாட்டி தொந்தரவு தாங்காமல் இருந்திருக்கும், முதலில் இந்த மாதிரிப் பேசும் பாட்டிஸ் எல்லோரையும் நாடு கடத்த வேண்டும், அப்போதுதான் இந்தியாவோட பாபுலேசன் குறையும், எந்த நாட்டிற்குக் கடத்தலாம்...” என்று யோசிக்க, சவிதா, “அப்பத்தா நீங்க பேசாமல் இருக்க மாட்டீங்களா? எப்போது பார்த்தாலும் இதே பேச்சு” என்று பாய்ந்தாள்.

“என்ன சவிதா? நிதினுக்கு நாலு வயதாகிறது என்று உன்னிடம் ஒரு பேத்தியை பெத்துக் கொடுக்கச் சொன்னா, நீ தான் என் பேச்சைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேங்கறே, அதனால் நா சௌமிகிட்ட கேட்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னார்.

சவிதாவின் அருகில் வந்த ரவி, “சவி உங்க அப்பத்தா சொல்றது நியாயம், நானும் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன், நீ ஒன்றுமே சொல்லாமல் இருக்கிறாய், இன்று தம்பிக்குத் தான் எந்த ஸ்பெசலும் இல்லை, நமக்காவது அதிர்ஷ்டக் காற்று அடிக்கட்டுமே, என்ன சொல்கிறாய்?” என்றான்.

முகம் சிவந்தவாறே அவனை முறைத்து விட்டு, “காற்று தானே? அடிக்கிறேன், அடிக்கிறேன், நம் பஞ்சாயத்தை அப்புறம் வைத்துக் கொள்ளலாம், முதலில் உங்கள் பையனுக்கு சாப்பாடு ஊட்டும் வழியைப் பார்க்கிறேன், காலையிலிருந்து சாக்லேட்டாக சாபிடுகிறான் என்று கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன், இதில் உங்கள் தொல்லை வேறு” என்று நழுவினாள்.

“ஏய் நிதின், சாப்பிடுடா செல்லம், எங்கே ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறாய்?” என்று அவனைப் பிடிக்க, “ஊகும், நான் சித்தியிடம் தான் சாப்பிடுவேன்” என்று அடம் பிடிக்க, சௌமி “நிதின் சித்தி கை அழுக்காக இருக்கிறது” என்று கையிலிருந்த மருதாணியைக் காட்டி “அம்மாவிடம் சாப்பிட்டுக்க அம்மு” என்றாள்.

“ஐயோ சித்தி அழுக்கா இருந்தா வாஷ் பண்ணணும், ஆனா உங்க கைல மெஹந்தி தானே இருக்கு? நீங்களே ஊட்டி விடுங்க” என விடாமல் கூற சௌமியும் “சரி கையை வாஷ் பண்ணிட்டு வரேன்” என்று கூறிச் செல்பவனை உதய் பார்வையாலேயே தழுவிக்கொண்டிருந்தான். சௌமி குழந்தையிடம் கொஞ்சுவதைப் பார்த்ததும், இன்னும் சில வருடங்களில் இதே மாதிரி ஒரு குழந்தையைக் கொஞ்சுவோம் என்ற வருங்காலக் கனவில் மூழ்கினாள்.

சௌமி எடுத்துக் கொடுக்க உணவு உண்டவனை ஆச்சர்யத்துடன் சவிதா பார்த்து, “சௌமி, இவனுக்குத் தமிழ்ல பிடிக்காத ஒரே வார்த்தை சாப்பாடு தான், உன்னிடம் சமத்தாக சாப்பிடுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு வேலை மிச்சம் போலிருக்கிறது” என்று சந்தோசப் பட்டாள்.

அதற்குள் நிதின் “சித்தி, சித்தப்பாக்கு ஊட்டி விடலை” என உதய் சுவாஸ்யத்துடன் இவர்கள் உரையாடலைக் கவனிக்க, செளமி முகம் சிவந்தவாறு “நிதின் குட்டிப் பையன், ஆனா சித்தப்பா பெரியவர் ஆயிட்டார், அதனால் அவரே சாப்பிடுவார்” என்று பதில் சொல்லித் தப்பிக்க நிதின் விடாமல் “அப்புறம் ஏன் அம்மா மட்டும் அப்பாக்கு ஊட்டி விடறாங்க? எனக்கு ஒரு வாய், அப்பாக்கு ஒரு வாய், அப்படித்தானே மம்மி?” என்றான்.

சவிதா, தன் மகன் இப்படி மானத்தை வாங்குகிறானே என்று தலையைக் குனிய, நேரம் காலம் தெரியாமல் ரவி “சவி பையன் எப்படி பேசுகிறான் பார்த்தாயா? அவன் பெரிதாகிவிட்டது உனக்கு இன்னும் புரியவில்லையா? இப்போது செளமியா உனக்கு வேலையைக் குறைப்பதால் அடுத்தது ரெடி செய்வோமா?” என்று கேட்டு ஒரு உஷ்ணப் பார்வையை வாங்கிக் கொண்டான்.

கிண்டலும் கேலியுமாக பொழுது நகர, செளமியை விட்டுவிட்டு உறவினர்கள் கிளம்ப செளமியின் மனம் கலங்கியது. உதய் அவள் கையை அழுத்திக் கொடுக்க, அவன் கைப்படியில் கொஞ்சம் சமாளித்தவள், “அம்மா, நீங்கள் இரண்டு நாட்களாவது இங்கேயே இருக்கலாமே?” என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்க, நிர்மலா “செளமி, ரிஷப்சன் வேலை இருக்கிறதே, இன்னும் இரண்டு நாட்களில் நீயும் மாப்பிள்ளையும் சென்னை வரப் போகிறீர்களே, அப்புறம் என்ன கவலை” என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

லாவண்யாவிடம், “அண்ணி நீங்களாவது இருங்களேன்” என்று சொல்ல “செளமியம்மா, நாளை உன்னுடைய அண்ணாவிற்குப் பிறந்தநாள், மறந்து விட்டதா? பத்து நாட்கள் உன்னுடன் தானே இருந்தேன், ப்ளீஸ்டா, புரிந்து கொள். இப்போது மாமா வீட்டிலிருந்து அக்கா, பாட்டி எல்லாம் உன்னுடன் இருக்கப் போகிறார்களே, எல்லாவற்றிற்கும் மேல் இவர் இருக்கிறாரே” என்று உதையைக் காட்டி சாமாதானம் சொல்ல “ஸ்ரீதர் அண்ணா, நீங்களாவது அண்ணியிடம் சொல்லுங்க” என்று அண்ணனிடம் முறையிட்டாள்.

ஸ்ரீதர் அன்புத் தங்கை கேட்கும் போது என்ன சொல்வது? என்று தடுமாற உதய் உதவிக்கு வந்தான். “செளமி, புரிந்துதான் பேசுகிறாயா? உன் அண்ணாவிற்கு அவர் திருமணத்திற்குப் பின் வரும் முதல் பிறந்தநாள், அவர்களுக்கு அது முக்கியமான நாள் இல்லையா, அவர்கள் ஏதாவது திட்டம் வைத்திருப்பார்கள், இருவரும் பிரிந்திருந்தால் நன்றாக இருக்குமா?” என்று கூற செளமி நீர்த் திரையிட்ட விழிகளால் கிளம்பியவர்களை வழியனுப்பினாள்.

உதய் அருகிருக்கும் வரை அமைதியுடன் இருந்தவளுக்கு, அவன் அவளை விட்டு நீங்கியதும் மனம் சோர்வடைந்து. பெரியவர்கள் மாறி மாறிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போதும், ஒரு சிலர் அதில் குறை இதில் குறை என்று பேசிய பேச்சுக்கள் மனம் வாடச் செய்தன. ஆனந்தி முடிந்தவரை செளமி அருகிலிருந்து அவளைத் தாங்கிய வண்ணமும், அவர் இல்லாத நேரங்களில் சவிதாவையும், சவிதாவின் தங்கை வானதியையும் அருகிலிருக்கச் செய்தார்.

உதயின் உறவுப் பெண்கள் “அண்ணா, உதய் மாமா” என்று ஆளாளுக்கு உரிமையுடன் வம்பிற்கிழுக்க, அவன் அவர்கள் கேட்பதற்கெல்லாம் பொறுமையாக பதில் சொல்ல, செளமியின் மனம் வாடலாயிற்று. அவனுடன் ஒன்றவும் முடியாமல், வலியச் சென்று பேசவும் முடியாமல் தனித்து விடப் பட்டதைப் போல் உணர்ந்து, உதயிடமிருந்து முடிந்தவரை விலகிச் சென்றாள்.

அதன் பின் வந்த இரண்டு நாட்களும் உதய் செளமியிடம் பேச முயற்சிக்க “அத்தை அழைக்கிறார்கள், நிதினுடன் விளையாடுகிறேன்” என்று நழுவி கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். உறவினர் கூட்டத்தினிடையே ஒன்றும் பேச முடியாமல் உதய் மனது தவிக்கத் தொடங்கியது.

அதிகமாக முக பாவனையை வெளியில் காட்டாத உதய், சில சமயங்களில் முகம் வாடியதைப் பார்த்த ஆனந்திக்கு செளமியின் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் புலப்பட்டது. “உதய், என்னப்பா இவ்வளவு நாள் காத்திருந்த உனக்கு, இப்போது என்ன ஆயிற்று? செளமி சின்னப் பெண் தானே? புரிவதற்கு கொஞ்சம் காலம் பிடிக்கும், நாளை சென்னை செல்ல ட்ரைனில் டூ டயர் ஏசியில் தான் புக் செய்திருக்கிறது. போகும் போது பேசிக் கொண்டே போ, வேறு வழியில்லை கண்ணா, கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு, இல்லை நான் வேண்டுமானால் அவளிடம் பேசட்டுமா?” என்று கவலையுடன் அவன் தலையை வருடியவாறு கூறினார்.

“வேண்டாம் அம்மா, அவளிடம் நிறையப் பேச வேண்டும் என்று காத்திருந்தேன், அதுதான் ஏமாற்றமாக இருக்கிறது, நீங்கள் கவலைப் படாதீர்கள், நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறி விட்டு ரயில் பயணத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான்.

சென்னை செல்வதற்கு ரயில்வே ஸ்டேஷன் வரும் வரை, காரில் செளமி அவள் பாட்டியுடன் ஐக்கியமாகி, அவனைக் கண்டும் காணாமலும் பாட்டியுடன் உப்புச் சப்பில்லாத விஷயங்களைப் பேசிக் கண்டிருந்தாள். ட்ரைன் கிளம்பக் காத்திருந்தது போல “எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது, நான் தூங்கட்டுமா?” என்று அனுமதி கேட்பவள் போலக் கேட்டு, பதிலை எதிர்பாராமல் தலை முதல் கால் வரை போர்வையைப் போர்த்திப் படுத்ததுக் கொள்ள, உதய் மனம் ஏமாற்றத்துடன் விடியலுக்குக் காத்திருந்தது.

சௌமியின் வீட்டிற்கு செல்லும் வழியிலும் வேண்டுமென்றே அவனைத் தவிர்ப்பது புரிய, “இப்போது எதை நினைத்து இப்படி குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்?” என்று யோசித்து விடை தெரியாமல், அவள் போக்கிலேயே விட்டு விட்டு லாப்டாப்பை எடுத்து வேலையில் மூழ்கினாள்.

இரண்டு நாள் பிரிந்திருந்த தாயைக் கண்டதும், அம்மா என்று பாய்ந்தோடி கழுத்தைக் கட்டியவாறு கன்னத்தில் முத்தமிட்டு அவள் மகிழ்ச்சியைக் காட்டவும், அந்தத் தாய் “வாம்மா” என்று கூறி விட்டு “வாங்க மாப்பிள்ளை, எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று மாப்பிள்ளை உபச்சாரத்தில் இறங்க, தந்தையும் அவனிடமே பேச, சௌமிக்கு பொறாமைத் தீ கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது.

“மாப்பிள்ளை காபி சாப்பிடுகிறீர்களா? வீட்டில் எப்படி இருக்கிறார்கள்? பிரயாணம் வசதியாக இருந்ததா? உங்களுக்கு பிடித்த சமையல் இன்று செய்யப் போகிறேன்” என்று நிர்மலா பேசப் பேச சௌமியின் முகம் சுருங்கியது. அவளது முக மாற்றங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த உதய்க்கு சௌமியின் மனநிலை புரிந்தது. பெற்றோரிடம் அவள் காட்டும் உரிமைப் போராட்டத்தை உணர்ந்தவன், “இரண்டு நாட்களாக அவளிடம் பேசாமல் மற்றவர்களுடன் அதிகம் பேசியதால் தான், முகம் வாடித் தன்னைப் புறக்கணித்திருக்கிறாள்” என்ற உண்மை புலப்பட அவளது மனம் குதுகலமடைந்தது.

“சௌமி, லூசுப் பெண் மாதிரி இப்படி உன் மனம் புரியாமல் இருக்கிறாயே? என் மேல் நீ கொண்ட கோபமே உன் மனதை உணர்த்துகிறது, இதை உணராமல் இரண்டு நாள் தவிக்க வைத்துவிட்டாயே, இரு உன்னை கவனித்துக் கொள்கிறேன்..” என்று நினைத்து சௌமியைப் பார்த்தவாறு இருக்க, நிர்மலா “நான் கேட்பதை கவனிக்காமல் சௌமியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே? இவள் எதற்கு முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்?” என்று குழம்பினார்.

“மாப்பிள்ளை” என்று நிர்மலா அழைக்கவும் “சாரி அத்தை, சொல்லுங்கள், நீங்கள் எதுவும் சிரமப் பட்டு சமைக்க வேண்டாம், சௌமிக்கு பிடித்தது எல்லாம் எனக்கும் பிடிக்கும்” என்று குரலில் அழுத்தத்துடன் கூறி, சௌமியின் குனிந்த தலையைக் காட்டியவாறு சைகை செய்ய, நிர்மலாவிற்கும் சௌமியின் மனநிலை புலப்பட்டது.

“சௌமி, உனக்கு என்னடா செய்யட்டும்? இரண்டு நாட்களாக உன்னுடைய நினைவுதான் குட்டிம்மா, நீ என்னிடம் வம்புக்கு வருவதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று செல்லம் கொஞ்ச, அம்மாவின் மடியில் தலை சாய்த்து “அம்மா, மிஸ் யூ ஸோ மச்” என்று இடையைக் கட்டிக் கொண்டாள். “சௌமி, மாப்பிள்ளை இருக்கிறார்” என்று நிர்மலா சொல்ல வர, உதய் தலையை ஆட்டித் தடுத்து “அத்தை இரவு நான் சரியாகத் தூங்கவில்லை, கொஞ்ச நேரம் தூங்குகிறேன்” என்று கூறினாள்.

நிர்மலா புரிந்து கொண்டு, “இப்படிப் பார்த்துப் பார்த்து செய்யும் கணவன் கிடைத்தது, மகள் செய்த பாக்கியம்” என்ற சந்தோஷத்தில் இருக்க, சந்திரனும் மனம் பூரிக்க “மாப்பிள்ளை, உங்களுக்கு மேலே உள்ள ரூம் ரெடி செய்திருக்கிறேன், சௌமி ரூமிற்கு பக்கத்து ரூம், வாருங்கள்” என்றார்.

“மாமா, நானே போய்க் கொள்கிறேன்” என்று அவரைத் தடுத்துவிட்டு மேலே சென்று உறங்கியவன், நீண்ட நேரம் கழித்து விழித்தான். இரவு வரை சௌமியைக் கண்டு கொள்ளாமல் ஸ்ரீதருடன் உரையாடியவாறே நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சௌமி, இரவு அவளுடைய அறைக்கு வந்து, ஊஞ்சலில் அமர்ந்து நீண்ட நேரம் தோழியருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, தூரத்திலிருந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சௌமி பவர் ஸ்டேஷனை வைத்து மும்மரமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்க, கதவை லேசாகத் தட்டிவிட்டு “சௌமி” என்று அழைத்தவாறே உள்ளே நுழைந்தான் உதய்.

“இரண்டு நிமிஷம் இந்த கேமை முடித்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி சௌமி ஆட்டத்தைத் தொடர, அவளின் பின்புறம் வந்து “என்ன இன்னும் தூங்கவில்லையா? மணி பத்தாகிறது” என்றான்.

“இல்லை உத..” என்று பெயர் சொல்ல வந்தவன், சொல்லாமல் நிறுத்திவிட்டு “கொஞ்ச நேரம் விளையாடுவோம் என்று ஆரம்பித்தேன், அப்புறம் நேரம் போவதே தெரியவில்லை” என்றான்.

“நாம் இருவரும் இருக்கும்போது பெயர் சொல்லியே அழைக்கச் சொன்னேனே? என் இந்தத் தயக்கம்?” என்று கேட்டுவிட்டு அவன் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியின் பின்புறமிருந்து கைகளை ஊன்றியவாறு அவன் விளையாட்டைக் கவனிக்கலானான்.

குனிந்திருந்த உதயின் தாடை செளமியின் தோளை அழுத்த, உடலெங்கும் மின்சாரம் பாயும் உணர்வில் மனம் தடுமாற, “ஏய், கேம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, அதற்குள் எங்கே போய் விட்டாய்?” என்று உதய் அவசர அவசரமாக கீ போர்டில் ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தான். நாற்காலியோடு சேர்த்து அணைத்தார்ப் போல இருக்கவும், உதயின் கன்னம் செளமியின் கன்னத்தைத் தொட்டுத் தழுவிக் கொண்டிருந்தது.

சிலுசிலுவென்ற ஏசி யின் குளுமையும், உதயின் அருகாமையும் செளமியை ஒரு மாற்றத்திற்கு ஆளாக்க, கன்னத்தில் லேசாக முளைத்திருந்த ரோமம் இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தினால் இதமாக இருக்குமோ? என்று மனம் யோசிக்கத் தொடங்கியது. தன் எண்ணப் போக்கில் திடுக்கிட்டு எழ முயன்றவளைத் தடுத்தவாறே, “கேமை ஆரம்பித்தால் முடித்து விட வேண்டும், இப்படிப் பாதியிலேயே விடக் கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு பொறுமையாக ஆட்டத்தை முடித்துவிட்டு “இப்போது எழுந்திரு” என்றான்.

அவன் ஸ்பரிசுத்திலிருந்து விடுபட முடியாமல் அமர்ந்திருந்தவளைப் பார்த்து “இப்படித் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விளையாட வேண்டுமா?” என்றான்.

“போர் அடித்தது உதய், அதனால்தான்” என்று முணுமுணுத்து விட்டு” இப்போது சட் டவுன் செய்து விடலாம்” என்றான்.

“செளமி, இந்த மாதிரி போர் அடிக்கும் சமயங்களில், வீடியோ கேம்ஸ் விளையாடுவதற்குப் பதிலாக உனக்குப் பிடித்த விதத்தில் டிரஸ் டிசைன் செய்யலாமே? அடுத்த மாதத்திலிருந்து நீயும் என்னுடன் ஆபிஸ் வரப் போகிறாய், உனக்கு பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தாயிற்று” என்றான்.

செளமியின் அகமும், முகமும் சேர்ந்து மலர “இந்தப் பேச்சு எடுக்கவே இல்லையா, மறந்து விட்டீர்களோ? என்று நினைத்தேன், நான் முதலிலேயே குழந்தைகளுக்கு நிறைய மெடிரியல்ஸ் டிசைன் செய்து வைத்திருக்கிறேன், பார்க்கிறீர்களா?” என்று ஆவலுடன் வினவினான்.

செளமியின் மலர்ந்த தோற்றமும், அவன் ஆவலும், உதயின் மனதை மகிழ்விக்க, “இந்த விஷயத்தை நீ மறந்தாலும் நான் மறக்க மாட்டேன், வரைந்தவற்றை எடுத்து வா, பார்க்கலாம்” என்று கட்டிலின் மேல் அமர்ந்தான்.

“இரண்டு, மூன்று வயது குழந்தைகளுக்கு நிறைய டிசைன் செய்திருக்கிறேன், என்று ஒரு பெரிய நோட்டைத் தூக்கி ஒவ்வொன்றாகக் காட்டத் தொடங்கினான். அவன் வரைந்திருந்த டிரஸ் டிசைன்களோடு கார்டீன்களும், அவன் செய்திருந்த சேட்டைகளும் நடுநடுவில் வர , வழக்கைத் தலையில் ஹாப் பாயில் எக் போட்டிருந்த படத்தைப் பார்த்து சிரித்தவாறே “இதென்ன செளமி, ஒரே கார்டீனாக இருக்கிறது” என்றான்.

அது என்று முகம் சிவந்து விட்டு, “எனக்குத் தோன்றுவதை எல்லாம் அவ்வப்போது வரைந்து வைப்பேன், அதையெல்லாம் பார்க்காதீர்கள், டிசைன் மட்டும் தனியாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறேன்” என்று அவற்றைக் காட்டலானான்.

முழுவதும் பார்க்கும் போது செளமியின் இன்வால்வ்மென்டும், க்ரியேட்டிவிட்டியும் உதய்க்குப் புரியலாயிற்று. “செளமி நீ பிடைக் படித்ததற்கு பேஷன் டெக்னாலஜி படித்திருக்கலாம், அழகாக செய்திருக்கிறாய்” என்று பாராட்ட அவன் பாராட்டில் அருகில் அமர்ந்தவன், “உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று குதூகலத்துடன் வினவினான்.

செளமியிடமிருந்து வந்த மெல்லிய யுடிகோலன் வாசனையும், அவளது இரவு ஆடையும் அவனைக் கிறக்கத்தில் ஆழ்த்த, கைகளைக் கட்டுப் படுத்தத் திணறியவனிடம் “உதய், என்ன உதய், ஒன்றுமே சொல்ல மாட்டேன் என்கிறீர்கள்? பிடித்திருக்கிறதா? இல்லையா?” என்று மீண்டும் வினவ “ம்ம்

ரொம்ப பிடித்திருக்கிறது, ஆனால் இப்படி ..." என்று தன்னை உணர்ந்து நிறுத்தவும் "ஆனால் என்ன?" என்று முகம் வாட செளமி கேட்டாள்.

"இப்படித் தள்ளி அமர்ந்திருப்பது பிடிக்கவில்லை, இதை என் அணைப்பிலிருந்து கேட்டால் சொல்வேன்" என்று சொல்ல நினைத்தவன் "இப்போதுதான் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறான், அதைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது" என முடிவெடுத்து "எல்லாமே அழகு செளமி, ஒருசிலவற்றில் மாற்றம் செய்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்ல நினைத்தேன்" என முடித்தான்.

"நான் பிடிக்கவில்லையோ? என்று கவலைப்பட்டேன், இன்னும் கொஞ்சம் ஸ்கெட்ச் செய்து தருகிறேன் உதய், ஒரு சில டிரஸ் சிம்பிளாக இருக்கிறது, அதில் என்ன செய்ய நினைத்தேன் என்றால்..." என்று பேசிக் கொண்டே இருக்கவும், உதய் அவள் கண்களிலேயே மூழ்கியவன், வெளியே வர முடியாமல் "இப்போது தன் காதலைப் பற்றித் தொடங்கவும் முடியாது, தோளோடு தோள் உரசுவது கூடப் புரியாமல் இவ்வளவு ஆவலுடன் பேசுவதைத் தடுக்கவும் முடியாமல் "செளமி வெளியில் போய்ப் பேசலாமா? காற்று நன்றாக இருக்கும்" என்றான்.

அவன் கண்களின் பளபளப்பைக் கண்டு, "உதய், உங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று? நம் வீடு என்று நினைத்துப் பேசுகிறீர்களா? இது சிங்காரச் சென்னை, இங்கே காற்று நன்றாக இருக்குமா? ஏசி ஓடுகிறது தானே? நான் டெம்பரேசரை இன்னும் குறைத்து விடுகிறேன்" என்று கூறி பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"உதய், உன்னுடைய நேரம் சரியில்லை, உன்னுடைய பிரம்மச் சரியத்திற்கு பெரிய சோதனை, இந்தத் தனிமையும், இரவும் ஆயிரம் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க, அவன் கண்களும் உதடுகளும் வேறு மொழி பேசும் போது, பேச்சே வேண்டாம் வேறு வேலை கொடுக்கிறேன், என்று எப்படிச் சொல்வது?" என்று மனதை அடக்கியவன் மிகுந்த சிரமத்தோடு அவன் கூறுவதை கவனிக்கலானான்.

"குட் செளமி, டிசைனிங் உனக்குக் கைவந்த கலையாக இருக்கிறது, அதுவும் குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற காட்டன் துணிகளில் செய்யப் போவதாகச் சொல்கிறாய், இதில் வரைந்திருப்பது போன்று ஒரு சில நிறங்கள் வேண்டாம், அவற்றில் டை அதிக அளவு இருக்கும்" என்றான் .

"ஓ" என்றவன் "டார்க் கலர் இல்லையே, அப்புறம் எப்படி டை அதிகமாக இருக்கும்?" என அவன் கலர் காம்பினேஷன் எப்படிச் சேர்கிறார்கள் என்று விவரிக்கத் தொடங்கினான்.

"இவ்வளவு விஷயம் இருக்கிறதா? அடுத்த மாதம் என்ன, நானும் நீங்கள் ஆபிஸ் போகும் போது வருகிறேன், எனக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்" என்றாள்.

"செளமி, நமக்குத் திருமணம் முடிந்து மூன்று நாட்கள் தான் முடிந்திருக்கின்றன, இன்னும் உறவினர்கள் விருந்திற்கு செல்ல வேண்டும், நிறைய வேலைகள் இருக்கும்டா, இன்னும் ஒரு மாதம் உன்னுடைய ஆவலைத் தள்ளிப் போடு, கம்பெனி நிர்வாகம் டெக்ஸ்டைல்ஸ் நுணுக்கம் பற்றி முதலில் படித்துக் கொள், இன்னும் ஓரொரு வருடங்களில் நீ மட்டும் ஒருகம்பெனியைத் தனியாக நிர்வகிக்க வேண்டியிருக்கும்" என்றான்.

"இன்னும் ஒரு மாதம் காத்திருக்க வேண்டுமா?" என வருத்தப் பட்டவன் "நான் மட்டும் ஒரு கம்பெனியை நிர்வகிப்பதா? எனக்குப் போதிய அனுபவம் இல்லையே?" என்று சொன்னாள்.

"நான் மட்டுமா? இது என்ன கேள்வி? பெண் பார்க்க வந்த அன்று தன்னம்பிக்கையுடனும், தைரியத்துடனும் அப்பாவிடம் பேசினாயாமே? அவர் மருமகளின் திறமையைப் புகழ்கிறார், நீயானால் இப்படித் தயங்குகிறாயே? இரண்டு வருடங்களில் அதற்கான திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள முடியாதா? நாங்களும் பக்க பலமாக இருப்போமே, அப்புறம் என்ன கவலை?" என்றான்.

"நான் எங்கே தயங்கினேன்? புதிதாக இருப்பதால் கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது, இதுவரை எந்த அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் பற்றியும் தெரியாது, அதனால் தான் பிஜியில் சேர நினைத்திருந்தேன்" என்று அவன் மீது குற்றம் சாட்டும் பார்வையை செலுத்தி விட்டு "இன்னும் மூன்று வருடங்களில் உங்களுக்குப் போட்டியாக நானும் வளருவேன் பாருங்கள்" என்று ரோஷத்துடன் சவாலாகக் கூறினாள்.

"இதுதான் செளமி" என்று மெச்சுதலாகக் கண்ணத்தில் தட்டியவன் "நீ எவ்வளவு வளர்ந்தாலும் அதில் எனக்கு பெருமைதாண்டா, ஆனால் உன்னுடையது, உன்னுடையது என்று இன்னமும் பேசக் கூடாது, நம்முடையது என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள், அப்புறம் இன்னொரு விஷயம், எந்த விஷயமும்

முதலில் தயக்கமாகவோ பயமாகவோ இருக்கக் கூடாது, அப்படித் தோன்றினால் அதை உடனே சரி செய்து விட வேண்டும்” என்றான் பூடகமாக.

அவன் பேச்சில், “இது என்ன கதை? நான் வேறு எதற்குத் தயங்குகிறேன்?” என “என்னிடம் பேசத் தான், அவ்வப்போது என்னைத் தவிர்ப்பது,... வேலை இருப்பது மாதிரி,... இதெல்லாம்...” என்று இழுக்கவும் சௌமியின் முகம் சிவந்தது. “கண்டுபிடித்து விட்டான், தனக்கே இந்தத் தயக்கம் ஏன் என்று புரியாத போது, இவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது?” என்று குழம்பினாள்.

“சௌமி, இங்கே என்னைப் பார்” என்று அவள் முகத்தை நிமிர்த்தியவன், கன்னங்களை தாங்கிப் பிடித்தவாறு “இதைப் பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன், உன் மனதில் தோன்றுவதை என்னிடம் சொல்ல முயற்சி செய், உன்னுடைய தயக்கத்தைப் போக்கவே நானும் முயற்சி செய்கிறேன், அதற்குக் கொஞ்சமாவது ஒத்துழைக்க வேண்டாமா? நீ என்னில் பாதி கண்ணம்மா, உன்னுடைய சுக, துக்கங்களில் எனக்கும் பங்கு இருக்கிறது, நீ பழையபடி கலகலப்பாக இருக்க வேண்டும், உன்னுடைய அந்த சிரிப்பைப் பார்க்காமல் எனக்கும் கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்றான்.

அவன் கண்களில் தன்னைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தவன், தன் பதிலை எதிர் பார்த்து அவன் காத்திருப்பது புரிய, “இவனுக்கு மெஸ்மெரிசம் தெரியுமா? இப்படித் தன் மனம் வசமிழக்கிறதே? இந்தத் தவிப்பும் நன்றாக இருக்கிறதே” என்று நினைத்து “இனி இப்படி நடக்க மாட்டேன் உதய” என்றாள்.

“நான் உன் நண்பன் சௌமி, இனி என்னிடம் ஏதாவது கேட்க வேண்டுமென்றால் தயங்காமல் கேட்க வேண்டும், எங்கே ஒத்திகைக்காக நீ கேட்க நினைத்த ஒன்றைக் கேள்” என்று உதய கூற, அவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலில் “உங்கள் பிசினெஸில் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறீர்களா?” என்றாள்.

“சாதிக்க வேண்டுமென்றால்... ஒரு பெரிய ப்ரொஜெக்டில் இறங்கலாம் என்றிருக்கிறேன், அது என்னுடைய நீண்ட நாள் கனவு” என்று கூறியவனின் முகத்தில் அதுவரை இருந்த பாவம் மாறுவதையும், கண்களில் உறுதி தோன்றுவதையும் பார்த்து “என்ன ப்ரொஜெக்ட் உதய” என்று வினவினாள்.

சௌமியின் பில்லோவை மடி மீது வைத்துக் கொண்டு, கொஞ்சம் இலகுவாக அமர்ந்தவாறு “சௌமி, என்னுடைய பிசினஸ் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? இப்போது முக்கியமாக காட்டன் ஷர்ட்ஸ் நிறைய எக்ஸ்போர்ட் செய்து கொண்டிருக்கிறோம், நமக்கு ஒரு ஷர்ட் தயாரிக்க இருநூறு ரூபாய் ஆகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால், அது வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று ப்ரேன்ட் நேமோடு திரும்பி வரும்போது, சுமார் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்க்கு விற்கிறது” என சௌமி ஆச்சர்யத்துடன் “ஒரு ஷர்ட்டில் அவ்வளவு லாபமா?” என்றாள்.

“ட்ரே ஸ்ஸ்போர்டேசன் காஸ்ட், பாரின் கம்பனிகள் அவர்கள் ப்ரேன்ட் நேமிற்கு செய்யும் செலவு, கொஞ்சம் பிளிஷிங் வொர்க், லேபர் சார்ஜ் இதெல்லாம் கழித்துக் கொள், அது தவிர இந்த மாதிரி ப்ரேண்டேட் ஐட்டம்சளை விற்க பெரிய ஏசி ஷோரூம் என்று செலவு பிடிக்கிறது, இதையெல்லாம் தாண்டியும் இரண்டு மடங்கு லாபம் கிடைக்கும், அந்த வேலையை நாமே ஏன் செய்யக் கூடாது? என யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“கிரேட் உதய, அதே துணிக்கு எதற்காக பாரின் கம்பனிகளுக்கு காசைக் கொட்ட வேண்டும்?” என்று சௌமி கூற “என்னுடைய எண்ணமும் அதுதான்டா, நம்முடைய உழைப்பிற்கு ஏற்ற பலன் கிடைப்பதில்லையே? பலனில் பாதி வெளிநாடுகளுக்குப் போய்ச் சேருகிறதே, அதற்காக ‘ஆலயம்’ பெயரில் பேட்டன்ட் ரைட் வாங்க வேண்டும், கொஞ்ச காலம் ஆகும்” என்றான்.

“எப்போது ஆரம்பிக்கப் போகிறீர்கள்?” என்றவனுக்கு “சௌமி, இப்போது கடையை மேலும் விரிவு படுத்த வேண்டியிருக்கிறது, அது தவிர என்னுடைய பில்லிங் புதிதாக ஒன்று ஆரம்பிக்க வேண்டும், இதெல்லாம் முடிந்த பிறகுதான் தொடங்க முடியும், அதற்குத்தான் இரண்டு வருடங்களுக்குத் திருமணம் வேண்டாம் என்று தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன், உன்னைப் பார்த்ததும் காத்திருக்க முடியாமல் திருமணமும் முடித்தாயிற்று” என்று சௌமியின் கைகளோடு விளையாடியவாறே, தன் போக்கில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவனை பிரம்மிப்புடன் சௌமி பார்த்திருந்தாள்.

தன் கனவு, இலட்சியம், இவற்றையெல்லாம் தள்ளி வைத்து விட்டு , தன்னை அதி முக்கியமாக உதய நினைப்பது சௌமிக்குப் புரிந்ததும், மனமெங்கும் பரவசம் பரவியது. வானத்தில் பறப்பது போன்ற உணர்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்தியும் முகமெங்கும் சிவப்பதை உணர முடிந்தது.

சௌமியைப் பார்த்ததும், “அவள் மாற்றம் புரிய அவள் கண்களோடு கவிதை பேசத் தொடங்கினாள். அவளை அப்போதே அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும், பத்து மாதத் தவிப்பைக் கொட்டி முத்தங்களால் அர்ச்சிக்க வேண்டும்” என்று தோன்றிய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப் படுத்த முடியாமல் போராடத் துவங்கினாள்.

அவசரமாக அவள் பார்வையைத் தவிர்க்க, நேரத்தை பார்த்ததும் மணி ஒன்று என்று புரிய “முதன் முறையாக மூன்று மணி நேரம் அவளிடம் பேசியிருக்கிறோம், எதை எதையோ பேசிவிட்டு இப்போது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப் படுத்த முடியாமல் வெளிப்படுத்தினால், சௌமி மீண்டும் கூட்டிற்குள் புகுந்து கொள்வாளா? எதற்கும் இரண்டு நான் காத்திருப்போம், அதுவரை இந்த மாதிரி இரவு நேரத் தனிமையைத் தவிர்க்க வேண்டும்” என முடிவெடுத்தாள்.

“சௌமி, தூங்குடா, நாளை பேசலாம்” என்று அவள் கண்களை சந்திக்க திணறியவாறு சொல்ல, சௌமிக்கு “அதற்குள் இவனுக்கு என்ன ஆயிற்று? ஏன் இப்படித் திணறுகிறான்? ஒரு வேளை தூக்கம் வந்து விட்டதோ? ஆனால் முக பாவனை வித்தியாசமாக இருக்கிறதே?” என்று அவனையே ஆராய, உதய மனமோ “செல்லம் இப்படித் துறு துறுவென்று பார்க்காதேடா, அப்புறம் எல்லை மீற வேண்டியிருக்கும், இன்னும் நான்கு நாட்கள் இருக்கிறதே, கண்களில் என்னதான் வைத்திருக்கிறாய்? இப்படி அலைக்கழிக்கிறதே” என்று புலம்பித் தள்ள, விட்டால் போதும் என்று நினைத்து அவசரமாக “குட் நைட் டார்லிங்” என்றாள்.

அவனுடன் பின்னால் வந்தவள் “ஸ்வீட் டீம்ஸ்” என்று வாழ்த்தி சிரிக்க, அவளைப் பார்க்கக் கூடாது என முடிவெடுப்பதற்குள், கண்கள் அவள் கண்களைத் தழுவ , சௌமி என்று கிறக்கக் குரலில் வாய் அழைக்க, நாசி அவளது கழுத்தோரத்தை முகர, கைகள் அவள் கையைப் பற்றியும், கூந்தலை ஒதுக்கியும் சில்மிஷம் செய்ய, ஏறக்குறைய அவளது ஐம்புலன்களுமே வசமிழந்தன.

அவன் பார்வையிலும், செய்கையிலும் சௌமி தடுமாற, “சௌமி, இரண்டு நாள் நீ பேசவில்லை என்ற தவிப்புக் குறைந்து, வேறு வகைத் தவிப்பு ஆரம்பிக்கிறது. உனக்கு நிஜமாகவே பிடிக்கவில்லை என்றாலும்... பரவாயில்லை, இப்போது எதுவும் சொல்லாதே.... ப்ளீஸ்மா.....” என்று மேலும் நெருங்கி வர, “என்ன சொல்கிறான்” என்று சௌமி புரியாமல் விழிக்க, அவளை அப்படியே அணைத்து அவள் இதழ்களில் ஒரு முத்திரையைப் பதித்தாள்.

ஒரு கணம் தன்னை மறந்திருந்தவன் “இனி நிலைமை கைமீறினாலும் தொல்லை, இவள் ஒதுங்கினாலும் தொல்லை” என்று அவசரமாக விடுவித்தான். முதல் முத்தத்தில் சௌமி தன் சக்தி மொத்தத்தையும் இழந்து, பிரம்மை பிடித்தவாறு நிற்பதையும் உணராமல் தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

அத்தியாயம் 15

நின்ற இடத்திலேயே நீண்ட நேரம் பிரம்மை பிடித்தவளாய் நின்றிருந்த சௌமிக்குக் கால் வலிப்பது போன்ற உணர்வு தோன்ற, “என்ன நேரம் காலம் தெரியாமல் இப்படியே நின்று கொண்டிருக்கிறேன்? எந்த நினைவும் தோன்றவில்லையே? என்ன நடந்தது?” என ஒரு கணம் யோசிக்கவும், உதய் முத்தமிட்டது நினைவிற்கு வர உடல் முழுவதும் குறுகுறுப்பு தோன்றியது.

தன்னைச் சுற்றி இனிய உணர்வுகள் கதகதப்பாய்ப் பரவுவது போலவும், மனம் லேசாகிக் காற்றில் மிதப்பது போலவும் தோன்றியது. “எவ்வளவு நேரம் இப்படி வெளியிலேயே நிற்பது?” என்று கதவை மூடிவிட்டுத் தன் படுக்கையில் விழுந்தவளுக்குத் தன் மனதையே இனம் காண முடியவில்லை .

“உதய் நன்றாகப் பேசிக் கொண்டுதானே இருந்தான்? அப்புறம் என்ன நடந்தது? திடீரென்று அவன் கைகளும், கண்களும் ஏதோ ஜாலத்தை நடத்தியதே? தன் மனம் ஏன் சுயநிலையை இழந்தது? என்ன இப்படிச் செய்து விட்டான்?” என்று ஆயிரம் யோசனைகள் ஓடின.

மனம் புதுவிதத் தவிப்பில் அலைப்புற, “போகும் போது அவன் கண்களில் தோன்றிய உணர்வு என்ன? அது தன்னை மிகவும் பாதிக்கிறதே? ஏதோ சொன்னானே, உனக்கு நிஜமாகவே பிடிக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை.. என்றானே?” அதன் பின் “சௌமி” என்று கிறக்கக் குரலில் அழைத்தவாறே அவளை நெருங்கியதும், முத்தமிட்டதுமே பிரமாண்டமாய்த் தோன்றி மற்ற கேள்விகளையெல்லாம் பின்னுக்குத் தள்ளியது.

உடலெல்லாம் தகிப்பது போல இருக்க, “என்ன நடக்கிறது தன் உடம்பில்? ஏதாவது மாற்றம் நடக்கிறதே? ஒன்றுமே புரியவில்லையே?” என்று கண்ணாடி முன் நின்று தன்னை ஆராயத் தொடங்கினாள்.

“நான்கு நாட்களாகப் பெயருக்குக் கண்ணாடி பார்ப்பதோடு சரி, லாவண்யாவும் சவிதாவும் பார்த்துப் பார்த்து ஏதோ செய்தார்கள். இப்போது பார்க்கும் போது முகமே ஜொலிக்கிறதே, இது எப்படிச் சாத்தியம்? இவ்வளவு அழகாக முகம் தோன்றுகிறதே? நெற்றி வகிட்டில் இருக்கும் குங்குமமும், கழுத்தில் இருக்கும் தாலியும் இப்படி அழகாக்குகிறதோ? முகத்தில் இருந்த பொலிவும், கன்னங்களில் செம்மையும் எப்படி வந்தன?” என்று புரியாமல் திகைத்தாள்.

தன் கைபேசியிலிருந்து மெஸ்செஜ் டோன் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்க்க “உதய் அனுப்பியிருக்கிறான் அவனும் தூங்கவில்லையா?” என்ற எண்ணம் ஓடியது. அதைப் படித்ததும் மனம் மீண்டும் தடுமாற, “என்ன இன்று சிவராத்திரி போலிருக்கிறது “அதற்குள் மணி மூன்று ஆகிவிட்டதா? உதய் இந்த அறையை விட்டுச் சென்று இரண்டு மணி நேரம் ஆகிறது, இவ்வளவு நேரம் இப்படியா யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்?” என்று மனதைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு “உதயை நினைக்க நினைக்கத் தகித்த உடல், திடீரென்று குளிர் காய்ச்சல் போல இப்படி நடுங்குகிறதே” என்று போர்வையை இழுத்துப் போர்த்தி உறங்க முயன்றாள்.

படுக்கையில் படுத்திருந்த உதயின் மனமும் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. சௌமியின் அருகாமைக்காக, உடலும் மனமும் ஏங்கத் தொடங்கின. அவளுடைய ஸ்பரிசுமும், வாசமும் நீங்காமல் அவளை இம்சித்துக் கொண்டிருந்தன. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் போதே மனம் நிறைந்தவள், நன்றாகப் பேசிச் சிரிக்கவும், தன்னிலை இழந்து தவித்து ஐம்புலன்களும் வசமிழந்தன. இதுவரை பயின்றிருந்த மனக் கட்டுப்பாடுகள் காணாமல் போய் சௌமியின் கடைக்கண் பார்வையில் மனம் பாகாய் உருகியது போலிருந்தது.

கண்களை சுருக்கிச் செல்லமாக குழந்தைகளை மிரட்டும் சௌமி, சில்மிஷம் செய்து மாட்டிக்கொண்டு விழிக்கும் சௌமி, ஊஞ்சலில் அமர்ந்து புத்தகத்தைப் படித்தவாறே தன் அடர்ந்த கூந்தலை ஒதுக்கிவிடும் சௌமி, கடலலைகளைப் பரவசமாய்ப் பாத்தவாறே விளையாடும் சௌமி, மலர்களை ரசித்தவாறே அவற்றிற்கு முத்தமிடும் சௌமி என்று இதுவரை அவன் பார்த்த சௌமியின் தோற்றங்களெல்லாம் படையெடுத்துக் கண் முன்னால் வர, இதயம் பலமடங்காய்த் துடிப்பது போலிருந்தது.

“இந்தத் துடிப்பும், தவிப்பும் அவளிடமும் ஏற்பட்டிருக்குமோ? திருமணத்திற்கு முன்பே ஓரளவு பேசத் தொடங்கினாளே, தன்னுடைய தொடுகையில் தொட்டால் சிணுங்கியாய் சுருங்கிக் கொள்கிறாள் என்பதை உணர்ந்தும் இப்படி உணர்ச்சி வசப்பட்டது சரியா? தான் மிகவும் அவசரப் படுகிறோமோ? இயற்கையன்னை அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடத்தைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கிறோமோ?” என்றெல்லாம் யோசித்து மனம் தடுமாறத் தொடங்கியது.

மனதின் மற்றொரு புறமோ, “திருமணமான நான்காவது நாள் வேறு எப்படி இருப்பதாம்? அவளிடம் நீ இப்படிக்கதா காலட்சேபம் செய்து கொண்டிருந்தால், புலம்பிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான். ஒரு முத்தத்திற்கே இப்படி யோசித்தால் எப்படி? அவள் மனதில் நீ இருப்பதை வேறு எப்படி உணர்த்துவாய்?” என்று சொல்லிச் சிரித்தது .

“சௌமி என்ன நினைக்கிறாள்” என்பதை அறிந்து கொண்டே தீர வேண்டும், என்று படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சௌமியின் அறை நோக்கிச் சென்றான். விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கவும் குதியாட்டம் போட்ட மனம், கதவைத் தட்ட எந்த பதிலும் இல்லாமல் போகவே சோர்ந்து. “நேரம் இரண்டு மணிக்கு மேலாகிறதே, விளைக்கை அணைக்காமல் உறங்கி விட்டாள் போலிருக்கிறது, சரி விளைக்கையாவது அணைத்துவிட்டுத் தூங்குவோம்” என்று கதவைத் திறக்க கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தவாறு நின்றிருந்த சௌமியைப் பார்க்க மனம் மீண்டும் குதியாட்டம் போட்டது.

“தன் வருகையைக் கூட அறியாமல் என்ன செய்கிறாள்” என்று அவளை ஆராய கண்ணாடியில் தெரிந்த பிம்பம் பலமடங்காய் ஜொலிஜொலிப்பதைப் பார்க்க அவன் ஆசை ஊற்று பெருக்கெடுத்தது. ஆயிரம் பாவனைகள் காட்டும் கண்களில் லயிப்பும், கன்னங்களில் இருந்த செம்மையும் அவள் நாணத்தை உணர்த்தி, அவள் மயக்கத்தைத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டின.

தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப் படுத்த உதய் போராடிக் கொண்டிருக்க, சௌமி கண்களை மூடிக் கொள்வது தெரிந்தது. “இப்போது தான் நல்ல படியாக யோசிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறாள், விரைவாகத் தெளிந்து விடுவாள்” என்று மெதுவாக கதவைச் சாத்திவிட்டு மிகுந்த களிப்புடன் படுக்கையில் படுத்துத்

தன் கைபேசியை எடுத்தவன்

“எவ்ரி திங் இன் திஸ் வேர்ல்ட் இஸ் ஸோ பைன்
எவ்ரி திங் இன் திஸ் வேர்ல்ட் இஸ் நாட் மைன்
பட் தேர் இஸ் ஒன் திங் விச் இஸ் ஸோ பைன் அண்ட் மைன்
தட்ஸ் யூ டார்லிங்”
என்று அனுப்பிவிட்டுத் துயிலில் ஆழ்ந்தான்.

காலையில் ஆறு மணிக்கு எழுந்து வந்த உதயைப் பார்த்ததும் நிர்மலா ஆச்சர்யத்துடன், “மாப்பிள்ளை அதற்குள் விழித்து விட்டார்களா? இரவு நீண்ட நேரம் விழித்திருந்தீர்களே?” என்று கேட்டவர் சங்கடத்தில் பேச்சை நிறுத்தினார்.

இரவு நீண்ட நேரம் லைட் எரிந்து கொண்டிருந்ததால் கேட்கிறார் என்று புரிந்து கொண்டு, உதய் சாதாரணக் குரலில், “ஆமாம் அத்தை, சௌமியும் நானும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம், நேரம் போனதே தெரியவில்லை” என்றான்.

“சௌமி ,உதயிடம் எப்படி நடந்து கொள்வாளோ?” என்று கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்த நிர்மலாவிடம் மகிழ்ச்சி பெருகியது. சந்திரன் “மாப்பிள்ளை, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கியிருக்கலாமே? உங்களுக்குத் திருமண அலைச்சல் வேறு, கண்களில் இன்னும் தூக்கம் தெரிகிறது” என்று கூறி விட்டு “நிம்மி, மாப்பிள்ளைக்குக் காபி கொடும்மா, குடித்துவிட்டு சிறிது நேரம் தூங்கட்டும்” என்று வற்புறுத்தினார்.

உதய்க்கும், சௌமி விழிக்கும் வரை இன்னும் சிறிது நேரம் உறங்கலாமா என்று எண்ணம் தோன்ற “சரி அத்தை, தூங்குகிறேன், ஆனால் காபி வேண்டாம், குடித்தால் தூக்கம் வராது” என்று சொல்ல நிர்மலா விடாமல் “ஒரு டம்ளர் பாலாவது குடியுங்கள், நீண்ட நேரம் விழித்தால் பசிக்கும்” என்று வற்புறுத்திப் பாலைக் குடிக்கச் செய்தார்.

“அத்தை, சௌமியோட சின்ன வயசு போட்டோ தரீங்களா? எனக்குப் பார்க்க வேண்டும், அதனால் தான் கீழே வந்தேன்” என்றவனைப் பார்த்து நிர்மலா, “நிறைய ஆல்பம் இருக்கிறது, இப்போது பார்க்க ஆரம்பித்தால் மதியம் வரை பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் தூங்கி எழுந்து வருவதற்குள் எடுத்து வைக்கிறேன், அப்போது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

உதய் சிரித்தவாறே “எப்படியோ ஓய்வெடுக்கச் சொல்கிறீர்கள், சௌமியை எப்படி சமாளிக்கிறீர்கள் என்று இப்போது புரிகிறது, மறக்காமல் போட்டோஸ் எடுத்து வையுங்கள்” என்று கூறி விட்டு மேலே வரவும் சௌமியின் அறையில் விளக்கெரிவது தெரிந்தது. “லைட் ஆப் செய்யாமலே தூங்கிவிட்டாளா?

நானும் கவனிக்கவில்லை” என்று உள்ளே நுழைய, சௌமி குளிரில் சுருண்டு படுத்திருப்பது தெரிந்தது.

“ஏசி டெம்பரேச்சரைக் குறைத்ததை மாற்றவே இல்லை, எதுவுமே அறியாமல் உறங்குவதைப் பார்த்தால், தன்னுடைய நிலைமையை விட மோசமான நிலை போலிருக்கிறது. சரி எப்படியோ யோசித்து முடிக்கட்டும்” என்று சிறு குழந்தை போல் உறங்கும் சௌமியைப் பார்த்து, ப்பேன் காற்றில் முகத்தில் புரண்ட சில முடிகளை ஒதுக்கியவன், நெற்றியில் மெல்லிதாக முத்தமிட்டு, “லவ் யூ குட்டிம்மா” என்றான்.

சௌமி லேசாக அசைந்து, “உதய் இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கறேனே, ப்ளீஸ்” எனவும் திகைப்பில் ஆழ்வது உதயின் முறையாயிற்று.

“தன்னையே நினைத்தவாறு உறங்கியிருக்கிறாள், அதனால் தான் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கூடத் தன் பெயர் சொல்கிறாள்” என்ற மகிழ்ச்சியில் உடலெங்கும் புது ரத்தம் பாய்வது போலிருந்தது.

தன் அறைக்குத் திரும்பி, நான்கு மணி நேரம் உறங்கிவிட்டு குளித்து, பத்து மணிக்கு மேல் கீழே வந்தால், சௌமி எழுந்ததற்கான சுவடே இல்லை. அவன் தேடலை உணர்ந்த நிர்மலா, “சௌமி இன்னமும் தூங்குகிறாள், இருங்கள் எழுப்பி விடுகிறேன்” என “வேண்டாம் அத்தை, மெதுவாக எழுந்து வரட்டும், நேற்று ரொம்பவும் லேட்டாகத் தூங்கினாள்” என்று கனிவுடன் கூறி “போட்டோ எடுத்து வைத்தீர்களா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

நிர்மலா “பிரேக் பாஸ்ட் எடுத்து வைக்கிறேன் மாப்பிள்ளை, சாப்பிட்டு விட்டுப் பொறுமையாகப் பாக்கிறீர்களா? என்றார்.

“சரி அத்தை” என்றவன், சந்திரனும் உடன் அமர்வதைப் பார்த்து “மாமா, நீங்கள் இன்னும் சாப்பிடவில்லையா? உடல் நிலை கேட்டுப் போய் விடுமே? ஒரு வேளை எனக்காகக் காத்திருந்தீர்கள் என்றால், இனி மேல் இந்த மாதிரி பார்மாலிடஸ் எல்லாம் பார்க்க வேண்டாம். அப்புறம் நான் பாதி உறக்கத்திலேயே உங்களுக்காக எழுந்து வந்துவிடுவேன்” என்று அவரை நெகிழச் செய்துவிட்டு, “அத்தை சூப்பெராக சமைக்கிறீர்கள், எங்கள் அம்மாவின் கைப்பக்குவம் போலவே இருக்கிறது” என்று நிர்மலாவையும் மனம் நெகிழச் செய்தான்.

உணவை முடித்ததும், சௌமியின் சிறு வயதுப் புகைப்படங்களை ஆவலுடன் எடுத்து, “உட்காருங்கள் அத்தை, நின்று கொண்டே இருக்கிறீர்கள்” என்றான்.

“பரவாயில்லை மாப்பிள்ளை” என்று நிர்மலா கூறவும், “அத்தை நீங்கள் என்னை மருமகனாகப் பார்க்கக் கூடாது, மகனாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள், நீங்க சௌமியின் பிரிவில் அழுது கொண்டே இருப்பதாக மாமா சொன்னார், இந்தத் திருமணத்தால் சௌமி உங்களை விட்டுப் பிரிந்ததாக நினைக்காதீர்கள், ஒரு மகனாக நான் கிடைத்திருக்கிறேன் என்று சந்தோஷப் பட வேண்டும்” என்று கூறி

“சௌமி, நிறைய குறும்பு செய்வாளாமே? அதையெல்லாம் நீங்கள் போட்டோ எடுத்திருக்கிறீர்களாம், ஒவ்வொன்றாக சொல்லிக் கொண்டே வாருங்கள்” என்று நிர்மலா எளிதாகப் பேசுவதற்கு அடிஎடுத்துக் கொடுத்தான்.

சந்திரன், “குறும்பு செய்வாளா? வால் இல்லாதது ஒன்று தான் குறை, அவன் செய்த சேட்டைகளை சமாளிக்க முடியாமல் தான், இன்னொரு குழந்தை வேண்டாமென்று உங்கள் அத்தை சொல்லிவிட்டான்” என்று மலரும் நினைவுகளில் ஆழ்ந்தார்.

சௌமியைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு தூண்டு கோல் தேவையில்லாதது போல ஒவ்வொரு புகைப்படத்திற்கும் கதை சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்கள். சிறிது நேரத்திலே மருமகன், மாமனார், மாமியார் என்ற உறவையும் தாண்டி ஒரு பாசப்பிணைப்பு ஏற்பட்டது. “பக்கத்து வீட்டு ராஜேஷ் தம்பி கூட அறுந்த வால் என்று சௌமிக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்” என்று ராஜேஷின் பேச்சு வரவும் “தெரியும் மாமா” என்றான் உதய்.

“ஓ திருமணத்தில் பேசியிருப்பீர்களே, நிறைய உதவிகள் செய்வார்கள். இப்போது கூட ரிஷப்ஷன் கச்சேரிக்கு ஷாக்ஷிபோன் இல்லை வீணை ஏதாவது ஒன்றை ஏற்பாடு செய்ய பேசி முடிக்கப் போயிருக்கிறார், உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டார்” என்றார் சந்திரன்.

சௌமி ஒரு வழியாக 11.30 மணிக்கு எழுந்து வரவும், “என்னடா இப்படித் தூக்கம்? சரி பிரேக் பாஸ்ட் எடுத்து வைக்கவா? உனக்குப் பசிக்குமே?” என்றார் நிர்மலா.

உதயைப் பார்த்ததும், இரவு நடந்தது நினைவிற்கு வர முகம் சிவக்க “இவனால் இது ஒரு தொல்லை, இயல்பாக இருக்கவே முடியவில்லை, கனவில் வேறு வந்து ஏதேதோ செய்கிறான். இப்படியெல்லாம் செய்தால் பேச மாட்டேன் என்று உறுதியாக சொல்லிவிட வேண்டும்” என்று முடிவெடுக்க “சௌமி, இன்னமும் தூக்கம் தெளியவில்லையா? ஏய் ....” என்று நிர்மலா மீண்டும் பேச திரு திருவென்று விழித்தாள்.

அவள் நிலையைப் பார்த்த உதய் ஒரு குறும்புப் புன்னகையை அவள் மேல் செலுத்திவிட்டு, குறிப்பாக அவள் உதடுகளைப் பார்க்கவும், சௌமிக்கு “பூமிக்குள்ளே புதைந்து விட மாட்டோமா?” என்றிருந்தது.

சரியாக அந்த நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்த ராஜேஷிற்கு, சௌமி மனதிற்குள் நன்றியைத் தெரிவிக்கவும் “ஹாய் அங்கிள், ஹாய் மாப்ளே” என்று ராஜேஷ் கூற யாராவது கேட்டால்” ராஜேஷ் என் நண்பன்” என்று சொல்ல உதய் காத்திருக்க, சௌமியோ “என்ன மாப்ளே, ஒரு வேளை மாப்பிள்ளை என்பதைத் தான் இப்படி சொல்கிறாரோ?” என்று நினைத்து பேச்சைத் திசை திருப்ப “ஹாய் டாங்க்ஸ், குட் மார்னிங்” என்றாள்.

“சௌமி, பெரியவர்களை இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது என்று உனக்கு எவ்வளவு முறை சொல்லியிருக்கிறேன்?” என நிர்மலா கண்டிக்கவும், “அம்மா, நான் டாங்கி என்று சொன்னேனா? டாங்க்ஸ் என்று தானே சொன்னேன்” என்றாள்.

அதற்குள் ராஜேஷும் “ஹாய் மங்க்ஸ், குட் மார்னிங்” என்று பதில் சொல்ல “என்னப்பா நீயும் இவளோடு சரிக்கு சரியாய் இருக்கிறாய்? என்ன டாங்கியோ? மங்கியோ? என்னவோ செய்து கொள்ளுங்கள், உன் அம்மா என்னிடம் பேச வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள், எனக்கு நேரம் சரியாக இருக்கிறது” என்றார் நிர்மலா.

ராஜேஷ், உதயைப் பார்த்து ஏதோ சேதியைக் கண்ணால் கேட்டு விட்டு “ஆன்ட்டி, அம்மா சும்மா ஹெல்ப் வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள்? வேறு ஒன்றும் இல்லை, மெதுவாக ரிஷப்ஷன் முடித்துவிட்டுப் பேசுங்கள், எங்கே போகப் போகிறீர்கள்” என்றான்.

சௌமி, இவர்கள் பார்வைப் பரி மாறுதல்களை வித்தியாசமாகப் பார்க்கவும், உதய் “அத்தை, இரண்டு பேருமே விளையாட்டிற்குத் தானே பேசிக் கொள்கிறார்கள், விட்டு விடுங்கள்” என்று சொல்ல “தவறாக ஏதாவது நினைத்துக் கொள்வாரோ?” என்ற நிர்மலாவின் கவலை அகன்றது.

“அம்மா, எனக்கு சாண்ட்விச் செய்து தருகிறீர்களா? பசிக்கிறது” என்று சௌமி கேட்க, நிர்மலா முறைத்துவிட்டு “அதைத்தான் இவ்வளவு நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன், உனக்குப் பிடித்ததாக நிறைய ஐடெம்ஸ் செய்திருக்கிறேன், ராஜேஷ் நீயும் வாப்பா சாப்பிடலாம்” என்றார்.

“இந்த சாப்பாட்டு ராமனுக்கு ஒன்றும் கொடுக்காதீர்கள்” என்று சௌமி கூற ராஜேஷ் கிண்டலாகப் பார்க்க, “அவசரமாக எனக்கு வேறு எதுவும் வேண்டாம், சாண்ட்விச் மட்டும் போதும், நீங்கள் செய்வதை சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாகிறது, மதியம் வேண்டுமானால் வேறு சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொன்னாள்.

சந்திரனும், நிர்மலாவும் அந்த இடத்தை விட்டு நகர, சௌமியின் கடைசி வார்த்தையைப் பிடித்துக் கொண்ட ராஜேஷ், “சாப்பாட்டு ராமி, என்ன கண்ணெல்லாம் இப்படி இருக்கிறது? சரியாகத் தூங்கவில்லையோ?” என்று வம்பிற்கிழுக்க, உதய் ஆச்சர்யத்துடன் “இவன் எதற்கு இப்படிக் கேட்கிறான்” என்று பார்த்தான்.

“இதென்ன கதை” என்று நியூஸ் பேப்பரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு “அண்ணா, உங்கள் கண் கூட சிவந்திருக்கிறது, நீங்களும் தூங்கவில்லையா?” என்றாள்.

பேப்பரில் தான் உலகமே இருப்பதாக அவள் காட்டும் பாவனைகள் உதய்க்குப் புரிய, ராஜேஷ் அசராமல் “ஆமாம் மங்க்ஸ், நைட் ஒரு படம் பார்த்தேனா, அதுதான் லேட் நைட் உறக்கம்” என்றான்.

சௌமி கண்டு கொள்ளாமல் இருக்கவும், ராஜேஷ் “மங்க்ஸ், நான் சொன்னது சரியாகி விட்டது பார்த்தாயா? திருமணத்திற்குப் பின் எப்படி மாறி விட்டாய், உனக்கு ஒரு மூக்கணாங்கயிறு மாட்டவும் எப்படி அமைதியாகி விட்டாய், இதுதான் முதலிலேயே அளவாகப் பேச வேண்டும் என்பது,

பெரியவங்க சொன்னா பெருமாள் சொன்னா மாதிரி, இனிமேலாவது அமைதியான பெண்ணாய்ப் பிழைத்துக் கொள்” என்று மீண்டும் வம்பிற்கு இழுத்தான்.

“இது என்ன கதை? நான் மாறி விட்டேனா? எப்போதும் இருப்பது போலத் தான் இருக்கிறேன், என்னோட இயல்பை யாரும் மாற்ற முடியாது, சின்னவங்க சொன்னா சிவன் சொன்ன மாதிரி” என்று தன் மாறுதல்களை வெளியில் காட்டக் கூடாது என்ற முடிவில் பதில் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

உதய்க்கு, “ராஜேஷ் எதற்கு இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்” என்பது புரியாத போதும், சௌமியின் பேச்சை அவனது செயல்கள் மீட்டுத் தருவது புரிந்தது. ராஜேஷுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தவள், இயல்பாக உதயுடனும் பேச, இரவிற்குப் பின் இருந்த தயக்கம் அறவே நீங்கியது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ராஜேஷ் “கிளம்புகிறேன்” என்று சௌமியிடம் கூறிவிட்டு, உதயின் அருகில் வந்து “நேற்று இரவு படம் முடிந்து, போர்டிகோ லைட் ஆப் செய்ய, ஒரு மணிக்கு வெளியே வந்தால்... ஒரு இங்கிலீஷ் படம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது..., உங்கள் இருவருக்குமிடையில் எல்லாம் சரியாகிவிட்டது என்று சொல்வாய்.... என்று பார்த்தால்... ஒன்றுமே சொல்லவில்லை, என்ன ஆர் ஹெச், உலகத்தில் நீங்கள் மட்டும் இருப்பதாக நினைப்போ?” என்று கேட்க உதய்க்கு இரவு நடந்ததை இவன் பார்த்து விட்டான் என்பது புரிந்தது.

“இப்படி சுற்றுப் புறம் மறந்து விட்டோமே, இவனுக்கு என்ன சொல்வது?” என்று உதய் தடுமாற, சௌமி சுவாரஸ்யத்துடன் இவர்களை கவனிக்கலானாள். “ஏன் உதய் முகம் இப்படி மாறிவிட்டது? அண்ணா என்ன சொன்னார்? இவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள்?” என்று காதுகளைத் தீட்டிக் கொள்ள, உதய் “ஓகே ராஜேஷ், இன்று மாலை நாங்கள் கிளம்பி விடுவோம், முடிந்தால் அப்புறம் பார்க்கலாம்” என்றான்.

சௌமிக்கு மேலும் சுவாரஸ்யம் சேர, ராஜேஷ் கிண்டலாக உதயைப் பார்க்க, நண்பனின் கண்களில் எதையோ புரிந்து கொண்டு “ஓகே மங்க்ஸ், பாய், அப்புறம் பார்க்கலாம்” என்று உதயைக் கையோடு இழுத்துச் சென்றான்.

சௌமியின் காது கேளாத தூரம் சென்றதும், “என்னடா என்னிடமே மறைக்கிறாயா? எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டாயா? என்று ஆவலுடன் வினவினான்.

“இல்லை” என்பது போல உதய் தலையை ஆட்டவும், “முதலில் சீக்கிரம் சொல்லும் வழியைப் பார், இங்கே என் அம்மாவும் எனக்கு மாப்பிள்ளையைத் தெரியும், ராஜேஷ் உடன் படித்தவன்” என்று ஒரு தம்பட்டத்தை அடிக்கக் காத்திருக்கிறார்கள், உங்கள் ரிஷப்ஷன் வரை உனக்கு டைம், அதற்குள் சொல்லிவிடு, நான் என் அம்மாவை எப்படியாவது பிடித்து வைத்துக் கொள்கிறேன். இவ்வளவு நாள் காத்திருந்த நீ சொன்னால் தான் இந்த விஷயம் நன்றாக இருக்கும்” என்றான்.

உதய் “இன்று எப்படியாவது சொல்லிவிடுகிறேன்” எனவும் “உன்னுடைய கிரேவிடேஷனல் போர்ஸ் சௌமியை இழுக்கிறதே, இப்போது கூட உன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், அப்புறம் என்ன தயக்கம்” என்றான்.

“எங்கே எஸ்கேப் வெலாசிடி தான் அதிகமாக இருக்கிறது” என்றவன் நண்பனின் கிண்டல் பார்வையை உணர்ந்து, சங்கடத்துடன் “நேற்று நடந்ததை வைத்து மட்டும் முடிவு செய்யாதே, சீக்கிரம் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்றான்.

ராஜேஷ் விடைபெற்றுக் கிளம்பவும் “ராஜேஷ் அண்ணா என்ன சொன்னார்?” என்று சௌமி உதயைக் குறுகுறுவென்று பார்த்தவாறு கேட்டாள்.

உதய், “ம்ம்.. அமைதிக்குப் பெயர் தான் சாந்தி, மங்கிக்குப் பெயர்தான் சௌமி, என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறான்” என்று சிரிக்காமல் சொல்ல சௌமிக்கு சுறு சுறுவென்று கோபம் ஏறியது. “இரு டாங்க்ஸ், உன்னை கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று பொறுமியவளுக்கு, உதய் ‘என்றான்’ என்று ஒருமையில் ராஜேஷை சொன்னது கூடத் தோன்றவில்லை.

உதயை நிமிர்ந்து பார்க்க, அவன் கண்களில் வித்தியாசத்தை உணர்ந்து, “உதய், பொய் சொல்கிறீர்கள்” என்று ஒரு விரலைக் காட்டி மிரட்டவும், உதய்க்கு தன் கண்களின் பாவனையை அறிந்து கொண்டாளே என்று மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

சமாளிக்க நினைத்தும், விடாமல் செளமி கேட்க, சாண்ட்விச் எடுத்துவந்த அத்தையை நன்றியோடு பார்த்தான். செளமி, “அம்மா, நான் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன், எனக்கு போதும்” என்று கூறி அன்னை சென்றதும் “உதய் ஒழுங்காகச் சொல்லுங்க” என்று வற்புறுத்தினாள்.

“செளமி, உனக்குப் பிடிக்காது” என்று உதய் பூடகமாகக் கூறியும், “பிடிக்குமோ, பிடிக்காதோ, அதை நான் தான் முடிவு செய்ய வேண்டும், முதலில் நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்று பிடிவாதமாக நின்றாள்.

“மேடம், பசங்க ஆயிரம் பேசிக் கொள்வோம், அதெல்லாம் உங்களுக்கு ரசிக்காது” என்று நழுவவும் செளமிக்கு ஆவல் அதிகரித்தது. “எனக்குத் தெரியாமல் அப்படி என்ன பேசினீர்கள்?” என்று தலையை சரித்து வினவவும், உதய் “சரி சொல்லித் தான் பார்ப்போமே, இன்று ஏதாவது கிடைத்தாலும் கிடைக்கும்” என்று முடிவெடுத்து “நைட் ஒரு மணிக்கு நம் வீட்டு மாடியில் ராஜேஷ் இங்கலிஷ் மூவி பார்த்தானாம், அதை சொல்லிவிட்டுப் போகிறான்” என்று ஒரு மணியையும், நம் வீட்டு மாடியையும் அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

எப்போதும் இந்த மாதிரி விஷயங்கள் புரியாமல் விழிக்கும் செளமி, அவன் கொடுத்த அழுத்தத்திலும், தன் உதடுகளைப் பார்க்கும் பார்வையிலும் விஷயம் புரிய, “பார்த்து விட்டானா?... கடவுளே.... அதை வேறு இவனிடம் சொல்லிப் போகிறான், நான்கு நாள் பழக்கத்திலேயே பசங்க இப்படியெல்லாம் பேசிக் கொள்வார்களா?” என்று முகம் சிவக்க வாயில் வைத்த சாண்ட்விச்சை அப்படியே வைத்து அமர்ந்தாள்.

அவன் பாவனையில் உதய் ரசனையாக அவளைப் பார்த்து மேலும் முகம் சிவக்கச் செய்து விட்டு, சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு உடல் முழுவதும் சிவக்கச் செய்தான்.

“அத்தை, சாண்ட்விச் செம டேஸ்ட், ஸ்வீட்டாக இருக்கிறது” என்று கூறியதும், நிர்மலா “சாண்ட்விச் ஸ்வீட்டா? என்ன சொல்கிறார்?... ” என்று புரியாமல், செளமி “இன்னொரு சாண்ட்விச் எடுத்து மாப்பிள்ளைக்குக் கொடு, அவருக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்கிறாரே, உனக்கு நான் வேறு கொண்டு வருகிறேன்” என்றார்.

“இன்னொன்றா?” என்று செளமி அலறவும், “இன்னும் எவ்வளவு தந்தாலும் நான் சாப்பிடுவேன், தருகிறாயா டார்லிங்?” என்று உதய் கேட்க, பதில் சொல்லமுடியாமல் விழிக்க ஆரம்பித்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 16

“எதற்கு செளமி இப்படிச் சத்தம் போடுகிறாய்? இப்படி சத்தமாகப் பேசிப் பழகாதே, என்று எவ்வளவு முறை சொல்லியிருக்கிறேன். இவ்வளவு நாள் நான் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை, இப்போதும் இப்படிச் செய்தால் மாப்பிள்ளை வீட்டிலும் இதே பழக்கம் வரும்” என்று தணிவாக அதட்டினார்.

ஒன்றும் தெரியாதவன் மாதிரி நியூஸ் பேப்பரிலேயே கண்ணாக இருந்த உதயைப் பார்க்கும் போது, செளமிக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “இவன் பாட்டிற்கு ஏதேதோ செய்து தர்மசங்கடத்தில் மாட்டி விடுகிறான், முதலிலேயே ராஜேஷ் அண்ணா கிண்டல் செய்து விட்டுப் போகிறார், இப்போது அம்மாவையும் சமாளிக்க வேண்டுமே, அம்மாவிடம் என்ன சொல்வது? தன் அமைதியைப் பார்த்து ஏதாவது சொல்லி சமாளிப்பான்” என்று செளமி எதிர்பார்க்க அவன் நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே அமர்ந்திருக்கவும், “உதய் வைத்திருக்கும் பேப்பரைப் பிடுங்கி எறியலாமா?” என்று கோபம் வந்தது.

செளமியின் முகம் லேசாக வாடி, ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்த நிர்மலா, “குட்டிம்மா, என்னடா எதற்கு அழைத்தாய்? நீ இன்னமும் சாப்பிடவில்லையா? நான் பூஸ்ட் வேறு எடுத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றார்.

“நேற்று மாதிரி உறவினர்கள் இருந்திருந்தால் எப்படி சமாளித்திருப்பது? நல்ல வேளை வீட்டில் யாரும் இல்லை” என்று தன் கவலையில் மூழ்கியிருந்தவளுக்கு நிர்மலா கூறியது கேட்கவில்லை.

“உதய், உறவினர் கூட்டம் இருந்தால் இப்படியெல்லாம் செய்வதில்லையே, பெரும்பாலும் ஒதுங்கித் தானே இருக்கிறான்” என்று செளமியின் மனமே விவாதத்தைத் தொடங்க, “இவனைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை, நேற்று தானே முதன் முதலாக நேரில் இவ்வளவு நேரம் பேசியிருக்கிறான், அவன் கனிவாகப் பேசும் போது எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது, ஆனால் திடீர் திடீரென்று வேறு மாதிரி நடந்து கொள்ளும் போது கஷ்டமாகி விடுகிறது” என்று கவலைப் படத் தொடங்கினாள்.

“சௌமியின் சமாளிக்கும் திறன் திரும்ப வந்துவிட்டதா?” என்பதை அறியவே உதய் காத்திருந்தது. அவரின் பேச்சுற்ற நிலையைப் பார்த்து “அத்தை மிளகாயைக் கடித்திருப்பாளாக இருக்கும், அதனால் தான் அலறியிருக்கிறாள், ஏன் சௌமி சாண்ட்விச் காரமாக இருந்ததா?” என்றான்.

“அப்பாடா, ஒரு வழியாக ஏதோ சொல்லி சமாளிக்கிறான்” என்று சௌமி அவசரமாக “ஆமாம், ஆமாம்” என்று தலையை ஆட்டவும், நிர்மலாவிடம் “சாண்ட்விச் காரமா? அதில் மிளகாயா? முதலில் ஸ்வீட் என்றாரே? என்று யோசித்து “எதையோ விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று புரிந்து கொண்டார்.

சௌமியின் மனதிற்கு உதய் சொல்லியது புரிய, “இப்படி மாட்டி விட்டாயே?” என்று அவனை முறைத்துவிட்டு “அம்மா அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, உங்கள் மடியில் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது, அதனால் தான் கூப்பிட்டேன், இவர் பொய் சொல்கிறார்” என்றான்.

“மாப்பிள்ளை இருக்கும் போது இவளோடு இதே தொல்லை, ஆனால் அவர் தவறாக ஒன்றும் நினைப்பதில்லையே? இவளுக்கு ஒத்து ஊதுகிறார்” என்று மகளின் ஆசைக்கு அவளருகில் அமர, “சௌமி, நான் மட்டுமா பொய் சொல்கிறேன்?” என்ற உதயின் பார்வையை சமாளிக்க, அன்னையின் மடியில் முகத்தைச் சாய்த்துப் படுத்து, இடையைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரம் தலையை வருடி விட்டவர், “சௌமி, எழுந்திருடா நான் மதிய சமையலை முடிக்க வேண்டும், இன்னமும் நீ காலை உணவே சாப்பிடவில்லையே, சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விட்டுக் குளிடா, நேரமாகிறது, மாலையில் சித்தி, பெரியப்பா வீட்டிலிருந்து உன்னை வழியனுப்ப எல்லோரும் வருகிறார்கள்” என்றார்.

“தனியாக இருந்தால் தானே, உதய் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறான்” என நினைத்து “அம்மா இங்கேயே இருங்கள்” என்று அடம் பிடிக்க, உதயை தர்ம சங்கடத்துடன் பார்த்து, “மாப்பிள்ளை இன்னும் சின்னப் பெண்ணாகவே இருக்கிறாள், எவ்வளவு கண்டித்தாலும் மாறுவதில்லை” என்றார்.

உதய் “இருக்கட்டும் அத்தை, தனியாகவே வளர்ந்திருக்கிறாள் அல்லவா? அதுவும் விளையாடுவதெல்லாம் குட்டிஸ்களுடன், போகப் போக சரியாகிவிடுவாள்” என்றான்.

நிர்மலா, “சில நேரங்களில் அதிகம் பேசுவாள்... பெரியவர்களிடம் பார்த்து நடந்து கொள்வாள், உங்களிடம் ஏதாவது பேசினால்...” என்று தடுமாறியவாறு கூற உதய் “நீங்கள் கவலைப்படும் படியெல்லாம் பேச மாட்டாள், திருமணத்திற்குப் பின் இரண்டு நாட்கள் நீங்கள் இல்லாமல், அதுவும் புதிய சூழ்நிலையில் பிரமாதமாக சமாளித்தாள். ஒரு சிலர் குறையாக ஏதேதோ சொல்லும் போது கூட புன்முறுவல் மாறாமல் அளவாக பதில் சொல்லிவிட்டு அமைதியாக இருந்தாள், நீங்கள் கவலைப் படாதீர்கள்” என்று ஆறுதல் கூறினான்.

சௌமிக்கு “உதய், அத்தை என்று அழைத்து எவ்வளவு இயல்பாகப் பேசுகிறான்? புதியவர்களுடன் அதிகம் பேசாத அம்மாவும் பல காலம் பழகியவர்கள் போலப் பேசுகிறார்களே? ஆனால் உதய் வீட்டில் அவர்கள் அம்மா, பெரியம்மா என்று எல்லோரும் நன்றாகப் பேசியும் தன்னால் இந்த அளவு பேச முடியவில்லையே? அவர்கள் கேட்பதற்கு பதில் சொன்னாலும் தனக்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லையே? இவனுக்கு எப்படி எளிதாக இருக்கிறது?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் எழுந்து உதயைப் பார்த்தாள்.

நிர்மலா, “அப்பாடா ஒரு வழியாக விட்டாயா? உனக்கு பூஸ்ட் வைத்திருக்கிறேன், எடுத்துக் குடித்துவிடு, நான் சமையலறைக்குப் போகிறேன், நீங்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருங்கள்” என்று அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்.

சௌமியின் ஆச்சர்யமான பார்வையை உணர்ந்த உதய், “என்ன சௌமி, இவ்வளவு ஆச்சர்யமாகப் பார்க்கிறாய்?” என்றான்.

சௌமி தயங்காமல் தான் நினைத்ததைக் கூறவும், அவளின் முன்னேற்றத்தில் மகிழ்ந்த உதய், “சௌமி, நான் சொன்னதையெல்லாம் மறந்து விட்டாயா? இல்லை சொல்வதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்வதில்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டு

“சௌமி, அத்தை எனக்கு இன்னொரு அம்மா தான் என்று சொல்லியிருக்கிறேனே, அம்மாவிடம் பேசுவதற்குத் தயங்குவார்களா? நான் பெண் பார்க்க வந்த அன்று அமைதியாக இருந்த மாதிரி,

இப்போதும் இருந்தால் அவர்களும் தயக்கத்தோடு தானே இருப்பார்கள், சீக்கிரம் பேசிப் பழகினால் கோவைக்கு வந்து விடுங்கள், என்று உரிமையோடு சொல்ல முடியும்” என்றான்.

“பரவாயில்லை, சொல்வதைச் செய்யும் ரகம் போலிருக்கிறான், கொஞ்சம் இவனைப் பற்றிப் புரிகிறது” என்று ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியும், “அவர்கள் வீட்டில் தான் இப்படி நடந்து கொள்ளவில்லையே? சென்னை வந்து இன்னும் ஒரு போன் கூட செய்யவில்லை, அத்தைதான் எப்போதும் பேசுகிறார்கள்” என்று ஒரு புறம் வருத்தமும் தோன்ற, தன் வருத்தத்தை அப்படியே உதயிடம் சொன்னான்.

சௌமியின் கைகளை அழுந்தப் பற்றியவன், “தேங்க்ஸ் சௌமி, நீ இந்த அளவு நினைப்பதே எனக்குப் போதும்” என்று நெகிழ்வுடன் கூறிவிட்டு “வருத்தப்படுவதற்கு இதில் எதுவும் இல்லை குட்டிம்மா, இன்று உறவினர்கள் யாரும் இல்லாததால் அத்தை, மாமாவிடம் என்னால் பேச முடிந்தது. நம் வீட்டில் உனக்கு அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பம் வாய்க்க வில்லையே, உறவினர்கள் அதிகம் என்பதோடு அனைவரும் அருகருகே இருப்பதால் யாராவது வந்து கொண்டே இருப்பார்கள், இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நாமும் பெரியப்பா வீட்டினர் மட்டும்தான், உனக்கு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போது நீயாகவே அவர்களிடம் பேசு, சவிதா அண்ணியும் நன்றாகப் பழகுவார்கள்” என்றான்.

சௌமி “இனி நானே பேசுகிறேன், அத்தையும் பெரிய அத்தையும் சொந்த சகோதரிகள் மாதிரி தானே பழகுகிறார்கள், நீங்களும் அண்ணா தம்பி என்று பாசமாகத் தானே இருக்கிறீர்கள், அப்புறம் ஏன் கூட்டுக் குடும்பமாக இல்லாமல் பிரிந்து விட்டீர்கள்?” என்றான்.

உதய், “கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்து பிரிந்து விட்டோம், என்று நான் சொல்லி பத்து நாட்களாவது இருக்கும், இப்போதாவது உனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறதே?” என்று கிண்டல் குரலில் கூற, சௌமி அசடு வழிந்தவாறு “இல்லை, எனக்கு நீங்கள் சொல்லும் போதே கேட்கத் தோன்றியது, ஆனால் கேட்கத் தயக்கமாக இருந்தது” என்றான்.

கண்களில் கூர்மையுடன், “இப்போது தயக்கம் போய்விட்டதா?” என்று உதய் கேட்க, சௌமியின் “ம்ம் கொஞ்சம் போய் விட்டது” என்ற பதிலில் “இப்போதும் கொஞ்சம் தானா, ஓகே சௌமி, டேக் யுவர் ஒன் டைம், எனக்கு ஒன்று மட்டும் புரிகிறது, கட்டாயப்படுத்தி எந்த மாற்றத்தையும் உன்னிடம் கொண்டு வர முடியாது, நீயாகவே புரிந்து கொண்டால் தான் உண்டு” என்று யோசனையோடு தனக்கும் சேர்த்து அறிவித்துக் கொண்டான்.

“நம் குடும்பம் பற்றிக் கேட்டாயல்லவா? அம்மா, பெரியம்மா யாருக்குமே பிரிவதில் சம்மதிமில்லை, ஆனால் எங்கள் பெரியப்பாதான் விடாப் பிடியாகத் தனியாகவே இருப்போம், என்று பிரித்து விட்டார்” என்று கூறியவன், சௌமியின் புரியாத பாணையைப் பார்த்து

“உனக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்து சொன்னால் தான் புரியும், எங்கள் பெரிய அத்தை கணவர்தான் பிரச்னையை ஆரம்பித்து வைத்தது” என்றான்.

“இங்கே சென்னையில் இருக்கிறார்களே, அவர்களா?” என்று கேட்டுவிட்டு “கூலிங் க்ளாஸ் பார்ட்டி” என்று முணுமுணுத்தான்.

“அவர்களே தான்” என்றவன் “அவர்கள் பெண் ஐஸ்வர்யாவை ரவிக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கக் கேட்டார்கள்” என

“கடவுளே, அந்த சந்திரமுகியா?” என்ற சௌமியின் பதிலில் “அதற்குள் பெயர் வைத்தாயிற்றா? சந்திரமுகியா?” என்று சிரித்துவிட்டு “அவளிடம் சொல்லிப்பார், சாமி ஆடி விடுவான்” என்றான்.

“சாமி ஆடுவதென்ன? நான் ‘லக லக’ சொல்லியே ஆட வைத்து விட்டேன்” என்று சௌமி கூறிவிட்டு “என்ன இருந்தாலும் அத்தை பெண்” என்று உதட்டைக் கடித்துப் பேச்சை நிறுத்தினான்.

உதடுகளை மென்மையாக விடுவித்தவன், “ஏன் இவற்றை இப்படிப் படுத்துகிறாய்?” என்று வருடிக் கொடுத்தவாறே “இவற்றிற்கு வேறு வேலை இருக்கிறது” என்று அவள் முகம் சிவக்கச் செய்துவிட்டு, “பெண் பார்க்க வந்த அன்று, இதனால் தான் ஐஸ்ஐப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாயா? நாங்களே அவளை நீலாம்பரி என்று தான் சொல்லுவோம்” என்றான்.

உதடுகளிலிருந்து விரலை எடுக்கவும், ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சை வெளியிட்டு விட்டு பேச்சை மாற்ற, “நானும் நீலாம்பரி என்றும் நினைத்தேன்” என்று செளமி கூற “நான் சொல்லாமலேயே அவளைப் பற்றிப் புரிகிறதில்லையா? அவள் தங்கை அப்படியில்லை, நல்ல பெண்” என்றான்.

“அனிதா தானே? நன்றாகப் பழகுகிறாள், மெடிக்கல் காலேஜ் கவுன்சிலிங்கிற்கு காத்திருக்கிறாள் போல, சிஎம்சியில் கிடைத்தால் அங்கேயே வந்துவிடுவேன் என்றான்”.

“ஆமாம், அவளுக்கு அதுதான் ஆசை, ஐஸ்சைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேனே, சின்ன வயதில் ஊருக்கு வரும் போதெல்லாம் அவளால் ஒரே தகராறாக இருக்கும், அவள் அப்பாவின் குணம் அப்படியே வந்துவிட்டது. ரவிக்குத் திருமணம் செய்து கொள்கிறீர்களா? என்று அத்தை கேட்க, எங்கள் பாட்டி, முதலிலேயே சென்னைக்குத் தனியாக அத்தையை மட்டும் அனுப்பி விட்டோம், சொந்தம் விட்டுவிடக் கூடாது, ஐஸ்வர்யா திருமணத்திற்குப் பிறகு மாறி விடுவாள், என்று பச்சைக் கொடி காட்டினார்

அம்மாவும், பெரியம்மாவும் “அவனுக்கு இன்னும் திருமண வயது வரவில்லை, 23 வயதில் திருமணமா?” என்று ஆயிரம் காரணங்கள் சொல்லி தள்ளிப் போட்டார்கள்.

அவர்களுக்கு சம்மதமில்லாததை தாத்தாவும் புரிந்து கொண்டு இப்போது என்ன அவசரம் என்று அந்தப் பேச்சை நிறுத்திவிட்டார். அவருக்கு உடல் நிலை சரியில்லாமல் போனதும், சவிதா அண்ணியை நம் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து விட்டார். பிரச்சனை முடிந்தது என்றால், எங்கள் மாமா அத்தையை வற்புறுத்தி சொத்தைப் பிரித்து வாங்கிக் கொண்டார். முதலிலிருந்தே அத்தைக்குத் திருமணத்தின் போது, குழந்தைகள் பிறந்த போது என்று நிறைய செய்திருக்கிறோம். தாத்தா, பாட்டி இறந்த பிறகு, கடையிலும் எங்களுக்குப் பங்கு வேண்டும், தரவில்லையென்றால் கோர்ட்டுக்குப் போவோம் என்று மிரட்டவும், அப்பாவிற்கும் பெரியப்பாவிற்கும் மனம் விட்டுப் போயிற்று.”

“அப்போது தான் ரவிக்கு ஒரு டையிங் கம்பனி ஆரம்பித்திருந்தோம், அதற்கே சில கோடிகள் செலவாயிருந்தது, அதுதவிர தோப்பும் வாங்கியிருந்தோம். பெண்கள் சொத்துரிமை சட்டப் படி கேஸ் போட்டாலும் செல்லாது என்று சொல்லிப் பார்த்தும், அவர் அதுவரை கடையை இழுத்து மூடி விடச் செய்கிறேன் என்று லாயரிடம் சொன்னதாகக் கேள்வி. அப்பாவிற்கோ நம்மை வாழ வைத்த கடைய கொஞ்ச நாள் என்றாலும் மூடுவதா என்ற யோசனையும், தேவையில்லாமல் நமக்கும் அவமானம்தான் என்று, அவர்கள் பங்கிற்குப் பணத்தைக் கொடுத்து, இனி கடைக்கும் அவர்களுக்கும் சம்மந்தம் இல்லை, என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டோம்” என்றான்.

“அப்புறம் எப்படி எதுவும் நடக்காதது போல, உங்கள் அத்தை வீட்டாருடன் பேசிக் கொள்கிறீர்கள்?” என்று செளமி யோசனையாகக் கேட்க, உதய் “அது அத்தை தப்பே செய்தாலும் நம் வீட்டுப் பெண், அவர்களை விட்டு விடக் கூடாது என்று பொறுத்துப் போகிறார்கள். ஆனாலும் வந்தீர்களா? போனீர்களா? என்ற ஒதுங்கல் இருக்கும், அளவோடு நிறுத்திக் கொள்வோம்” என்றான்.

செளமி, “பாவம் உதய், மிகவும் கஷ்டம் கொடுத்துவிட்டார்” என “ஆமாம் செளமி, அப்போது மனக் கஷ்டம் தான் அதிகம், பணம் போனால் மறுபடி சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம், ஆனால் அத்தை அவர் சொல்வதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு அதன்படி நடந்தது அப்பாவிற்கும் பெரியப்பாவிற்கும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பெரியப்பா ஹார்ட் அட்டாக்கில் படுத்துக் கொள்ள, அவர் தான் பிரிந்து விடுவது என்று முடிவெடுத்தார்.

“நம் வீட்டில் வளர்ந்த பெண்ணே, நமக்கு எதிராக இருக்கும் போது, அம்மாவிற்கும் பெரியம்மாவிற்கும் ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால், மேலும் தாங்க முடியாது” என்று கூறிவிட்டார்.

நாங்கள் வாதாடிப் பார்த்தும், “இப்போது ஒற்றுமையாக இருக்கிறோம், நான்கு பேரும் பையன்களாக இருக்கிறார்கள், சவிதா பிரச்சனை இல்லை, ஆனால் இன்னும் மூன்று பேருக்குத் திருமணம் செய்து, மனைவிகள் வரும் போது இப்படியே இருப்போம் என்று சொல்ல முடியாது” என்று சொல்லி வாயை அடைத்து விட்டார்.

மனமில்லாமல் தான் பிரிந்தது சொத்தை மட்டும் பிரிக்கலாம், என்று சொல்லியும் கேட்காமல், வீட்டையும் ஒரே மாதிரி இரண்டாகக் கட்டி விட்டார்கள். நாங்கள் சேர்ந்திருந்த வீடு இப்போது இரண்டு வீட்டிற்கும் பின்னால் இருக்கிறது, அதை ஆபிஸ் ரூம், ஸ்டோர் ரூம் என்று மாற்றி வைத்திருக்கிறோம்” என்றான்.

சௌமி “நான் கூடப் பார்த்தேன், அந்தக் காலத்து வீடு, பயன்படுத்துவதில்லையோ என்று நினைத்தேன்” என்று சொல்ல உதய், “நாங்கள் அரட்டை அடிப்பதே அங்கு தான் சௌமி. சித்தி, பெரியம்மா வகையில் நிறைய இளவட்டங்கள் இருக்கிறோம், நீ திருமணத்தின் போது பார்த்திருப்பாயே? நாங்கள் எல்லோரும் அங்குதான் சேர்வது, அதுமட்டுமில்லாமல் ஒவ்வொரு பெளர்ணமியின் போதும் அந்த வீட்டு மாடியில் தான் இருப்போம், பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டு அரட்டையை முடிக்க எப்படிவும் நள்ளிரவு ஆகும்” என்றான்.

“நீங்கள் ஒற்றுமையாக இருக்கிறீர்களே, அப்புறம் என்ன கவலை?” என்று சௌமி கூற “இப்போதும் எங்களுக்குள் எந்த வேறுபாடும் இல்லை, ரவி பிசினசை நானும் என்னுடையதை ரவியும் பார்த்துக் கொள்வோம். கிருஷ், ராம் பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை, அவர்கள் எப்போதும் ராம் லக்ஷ்மணர் போலத்தான் ஒன்றாகவே இருப்பார்கள்” என்றான்.

“உங்கள் தம்பிகள் இரண்டு பேரும் என்னிடம் பேசவில்லை” என்று சௌமி கூறவும் “பேசினார்கள், நீ கவனிக்கவில்லை, கிருஷ் இயல்பிலேயே அமைதி. பழகிய பின் நன்றாகப் பேசுவான், ராம் கிருஷ்நிற்கும் சேர்த்துப் பேசுவான்” என்றான்.

பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சியோடு இருந்த நிர்மலா, “மதியம் சாப்பாட்டிற்கு நேரம் ஆகிறது சௌமி, நீ குளித்துவிட்டு வந்தால் சாப்பிடலாம், மாப்பிள்ளைக்கும் பசிக்கும்” என்றார்.

“அதற்குள் நேரமாகிவிட்டதா? இவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் எல்லாமே மறந்து விட்டதே, பசி தாங்காத நானா காலையிலிருந்து சரியாகச் சாப்பிடாமல் இருப்பது?” என்ற யோசனையுடன் “சரிம்மா இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

உதய், “அத்தை எனக்கு இன்னும் பசிக்கவில்லை, இப்போதுதானே சாண்ட்விச் சாப்பிட்டேன்” என்று அழுத்தமான குரலில் கூறிவிட்டு “ஆனால் சௌமி சரியாக சாப்பிடவில்லை, அவளுக்கு முதலில் சாப்பிடக் கொடுங்கள்” என்று கூறினான்.

சௌமிக்கோ “திரும்பவும் சாண்ட்விச் பற்றிப் பேசுகிறானே, இவனுக்கு வேறு வேலை இல்லை” என்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் அவள் அறைக்குச் சென்றாள்.

*****

அத்தியாயம் 17

சிறிது நேரத்திலேயே கீழிறங்கி வந்த சௌமியைப் பார்த்து உதய், “சௌமி, எல்லாவற்றிலும் செம் ஸ்பீட், ஆனால் இப்போது எந்த விஷயத்தில் வேகம் தேவையோ அதில் மட்டும் டெட் ஸ்லோ” என்று அவளுக்கு மட்டும் கேட்குமாறு கூறினான்.

அவன் பேசுவது கேட்காமல், பசி காதை அடைக்கும் உணர்வுடன், “அம்மா, பசிக்கிறது, சாப்பிடலாமா?” என்றான்.

உதயுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த சந்திரன், “சௌமி, இங்கே வா” என அழைத்து “என்ன பழக்கம் இது, மாப்பிள்ளை உன்னிடம் ஏதோ கேட்கிறார், நீ கவனிக்காமல் இருக்கிறாய்” என்று மெல்லிய குரலில் கண்டிக்க “இந்த விருமாண்டி என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்?” என்று சௌமி யோசிக்க, உதய் அவர் பேசுவதை யூகித்து, “மாமா நாமும் சாப்பிடலாம், ரெடி ஆகிவிட்டதா என்று பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றான்.

சந்திரனின் பார்வை நிர்மலாவின் மேல் பாய்வதை உணர்ந்து, “மாமா, அத்தை அப்போதே சாப்பிடச் சொன்னார்கள், நான் தான் சௌமியும், நீங்களும் வந்த பிறகு சாப்பிடலாம் என்று கூறினேன்” என்றான்.

“வாருங்கள் மாப்பிள்ளை, எல்லாம் எடுத்து வைத்து விட்டேன்” என்று நிர்மலா அழைக்க, மூவரும் உணவுண்ண அமர்ந்தனர். நிர்மலாவையும் அமரச்சொல்லி உதய் கூற, “நீங்கள் சாப்பிடுங்கள், நான் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்” என்று உறுதியான குரலில் மறுத்தார். சௌமி சாப்பாட்டிலேயே குறியாக இருக்க, சந்திரனும் உதயும் பேசியவாறே உணவுண்ணத் தொடங்கினர்.

சந்திரன், “அந்தக் காலத்தில் சாப்பாட்டிற்கே கஷ்டப்பட்ட குடும்பம் எங்களுடையதாம், எங்கள் அப்பா சொல்லியிருக்கிறார், வருடத்திற்கு ஒருமுறை எப்போதாவது அரிசி சாப்பாடு கிடைக்குமாம். சாமை,

வரகு இப்படி ஏதாவது சாப்பிடுவார்களாம், இட்லி போன்றவை செய்வது விஷேச காலங்களில் நடக்குமாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க,

உணவு உள்ளே சென்றதும் செளமிக்கு “இப்போது அம்மா வகை வகையாக சமைத்திருக்கும் போது, எதற்கு இந்தப் பழைய பல்லவியைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்? இவரைத் திருத்தவே முடியாது, பாவம் உதய், மாட்டிக்கொண்டான் எப்படிப் பேச்சை மாற்றுவது, நழுவுவது என்றெல்லாம் அவனுக்குப் புரியவில்லை” என்று பரிதாபப் பார்வையை அவன் மேல் வீசினாள்.

உதய் இவள் பக்கமே திரும்பாமல், “மாமா அந்தக் காலத்தில் சத்தாக சாப்பிட்டார்கள், நாம் தான் பாலிஷ்டு ரைஸ் என்ற பெயரில் இருக்கும் விட்டமினையும் விட்டுவிட்டு சாப்பிடுகிறோம்” என்றான்.

சௌமி “அட ஆண்டவா, நல்ல ஜோடிப் பொருத்தம் ,பேசுங்கள் பேசுங்கள்” என்று நினைத்தவாறு “அம்மா இன்னும் கொஞ்சம் சாம்பார் ஊற்றுங்கள்” என்று கூறினாள்.

சந்திரன், “அதுவும் சரிதான் மாப்பிள்ளை, அந்தக் காலத்தவர்கள் போல நாம் ஆரோக்கியமாக இருப்பதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு நினைவலைகளைத் தொடர்ந்தார்.

“எங்கள் அப்பாவிற்கு முதன் முதலில் போஸ்ட் மென் வேலை கிடைத்தது, போஸ்டிங் உங்கள் ஊரில் தான் போட்டார்கள், அம்மாவைத் திருமணம் முடித்த கையோடு உங்கள் ஊருக்கு வந்தவர்களுக்கு, உங்கள் தாத்தா பாட்டி தான் எல்லா உதவிகளும் செய்தார்களாம், ஆரம்பத்தில் குறைந்த சம்பளத்தில், முக்கால்வாசியை இங்கே சென்னையிலிருக்கும் எங்கள் சித்தப்பா படிப்பிற்கு, அத்தை திருமணத்திற்கு என்று அனுப்பிவிட்டு பலநாள் பசியோடு இருப்பாராம். உங்கள் பாட்டி தோட்டத்தில் விளையும் கீரை, காய்கறி என்று எதையாவது வற்புறுத்திக் கொடுப்பார்களாம், எங்கள் அம்மா நிறைய சொல்லியிருக்கிறார்கள்” என்றார்.

உதய், “அப்பா நிறைய சொன்னார்கள் மாமா, நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துகொண்டு மரம், ஆறு என்று ஒன்று விடாமல் குதித்து விளையாடுவீர்களாம்” என்றான்.

சந்திரன், “அதெல்லாம் ஒரு காலம் மாப்பிள்ளை... உங்கள் அப்பா பெரியப்பா எல்லாம் என்னைவிடப் பெரியவர்கள், நான் பிறந்ததிலிருந்தே உங்கள் வீட்டிலேயே இருப்பேனாம், எனக்கு நினைவு தெரிந்து எனக்கு எழுதப் படிக்க சொல்லிக் கொடுத்ததே உங்கள் அப்பாதான், 16 வயது வரை உங்கள் ஊரில் இருந்ததை மறக்கவே முடியாது, அண்ணாவிற்கு சென்னை ஐஐடி யில் சீட் கிடைத்து, அப்பாவிற்கும் ப்ரோமோசன் வரவே நாங்கள் சென்னையே திரும்பிவிட்டோம், அதுவும் அந்தக் காலத்தில் ஐஐடி வாய்ப்பெல்லாம் சாதாரணம் இல்லையே, கொஞ்ச நாள் இருந்த கடிதத் தொடர்பு நின்றே விட்டது, அண்ணன் படித்து முடித்ததும் எங்கள் அப்பா காலமாகி விடவே, வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும் என்ற வெறி நட்பையெல்லாம் பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டது” என்றார்.

உதய், “எங்கள் அப்பாவிற்கும் அதே வெறிதான் மாமா, பெரியப்பா விவசாயத்தைப் பார்க்க, அப்பா கடைக்கு ஆர்டர் பிடிக்க மைசூர், பெங்களூர் என்று சுத்திக் கொண்டே இருப்பார். இப்போது போல டெலிபோன், செல் போன் வசதி இருந்திருந்தால் தொடர்பு இருந்திருக்கும், எப்படியோ மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்தீர்களே” என்றான்.

சந்திரன், “மாப்பிள்ளை அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் போட்டோ எடுத்ததே இல்லை, எனக்குத் தெரிந்து என்னுடைய ஸ்கூல் போட்டோ மட்டும் இருக்கிறது, ஆனால் உங்கள் தாத்தா எங்களை நிற்க வைத்து நிறைய எடுப்பார்கள்” என்றவர் உணவை முடித்துவிட்டு எழுந்த செளமியைப் பார்த்து “சௌமிம்மா, என்னுடைய சின்ன வயது போட்டோ இருக்கிறதா? என்று கேட்பாயே, மாப்பிள்ளை வீட்டிலேயே இருக்கும், பார்த்துக் கொள்” என்றார்.

“இந்தப் பாடாவதி புராணத்தை விடவே மாட்டார், எவ்வளவு முறை இந்தக் கதையைக் கேட்பதிலிருந்து தப்பித்தேன், இந்த அப்பா எப்படியோ நம் காதிலும் விழ வைத்து விட்டார், சரி பரவாயில்லை, சென்னைக்கும் கோவைக்கும் அந்தக் காலத்தில் எப்படி நட்புக் கால் முளைத்து வந்தது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தோமே, அதாவது புரிந்தது” என்று நினைத்து, தந்தையில் சிறு வயதுப் புகைப் படங்களைக் காணப் போகிறோம் என்ற ஆவலுடன் “சரிப்பா, நாளை போனதும் எடுத்துப் பார்க்கிறேன்” என்றான்.

“சௌமி, இங்கேயே உட்கார்” என்று உதய் சொல்லவும், “இன்று நம் காதிலிருந்து ரத்தம் வராமல் விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது” என்று நினைத்தவாறே அமர்ந்தான்.

“மாமா, அப்பாவும் உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதிப் பார்க்கலாம், இல்லை சென்னை வரும்போது தேடித் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். மூர்த்தி அங்கிளுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, உங்கள் போட்டோஸ் பற்றிப் பேசினோம், நானும் கிருஷ்ம் இப்படி விட்டுப் போன பழைய நண்பர்களுக்கும் அழைப்பு அனுப்பிப் பாருங்களேன், அவர்களுக்கும் ஆர்வம் இருந்தால் வருவார்கள் என்று சொன்னோம், அதன் பின்னர் நீங்கள் கொடுத்திருந்த பழைய முகவரிக்கு அனுப்பினார்கள்” என்றான்.

“சௌமிக்காக இதை செய்தேன் என்று சொல்ல வாய் துடித்த போது, மனம் இது நீயும் அவளும் தனிமையில் பேச வேண்டிய விஷயங்கள், அந்தத் தனிமை இன்பத்தை கெடுத்துக் கொள்ளாதே” என்று தடுத்தது.

சௌமிக்கு “உதய், ஏன் எதோ சொல்ல வருவதைப் போல் பாக்கிறான்? ஆனால் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கிறான்?” என்று யோசிக்க, அதற்குள் சந்திரன், “அப்போது உங்களுக்கும், சின்ன மாப்பிள்ளைக்கும் முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டும், பழைய நண்பர்களை மீண்டும் சந்தித்த நாள் எங்களுக்கு என்றுமே மறக்காது” என்று நன்றி கூறி, பின்னர் பேச்சு திசைமாறி எங்கெங்கோ சுற்றத் தொடங்கியது.

சிறிது நேரத்திலேயே உறவினர்கள் வந்து சேர, அவர்களுடன் உரையாடுவதற்கே சௌமிக்கு நேரம் சரியாக இருந்தது. கிளம்பும் போது கண்கலங்கியவள் கையை, உதய் பிடித்துப் பற்றிக் கொடுக்கவும் மனம் சரியானது.

சென்னை ஏர் போர்ட் வந்து, பிளைட் கிளம்பும்வரை காத்திருந்து இவர்களை வழியனுப்பிச் செல்லவும், இருவருக்கும் மீண்டும் சிறிது நேரத் தனிமை கிடைத்தது.

முதன் முதலில் பிளைட் ஏறிய அனுபவத்தை உதய் சொல்லத் தொடங்க, சௌமி ஆர்வத்துடன் கேட்டு, இதுவரை அவர்கள் பார்த்த இடங்கள் என்று பேசிக் கொண்டே கோவை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கோவையிலிருந்து இவர்களை அழைத்துச் செல்ல, சவிதாவும் ரவியும் வந்திருக்க அவர்களில் கலகலப் பேச்சுக்களோடு, வாயிலில் நின்று “வாம்மா, நீ இல்லாமல் இரண்டு நாளிலேயே என்னவோ போலிருந்தது” என்று ஆனந்தி கூறிவிட்டு நெற்றியில் முத்தமிடவும், சௌமிக்கு அந்த வீடும் அவளுடையது என்ற உணர்வு தோன்றியது.

உதய், “ரவி, சௌமி மேலே இருக்கும் எங்கள் ரூமிலேயே படுத்துக் கொள்ளட்டும், நான் கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு, கிருஷ் ரூமில் படுத்துக் கொள்கிறேன். அண்ணியை விட்டு அம்மாவிடம் சொல்லச் சொல்” என தனியே அழைத்துச் சென்று கூற,

ரவி உதடுகளைப் பிதுக்கியவாறே “நாங்கள் முதலிலேயே கேட்டு விட்டோம், பெரிய பாட்டி எல்லோரும் இருக்கிறார்களாம், முறைப்படி செய்யும் வரை சௌமி கீழேயே இருக்கட்டும் என்று சொல்லிவிட்டார், சவிதா நான் சௌமியுடனேயே மேலே படுத்துக் கொள்கிறேன் என்றும் கேட்டு விட்டாள், ஒன்றும் நடக்கவில்லை, பொறுத்தார் பூமி ஆழ்வார் தம்பி, வேறு வழியில்லை காத்திரு” என்றான்.

உதய்க்கு ஒரு நொடி ஏமாற்றம் மின்னி மறைய, “பேசாமல் சௌமி வீட்டிலேயே இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருந்திருக்கலாம், அங்கே அதை இந்த மாதிரி எதுவும் சொல்வதில்லையே, அதற்குள் நாளை குலதெய்வம் கோவிலுக்கு வேறு போக வேண்டுமே... ஆனால் அம்மாவும் பாவம்.. இந்தப் பாட்டிகளை வைத்து அவர்களை ஒன்றும் சொல்ல முடியாது, வேறு வழியில்லை” என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

அதிகாலையில் கண்விழிக்கும் போதே, சௌமிக்குக் குயில்களின் கூக்குரலோடு, பலவித பறவைகளின் ஆரவார ஒலிகளும் மனதை நிறைத்தன. ஜன்னலின் வழியே அழகான விடியலோடு பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களோடான தோட்டம், வா வா என அழைப்பது போலிருந்தது.

“ஒரு முறை தோட்டத்தை சுற்றிப் பார்க்கலாம்” என்ற எண்ணத்தோடு மளமளவென்று குளித்துத் தயாராக வந்தவளைப் பார்த்து ஆனந்தி, “சௌமியம்மா, அதற்குள் குளித்து விட்டாயா? தலை ஈரமாக இருக்கும் போலிருக்கிறது, இந்த மழைக் காலத்தில் சீக்கிரம் சளிப் பிடித்துவிடும், இங்கே வா, நான் உலர்த்தி விடுகிறேன்” என்று சொல்லி ஈரத்தைத் துடைக்கத் தொடங்கினார்.

சௌமி, “அத்தை நான் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம் என்று, அப்படியே வந்துவிட்டேன்” என்று கூறவும் “ஐந்து நிமிடம் இரும்மா, தலை காய்ந்ததும், பூஸ்ட் குடித்து விட்டு போகலாம்” என்று பதில் சொல்லி சாம்பிராணிப் புகை எடுத்து வரச்சொல்லி, தலைக்குக் காட்டியவாறே “சௌமி, நல்ல அடர்த்தியான கூந்தல் உனக்கு, இன்னும் கொஞ்சம் நீளமாக வளர்த்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்றார்.

சௌமி, “அத்தை அம்மாவும் இதையே சொல்வார்கள், எனக்குக் காலேஜ் கிளம்பும் போது தலை வார சோம்பேறித் தனம், அதனால் ஒரு இன்ச் வளர்வதற்குள் வெட்டி விடுவேன், உங்களுக்கப் பிடித்திருந்தால் வளர்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றாள்.

ஆனந்தி, “இதுவும் உனக்கு அழகாக இருக்கிறது, உனக்கே கூந்தல் வளர்க்கும் ஆசை தோன்றும் போது வளர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

எதையும் வற்புறுத்தாமல் விடும் அவரது குணம் சௌமிக்குப் பிடிக்க, உதயம் இதே போலத்தான் இருக்கிறான் என்று மனதிற்குத் தோன்றியது. அவர் கொடுத்த பூஸ்ட்டைக் குடித்துவிட்டு தோட்டத்திற்குள் இறங்கியதும் சௌமியின் மனம் ஆனந்தமடைந்தது.

பல வண்ண மலர்கள் மனதை அள்ள, மலர்களோடு பேசி, தென்றல் காற்றை சுவாசித்தவாறு, மழை பெய்ததால் எழுத்த மண்வாசனையை நிரப்பிக் கொண்டாள். மரங்களில் எஞ்சியிருந்த மழைத்துளிகளைக் கண்டதும் ஒரு கிளையை இழுத்து விட்டு மழை நீர் சாரலாகத் துளிர்ப்பதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உதயம் அதே நேரத்தில் மாடியிலிருந்தவாறு தோகை மயிலென வலம் வரும் சௌமியைக் கண்களால் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தான். சின்னச் சின்ன விஷயங்களைக் கூட ரசிக்கும் அவளை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவன், அவள் மரக் கிளையை இழுத்து விட்டு மழை நீரில் நிற்பதைப் பார்த்ததும், “உடம்பிற்கு ஏதாவது செய்யப் போகிறது, இவளுக்கு இதே விளையாட்டுத் தான், சளிப் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டு, யாராவது வருவதற்குள் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்” என்று பின் வழியின் வழியாகக் கீழே இறங்கினான்.

“அத்தை, சீக்கிரம் வந்துவிடச் சொன்னார்களே” என்று சௌமி திரும்பும் போது, யாரோ அழும் குரல் கேட்டு நின்றாள்.

“அய்யா நான் என்னய்யா பண்ணட்டும், சம்பளம் வாங்கி எல்லாப் பணத்தையுமே இப்படிச் குடிச்சே தீத்துட்டா என்ன பண்ணதுங்க? ரெண்டு பொட்டப் புள்ளைங்கள வச்சருன்கேங்க, அந்தப் புள்ளைங்களுக்குப் பால் வாங்கினா 100 ரூவா ஆகுதுன்னு அதுகூட வாங்கரதில்லையா, குழந்தைங்க பசிக்கு சோறு போடாமக் குடிக்கற அப்பன் இதுங்களுக்குத் தேவையே இல்லைங்க, நா எங்கம்மா ஊருக்குப் போகலாமுன்னு இருக்கேங்க” என்று அழுதபடியே கேட்ட கிராமத்துக் குரலில் திகைத்து நின்றாள்.

அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் பார்த்தவளுக்கு நீர் பெருகியது. எலும்பும், தோலுமாக, அவர்கள் போட்டிருந்த உடைக்கு மேலே, கிழிந்த உடையை மறைக்கப் போட்டிருந்த தையல்கள் தான் பெரிதாகத் தோன்றின.

“அப்பாவும் முதலில் இப்படிக் கஷ்டப் பட்டிருப்பாரோ?” என்ற எண்ணம் தோன்ற, “முதலில் தாத்தா வேலைக்குச் சேர்ந்ததும் ஒஹோ என்று சொல்லும்படி இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு நல்ல நிலைக்கு வந்துவிட்டோம், பெரியப்பா பிறக்கும் போது சின்னத் தாத்தா வேலைக்கு வந்து விட்டார். அப்பறம் குடும்ப கஷ்டம் சரியாகிவிட்டது, நான் பிறக்கும் போது தாத்தாவிற்கு ஒரு பிரமோசன் வந்துவிட்டது” என்று சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது.

“அப்பா இப்படியெல்லாம் கஷ்டப் பட்டிருக்க மாட்டார், ஆனால் இங்கே அழுது கொண்டிருப்பவருக்கு நூறு ரூபாய் கூட பெரிதாகத் தெரிகிறது. இது போன்று உணவுக்குக் கூட இல்லாத குடும்பங்கள் எத்தனையோ” என எண்ணியவள், போன வருடம் பிறந்த நாளின் போது தன், தோழிகளுக்கு டீரீட் கொடுக்க 3000 ரூபாய் கேட்டு அடம் பிடித்ததை நினைக்கும் போது கண்களில் நீர் கோர்த்தது.

“ஹோடெல்ல போய் இவ்வளவு செலவு செய்வதற்கு, வீட்டிற்கு உன் ப்ரெண்ட்ஸை அழைத்துவா, அம்மாவிடம் என்ன வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டுப் போனால், அம்மா செய்து வைப்பார்கள். உணவிற்கே வழியில்லாத எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள், உங்கள் 5 பேருக்கு ஆகும் செலவில், இன்னும் 50 பேர் வயிறார உண்பார்கள்” என்ற தந்தையின் குரல் காதில் ஒலித்தது.

இதை ஒத்துக்கொள்ள மனமின்றித் தன் தாயிடம் போய், “ஏம்மா அப்பா இப்படி இருக்கார்? ஒவ்வொரு வருடமும் என் பர்த்டேக்கு அஷ்ரமத்திற்குப் பணம் கொடுப்பது தானே? அதிலிருந்து நான் ஏதாவது கேட்டேனா? 3000 ரூபாய்க்கு எவ்வளவு கஞ்சத்தனப் படுகிறார்” எனப் பொறுமித் தீர்த்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

“சௌமி, அப்பா சொல்வதும் நியாயம் தானே? உனக்குக் கஷ்டம் என்பதே என்ன என்று தெரியாமல் வளர்த்தது தப்பு” என்று கூறிய தாயையும் குறை கூறிய போக்கை எண்ணிப் பார்க்கக் கண்களில் மேலும் நீர் சுரந்தது.

“இதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாம் சாந்தா, இந்த அளவு போக விட்டிருக்க மாட்டேன், சரி இனிக்கு வலைப் படாதே, நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றார் ராகவன்.

ஆனந்தியும் “சாந்தா குழந்தைகளை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பிவிட்டு வீட்டுக்கு வா, எனக்கும் சமையலுக்குக் கூடமாட ஒத்தாசையாக இருக்கும், சம்பளமாக குழந்தைகள் பெயரில் இப்போது எடுக்க முடியாதவாறு பணம் போட்டு விடலாம், அவர்கள் கல்யாணச் செலவிற்கு ஆகும்” என்ற மனைவியைப் பெருமிதமாக நோக்கினார் பெரியவர்.

“வரேனுங்க அம்மா, ரொம்ப நன்றிங்க அய்யா” என்று காலில் குழந்தைகளுடன் விழப் போனவளைத் தடுத்து, இந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொள் என்று அந்தப் பெண்மணியை அனுப்பினார்.

பின்புறமிருந்து வந்து கொண்டிருந்த உதய், சௌமி ஒரே இடத்தில் நிற்பதைப் பார்த்ததும் “எதை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்?” என்ற யோசனையோடு நெருங்க நெருங்க, மலர்களுக்குள் மலராக நின்றிருந்த அவள் பின்புறத் தோற்றமும், அவள் கூந்தலிலிருந்து வந்த நறுமணமும் அவன் மனதை மயக்க, “சௌமி” என்றவாறு அவள் கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்தான்.

சடாரென்று விடுபட்ட சௌமி கண்களில் நீர் வழிய உதையைப் பார்த்துவிட்டு முன்புறம் நகர, அவனுக்கு “எதற்கு அழுகிறாள்?” என்பது புரியாமல் மனம் பதறியது.

ஒன்றும் சொல்லாமல் செல்பவளை அழைக்க வாயைத் திறக்கும் போதே, ராகவனும், ஆனந்தியும் “சௌமி, என்னம்மா ஆச்சு? உடம்பிற்கு ஏதாவது செய்கிறதா?” என்று பதறியவாறு கேட்டனர்.

சௌமியிடமிருந்து பதிலே வராமல் போக, பின்னால் வந்த உதையைப் பார்த்து ஆனந்தி, “இந்த வம்பன் ஏதாவது மிரட்டினானா?” என்றார்.

உதய், “அம்மா இதெல்லாம் அநியாயம், நான் இவளிடம் பேசலாம் என்று வந்தேன், எதற்கு அழுகிறாள் என்று எனக்கே புரியவில்லை” என்று கூறவும், சௌமி, “அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை” என்றாள்.

கூர்மையுடன் அளவிட்ட ராகவன், “என்னம்மா அம்மா ஞாபகம் வந்து விட்டதா?” என்று வினவ “இல்லை மாமா, கொஞ்சம் அப்பா ஞாபகம் வந்தது” என்ற பதிலில் உதய், “நேற்று மாமாவுடன் பேசும்போது கடனே என்று அமர்ந்திருந்தாள், இப்போது என்ன சொல்கிறாள்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்.

ராகவன், “ஆனந்தி, இன்னும் இரண்டு நாட்கள் சென்னையிலேயே இருந்து வரட்டும் என்று கூறினேனே? அதற்குள் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் என்று வரவழைத் துவிட்டாய்” என்று கூறி விட்டு “சௌமி, அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் உதையை அழைத்துப் போகச் சொல்லட்டுமா? இல்லை அப்பாவை வரச் சொல்லலாமா?” என்றார்.

அவர் அக்கறையைக் கவனித்ததும், “மாமா அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை, இப்போது நீங்கள் ஒரு பெண்ணிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களே...” என்று தொடங்கி தன் மனதில் தோன்றியதை எல்லாம் சொல்லி முடித்தாள்.

ராகவன், “வருத்தப்படுவதற்கு இதில் ஒன்றும் இல்லை, மனிதன் தோன்றியதிலிருந்தே இந்த ஏழை, பணக்காரன் வித்தியாசம் இருந்து கொண்டே தான் இருக்கிறது” என்று சொன்னவர் கடிகாரத்தைப் பார்த்து “இப்போது அவசர வேலை ஒன்று இருக்கிறது, அண்ணா காத்துக் கொண்டிருக்கிறார், நீ எதற்கும் கவலைப்படாதே நம்மால் முடிந்த உதவிகளை நாமும் செய்யலாம்” என்று சௌமியிடம் கூறிவிட்டு “உதய், நீ கொஞ்ச நேரம் சௌமியிடம் பேசிக் கொண்டிரு” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

“அத்தை, அந்த சாந்தா யார்?” என்று செளமி வினவ, ஆனந்தி “அவள் கணவர் இங்கே நம்மிடத்தில்தான் வேலை செய்துகொண்டிருந்தான், ஒரு வருடத்திற்கு முன்னால் நின்று விட்டான், என்ன நடந்தது என்று இனிமேல் தான் விசாரிக்க வேண்டும், இப்போது குடிப் பழக்கம் வேறு வந்து குடும்பத்தையே பாதிக்கிறது” என்று சுருக்கமாக சொல்லிவிட்டு “நீ இந்த மாதிரி சிரமப்படுபவர்களைப் பார்த்ததில்லை, அதனால் உனக்கு கண்களில் நீர் வருகிறது” என்று கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டார்.

“நான் உன்னிடம் அப்புறம் பேசுகிறேன், நிதின் உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான், நேற்று நீங்கள் வருவதற்கு முன்பே தூங்கிவிட்டான், கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு அப்படியே அவனைப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள், முடிந்தவரை சீக்கிரம் வந்துவிடுங்கள்” என்று சொல்லிச் சென்றார்.

“செளமி, வா நடந்து கொண்டே பேசலாம்” என்று உதய் சொல்ல “பாவம் உதய், எப்படி கஷ்டப் படுகிறார்கள், ஏன் தான் கடவுள் இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாரோ? எப்படியோ மாமா உதவி செய்வதாகச் சொன்னதும், எனக்கு நிம்மதியாக இருந்தது” என்றாள்.

உதய், “இந்த ஏழை பணக்காரன் வேறுபாட்டைக் கடவுள் ஆரம்பித்து வைத்தார், ஒரே மாதிரி உலகத்தைப் படைத்திருக்கலாமே, இயற்கையே வேறுபட்டு இருக்கும் போது, மனிதன் அதை மேலும் பிரித்துவிட்டான், அண்டர் டெவெலப்டு கண்ட்ரீஸ் எல்லாம் இதைவிட மோசமாக இருக்கும்” என்றாள்.

செளமி, “ஓ நீங்கள் தான் நிறைய கண்ட்ரீஸ் போயிருக்கிறீர்களே? சே, நான் எப்போதும் டாம் அண்ட் ஜெர்ரி, பாப்பாய் ஷோ பார்த்தே காலத்தை ஒட்டி விட்டேன்” என்றாள்.

உதய், “பிசினஸ் விஷயமாக வெளியே போக வர நிறைய இடங்கள் பார்க்க முடிந்தது, உனக்கு அப்படியில்லையே? காலேஜ் பஸ் ஏறினால் காலேஜ், வீட்டிலிருந்து வெளியே செல்ல கார், அதனால் உனக்கு இதெல்லாம் புரிந்து கொள்ள சந்தர்ப்பம் வைக்கவில்லை” என்றவன்

“அப்பா இலவசமாக அள்ளிக் கொடுக்காவிட்டாலும் நிறைய செய்வார், எங்கள் கடையின் என்ட்ரன்ஸிலேயே ஒரு சைனீஸ் ப்ரோ வெர்ப் ‘பசி என்பவனுக்கு மீனைக் கொடுக்காதீர்கள், மீன் பிடிப்பதைக் கற்றுக் கொடுங்கள்’ என்று எழுதியிருக்கிறார்”

செளமியின் ஆச்சர்யமான பார்வையைப் பார்த்து, “உதவி கேட்டு வருபவர்களுக்கு எங்கள் கம்பனி ஒன்றில் சின்ன வேலையாவது கிடைக்கும், உழைப்பு, திறமையைப் பொறுத்து அவர்கள் முன்னேறிக் கொள்ள வேண்டியதுதான், நம்முடைய திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் நம்மிடம் வேலை செய்பவர்களும், அவர்களுடைய குடும்பங்களும் தான். பல காலம் வேலை செய்பவர்களுக்கெல்லாம் ரவி நேரில் சென்று அழைப்புக் கொடுத்து வந்தான், திருமண மண்டபத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்குக் கூட விடுமுறை கொடுத்துவிட்டு, வேறு ஆட்களை வைத்து வேலை வாங்கினார்”

“இதுதவிர ஆலயம் பெயரில் ட்ரஸ்ட் ஒன்றும் இருக்கிறது செளமி, அங்கே குழந்தைகள், ஊனமுற்றவர்கள், முதியோர், என கலவையாக நூறு பேர் இருக்கிறார்கள். அங்கேயே தங்கியிருக்கும் இரண்டு டாக்டர்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வதோடு, நம் கிராமத்திலிருந்து யார் வந்தாலும் இலவசமாகப் பார்ப்பார்கள்” என்றாள்.

செளமிக்கு அவன் பேச்சைக் கேட்கும் போதே உடலில் சிலிர்ப்பு ஓட, “கிரேட் உதய், அப்பா உங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னார், நான் தான் சரியாகக் கேட்கவில்லை, நீங்கள் இதெல்லாம் முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே?” என்றாள்.

“மேடம், எங்கே சொல்வதாம்? நேரில் அப்பா சொல்வதையே கவனித்தும், கவனிக்காமலும் கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பாய், நான் போனில் பேசினால் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஏதோ வார்த்தை வருகிறது, நானாக துருவித் துருவிக் கேட்டு ஸ்கூல், காலேஜ், பிரண்ட்ஸ் என்று தெரிந்து கொண்டேன், உங்களுக்குத் தான் என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வமே இல்லையே” என்றாள்.

செளமி, “ஆர்வம் இல்லாமல் இல்லை, இனி நானே துளைத்துத் துளைத்துக் கேட்டு விடுகிறேன், அப்புறம் கொஞ்சம் நேரம் பேசாமல் இருக்க முடியாதா? என்று நீங்களே சொல்வீர்கள்” என்றாள்.

உதய், “நீ எவ்வளவு பேசினாலும் எனக்கு சந்தோசம் தான், ஆனால் கொஞ்ச நாள் முன்னால் யாரோ ‘நான் அமைதி’ என்றார்களே? நீ அவர்களைப் பார்த்தாயா? என்று தேடுவது போல பாவனை

செய்யவும், கலகலவென்று சிரித்தவாறு “என் கண்ணிற்கு யாரும் தெரியவில்லை, நீங்களே தேடிக்கொண்டிருங்கள்” என்று கூறி விட்டு “நீங்கள் அமைதி என்று ஊரே சொல்கிறது, ஆனால் என்ன அமைதியாகவா இருக்கிறீர்கள்? அதுபோலத் தான் நானும் அமைதி .... எப்போதென்றால்... தூங்கும் போதும்... சாப்பிடும் போதும்...” என்று ராகம் பாடிச் சிரித்தாள்.

சிரிக்கும் உதடுகளை உதய் மெல்ல வருட, அவன் கண்களின் பளபளப்பை பார்த்த செளமிக்கு உடலெங்கும் ஏதோ செய்ய, “உதய் உங்கள் ட்ரஸ்ட்டை யார் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்?” என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

சிரித்து விட்டு “கிண்டர் கார்டன், இந்த விஷயத்தில் மாறவே இல்லை, சரி எப்படியும் என்னிடம் வந்து தானே சேர வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு

“அப்பாவின் நண்பர் ஒருவர் இருக்கிறார், அந்தக் காலத்து ஜட்ஜ், அவரின் இரண்டு மகன்களுமே USல் செட்டில் ஆகிவிட்டார்கள், தனிமையில் இருந்தவரிடம் இந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைக்கவும் அவரே எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்கிறார், அது தவிர சட்டம் பற்றி, கண்ஷமர் கோர்ட் பற்றி, அரசின் உதவித் திட்டங்கள் பற்றி எல்லோருக்கும் விளக்கம் சொல்வார்” என்றான்.

“உதய், நானும் ஒரு நாள் வருகிறேன், என்னை அழைத்துப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்க “ம்ம்.. ஒரு பத்து நாள் கழித்துப் போகலாம், அப்படியே நின்று கொண்டே இருக்கிறோம், அம்மா வேறு சீக்கிரம் வரச் சொன்னார்கள், நிதினைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்” என்று கையை நீட்டவும், ஒரு நொடி தயங்கினாலும் அவன் கையைப் பற்றியவாறே நடக்கத் தொடங்கினாள்.

*****

அத்தியாயம் 18

உதயும், செளமியும் பேசிக்கொண்டே பெரியப்பா வீட்டை அடைய, கைகளில் செங்கற்களை வைத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்த ராம் பிரகாஷைப் பார்த்து உதய், “ராம், எதற்கு செங்கல்? எதற்கு இப்படித் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறாய்?” என்றான்.

சத்தம் கேட்டு உள்ளிருந்து வந்த ரவி, “வா உதய், வாம்மா செளமி” என்று கூறிவிட்டு “உதய் நீயே இவர்கள் இரண்டு பேரையும் கேள், கால் மணி நேரமாக இப்படியே நிற்கிறார்கள், இவன் கல்லைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறான், கிருஷ் விசிறியைத் தேடித் பிடித்து அதையும் டவலையும் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான், எதற்கு என்று கேட்டால் உதய் அண்ணா வருவார், அவருக்கு வைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள், நீ ஏதாவது கேட்டாயா?” என்றான்.

உதய், “நானா? செங்கல், விசிறி, டவல் எல்லாம் எதற்கு கேட்டேன்? என்னடா சொல்கிறீர்கள்?” என செளமி “ஒரு வேளை சைனீஸ் மூவி பார்த்திருப்பார்கள், உங்கள் முன்னால் கியாய் கியாய் என்று கத்திக் கொண்டு செங்கல்லை உடைக்கப் போகிறார்களோ என்னவோ? என்று சொல்ல கிருஷ்ம் ராமும் சிரித்தனர்

கிருஷ், “அண்ணி, எப்படி இப்படியல்லாம் கெஸ் பண்ணறீங்க? எங்கள் கையை பஞ்சர் ஆக்காமல் விட மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறது” என்றான்.

செளமி, “பஞ்சர் ஆனால் கவலையே படாதீர்கள், கையில் டவல் இருக்கிறதே, அதில் கட்டுப் போட்டுக் கொள்ளலாம், கை எரிந்தால் அப்படியே விசிறியும் விடலாம்” என ராம் “ஐயோ கிருஷ் அண்ணா, ஆர்.ஹெச்சிற்கு எடுத்து வந்தது, நமக்கு எதிராகத் திரும்பும் போலிருக்கிறது, முதலிலேயே கப்பல் கவிழ்ந்து விட்டது. இப்போது டெபாசிட்டையும் காலி செய்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறது” என்றான்.

செளமி, “ராம் அதென்ன ஆர்.ஹெச்? பிளட்டில் இருக்கும் ஆர்.ஹெச் பாக்டர் தெரியும், ஆனால் செங்கல்லுக்கும் அதற்கும் என்ன சம்மந்தம்?” என்றான்.

உதய், “டேய் இரண்டு பேரும் அடங்க மாட்டீர்களா? உதை வேண்டுமா?” என்று மிரட்ட, செளமி “பாவம் உதய், எதற்கு இப்படி மிரட்டுகிறீர்கள்? நானும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன், யாராவது ஒருவர் ராமைத் திட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேரும் யாருக்கும் கேட்காமல் மெதுவாகப் பேசுவதை நான் கூட கவனித்தேன், நானெல்லாம் எங்கள் வீட்டில் இப்படி பயப்படவே மாட்டேன்” என்றாள்.

உதய், "சௌமி உனக்கு இவர்களைப் பற்றி, அதுவும் ராம் பற்றி முழுதாகத் தெரியாது" என சௌமி "சரி இப்போது தெரிந்து கொண்டால் போயிற்று, என்னை மட்டும் இயல்பாக இரு என்று சொல்கிறீர்களே, இவர்களை மட்டும் எதற்கு அடக்கி அடக்கி வைக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

ராம், "அப்படிக்கே கேளுங்கள் அண்ணி, அக்கார்டிங் டு இன்டியன் கான்ஸ்டிடியூஷன்" என்று நிறுத்தி விட்டு கிருஷ்ணப் பார்க்க "ஆர்டிகிள் 19" என்று பதில் சொல்ல, சௌமிக்கு "உதய், ராம்-லக்ஷ்மணர்கள் என்று ஏன் சொன்னான்" என்பது புரியலாயிற்று.

தொடர்ந்த ராம் "பிரீடம் ஆப் ஸ்பீச் இஸ் அலௌட், ஆனால் இந்த வீட்டில் பேச்சுச் சுதந்திரமே இல்லை அண்ணி, ஒரு வயசுப் பையனோட பேச்சைத் தடுக்க இப்படி அதட்டிட்டே இருப்பாங்க, இதுவரை எனக்கு சப்போர்ட்டிற்கு ஆளே இல்லை, இப்போ நீங்க வந்துடங்க, தெய்வம் அண்ணி நீங்க, தெய்வம்" என்றான்.

உள்ளே வந்த ஆனந்தி, "எதற்கு இப்படி ஓவராக ஆக்ட் கொடுத்திட்டு இருக்கே? ஒரு வயசுப் பையன்னா நீ பேசும் மழலையை எல்லோரும் கேட்போம், இருபது வயசு தடிமாடு ஆயாச்சே, அப்புறம் என்ன?" என்றார்

ராம், "சித்தி, இதெல்லாம் அநியாயம், தடிமாடு என்கிறீர்கள், என்னோட புகழை எங்க காலேஜ் பெண்களிடம் வந்து கேளுங்க, சைட்ல பார்த்தா சல்மான் கான், நேர்ல பார்த்தால் அபிஷேக் பச்சன், அப்புறம்....." என இந்தக் கலகலப் பேச்சுகள் சௌமியை இயல்பிற்குக் கொண்டுவந்திருக்க, "நீ என்ன ப்ளாண்ட் காலேஜ்லையா படிக்கற ராம்?" என்றான்.

ஆனந்தி, "அப்படிச் சொல்லு சௌமி" என்று சொல்ல, ராம் "அண்ணி இதெல்லாம் 6 மச், சப்போர்ட் பண்ணச் சொன்னா இப்படிக் கவிழ்க்கறீங்க, என்ன கொஞ்சம் நிறம் கம்மி, ஆனாலும் நா ஒரு கறுப்புத் தங்கம் அண்ணி" என்றான்.

சௌமியின் இயல்பான பேச்சைக் கேட்டு உதய் மனம் மகிழ, ஆனந்தி "இவன் இப்படித் தான் சௌமி ஏதாவது உளறிட்டே இருப்பான், கொஞ்சம் அடக்கி வைத்தால் தான் சரிப்படுவான்" என்றார்.

சௌமி, "நீங்களும் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள், மூன்று நாட்கள் முன்னால் பெரிய அத்தை கூட எதற்கோ திட்டிக் கொண்டிருந்தார், எனக்கே பாவமாக இருந்தது" என்றான்.

ரவி, "அம்மா திட்டினார்களா? நீ என்னடா செய்தாய்?" என்று விசாரிக்கவும் "ஆமாம் எல்லோரும் என்னையே சொல்லுங்கள், அது ஒன்றுமே இல்லாத சப்பை மேட்டர் அண்ணா, அந்த ரௌடி ராக்காயி அம்மாவிடம் போட்டுக் கொடுத்து விட்டான்" என்று பொருமினான்.

"ரௌடி ராக்காயியா? யார் அது?" என்று ஆனந்தி விசாரிக்க "அது அந்த ருக்கு, சாரி ஜானவி" என்று பல்லைக் கடித்தவாறு கூறி "நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை சித்தி, நான் பாட்டிற்கு சினிமாப் பாட்டை ஹம் செய்தவாறு போனேன், என்னவோ அவளைக் கிண்டல் செய்தேன் என்று சொல்லி, முகாரி பாடுவதாக நினைத்து ஒப்பாரி பாடுகிறான்" என்றான்.

உதய், "அவளுக்கு ஜானவி என்று பெயர் இருக்கிறதே, அவர்கள் வீட்டில் ருக்கு என்று கூப்பிட்டால் நீயும் அப்படியே சொல்வாயா? என்ன பாட்டை ஹம் செய்தாய்?" என "கரெக்டா பாயிட்டைப் பிடிச்சிடங்க அண்ணா, இப்போ தான் என்னோட அண்ணான்னு ப்ரூப் பண்ணறீங்க" என்றவன் உதயின் முறைப்பைப் பார்த்து "போகும் போது கத்திக் கொண்டே இருந்தது, அதனால் ருக்குமணி ருக்குமணி அக்கம் பக்கம் என்ன சத்தம்னு பாடினேன், முறைத்துவிட்டு முகைத்தைத் திருப்பிக் கொண்டது, சரி ஏன் ஜானுவை விட வேண்டுமென்று ருக்கு ருக்கு, ஓ மை ஜானு கிவ் மீ எ லுக்குன்னு பாடினேன்" என்றான்.

திட்டுவதற்கு வாயை எடுத்த ஆனந்தி, சௌமியின் கலகலவென்ற சிரிப்பைப் பார்த்து "இப்படிச் செய்தால் அம்மா திட்டாமல் என்ன செய்வார்கள்? இனி இந்த மாதிரி நடந்து கொள்ளாதே, கிருஷ் உன்னுடனேதான் இருக்கிறான், அவன் எவ்வளவு அமைதியாக இருக்கிறான், நீ ஏன்டா இப்படி அடாவடி பண்ணுகிறாய்?" என்றார்.

ராம், "கிருஷ் அண்ணா தான் உன் ஆள் போகிறது என்று சொன்னதே" என்று முணுமுணுக்க ரவி, "ஏய் ராம், இதென்ன கதை? உன்னுடைய ஆளா? என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று அதட்டினான்.

ஆனந்தி, “ராம், நீயும் என்னிடமிருந்து காதலை மறைக்கிறாய் பார், என்னடா நடக்கிறது? உண்மையைச் சொல், என்னை அம்மாவாக நினைப்பதே இல்லை போலிருக்கிறது” என்றார் வருத்தத்துடன்.

உதய் தர்மசங்கடத்துடன் தலையைக் குனிய, செளமிக்கு இந்தப் பேச்சும் தலைகுனிவும் வித்தியாசமாய்த் தோன்ற “வேறு யாராவது காதலை மறைத்தார்களா?” என்று கேட்க நினைத்த போதே, ராம் “ஐயோ சித்தி, காதலா? அதுவும் அந்த அடாவடியோடா? அதற்கு நான் பாழும் கிணற்றில் குதித்து விடலாம்” என்று பதறியவாறு கூறினான்.

ஆனந்தி அப்புறம் எதற்கு இப்படி அவளை வம்பிற்கு இழுக்கிறாய்?” என்று கேட்க, கிருஷ் “அம்மா இவன் மேல் தப்பில்லை, ஜானவி தான் எப்போதும் இவனை வம்பிழுத்துக் கொண்டிருந்தாள், போன மாதம் சினிமா தியேட்டரில் வெளியே குரங்காட்டி வைத்திருந்த குரங்கையும், இவனையும் பார்த்து ‘ஆடுடா ராமா, ஆடுடா’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள்.

மூன்று மாதங்களாக இப்படித் தான் நடந்து கொள்கிறது, நானும் இவனுடன் இருந்தால் ஒன்றும் சொல்வதில்லை, இவன் மட்டும் தனியாக மாட்டினால் இப்படித் தான் நடக்கிறது, முடிந்த வரை இவனும் பொறுத்துப் போகிறான், இனி இந்த மாதிரி நடக்காது கவலைப் படாதீர்கள்” என்று சமாதானம் சொன்னான்.

ஆனந்தி, “அவள் வம்பு செய்கிறாளா? என்னடா புரியும் மாதிரி சொல்லுங்களேன்” என ராம் “சித்தி போன பிப்ரவரி 14 அன்று என் நண்பன் ஒரு ரோஸ் போக்கே வாங்கி வரச் சொன்னான், வாங்கிக்கொண்டு திரும்பும் போது அந்த அடாவடி திருதிருவென்று விழித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தது. நான்கைந்து பையன்கள் கொஞ்சம் தள்ளி நின்றிருக்க, ஏதாவது பிரச்சனையா? என்று கேட்க அருகில் சென்றேன்.

உடனே இந்த மாதிரி செய்தால் நான் அப்பாவிடம் சொல்லிவிடுவேன், என்று ஆரம்பித்து செருப்பு பிய்ந்து விடும் என்று சொல்லி முடிக்கிறது. எனக்கு பயங்கர ஷாக், கையில் இருக்கும் போக்கே பார்த்து தவறாக நினைத்துப் பேசுகிறது என்று “இந்த போக்கே என் வேண்டியவருக்கு வாங்கியது, தவறாக நினைக்க வேண்டாம், ஏதாவது பிரச்சனை என்றால் ஹெல்ப் செய்யலாம் என்று வந்தேன்” என்று சொன்னேன்.

ஒன்றுமே பேசாமல் அமைதியாக கேட்டவள் திடீரென்று அழுகிறாள், எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை, இதில் ஒரு பெரியவர் “என்ன தம்பி, தனியாக நிற்கும் பெண்ணிடம் என்ன செய்கிறாய்? ஏம்மா நீ ஏன் அழுது கொண்டு நிற்கிறாய்? இந்த மாதிரி யாராவது வம்பு செய்தால் கிளம்பாமல் ஏன் நிற்கிறாய்?” என்று சொல்லிவிட்டு என்னையும் திட்டிக் கொண்டே போகிறார். அந்த ஜானு நான் விளக்கம் சொல்லியும் ஒன்றுமே சொல்லாமல் நிற்கவும், எனக்கு வந்த கோபத்தில் அப்படியே கிளம்பி விட்டேன்.

அதே நாள் மாலை எதுவும் நடக்காதது போல, ‘ராமா, ராமா, ராமன்கிட்ட பூவ கேளுன்னு’ ஒரே கத்தல். இந்த அடாவடி தலைமையில் நான்கைந்து பேர், பிளஸ் டூ படிக்கும் பெண்கள் மாதிரியா நடக்கிறது? என்னுடன் என் நண்பர்கள் வேறு இருக்கவே, எரிச்சலில் ஒரு வாழைப் பூவை வாங்கி, “கண்ணிருப்பவன் எவனும் உனக்கு எந்தப் பூவும் தரமாட்டான், இதை வைத்து உருப்படியாக சமையலாவது பழகிக் கொள்” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

ரவியும், உதயும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வதை கவனித்த ஆனந்தி, “இப்போது தான் காலேஜ் சேர்ந்திருக்கிறாள், இங்கே வீட்டிற்கு வந்தால் அமைதியாகத் தானே பேசுகிறாள், இந்த மாதிரி நடந்து கொள்கிறாள் என்று நம்பவே முடியவில்லை, சரி இந்த பிரச்சனையை என்னிடம் விட்டுவிடு, நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூற

“சரி என்னவோ செய்யுங்கள், அப்புறமும் திமிர் அடங்காமல், வாழைப் பூவா? அப்படியே உங்களுடைய நிறம் போலவே இருக்கிறது, என்று என்னைக் கிண்டல் செய்கிறது. நானும் சளைக்காமல் ‘வெளிய நிறம் கம்மினாலும், மனசு வெள்ளை. நாளை வேண்டுமானால் ஒரு காலி பிளவர் வாங்கித் தருகிறேன், பிழைத்துப் போ’ என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டேன்.

சௌமி சிரித்தவாறே “ராம், சூப்பெர் பதிலடி” என “ஆமாம் அண்ணி, இந்தத் தன்மானச் சிங்கம்..... கறுப்புத் தங்கம்.... சும்மா இருக்குமா? எனக்குப் பின்னால் ஒரு படையே இருப்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை” என்று காலரைத் தூக்கிவிட, மேலிருந்து சித்தி என்றவாறே நிதின் ஓடி வர, “அட

குட்டிப் பையா, நிதின் செல்லம், இவ்வளவு நேரம் குளித்தீர்களா? என்று அவனைத் தூக்கிக் கொஞ்சத் தொடங்கினாள் சௌமி.

சவிதா, “ஏன் ராம், உனக்குப் பின்னால் படை மட்டும் தான் இருக்கிறதா? சொறி, சிரங்கு எதுவும் இல்லையா?” என்று கேட்க ராம் “அண்ணி கீழே விழுந்தாலும் மீசைல மண் ஓட்டலைங்கர ரகம் நான், இந்த மாதிரி பேச்சுக்கெல்லாம் அசர மாட்டேன், நான் சொல்லிக் கொடுத்த மாதிரி சுமாரப் பேசறீங்க, கிப் இட் அப்” என்றான்.

“ராம்” என்று சவிதா காதைத் திருகவும், “அண்ணி பேச முடியாவிட்டால் அடாவடியில் இருங்குகிறீர்களா? என அவர்களின் பேச்சும், போலியான மிரட்டலும், சிரிப்பும் சௌமியை அன்றலர்ந்த மலராய் மாற்றியிருந்தன.

ஆனந்தி, “ராம், இந்த மாதிரிப் பேச்சுக்கள் என் காதில் விழக் கூடாது, ஏதாவது பெண்ணைப் பிடித்திருந்தால் என்னிடம் சொல்லு” என்று சொல்ல ராம் “சித்தி எனக்கு 20 வயதுதான் ஆகிறது, மறந்துவிடீர்களா? சரி பரவாயில்லை, காலா காலத்தில் என்னைக் கரை சேர்க்க முடிவு செய்து விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது, நீங்களும் சீக்கிரம் பெண் பாருங்கள், எப்படியோ ஒருவருக்கு வாழ்க்கை கொடுத்த மாதிரி இருக்கும், என் மனதிற்கு யாரையாவது பிடித்தால் உங்களிடம் வந்து சொல்கிறேன், இல்லையென்றால், இருக்கவே இருக்கிறது நீங்கள் கையில் கட்டி விட்டீர்களே மஞ்சள் கயிறு.... அதைக் கட்டிக் கையோடு அழைத்து வந்து விடுகிறேன்” என்றான்.

சௌமி “ராம், இப்படியே பேசிக் கொண்டிருந்தால் ஏதாவது பெண் உன்னைப் பார்த்து பரிதாபப் பட்டு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டியதுதான்” என்று சொல்ல ஆனந்தி, “டேய், அப்படியே நாலு போட்டேன் என்றால், இப்படியெல்லாம் பேச மாட்டாய். காத்து, கறுப்புப் படக் கூடாது என்று சொல்லி கறுப்புக் கயிறு கட்ட வந்தால், இதற்குத் தான் மங்களகரமாக மஞ்சள் நிறத்தில் கட்டி விடுங்கள் என்றாயா? இரண்டு நாள் உன்னைப் பட்டினி போடுகிறேன், அப்போதுதான் உன் கொழுப்பு அடங்கும்” என்றார்.

கிருஷ், “அம்மா, அவன் இப்படிப் பேசினாலும் வெளியில் எப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்று தெரியும் தானே, உங்களுக்குத் தலை குளிவு வரும்படி எதுவும் செய்ய மாட்டான்” என்று சாமாதானம் சொல்லவும் ஆனந்தி “எப்படியோ போங்கள், உங்களை சீக்கிரம் கிளம்பச் சொல்ல வந்தேன், நானே அரட்டையில் நின்று விட்டேன். சவி, நிதினுக்கு பிரேக் பாஸ்ட் கொடுக்க அவனை அழைத்துப் போகிறேன், நீங்களும் சீக்கிரம் வாருங்கள், சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்ப சரியாக இருக்கும்” என்றார்.

நிதினுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சௌமி, “நிதின் செங்கல்லைத் தூக்கக் கூடாது, காலில் விழுந்து விடும்” என்று எச்சரித்து “குட்டிப் பையன் சமத்தாக பாட்டியுடன் சாப்பிட்டுக் கொள்” என்று சொல்லி அவனை ஆனந்தியுடன் அனுப்பி வைத்தாள்.

சவிதா, “இந்த செங்கல் எதற்கு என்று சொன்னானா? என்று கேட்க “ஏதோ ஆர்.ஹெச்சிற்கு என்று சொன்னார், அதற்குள் பேச்சு மாறி விட்டது அக்கா” என்று கூறி விட்டு “ராம், ஆர்.ஹெச்சிற்கும், செங்கல்லிற்கும் என்ன சம்மந்தம் என்று கேட்டேனே?” என்றாள்.

சவிதாவும், ரவியும் சிரிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, ராம் சம்மந்தமில்லாமல் “கிருஷ் அண்ணா, எனக்கு கார்டன்ல இருக்கும் மரமெல்லாம் பச்சை நிறத்தில் தெரிந்தது, காக்கா எல்லாம் கருப்பாகத் தெரிந்தது, உங்களுக்கு” என்று கேட்க, சௌமியிடமிருந்து விழிகளை மீட்டுக் கொண்ட உதய், “என்னடா, என்ன சொல்கிறாய்?” என்றான்.

கிருஷ், “ஆமாம் ராம், எனக்கும் அப்படித் தான் தெரிந்தது, குயில் கூடக் ‘குக்கூ’ என்று தான் கூவியது, உனக்கு எப்படிக் கேட்டது?” என்றான்.

உதய் சந்தேகக் குரலில், “நீங்கள் இருவரும் காலையில் எங்கே இருந்தீர்கள்?” என்று கேட்க கிருஷ், “ராம் நான் அப்போதே சொன்னேனே, அண்ணா பிடித்துக் கொண்டார் பார்” என்று கூறிவிட்டு “அண்ணா, நாங்கள் ஜிம்மில் எக்ஸ்சர்சைஸ் செய்து கொண்டிருந்தோம்” என்று சிரிப்புடன் கூறினான்.

ஜிம் என்றால், வீட்டின் பின்புறமிருந்து தோட்டத்தில் எதையோ பார்த்திருக்கிறார்கள், எதைப் பார்த்தார்கள் என்று தெரியவில்லையே?” என்று உதய் பேசாமல் இருக்க, சவிதா “ஏதாவது புரியும் மாதிரி சொல்லுங்க, எப்போது பார்த்தாலும் அச்சு பிச்சு என்று உளறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது” என்று எரிச்சல் குரலில் கூறினாள்.

ராம், “அண்ணி உங்களுக்காகச் சொல்றேன்” என்று பீடிகையுடன் தொடங்கிவிட்டு “உதய் அண்ணா மாடியிலிருந்து தோட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், எங்களுக்கு என்ன பார்க்கிறார் என்றே தெரியவில்லை, இப்படி, அப்படி, எப்படிப் பார்த்தாலும், மரம் பச்சை நிறத்திலேயே தெரிகிறது! தென்னை மரத்தில் மாங்காயைக் காணோம்! தேடிவிட்டு இவரைப் பார்த்தால் ஆளே காணோம்! அப்பறம் பார்த்தால், அண்ணா அண்ணியைத் தேடி வந்திருப்பார் போல, சௌமி அண்ணி அண்ணாவைக் கண்டு கொள்ளாமல் போகிறார்கள்” என நிறுத்தவும் உதய் “அரையும், குறையுமாகப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுகிறார்கள், நல்ல வேலை வரம்பு மீறி எதுவும் நடக்கவில்லை” என்று நிம்மதியடைந்தான்.

“உதய் அண்ணா முகத்தைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது, எப்படியும் இங்கே வருவார் என்று முடிவு செய்து இதையெல்லாம் எடுத்து வந்தோம். பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு வந்தால், நாங்கள் பறந்து விடாமல் இருக்க இந்த செங்கல், சோகத்தோடு வந்தால் அதை ஆற்ற இந்த விசிறி, அசடு வழிந்தால் துடைக்க இந்த டவல் என்று எல்லாமே எடுத்து வைத்தோம், ஆனால் பிரயோஜனமில்லை, அண்ணி திரும்ப வந்து பேசிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது” என்றான் சோகத்தோடு.

சௌமி சிரித்துவிட்டு, “ராம், உன் முகத்தில் வழிகிறது, அதே டவலால் துடைத்துக் கொள், நிறையவே வழிவது போலிருக்கிறது எதற்கும் இரண்டு சோப் போட்டுத் தேய்த்துக் கொள்,.... அதெல்லாம் சரி ஆர்.ஹெச் என்றால் என்ன என்று சொல்லவே இல்லை” என்றான்.

கிருஷ், “அண்ணி, ஆர்.ஹெச்னா ரொமாண்டிக் ஹீரோன்னு அர்த்தம், இந்தப் பெயரை உதய் அண்ணாவிற்கு வைத்திருக்கிறான்” என்று விளக்கம் சொல்ல, ராம் “புரியலையா அண்ணி? உங்களைப் பார்த்த நாளிலிருந்து, காதலின் தீபமொன்று ரஜினி மாதிரி மரத்தைப் பிடித்து மேலே பார்த்து சிரிப்பதிலிருந்து, கஜினி சூர்யா மாதிரி ஆபிசில் அமர்ந்து தலையை உலுக்கிக் கொள்வது வரை, அண்ணா வித விதமான போஸ் கொடுத்துவிட்டார். அதனால் தான் இந்தப் பெயர், பொருத்தமாக இருக்கிறதா?” என்றான்.

சௌமி சிவந்த முகத்துடன் உதயைப் பார்க்க, அவனும் இவளையே பார்த்துக் கண்களால் சிரிக்க, இருவரின் விழிகளும் கலந்தன.

ராம் உடனே ‘ராஜாவின் பார்வை ராணியின் பக்கம்’ என்று ஹம் செய்ய, பார்வையை மீட்டுக் கொண்ட உதய், “ராம், முதலில் கிளம்பும் வழியைப் பார்” என்று மிரட்டவும், சௌமி “ராம், இப்படித் தான் எல்லோருக்கும் பெயர் வைப்பாயா?” என்றான்.

ராம், “அண்ணி, உங்களுக்குக் கூட பெயர் வைத்தேன், ஆனால் அம்மா வாய் மேலேயே குடு போட்டு விடுவேன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள், சரி போகட்டும் என்று விட்டு விட்டேன்” என்று கூற, சௌமி “எனக்கு என்ன பெயர் வைத்தாய்?” என்றான்.

ராம், “நீங்க பன்ச் டயலாக் நிறைய சொல்வீர்களாம், அதனால் நீங்க உதய் அண்ணாவோட பன்ச்வரணக் கிளி என்று சொன்னேன், அதற்குத் தான் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டேன், ஆனால் சவிதா அண்ணிக்கு ஒன்றா, இரண்டா, ஆயிரம் பெயர்கள்” என்றான்.

சௌமி, “நான் பன்ச் டயலாக் சொல்வது எப்படித் தெரியும்? ஒரு வேளை அம்மா சொல்லியிருப்பார்களாக இருக்கும்” என்று யோசிக்கும்போதே, சவிதா “டேய் வாயைத் திறந்தால், உன்னுடைய பேங்க் அக்கவுண்டைக் க்ளோஸ் செய்யச் சொல்லிவிடுவேன், மாதம் நூறு ரூபாய் பாக்கெட் மணி மட்டும் தரச் சொல்லி மாமாவிடம் சொல்கிறேன்” என்று மிரட்ட

ராம், “ரவி அண்ணா, இதைக் கேட்பாரில்லையா? நூறு ரூபாய் பாக்கெட் மணியா, என்னோட பைக் பெட்ரோல் செலவுக்கே போதாது, உங்க கஞ்சவர்ணக் கிளியை நீங்களே கேளுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு, சவிதா கையில் கிடைத்ததை எடுத்து அடிக்க ரெடியாவதைப் பார்த்து, “எங்க அம்மா எனக்காகக் காத்திருக்காங்க, நான் போறேன், நீங்க லேட்டா வந்து வாங்கிக் கட்டிக்கங்க, அங்கே நிறைய பாட்டீஸ் வேற இருக்காங்க, கிருஷ் அண்ணா, நீங்களும் வாங்க” என்று கூறியவாறே வெளியே ஓடினான்.

சவிதா, “ஓடிவிட்டான், வரட்டும் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறவும் ரவி, “சவி, அவன் சரியான பெயர் தானே வைத்திருக்கிறான், எதற்குக் கோபப்படுகிறாய்? உனக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது, இப்போதெல்லாம் நீ நிறைய விஷயங்களில் கஞ்சத் தனமாக இருக்கிறாய்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

சவிதா முறைத்தவாறே, “உங்களுக்கும் நேரம் சரியில்லை, முதலில் கிளம்பும் வழியைப் பாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு “சௌமி, நாம் புடவை மாற்றி விட்டுப் போய்விடலாம், அதை எடுத்து வந்துவிட்டார்கள்” என்று அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

சவிதா “சௌமி, ராம் இப்படித்தான், ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே இருப்பான். ஆனால் இந்த வயதிலேயே பொறுப்பான பையன்” என சௌமி, “அக்கா, எனக்கு நீங்கள் எல்லோரும் இவ்வளவு ஜாலியாகப் பேசுவது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது, என்னைப் பெண் பார்க்க வந்த அன்று அமைதியாக இருந்தார்களா, நான் கூட பேசவே மாட்டார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன், இப்போது பார்த்தால் நம்மைப் பேசவே விட மாட்டார்கள் போலிருக்கிறது” என்றாள்.

சவிதா, “நாம் கொஞ்சம் வருத்தப்படுவது தெரிந்தால், இப்படியெல்லாம் பேச மாட்டான். ஆனால் அவ்வளவு சீக்கிரம் வருத்தப் பட நேராது. நம் குடும்பத்தில் எல்லோருமே நன்றாகப் பேசுவார்கள் சௌமி, எப்போதும் இப்படிக் கலகலப்பாக இருக்கும், மாமாக்கள் மட்டும் அளவாகப் பேசுவார்கள், கொஞ்ச நாளில் நீயே புரிந்து கொள்வாய்” என்றாள். பேசிச் சிரித்தவாறே வீட்டிற்கு வர உறவினர்கள் நிறைந்திருந்தனர்.

சௌமி, “அக்கா கோவிலுக்குப் போவதற்கு இவ்வளவு பேரா?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்க, சவிதா “சௌமி, இது கிராமம் தானே? என்னை அழைக்கவில்லை என்று சொல்வார்கள், அதனால் நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டும் அழைத்தோம். அதுவே இவ்வளவு கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது, நாளை ஒரு விருந்து இருக்கிறது, அது முடிந்ததும் எல்லோருமே கிளம்பி விடுவார்கள், அப்புறம் நாம் மட்டும் தான்” என்றாள்.

உதயுடன் கோவிலில் ஜோடியாக நின்று வணங்கிய போது சௌமியின் மனம் நிறைந்திருந்தது. உதய், “சௌமி என்னடா தீவிரமாக வேண்டிக்கொண்டாய்? கடவுளிடம் என்ன மனுப் போட்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்கவும், சௌமி “உதய், நாம் எல்லோரும் இப்படியே ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டியிருக்கிறேன்” என்றாள். அவள் தோளைப் பற்றி அழுத்திக் கொடுத்தவன் மனமும் நிறைந்தது.

பூஜையை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பும் போது குவாலிசை எடுத்து வந்த கிருஷ், “அண்ணா, நாம் எல்லோரும் தனியாகப் போகலாம், அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டேன், லன்ச் வெளியே சாப்பிட்டு விடுகிறோம் என்றும் சொல்லிவிட்டேன்” என்றான்.

“அண்ணா டு வீலரில் இரண்டே வீல் இருக்கிறது, என்ன அதிசயம்!” என்று கிருஷ் உடன் கோட் வேர்டில் பேச ஆரம்பித்த ராம், ஏகப்பட்ட கிண்டல்களும், கேலிகளோடும், அறுவைகளோடும், சிரிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சவிதா, “சௌமி, பாவம் உதய், அவர் பார்வை உன்னையே சுற்றி வருகிறது. நீயானால் இவனுடைய வம்புப் பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டு, நிதினுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய், முதலில் நிதினை என்னிடம் கொடு, இன்னும் இரண்டு நாள் கழித்துத்தான் உதய்க்கும் உனக்கும் தனிமை கிடைக்கும் அன்றுதான் உங்களுக்கு என்று விளக்கி கேலியாகச் சிரித்தவாறு, “உதய், நீ எப்போது மேலே வருவாய் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றாள்.

சௌமிக்கு பயத்தில் அடி வயிறு கலங்குவது போன்ற உணர்வு தோன்றியது. ஒன்றும் புரியாத பயத்தில் விழித்துக் கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்து உதய் “என்னடா சாப்பாடு பிடிக்கவில்லையா? வேறு ஏதாவது ஆர்டர் செய்யவா?” என்றான்.

சௌமிக்கோ “இவனுடன் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது, சிறிது நேரம் அவன் விலகினாலே மனம் என்னவோ போலாகிறது, ஆனால் ஒரு நாள் இரவு பேசிவிட்டுச் சென்றதுமே குளிர் ஜூரம் போலிருந்ததே, இப்படித் தான் இருக்குமோ? யாரிடம் கேட்கலாம்” என்று சவிதாவின் மேல் பார்வையை ஓட்ட, அவளோ நிதினுக்கு உணவை ஊட்டுவதில் கவனமாக இருக்கவும், “என்னவென்று அக்காவிடம் கேட்பது” என்று உதயைப் பார்த்துத் திருதிருவென்று விழித்தாள்.

உதய், “சௌமி, என்னடா பிடிக்கவில்லை என்றால் அதை அப்படியே வைத்துவிடு. வேறு ஆர்டர் செய்யலாம், ஐஸ்க்ரீம் சேர்த்துச் சொல்லவா? உனக்குப் பிடிக்குமே” என சௌமி, “எனக்கு ஐஸ்க்ரீம்....” என்றவள் எதிலிருந்தோ விடுபட்ட உணர்வுடன் நிறுத்திவிட்டு “ரொம்பப் பிடிக்கும், சொல்லிவிடுங்கள்” என்றாள்.

உதய், “என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு? திடீரென்று இப்படி உளறுகிறாள், அமைதியாக என்ன யோசிக்கிறாள்? சரி தனிமை கிடைத்தால் கேட்டுக் கொள்வோம்” என்று அமைதி காத்தான்.

*****

அத்தியாயம் 19

முகமெங்கும் வியர்வை முத்துக்கள் அரும்பி, பயரேகைகள் ஓட அமர்ந்திருந்த செளமியைப் பார்த்து சவிதா, “சௌமி, என்னடா ஆச்சு? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? உதய் உன்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார், நீ தனியாக ரூமில் அமர்ந்துகொண்டு என்ன செய்கிறாய்? கொஞ்சம் தோட்டத்தில் நடந்து வருகிறாயா?” என்றாள்.

ஒன்றும் பேசாமல் தலையை மட்டும் ஆட்டிச் செல்பவனை யோசனையாகப் பார்த்து, உதயிடம் அவளைத் தோட்டத்திற்கு அனுப்பியிருப்பதாகச் சொல்லச் சென்றாள் சவிதா.

சௌமியோ அவள் எண்ணங்களோடு போராடிக் கொண்டிருந்தாள். “ஐஸ்க்ரீமை ஆட் செய்தால், தொண்டையில் வைரஸ் மல்டிப்ளை ஆகித் த்ரோட் இன்பெக்சன் ஆகும், அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டால், எப்படியும் சளி, காய்ச்சல் என்று இரண்டு நாட்கள் படுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தால், ஒன்றும் நடக்கவில்லையே? நம் உடம்பின் இம்யூனிட்டி அதிகமாகி விட்டதா? இப்போது வசமாக மாட்டிக் கொண்டேன் போலிருக்கிறது, என்ன செய்வது? எதைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும்” என யோசித்தவளுக்கு சட்டென்று கோடி கோடி சூரியன்களே பிரகாசமாய் எரிவது போலிருந்தது.

“அப்படா, இவ்வளவு நாள் மூளை ஸ்ட்ரைக் செய்தது, இப்போ கொஞ்சம் பரவாயில்லை. உதயின் பெரிய பாட்டி நேற்று தோட்டத்திலிருக்கும் போது மூலிகைச் செடியெல்லாம் காட்டி ஏதோதோ சொன்னார்களே, பாவம் உதய் கூட பேச வந்துவிட்டு பாட்டியைப் பார்த்து ஒன்றும் பேசாமலே போய்விட்டான் என்று கவலைப்பட்டோமே, பாட்டியைத் திட்டினால் இப்போது அவர்களும் உதவி செய்கிறார்கள்.

என்னன்னவோ பெயர்கள் சொன்னார்களே? பெரியாநங்கை, சிறியாநங்கை, கரிசலாங்கண்ணி... என்று மருத்துவ குணங்களையும் சொன்னார்களே, எங்கள் காலத்தில் பேதி மருந்து.... விளக்கெண்ணையைப் போலவே மருத்துவ குணம் உள்ளது.... நான்கைந்து இலைகள் சாப்பிட்டாலே போதும் என்றார்களே.... பெயர் நினைவிற்கு வரவில்லையே...

பெயர் தெரியாவிட்டால் என்ன? அமைப்பை வைத்துத் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம்” என்று தோட்டத்தில் இறங்கினாள். ஒரு வேளை, ஆடு தொடா செடியா? ஆடோ, மாடோ எது தொடாவிட்டாலும் அதைப் பார்த்து உறுதியானால் நான் சாப்பிடுகிறேன், கண்டங்கத்திரி என்றும் சொன்னார்களே? அதுவா? இதுவா?” என்று பெயர் தெரியாத தாவரத்தைச் சரியாகக் கண்டுபிடித்தவள் “யுரேகா யுரேகா” என்று மனதிற்குள் கத்திக் கொண்டாள்.

உதய் மேலிருந்தவாறே கைகளைத் தட்டி அழைத்து சைகையில் “என்ன செய்கிறாய்?” என்று விசாரிக்கவும், “சும்மா பூக்களைப் பார்க்கிறேன்” என்று சைகை செய்தாள். “இவன் வேறு மேலே நின்று கொண்டிருக்கிறானே, எப்படி இலைகளைப் பறிப்பது?” என்று தவிக்கும் போதே “இரு நான் கீழே வருகிறேன்” என்று சைகை காட்டவும் “சரி” என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு அவன் வருவதற்குள் இலைகளைப் பறித்துக் கொண்டாள்.

“அப்படியே சாப்பிட வேண்டுமா? இல்லை எதனோடாவது கலந்து சாப்பிட வேண்டுமா?” என்று யோசித்து நினைவிற்கு வராமல் வெறும் இலைகளையே மெல்லத் தொடங்கினாள். ஒரு வாய் மென்றதற்கே வயிற்றிலிருப்பதெல்லாம் வெளியே வந்து விடுவது போலக் கசந்து வழிந்தது. “ஐந்தாறு இலைகள் என்ன, பத்து இலைகளைச் சாப்பிடுவோம்” என்று கஷ்டப்பட்டுக் கசப்பை விழுங்கிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

சௌமி வீட்டிற்குள் வருவதைப் பார்த்த உதய் “தோட்டத்திலேயே இருக்கச் சொன்னால், அதற்குள் எதற்கு வந்தாள்?” என்று மனதிற்குள் செல்லமாகக் கடிந்தவாறே “சௌமி, குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டும், எடுத்து வருகிறாயா?” என்றான்.

தண்ணீர் எடுத்து வரச் சொல்லிவிட்டு, சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவன், சிறிது நேரம் கழித்து உள்ளே செல்லவும், சவிதா நழுட்டுச் சிரிப்புடன் ரவியைப் பார்க்க, அவன் “நாமும் எவ்வளவு முறை இப்படி செய்திருக்கிறோம்” என்று கண்களால் சிரித்தான்.

சௌமி டைனிங் ஹாலில் தண்ணீரை எடுத்துவிட்டு, திடீரென்று யோசனை தோன்றவே, சமையலறைக்குள் நுழைந்து கொஞ்சம் விளக்கெண்ணையைத் தேடிக் குடித்துவிட்டு, அந்தக் கொடுமை தாளாமல் வாய் நிறைய சர்க்கரை அள்ளிப் போட்டு விழுங்கினாள்.

பின்புறமிருந்து சௌமியை அணைத்துக் கொண்ட உதய், “என்னடா, இங்கே என்ன செய்கிறாய்? காலையிலிருந்து நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை, நேற்று நிறையப் பேர் இருந்தாலும் சமயம் கிடைக்கும் போது கொஞ்சமாவது பேசினாய், இன்று என்னவாயிற்று செல்லம்?” என்று அவள் தோள்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கேட்டவன் “கோவிலுக்குப் போய் வந்ததிலிருந்து உன் முகமே வித்தியாசமாய் இருக்கிறது” என்று கன்னத்தோடு கன்னம் இழையக் கேட்டான்.

உதய் அணைத்தவுடன் விதிர்விதிர்ப்புடன் விலக நினைத்தவன், அவன் குரலும், அவன் அணைப்பும் மெய் மறக்கச் செய்ய, கழுத்து வளைவில் அவன் உதடுகள் புதைந்ததும், அதுவரை இருந்த பய உணர்ச்சி போய் இனம் புரியா சுகம் பரவுவதையும், கழுத்திலும், கன்னத்திலும் கோலமிடும் அவன் வெப்பச் சுவாசம், பனிச்சாரலாய்க் குளிர்விப்பதையும், இடையை இறுக்கும் அவன் வலிய கரங்கள் தன் உடலுக்கும் வலிமை சேர்ப்பதையும் உணர்ந்தான்.

அவன் ஸ்பரிசுத்தில் மயங்கிப் பேச்சற்ற அவன் நிலையைப் பார்த்து, அப்படியே முன்புறமாகத் திருப்பி, முகத்தைப் பற்றிக் கண்களால் விசாரிக்கவும், “எனக்கு பயமாக இருந்தது உதய்” என்றான்.

“எதற்கு பயம்? என்னைப் பார்த்தா?” என்று புரியாமல் கேட்டு, பின் கண்களில் கூர்மையுடன் “இப்போது பயமாக இருக்கிறதா?” என “இல்லை” என்று உறுதியாக சௌமி தலையை அசைக்கவும், அவன் தலையைப் பிடித்து ஆட்டியவாறு, “குட்டிப்பப்பு, உன் குட்டி மூளைக்கு சரியாகவே யோசிக்க வருவதில்லை” என்று கூறிவிட்டு, அவன் முறைப்பைப் பார்த்ததும் “எதையாவது போட்டு குழப்பிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது, சாண் ஏறினால் முழம் இறங்குகிறது, நான் உன்னுடன் இருக்கும் போது இல்லாத பயம், நான் உன்னை விட்டு விலகியதும் ஏன் வருகிறது? என்று யோசித்துக் கொண்டிரு, புரியவில்லையென்றால் இரவு புரிய வைக்கிறேன்” என்றான்.

ஏதோ பாத்திரம் விழும் சத்தத்தில் கலைந்தவன், சவிதாவின் குரல் “அத்தை நான் எடுத்து வருகிறேன், நீங்கள் உட்காருங்கள்” என்று உரக்கக் கேட்கவும், உதய்க்கு யாருக்கோ சமையலறையில் ஏதோ வேண்டும் என்பது புரிய, “இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ஏதாவது சொல்லிவிட்டு மேலே வருகிறாய், இல்லையென்றால்....” என்று மிரட்டிவிட்டு “நான் முதலில் போகிறேன்” என்று சௌமியை மனமற்று விடுவித்துச் சென்றான்.

அவன் வெளியே சென்றதும் உள்ளே வந்த சவிதா, “சௌமி” என்று கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரிக்க, சௌமியின் கன்னங்களில் சூடு ஏறலாயிற்று. சவிதாவுடம் பேசிக் கொண்டு அமர்ந்தவன், “தான் உதய் சொன்னது போல சரியாக யோசிப்பதில்லை போலிருக்கிறது, அவன் விலகிச் செல்லும் போது எதையோ இழக்கும் உணர்வு தோன்றுகிறதே....மேலே போக வேண்டுமே.. என்ன சொல்வது?” என்று யோசிக்க சவிதா, “சௌமி, பார்வை எங்கே மேலேயே சுற்றுகிறது, உதய் போய் ரொம்ப நேரம் ஆகிறது, உனக்கும் மேலே வெள்ளைக் காக்காய் பறப்பது தெரிகிறதா?” என்று கிண்டல் குரலில் கேட்டாள்.

சௌமி, “அக்கா என்னக்கா, நீங்களும் கிண்டல் செய்கிறீர்கள், ராம் இல்லாதது நல்ல வேளை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறும் போது உள்ளே வந்த ராம், “அண்ணி நீங்கள் என்னை நினைத்தது தெரிந்து உடனே வந்து விட்டேன், யூஎஸ் ப்ரெசிடென்ட் என்னைப் பார்க்கப் பல நாட்களாக அப்பாயின்மென்ட் கேட்டார், இன்றும் உங்களுக்காக கேன்சல் செய்து விட்டேன், உங்கள் தேவை என்னவோ சொல்லுங்கள்” என்றான்.

அதற்குள் ராமின் கைபேசி ஒலிக்கவும், “என்னோட ப்பேன்ஸ் தொல்லை தாங்க முடியலை, போன் மேல போன் போட்டு என்னைத் தேடறாங்க, போன் அட்டென்ட் பண்ண ஒரு அசிஸ்டன்ட் போடணும் போலிருக்கு, நீங்களே பேசுங்க, பாய்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

சவிதா, “இவன் ரகளை தாங்க முடியவில்லை, எப்படியோ போய்விட்டான்” என்பதற்குள் சௌமிக்கும் நிர்மலாவிடமிருந்து அழைப்பு வர அவளும் செல்லம் கொஞ்சத் தொடங்கினாள்.

நேரம் செல்லச் செல்ல தொண்டை அடைப்பது போலவும், பின் வயிற்றிற்குள் பிரளயம் நடப்பது போலவும் உணர்வுகள் செளமிக்குத் தோன்றின. “கொஞ்சம் விளக்கெண்ணை மட்டும் குடித்தோம், அது ஒன்றும் செய்யாது என்று நினைத்தால்.... என்னவோ செய்யும் போலிருக்கிறது” என்று “திருதிருவென்று விழித்தபடியே நான்கைந்து முறை பாத்ரம் சென்று வருபவளைப் பார்த்து சவிதா “சௌமி, என்ன ஆயிற்று?” என்று விசாரிக்க “அக்கா, டயேரியா போலிருக்கிறது” என்றாள்.

சவிதா, “என்னம்மா இப்போது போய் இப்படி நடக்கிறதே? ஏதாவது புதிதாகச் சாப்பிட்டாயா? முதலில் டாக்டரிடம் போய் வரலாம்” என்று சொல்லும் போதே “இப்படிக்கிறுக்குத் தனமாக ஆடு, மாடு போல் இலை தழைகளை மேய்ந்து விட்டு, விளக்கெண்ணையையும் குடித்திருக்கிறோமே, என்னவென்று விளக்குவது” என்று புரியாமல் “அக்கா, டாக்டர் எதற்கு? இன்டைஜிசன் போலிருக்கிறது, ஒரு நாள் சாப்பிடாமல் விட்டால் சரியாகிவிடும்” என்றாள்.

வற்புறுத்திப் பார்த்துவிட்டு “டாக்டரிடம் போவதற்கு பயமா? நான் சொன்னால் நீ கேட்கமாட்டாய்” என்று உதயை அழைத்து விஷயத்தைக் கூறவும், செளமியின் முகத்தில் சோர்வைப் பார்த்து, அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து “சௌமி, எப்படி சோர்ந்து விட்டாய் பார், எதற்கும் டாக்டரிடம் கேட்டுவிடலாம்” என்று குழந்தைக்குச் சொல்வதைப் போல் சொல்ல, “உதய், எனக்கு டாக்டரைக் கண்டாலே அலர்ஜி.. எனக்குத் தூக்கம் வருவது போலிருக்கிறது, கொஞ்சம் தூங்கி எழுந்து சரியாகவில்லை என்றால், அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றாள்.

ஆனந்தியும் வற்புறுத்திவிட்டு, “சரி செளமி, கொஞ்சம் தூங்கி எழுந்திரு, இன்டைஜிசனுக்கு டேப்லட் இருக்கிறது, பேமிலி டாக்டரிடம் கேட்டுவிட்டுத் தருகிறேன், அதை விழுங்கிவிட்டு அப்புறம் தூங்குவாயாம்” என்றார்.

நள்ளிரவில் இடைவிடாத இருமலும், காய்ச்சலும் சேர துவண்டு படுத்தவளைப் பார்த்து விட்டு உதய் டாக்டரை வரவழைக்க “பீவர் 101 இருக்கிறது உதய், பயப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை, நான் இன்ஜெக்ஷன் செய்து விடுகிறேன். ஆனால் த்ரோட் நன்றாக வீங்கியிருக்கிறது, கோல்டாக எதையும் கொடுக்க வேண்டாம், வாரம் வாட்டர் மட்டும் கொடுங்கள், தொடர்ந்து காப் இருந்தால் அதுவும் மூச்சு விடுவதற்கு சிரமமாக இருந்தால், ஆண்டிபயாடிக் தருகிறேன் அதைக் கொடுங்கள், நான் காலையில் வந்து பார்க்கிறேன்” என்றார்.

டாக்டரை வழியனுப்பி விட்டு வந்த உதய், “அம்மா, செளமியை மேலே அழைத்துப் போகிறேன், நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன், நீங்கள் கவலைப் படாமல் தூங்குங்கள்” என்று சொல்ல, என்ன செய்வது என்று புரியாமல் ஆனந்தி கணவரைப் பார்க்க “ஆனந்தி, அவன் இன்னும் சின்னப் பிள்ளை இல்லை, பார்த்துக் கொள்வான். ஆனால் உதய்.. இன்று மட்டும் நீ கீழே இரு, இருமல் அதிகம் இருக்கிறது, ஏதாவது தேவைப்பட்டால் எங்களையும் எழுப்பலாம், காலையில் காய்ச்சல் குறைந்தால் மேலே அழைத்துச் சென்றுவிடு” என்று முடித்தார்.

உதய் “தேங்க்ஸ் பா” என்றவன், “அம்மா, ஹாட் வாட்டர் பிளாஸ்கில் எடுத்துக் கொடுங்கள், கவலைப் படாமல் தூங்குங்கள், உதவி தேவைப்பட்டால் கட்டாயம் எழுப்புகிறேன், ஆனால்.. தூங்க வேண்டும்...” என்று தாயிடம் கூறிவிட்டு சேரை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தான்.

ஆனந்தி, “சரி தம்பி, தேவைப்பட்டால் மறக்காமல் எழுப்பு, நீயும் தூங்குடா” என்று சொல்லிச் சென்றார்.

காலையில் போன் செய்த நிர்மலா, “மாப்பிள்ளை, செளமி எப்படி இருக்கிறாள்? இப்போதுதான் அம்மாவிடம் பேசினேன், காய்ச்சல் பரவாயில்லையா?” என்றார்.

அவர் குரலின் பதற்றத்தை உணர்ந்த உதய், “ஈஸி அத்தை, பயப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை, காய்ச்சல் குறைந்து விட்டது, இப்போதுதான் டாக்டர் பார்த்துவிட்டுப் போனார், ஆனால் காப் மட்டும் கண்ட்ரோல் ஆகவில்லை, இரவு முழுக்க இருமிக் கொண்டே இருந்தான், இன்னும் இரண்டு நாட்களில் சரியாகிவிடும் என்று சொன்னார்” என்றான்.

நிர்மலா, “அவள் என்ன செய்கிறாள் மாப்பிள்ளை? நான் கிளம்பி வரவா?” என்றதும் “அத்தை இப்போது தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள், எழுந்ததும் பேசச் சொல்கிறேன், நாங்கள் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறோம், பார்த்துக் கொள்கிறோம், நீங்கள் ரிஷ்ப்சன் வேலையைப் பாருங்கள். இன்னும் மூன்று நாட்களில் இங்கே வரப் போகிறீர்களே, அதுவரை கவலைப் படாதீர்கள்.” என்றான்.

நிர்மலா “நேற்று நன்றாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாளே, திடீரென்று இருமல் என்றால் ... ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட்டாளா?” என்று உடனடியாக விசாரிக்கவும், அவளை விட்டுத் தர மனமின்றி “அதெல்லாம் சாப்பிடவில்லை அத்தை, கொஞ்சம் வெதர் மாறியிருக்கிறதே, ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏன் அத்தை ஐஸ்க்ரீம் ஒத்துக் கொள்ளாதா?” என்றான்.

நிர்மலா, “இதெயெல்லாம் உங்களிடம் சொல்ல மாட்டாளே” என்றவர் “வெய்யில் காலத்தில் ஒன்றும் செய்யாது, ஆனால் குளிர் காலத்தில் இப்படித் தோட இன்பெக்சன் ஆகிவிடும், சிறுவயதில் டான்சில்ஸ் தொந்தரவு இருந்தது மாப்பிள்ளை, இப்போது இல்லையென்றாலும் எப்போதாவது இப்படி நடக்கும், முடிந்தவரை ஐஸ்க்ரீமைக் கண்ணில் காட்டுவதே இல்லை, என்னை ஏமாற்றிவிட்டு நிறைய சாப்பிடுவாள், அவள் கேட்டாலும் வாங்கிக் கொடுக்காதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு “இருங்கள், மாமா பேச வேண்டும் என்கிறார்” என்று கூறி சந்திரனிடம் கொடுக்க அவரும் விசாரித்துவிட்டுப் போனை வைத்தார்.

உதய்க்கு, செளமி “ஐஸ்க்ரீம்... என்று ஆரம்பித்து பேச்சை நிறுத்தியதன் மர்மம் விளங்கியது, செளமிக்குத் தயக்கம் குறைந்தாலும் இன்னும் முழுமையாகத் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையோ?” என்ற சந்தேகம் தோன்றியது. “ஆனால் பயமாக இருக்கிறது என்று சொன்னாளே, எதைக் கேட்டாலும் மனதில் இருப்பதை மறைக்காமல் சொல்கிறாள், எதற்கும் உடம்பு குணமானதும் அவள் மனநிலையைப் பார்த்துவிட்டு விசாரிக்கலாம்” என்று முடிவெடுத்தான்.

உதய் மனவருத்தத்துடன் “எவ்வளவோ பேச வேண்டும் என்று காத்திருந்தால், மாறி மாறி ஏமாற்றத்திலேயே முடிகிறது. காதலுக்கு இருவரின் புரிதல் மிக முக்கியம், தன்னுடைய காதலை சொல்லாலும், செயலாலும் உணர்த்தியாயிற்று, என்னதான் செய்வது? இப்படி உடம்பை வேறு கெடுத்துக் கொள்கிறாள்,

காதல் உணர்வு தானாகவே அரும்பாய், மொட்டாய், மலராய்க், காயாய்க், கனியாய் மாறவேண்டியது, ஆனால் செளமியின் மனதில் தோன்றிய காதல் இன்னும் அவளுக்கு புரியவில்லையே? இப்போது தன் காதலைச் சொன்னாலும் அதைப் புரிந்து கொள்வாளா? இல்லை, காதலித்துக் கட்டாயமாக மணந்து கொண்டதாக நினைப்பாளா?” என்ற எண்ணம் தோன்ற, “முதலில் செளமியின் காதலை அவளுக்கு உணர்த்துவதுதான் முக்கியம்” என்று முடிவெடுத்தான்.

இரண்டு நாட்களாக அசதியில் படுத்திருந்த செளமிக்கு, உதயின் அன்பும் அக்கறையும் புரியாமலில்லை. புரண்டு படுக்கும் போது நெற்றியை வருடும் கரங்களும், லேசான இதலொற்றுதலும், போர்வையை இழுத்துவிடும் கனிவும், இருமும் போது வருடிவிடும் இதமும் அந்த நேரத்தில் அவளுக்குத் தேவையாயிருந்தன.

உடல்நிலை சரியில்லையென்றால் அன்னையைத் தேடுபவள், இப்போது உதயின் கனிவிலேயே அமைதியாகி, உறக்கத்தில் கூட அவனுடன் ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டாள். இரண்டே நாட்களில் உடல் நலமற்ற நிலையிலும் உதயின் கனிவிலும் பாசத்திலும் அவள் மனம் மெழுகாய்க் கரைந்தது.

செளமி உறக்கம் கலைந்து எழுந்ததும், அருகிலிருந்த ஆனந்தி “செளமி விழித்து விட்டாயா? இப்போது கொஞ்சம் பரவாயில்லையா? நானே எழுப்பலாம் என்றிருந்தேன், கொஞ்சம் ரசம் சாதம் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் கண்ணா, சாப்பிட்டதும் மருந்து சாப்பிடலாம்” என்றார்.

அவர் கனிவு செளமிக்கு அன்னையை நினைவிற்குக் கொண்டு வர, “எப்போதும் உடல்நிலை சரியில்லாத போது அம்மாவைத் தேடும் தான், இப்போது உதயைத் தேடுகிறேனே, அவன் எங்கே காணோம்?” என்று பார்வையால் தேட, ஆனந்தி “உதய் பேக்டரி வரை போயிருக்கிறான் செளமி, இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடுவான்” என்றார்.

அவள் முகம் வாடுவதைக் கண்டவர், “போன் செய்து சீக்கிரம் வரச் சொல்லிவிடலாம், ஜப்பானிலிருந்து மெசினரீஸ் இம்போர்ட் செய்ய வேண்டும், அங்கிருந்து ஆட்கள் வந்திருக்கிறார்கள் செளமி, உதய் ஜப்பான் செல்வதாக இருந்தது, உன்னை விட்டுப் போக மனமில்லாமல் வீடியோ கான்பரென்சில் முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லிவிட்டான், அதனால் அவர்கள் ஆட்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள், இரண்டு நாட்கள் பேக்டரி விசிட் முடித்ததும் நமக்குத் தேவையானதை அவர்கள் சொல்வார்கள்” என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் உதய் வந்து சேரவும் அவள் முகம் தாமரையாய் மலர்ந்தது. “செளமி, இப்போது பரவாயில்லையா? சோர்ந்து சோர்ந்து படுத்துக் கொள்ளவும் எனக்கே பயமாக இருந்து” என்றான்.

எப்போதும் போலத் தலையை வருடவில்லை என்று யோசித்தவள், “இப்போது பரவாயில்லை, கோல்ட் மட்டும் இருக்கிறது, இன்னும் மூன்று நாட்களாவது ஆகும், எப்போதும் இப்படித்தான்...” என்று சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொள்ள, உதய் அவளைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்தான்.

ஆனந்தி “ஆமாம் செளமி, மருந்து சாப்பிட்டாலும் சாப்பிடாவிட்டாலும் கோல்ட் சரியாக ஐந்து நாட்களாவது ஆகும். இரண்டு மூன்று நாட்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இரு. இப்போது பாத்ரூமில் ஹீட்டர் போட்டிருக்கிறேன், முகம் கழுவி வருகிறாயா? சாப்பிடலாம்” என்றார்.

செளமி, “அத்தை உங்களுக்கும் சிரமம் கொடுத்துவிட்டேன், பாவம் நீங்களும் எவ்வளவு முறை, மேலும் கீழும் ஏறி இறங்கியிருப்பீர்கள்” என ஆனந்தி “என்ன செளமி, நானும் உன் அம்மா மாதிரி தானே, உனக்கு உடம்பு சரியில்லாத போது இதுகூட செய்யமாட்டேனா? ஆனால் உதய் என்னை எதுவும் செய்ய விடுவதில்லை, அவனே மருந்து கொடுப்பதிலிருந்து பார்த்துக் கொள்கிறானே, அப்புறம் என்ன கவலை” என்றார்.

ஆனந்தியில் செயல்கள் நிர்மலாவை நினைவு படுத்த, “தேங்க்ஸ் அத்தை” என்று சொல்லிவிட்டு, அவர் மடியில் படுத்துக் கொள்ளவும் ஆனந்திக்கு மகிழ்ச்சியில் கண்கலங்கியது. தலையை மெல்ல வருடிக் கொடுக்கவும், “எப்படியோ இவ்வளவு தூரம் மனம் ஒன்றினானே” என்று உதய் மனம் மகிழ, “என்ன மாமியார், மருமகள் கொஞ்சல் அதிகமாக இருக்கிறது” என்று கேலியில் இறங்கினான்.

செளமி “உங்களுக்கென்ன பொறாமை? நாங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் கொஞ்சிக் கொள்வோம், நீங்கள் எதற்காக என்னை விட்டுவிட்டுப் போனீர்கள்? என்று குழந்தை போல் கேட்பவனைப் பார்த்து, “வரவேற்பு பலமாய் இருக்கிறதே செளமி, இன்னொரு முறை ஆபிஸ் போகலாம் போலிருக்கிறது” என்றான்.

முகம் வாட முறைத்தவனைக் கண்டு ஆனந்தி “நீங்கள் பேசுங்கள், நான் அப்புறம் வருகிறேன், உதய் செளமியைப் பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிடவை” என்று ஒதுங்கினார்.

ஆனந்தி சென்றவுடன், செளமியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு அருகில் அமர்ந்து, “என்ன கோபமா?” என்று கேட்க “எதற்குக் கோபம்? எனக்கு ஒன்றும் கோபமில்லை” என்ற செளமியின் குரலில் கோபத்தை உணர்ந்து சிரித்தான்.

உதய், “நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தாய் செளமி, அதுதான் சொல்லவில்லை, எழுந்ததும் என்னைத் தேடினாயா?” என்று கேட்க அவள் முறைப்பைப் பார்த்து “ஓகே ஓகே, நீ என்னைத் தேடவில்லை, ஆமாம் தேடுமளவு நான் என்ன பெரிய ஆளா?” என்றான்.

செளமி சிரித்துவிட்டு, “ஆமாம் உதய், நீங்கள் பெரிய ஆள்தான், ஆறடி இருக்கிறீர்களே, ஆனாலும் பழைய ஜோக் இது, வேறு ஏதாவது யோசித்துச் சொல்லவா?” என்று கூற “ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம், முதலில் முகம் கழுவிவிட்டு சாப்பிடு, அப்புறம் பேசலாம்” என்றான்.

“உதய் குளித்துவிட்டு வருகிறேன், கொஞ்சம் பிரெஷ்ஷாக இருக்கும்” என “ஓகே டா, சீக்கிரம் வந்துவிடு, தலைக்கு வேண்டாம், ரொம்பவும் ஷ்ட்ரைன் பண்ணாதே, இன்னும் இரண்டு நாட்கள் காலையில் தோட்டத்தில் சுற்றாமல், மழையில் நனையாமல் இரு, நான் ஹாட் வாட்டர் சரி பார்த்து வைக்கிறேன்” என்று கூறிச் சென்றான்

குளித்து முடித்து வந்ததும், தட்டில் ரசம் சாதம் பிசைந்து, ஸ்பூன் போட்டுக் கொடுத்தவனைப் பார்த்து “என்ன உதய், நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா? விட்டால் ஊட்டி விடுவீர்கள் போலிருக்கிறது, இப்போது நான் நன்றாக இருக்கிறேன், எனக்கு ஒன்றும் இல்லை, நீங்கள் இப்படிச் செய்வதைப் பார்த்தால் இன்னும் இரண்டு நாட்கள் படுத்துக் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறது” என்று குறும்பான குரலில் கூறினான்.

“நீ இன்னும் சின்னக் குழந்தை தான்” என்று நினைத்தவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் முகம் இறுக அமர்ந்திருக்கவும், “ஓகே ஓகே, நான் நீங்கள் சொல்லும் படி பார்த்துப் பார்த்து நடக்கிறேன், கொஞ்சம் சிரித்தால் பரவாயில்லை” என்று சமாதானத்திற்கு முயன்று வெற்றியும் பெற்றான்.

கதவைத் தட்டிவிட்டு கிருஷ் உள்ளே வரவும், செளமி அவனைப் பார்த்து வரவேற்பாய் முறுவலிக்க “அண்ணி, கொஞ்சம் தெளிவாக இருக்கிறீர்கள், இப்போது பரவாயில்லையா?” என்று நலம் விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

உதய், “கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணு கிருஷ்” என்று சொல்லி அவன் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை காத்திருந்தவன், “சௌமி எனக்கு ஆபிசில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது, எப்படியும் மாலை வந்துவிடுகிறேன், அதுவரை அம்மாவுடன் பேசிக் கொண்டிரு” என்றான்

“உதய், இன்று ஒருநாள் இருக்கலாமில்லையா, ப்ளீஸ்” என்று முகம் வாடக் கூறியவளின் குரலும் அவளறியாமல் கெஞ்ச, உதய்க்கு அவன் மாற்றங்களால் விண்ணைத் தொட்ட உணர்வு தோன்றினாலும், “ஆபிசில் முக்கியமாக அவன் பார்த்துச் செய்ய வேண்டிய வேலை, எப்படி இவளுக்குப் புரியவைப்பது?” என்று யோசித்தான்.

கிருஷ், “அண்ணா, இன்று இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள், நான் இரண்டு நாட்கள் பார்த்துக் கொள்கிறேன், நம்முடைய தேவையைச் சொல்லி பாட்டரி சுற்றிக் காட்டினால் போதும் தானே? அதை நானே கவனித்துக் கொள்கிறேன், சந்தேகம் வந்தால் உங்களிடம் கேட்கிறேன், இரண்டு நாட்கள் அண்ணியுடன் இருங்கள், வீடியோ கான்பரன்ஸ் நடக்கும் நாள் மட்டும் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

சௌமியைப் பார்க்கச் செல்லும் போதெல்லாம் அவன் பார்த்துக் கொள்வதுதான், தன் தம்பியின் வயதிற்கு மீறிய உழைப்பும், திறமையும் தெரிந்தாலும் தயக்கத்துடன் “கிருஷ், நல்ல யோசனைதான், ஆனால் உனக்குக் காலேஜ் இருக்கிறதே, பைனல் இயர் வேறு, முதலிலேயே நிறைய லீவ் எடுத்து விட்டாயே” என்று கூற, கிருஷ் “அண்ணா, ஈவினிங் காலேஜ் தானே, இரண்டு நாட்கள் லீவ் எடுத்தால் ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லை, எனக்கு லேப் கூட இல்லை கவலைப் படாதீர்கள்” என்றான்.

“சரிடா” என்ற உதய் “சௌமி, இரண்டு நாட்கள் உன்னுடனே இருப்பேன், ஆனால் இன்று மட்டும் முடியாது” என்று சமாதனம் சொல்லிவிட்டு “நீ கீழே வந்து அம்மாவுடன் இரு” என்று அழைத்துச் சென்று அவளைப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு அன்னையிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

மதியம் வரை, மாறி மாறி அருகிலிருந்தவர்கள் நலம் விசாரிக்க வரவும், “ஒரு சாதாரணக் காய்ச்சலுக்கு நேரிலும், போனிலும் இப்படி விசாரிக்கிறார்களே” என்ற எண்ணம் ஓட அவர்களின் அக்கறை நெகிழ்ச் செய்தது. மதியம் உறங்கிய பின் சுறுசுறுப்பாய் எழுந்தவன், “உதய் எப்போது வருவான்?” என்று அவ்வப்போது கடிகாரத்தில் கண்களை ஓட்டி, சவிதாவுடன் பேசியவாறு அமர்ந்திருந்தான்.

காலேஜிலிருந்து ராம் விரைவிலேயே திரும்பி வரவும், சவிதா “என்ன ராம்? காலேஜ் கட்டா?” என்று கேட்க, ராம் “அண்ணி, யாரைப் பார்த்து என்ன கேள்வி கேட்கிறீர்கள்? ஒரு சின்சியர் பையனைப் பார்த்து இப்படிக்கே கேட்கலாமா? இரண்டு அண்ணிகளும், நான் இல்லாமல் பொழுதே போகவில்லை என்று புலம்பிய புலம்பல் எனக்குக் கேட்டதால், எங்கும் சுற்றாமல் வந்து விட்டேன்” என்றான்.

ராமின் கலகலப்பான பேச்சிலும், அவனுக்கு சரிக்கு சரியாக பதிலடி கொடுப்பதிலும், சௌமியின் பொழுது இனிமையாக நகர்ந்தது. உதய் வருவதைப் பார்த்ததும் சௌமியின் மனம் துள்ள, விழியகலாமல் அவனையே பார்க்க, உதயின் பார்வையும் அவளை விட்டு நீங்காமல் நிலைத்தது.

ராம் எப்போதும் போல சினிமாப் பாடலை ஹம் செய்து கேலியில் இறங்க, விழிகளை உதயிடமிருந்து விலக்கிக் கொண்ட சௌமி, “என்ன ராம், எப்போதும் ஹம் செய்து கொண்டே இருக்கிறாயே, பாட வராதா?” என்றாள்.

சவிதா, “இவன் பாடினால் கழுதை கூட ஓடி விடும்” என்று பதில் சொல்ல சௌமி “அக்கா, பாவம் அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்” என, ராம் “சவிதா அண்ணி, எனக்கு சப்போர்ட்டிற்கு ஆள் வந்துவிட்டது” என்று பெருமையாகக் காலரைத் தூக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

சவிதா, “என்ன சௌமி, இப்படி சேம் சைட் கோல் போடுகிறாய்?” என்று கேட்கவும், சௌமி “அக்கா, இனம் இனத்தை விட்டுக் கொடுக்குமா? கழுதை ஓடிவிட்டால் வேறு யார் ராம் பாடுவதைக் கேட்பார்கள்?” என்றாள்.

ராம், “அண்ணி, அரேபியன் ஹார்ஸ் மாதிரி இருக்கும் என்னையா கழுதை என்கிறீர்கள்? என் புஜ பலத்தை பாருங்கள்... கால்களின் வலிமையும்... என் முடியின் பளபளப்பும், நடக்கும்போது துள்ளி விழுவதும்...” என்று அளந்து கொண்டே செல்ல, சௌமி “நிறுத்து ராம் நிறுத்து, நீ குதிரை மாதிரி ஒத்துக் கொள்கிறோம், ஆனால் பார்ன் வித் சில்வர் ஸ்பூன் மாதிரி, நீ பார்ன் வித் சில்வர் நோஸ்” என்றாள்.

சவிதா, “குட் செளமி, எப்படியோ வெள்ளி மூக்குக் குதிரை இது, உனக்குப் பொருத்தமான பெயர் ராம்” என்று கிண்டலில் இறங்க, ராம் “அண்ணா இதைக் கேட்பாரில்லையா? இவர்கள் இரண்டு பேரும், என்னைக் கழுதை, குதிரை என்று திட்டுகிறார்கள், ஒரு வார்த்தை எதுவும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள், அண்ணனுக்கு இது அழகா?” என்றான்.

சௌமி, “ராம், எஸ்கேப் ஆகிறாயா? பதில் சொல்ல முடியாவிட்டால் சிபாரிசு பிடிக்கிறாயா? உங்கள் அண்ணா யாருக்கு சப்போர்ட் செய்கிறார் என்று பார்த்து விடலாம்” என்று சிரித்தவாறே உதயை நோக்கி, “உதய், நீங்கள் இவனுக்கு சப்போர்ட் செய்வீர்களா?” என்று கொஞ்சலோடு கேட்டாள்.

சௌமியின் பழைய பேச்சும், கலகலப்பும் திரும்பியிருப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த உதய், அவள் கொஞ்சல் குரல் கேட்கவும், மேகத்திற்குள் சிறைப்படுவது போல உணர்ந்தான். தான் காத்திருக்கும் நாள் நெருங்கிய உணர்வில், மனம் அவள் ஒவ்வொரு செய்கையையும் சிறைப்பிடித்தது. சிறைப்படுவதும், சிறைப்பிடிப்பதுமான உணர்வில் உதய் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்க, சௌமி அவன் பேச்சற்ற நிலையைக் கண்டு, அவனை நன்றாகப் பார்த்தாள்.

கண்களைக் கூடச் சிமிட்டாமல், உதய் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து அவன் முகம் சிவந்து, கண்களோடு கண்கள் கலந்தன. அதுவரை ஹைக்கூ கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த கண்கள் நான்கும், காவியம் வரையத் தயாராயின.

*****

அத்தியாயம் 20

ராம் அவனுடைய கல்லூரி கலாட்டாக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அதை ரசனையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சௌமியிடமிருந்து பார்வையை விலக்க முடியாமல் தவித்த உதய், “அம்மா, எனக்குக் கொஞ்சம் டயர்டாக இருக்கிறது, சௌமியிடம் காபி கொடுத்து அனுப்புங்கள்” என்றான்.

சௌமி, “நீங்கள் காபியைக் குடித்துவிட்டே போங்கள், இப்போதுதான் பர்ஸ்ட் செமஸ்டர் கதையையே முடித்திருக்கிறான், இன்னும் கேட்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது” என்று கூறவும், சவிதா “அட ஆண்டவா” என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டாள்.

சௌமி, “என்னக்கா, எதற்கு அடித்துக் கொள்கிறீர்கள்? கொசு கடிக்கிறதா?” என்று கேட்க, சவிதா “சௌமி நீ எப்படி காலேஜ் படித்து முடித்தாய்?” என்றாள்.

சௌமி, “இதென்ன இப்படி ஒரு சந்தேகம் உங்களுக்கு, நான் தான் ட்வெல்த்தில் ஸ்கூல் பர்ஸ்ட், காலேஜில் கூட எங்கள் கிளாஸ் டாப்பரும் நான்தான்” என்று பெருமையாகச் சொல்ல, ராம் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் “சித்தி, நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிச் சென்றான்.

சவிதா, “சௌமி ராமிற்குப் புரியும் அளவு கூட உனக்குப் புரியவில்லை, உன்னிடம் பேச வேண்டுமென்று தானே உதய் காபியை எடுத்து வரச் சொல்கிறார்” என்று விளக்க, சௌமி மீண்டும் சந்தேகமாய் “இவ்வளவு நேரம் இங்கே தானே இருந்தார், பேச வேண்டியதுதானே... இல்லை புரியும் மாதிரி உன்னிடம் பேசவேண்டும் என்று சொல்வதுதானே? நேற்றுக் கூட மேலே வா, என்று தெளிவாகச் சொன்னாரே” என்றாள்.

சவிதா, “அம்மா தாயே, இதற்கு மேல் என்னால் முடியாது, அத்தை காபி கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் பார், கொண்டு போய்க் கொடு” என்றாள்.

மேலே எடுத்துச் சென்றவள், “உதய், காபி” என்று அவனிடம் நீட்டிவிட்டு “நீங்கள் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கீழேயே இருந்திருக்கலாம், ராம் எவ்வளவு ஜாலியாக காலேஜ் கதை சொல்கிறான், ஆனால் எங்கள் காலேஜ் இப்படியெல்லாம் இருக்காது, ரொம்பவும் ஸ்ட்ரிக்ட்” என்றாள்.

உதய், “உன் காலேஜ் ரொம்பவும் ஸ்ட்ரிக்ட் என்று தெரியும் அப்படி இருக்கும் போதே, நீங்கள் ஐந்து பேரும் இவ்வளவு பேசுகிறீர்கள்” என்று சொல்ல, சௌமி “அது ஒன்றும் என் காலேஜ் இல்லை, நானே என் விதியை நொந்துகொண்டு காலேஜ் முடித்திருக்கிறேன், பெரிய கொடுமையே காலேஜ் கேம்பசிற்குள் யாரும் பேசவே கூடாது என்பதுதான்,

காலேஜ் பஸ்சிலிருந்து இறங்கியதும் லைனாகத் தான் உள்ளே போக முடியும், கிளாசில் கூட ஒரு ப்ரொபசர் கிளாஸ் முடித்து விட்டு அடுத்த ப்ரொபசர் வரும் வரை காத்திருந்து, அப்புறம் தான்

வெளியே போவார்கள், அதற்கு ஏற்ற மாதிரி டைம் டேபிள் போட்டிருப்பார்கள், கிளாசில் டௌட் மட்டும் கேட்க முடியும், அதற்குமேல் எதுவுமே பேச முடியாது, நாங்கள் ஐந்து பேரும் போனிலும் காலேஜிற்கு வெளியிலும் தான் பேசுவோம்” என்று சோகத்துடன் கூறினாள்.

உதய், “காலேஜ் கட் அடித்தால் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்களா?” என்று கேட்க, செளமி “சொல்லமாட்டார்களா? நல்ல கேள்வி கேட்டீர்கள், காலேஜ் கேம்பசிற்ருள் போனால் வெளியே விட மாட்டார்கள், அதனால்தான் நாங்கள் பஸ் ஏறுவதற்கு முன்பே வெளியில் கிளம்பி விடுவோம், அப்புறம் அம்மாவிடம் தாஜா செய்து உடம்பு சரியில்லை என்று லெட்டர் கொடுத்து விடுவேன்” என்றாள்.

உதய், “திருட்டுத் தனம் வேறா? இதற்கு அத்தையையும் கூட்டு சேர்த்துக் கொள்கிறாய், உங்கள் காலேஜ் இவ்வளவு ஸ்ட்ரிக்ட் என்று தெரிந்தும் ஏன் சேர்ந்தாய்? வேறு காலேஜில் சேர்வதுதானே” என்றான்.

“உதய், நான் ஏன் இப்படி ஜெயிலில் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன், அதுவும் பேசக் கூடாது என்று தெரிந்ததும் காலேஜ் போக இஷ்டமே இல்லை, ஏன் அப்பாதான் அங்கே கொண்டு போய்த் தள்ளிவிட்டார், அதிலிருந்துதான் அவருக்கு விருமாண்டி என்று பெயர் வைத்தேன்” என்றாள்.

உதயின் யோசிக்கும் பாவனையைக் கண்டு, “உதய் இதற்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய கதையே இருக்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டு “நான் லெவன்ட் படிக்கும் போது என்னுடன் படிக்கும் பையன், போகும் போதும், வரும் போதும் ‘மியா மியா சேமியா’ என்று கிண்டல் செய்வான்” என்று கதையைத் தொடங்க,

உதய், “அடடா, இத்தனை நாள் எனக்கு இந்தப் பெயர் தோணலையே செளமி, இதற்குத் தான் ஸ்கூல் போகும் போது கேட் வாக்க் பண்ணக் கூடாது” என்று கூறினான்.

“அம்மா” என்று வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு செளமி அலற, உதய் “என்னடா என்ன ஆச்சு? வயிறு வலிக்கிறதா?” என்று பதறி அவள் அருகில் வரவும், “ஒன்றுமில்லை உதய், நீங்கள் சொன்ன ஜோக்கிற்குச் சிரித்துச் சிரித்து எனக்கு வயிற்று வலியே வந்துவிட்டது, கேட் வாக்க் போகிறவர்களுக்கெல்லாம் மியா என்று பெயர் வைப்பீர்கள் போலிருக்கிறது, இன்னும் இவ்வளவு சிரித்தால் போதுமா?” என்று பற்களை ஓத் பேஸ்ட் விளம்பரத்திற்கு வருவதைப் போல செய்யவும், உதயின் புன்னகை மேலும் விரிந்தது. அவள் காதை லேசாகத் திருகியவாறு “ஆனாலும் உன் வாய் ரொம்ப மோசம்” என்றாள்.

“அப்போ என்னோட வாய் அழகாயில்லையா? சரி பரவாயில்லை பிழைத்துப் போங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். உதய் அமைதியாக அவள் உதடுகளையே பார்க்கவும், அவன் பார்வை தன்னை இரசனையுடன் வருடுவதை அறிந்தவன் முகம் சூடாகத் தொடங்கியது.

அவன் கேட்பதற்குள் பேச்சை மாற்ற முடிவெடுத்து அவசர அவசரமாக “என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன், ஆ! ஞாபகம் வந்துவிட்டது, கேட் வாக்கா? எனக்கு இந்த ஹை ஹீல்ஸ் கண்டாலே அலர்ஜி, சாதாரணமாக நடப்பதை விட்டு விட்டு, ஸ்டூல் மேல ஏறி நின்று கஷ்டப்பட்டுத் தட்டுத் தடுமாறி யார் புதையல் எடுப்பார்கள்?” என்றாள்.

உதய் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறக்கவும், “குறுக்கே பேசாதீர்கள், பேசும்போது தொந்தரவு செய்யக் கூடாது” என்று சொல்ல “ஓகே மேடம்” என்று கைகட்டி வாய் பொத்தியவாறு நின்றவனிடம் “இந்த பயம் இருக்கட்டும்” என்று பதிலடி கொடுத்துவிட்டு “ஒரு நாள் சண்டே என்னுடைய பிரண்ட்ஸ் உடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன்” என்று கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

உதய் “கதையில் லிங்க் ஒழுங்காக சொல்லவில்லை, மியா மியாவிற்கும் பிரண்ட்ஸ் உடன் விளையாடுவதற்கும் என்ன சம்மந்தம்? என்று கேட்க, முறைத்தவாறே “நீங்கள் குறுக்குக் கேள்வி கேட்பதால்தான் ஒழுங்காக சொல்லமுடியவில்லை, மறந்து விடுகிறது, அதனால்....” என்று சொல்ல “ஓகே செளமி, நான் பேசவில்லை, ஆனால் ஒரே ஒரு கேள்வி, பிரண்ட்ஸ் உடன் விளையாட்டா? உன்னுடனே சுற்றுவார்களே நண்டும்சின்னும்மா, சின்னப் பையன்கள் அவர்களோடா? இந்த மாதிரி பிரண்ட்ஸ் இருப்பதால்தான் உனக்கு முக்கியமான விஷயம் எல்லாம் புரிவதே இல்லை” என்று அவன் ரெகுலராகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் கிண்டர் கார்டன் பேச்சைத் துவக்கினான்.

உதய் பேசுவதில் மனதிற்கு நெருடலாக ஏதோ பட, அதை ஒதுக்கிவிட்டு, “எங்கே குச்சி? குறுக்கே பேசவேண்டாம் என்றால், பேசிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள், முதுகில் இரண்டு போட்டால்தான்

சரிப்படும்” என்று இல்லாத குச்சியைத் தேட உதய் “உன்னோட குட்டிக் கையால மெதுவாத் தட்டினாலே நான் டோட்டல் பிளாட், இதெல்லாம் உனக்கு எப்போதுதான் புரியுமோ?” என்ற முணுமுணுப்பைக் கண்டு கொள்ளாமல் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

சௌமி, “அஸ்வின் பேப்பரில் ராக்கெட் செய்து அதை எப்படி விடுவது, என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். ஒரு நாள் முழுவதும் முயற்சி செய்து அது வரவே இல்லை” என்று சொல்ல, உதய் “தான் சரியாகக் காதில் வாங்கிக் கொண்டோமா” என்ற சந்தேகத்தில் “வாட்? அஸ்வினா? ராக்கெட்டா?” என்றான்.

சௌமி, “அஸ்வின் எங்கள் ஆப்போசிட் வீட்டுப் பையன், தேர்ட் ஸ்டேண்டர்ட் படிக்கிறான்” எனவும் “அட ஆண்டவா” என உதய் தலையிலடித்துக் கொள்வதைக் கண்டு கொள்ளாமல், “ராக்கெட் பற்றியெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாது, நான் இப்போதே... இல்லை... அப்புறம் செய்து காண்பிக்கிறேன்” என்று வந்த பதிலில், உதய் “உனக்குத் தேவைதாண்டா, கிண்டர் கார்டனிடம் பேசும்போது நியூட்டன் லா பேசி என்ன பிரயோஜனம்” என்று வாய் மூடி மௌனமானான்.

சௌமி, “மண்டே ஸ்கூல் லஞ்ச் ஹவ்ல மறுபடியும் ராக்கட் செய்ய ட்ரை பண்ணினேன், நான் செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு என்னோட பிரண்ட்ஸ் 5 பேர் ட்ரை பண்ணினாங்க” உதய் தன் தலை எழுத்தை நொந்தவாறே, “ராக்கெட் சரியாகப் போனதா?” என்றான்.

“ஆமாம் உதய், ஸ்பீடா பறந்து போச்சு” என்று மகிழ்ச்சியுடன் தொடங்கி, “ஆனால் வழி மாறிப் போச்சு” என்று சோகத்துடன் முடிக்க, உதய் “ஓஹோ, ஸ்பேஸ்க்குப் போகாமல் பசிபிக் ஓசன்ல போய் விழுந்து விட்டதா? ஐயோ பாவம்” என்று போலி பரிதாபத்துடன் கூறினான். வாய் தான் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததே தவிர, அவன் பார்வை அவளது விதவிதமான அபிநயங்களில் ஆட்பட்டிருந்தது.

சௌமி, “யார் விட்டது என்று தெரியாமல், சக்சஸ் சொல்லும்போது ராக்கெட் பறந்து போய் என்னை ‘மியா சேமியா’ என்று கிண்டல் செய்யும் பையனின் லன்ச் பாக்கஸில் குத்தி நின்றது” என உதய் சிரித்தவாறே “அப்புறம் என்ன நடந்தது?” என்றான்.

“அப்புறம் என்ன, ஏதோ சின்னப் பெண்கள், சாரி கேட்டு விட்டார்கள் என்று மன்னித்து விடாமல், கிளாஸ் மிஸ்ஸிடம் போய் கிளாசில் ராக்கெட் விட்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பதாகப் போட்டுக் கொடுத்து விட்டான், அவர்கள் வந்து அர்ச்சனையோ அர்ச்சனைதான், அது மட்டுமில்லாமல் என் அப்பாவிடமும் சொல்லிவிட்டார்கள்.

“கிளாஸ் பஸ்ட் வர பொண்ணுங்கறதால இந்த முறை விட்டுவிட்டேன், இனி இதுபோல நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள், எங்களுக்கு டிசிப்ளின் தான் முக்கியம்” என்று மிஸ் பேசுவது போலவே சௌமி பேசிக் காட்ட, உதய் சிரித்து விட்டு “இதற்குத்தான் வால்தனம் எல்லாம் அளவாக இருக்க வேண்டும், அப்பாவிடமும் நல்ல அர்ச்சனையா?” என வினவினான்.

சௌமி “நான் திட்டு வாங்குவது உங்களுக்கு சிரிப்பாகவா இருக்கிறது? நானும் பயந்து கொண்டேதான் வீட்டிற்குப் போனேன், பெரிதாக பாம் வெடிக்கப் போவதாக நினைத்தால், அப்பா சின்னதாக ஊசிப் பட்டாசு போல, ‘இனி இந்த மாதிரி நடந்து கொள்ளாதே’ என்று முடித்துவிட்டார்.

உதய், “தப்பித்து விட்டாயா, அப்புறம் அந்தப் பையன் தைரியமாக மியா மியா சொல்லியிருப்பானே?” என்று கேட்க சௌமி “சேச்சே அவ்வளவு சீக்கிரம் விட்டுவிடுவோமா? நிறைய வேஸ்ட் பேப்பர்ஸ் எடுத்து சின்னச் சின்னத் துண்டுகளாக்கி, அதை பெரிய பார்செல் செய்து ஸ்கூல் அட்ரஸ்கு வேலன்டைன்ஸ் டேக்கு அனுப்பினோம், ஸ்டாம்ப் கூட ஒட்டவில்லை,

எங்கள் முன் ஷோ காட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டு, பைன் கட்டி வாங்கி ஆர்வத்தோடு பிரித்தால்.... ஒரே குப்பை பேப்பர்ஸ்.... வேலன்டைன்ஸ் டே அன்று அவன் முகம் போன போக்கை மறக்கவே முடியாது” என்று கலகலவென சிரித்தான். “அதை அனுப்பியது எங்கள் குரூப் என்று தெரிந்து பல்லைக் கடித்தான், அப்புறம் படிப்பில் கவனத்தை செலுத்தியதில் எல்லாம் சரியாகிவிட்டது” என்றான்.

உதய், “சௌமி, நீ காலேஜில் சேர்ந்த கதைக்கும், இந்தக் கதைக்கும் என்ன சம்மந்தம்? மாமாதான் உன்னை ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டாரே?” என்று கேட்க, சௌமி “எங்கே விட்டாராம், ஸ்கூல் முடித்ததும் ஒரே வேட்டாக வைத்து விட்டார், ஸ்கூலிலேயே நீ ராக்கெட் விட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய், இனி காலேஜ் போனால் என்ன செய்வாயோ? எத்தனை வம்புச் சண்டைகளை

இழுத்து வருவாய் என்று தெரியாது, அதனால் உனக்கு ஸ்ட்ரிக்ட்டான காலேஜ் தான் சரிப்படும், பேசக் கூடாது என்று ஆர்டர் போட்டால் அமைதியாகப் போய் விட்டு அமைதியாக வருவாய் என்று சொல்லி இந்த ஜெயிலிற்குள் தள்ளிவிட்டார்” என்று சோகத்துடன் கூறினாள்.

காலேஜில் சேர்ந்த கதையை பேச ஆரம்பித்தவள் இதுவரை தான் ரசித்தவற்றை ரசனையோடு சொல்லத் தொடங்கினாள். தழுவித் தழுவிச் செல்லும் கடலலைகள், தவழ்ந்து செல்லும் மேகங்கள், பலவண்ண மலர்கள், பெளர்ணமிநிலா, அதிகாலை விடியலை ரசிப்பது, மழையோடு சேர்ந்து நடனமாடுவது, நிஷா காந்தி மலர்வதற்காக இரவு விழித்திருந்து பார்த்து வீடியோ எடுத்தது, ஊருக்குச் சென்ற போது முதன் முதலாக ஆடு குட்டி போட்டதைப் பார்த்தது, என்று ஆயிரம் கதைகள் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

இரண்டு நாட்களாக உதையைப் பேச விடாமல் செய்து, அவளே பேசிக்கொண்டிருக்கவும், உதய் “சௌமி, கொஞ்சமாவது நான் பேசுவதைக் கேட்கிறாயா?” என்று கெஞ்சும் நிலையில் இருந்தான். “உங்களுக்கு போர் அடித்தால் சொல்லுங்கள், அத்தை, அக்கா, ராம், கிருஷ் யாருடனும் நான் பேசவே இல்லை, கீழே போகலாமா?” என்றாள்.

உதய், “சௌமி நாம் மேலே வந்து இரண்டு நாட்கள் ஆயிற்று, சாப்பிடுவதற்கு மட்டும் தான் கீழே சென்றோம், வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பது கூடத் தெரியவில்லை, நான்... நாளை ஆபிஸ் போகவேண்டுமே... வா, போய் எல்லோரிடமும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்” என்றான்.

சௌமி, “ஆமாம் உதய், இரண்டு நாட்கள் நாம் மட்டுமே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று சொல்ல, உதய் “நாம் மட்டும் என்று சொல்லாதே, பேசியதெல்லாம் நீ தான், ஏதோ அவ்வப்போது என்னையும் ஒரு சில வார்த்தைகளாவது பேச விட்டாயே, இந்தக் கதை தெரியாமல் என்னவோ நினைத்து ரவி வேறு கிண்டல் செய்வான், எப்படியோ சமாளிக்க வேண்டியதுதான்” என்றான்.

முக மலர்ச்சியுடன் வந்த இருவரையும் பார்த்து ஆனந்தி மகிழ்ந்து, “உதய், வேலை முடிந்ததும் எங்காவது சௌமியை அழைத்துப் போ, ஒரு வாரமாவது வெளியில் போய் வாருங்கள்” என்றாள்.

உதய் யோசனையாக “பார்க்கலாம் அம்மா, இன்னும் இரண்டு நாட்களில் ரிஷ்ப்சனுக்கு சென்னை செல்ல வேண்டுமே, நாளை அக்ரிமென்ட் ஸைன் செய்து எல்லா வேலைகளும் முடிந்த பிறகு யோசிக்கலாம், மெசினரிஸ் வந்து விட்டால் கொஞ்சம் பெரிய இடமாகப் பார்த்து மாற்ற வேண்டும், அல்லது இன்னும் ஒரு பில்டிங் எக்ஸ்ட்ரா தேவைப்படும், அப்பாவிடம் பேசி முடிக்க வேண்டும், இந்த வேலைகள் முடிந்த பிறகு அப்புறம் கிளம்புகிறோம்” என்றான்.

ஆனந்தி, “சௌமி, அம்மாவிடம் பேசினாயா? அம்மா அடிக்கடி விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று கூற, சௌமி “பேசினேன் அத்தை, இங்கே வருவதாகச் சொன்னார்கள், நான் தான் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன், இப்போது கோல்ட் கூட இல்லை, வெப் கேமராவில் பார்த்த பிறகுதான் திருப்தி ஆனார்கள்” என்றாள்.

வீட்டிற்குள் கிருஷ் நுழையவும் உதய், “கிருஷ், என்ன ஆயிற்று? பேக்டரியில் எல்லா வேலைகளும் முடிந்ததா? மீட்டிங் நாம் சொன்ன டைம் தானே?” என்றான்.

கிருஷ், “எல்லாமே ஒகே அண்ணா, என்ன வேகத்தில் இருக்கிறார்கள் தெரியுமா, ஆனால் மீட்டிங் ஒரு நாள் தள்ளிப் போகிறது, என்னென்றால் நாளை ஆளுங்கட்சி ஸ்ட்ரைக் அனவுன்ஸ் செய்திருக்கிறார்கள், அதனால் தமிழ்நாடு முழுவதும் நாளை எந்த வேலையும் இல்லை” என்றான்.

உதய், “எனக்குத் தெரியாதே, எதற்கு ஸ்ட்ரைக்?” என்று ஆச்சர்யமாகக் கேட்கவும், கிருஷ் “அண்ணா, நீங்கள் இந்த உலகத்தில்தான் இருக்கிறீர்களா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது, இரண்டு நாட்களாக பேசவே முடியவில்லை” என்று சொல்லிச் சிரித்துவிட்டு “நேற்று காலையில் திடீரென்று சொன்னார்கள், விலைவாசி உயர்வு, காவிரி நீர்ப் பிரச்சனை என்று பெரிய லிஸ்ட் போட்டு மத்திய அரசு தலையிடாததைக் கண்டித்து ஒரு நாள் ஸ்ட்ரைக் என்கிறார்கள், எனக்கும் காலேஜ் லீவ்” என்றான்.

“வாவ், நாளை எல்லோரும் வீட்டில் இருப்பீர்களா? ஜாலி” என்று சௌமி சொல்லவும், கிருஷ் “அண்ணி, நான் இருக்க மாட்டேன், டாப் ஸ்லிப் போகப் போன் செய்து விட்டேன், உங்களுக்கென்ன அண்ணா இருக்கிறாரே” என்றான்.

சௌமி, “உதய் நாமும் போகலாமா? ராமிற்குக் கூட லீவாக இருக்குமே, சவிதா அக்கா எல்லோரும் கிளம்புவோம், ஒரே ஒரு நாள் ப்ளீஸ்” என்று கூற, கிருஷ் “அண்ணி, இப்படியெல்லாம் கெஞ்ச வேண்டுமா? கூட்டிப் போங்கள் என்று ஆர்டர் செய்தால், அண்ணா சரி என்பார், என்ன அண்ணா, அப்படித்தானே?” என்றான்.

உதய், “வேலை இருக்கிறதே கிருஷ், ஒரு நாள் போய்விட்டு வந்தாலே டயர்டாக இருக்கும்” என்று கூறியதும் சௌமியின் முகம் வாடுவதைக் கண்டு ஆனந்தி, “உதய், அழைத்துக் கொண்டு போடா, ஆனால் ஜாக்கிரதையாகப் போங்கள், இப்போதுதான் காய்ச்சல் குறைந்து பழையபடி மாறியிருக்கிறாள், ட்ரக்கிங், பால்ஸில் குளிப்பதெல்லாம் வேண்டாம், சும்மா பார்த்துவிட்டுத் திரும்புங்கள்” என்றார்.

சௌமி, “ப்ளீஸ் நாளை நீங்கள் முடித்து வைக்க வேண்டிய வேலைகளை எல்லாம் இப்போதே செய்து விடுங்கள், நான் தொந்தரவே செய்ய மாட்டேன்” என்று கூற, உதய் “ஓகே சௌமி போகலாம், நான் கொஞ்சம் ப்ரீ ஆனதும் போகலாம் என்றிருந்தேன், பரவாயில்லை” என்று கூறிவிட்டு “கிருஷ், ரவியிடமும் சொல்லிவிடு, சரி நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருங்கள், நான் வேலைகளை முடித்து விடுகிறேன்” என்றான்.

அதிகாலையிலே சௌமி மளமளவென்று தயாராகி, “ராம், நான் கிளம்பிவிட்டேன், இன்னும் என்ன தூக்கம்?” என்று போனில் மிரட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். சௌமியின் கலகப்பான பேச்சும், போலியான மிரட்டலும் உதயைத் திணறடித்துக் கொண்டிருந்தன. “இன்று எப்படியாவது இவளை மாற்றி விடுவது” என்று முடிவெடுக்கவும், சௌமி “என்ன உதய், கிளம்பாமல் இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

உதய், “சௌமி, இன்று ஒரு கண்டிஷன், நான் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும், பேசுவதும் நான் தான் பேசுவேன், வாயைத் திறந்தால் அடி கிடைக்கும், ஓகே வா” என்று சொல்ல, உதய் “இது ரொம்பவும் கஷ்டமான விஷயம், பேசாமல் இருப்பதா? அதுவும் சொன்ன பேச்சு கேட்க வேண்டும்... இதெல்லாம் கொஞ்சம் அதிகம், நீங்கள் இவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்பதால் முயற்சி செய்கிறேன்” என்றாள்.

உதய், “உன்னை கவனிக்க வேண்டிய முறையில் கவனித்துக் கொள்கிறேன், அப்புறம் என்ன செய்கிறாய் என்று பார்க்கலாம்” என்று மிரட்டிவிட்டு “அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பலாம்” என்றான்.

சுவாலிஸ் ஏறி சிறிது நேரம் பேசாமல் அமர்ந்தவள் வாயைக் கட்டுப் படுத்த முடியாமல், “டாப் ஸ்லிப் எப்போது வரும்?” என்று கேட்க, ராம் “டாப் ஸ்லிப் வராது அண்ணி, நாம் தான் அங்கு போக வேண்டும்” என்று கடிக்க ஆரம்பித்து, “எப்படிப் போகவேண்டுமென்றால்.... இதே வழியாக நேராகப் போனால்...” என்று சொல்ல சௌமி “சகிக்கலை, இது வேறு ஒரு ஜோக், இந்த ஜோக்கிற்கு இவ்வளவு சிரித்தால் போதும் என்று ஒரு சென்டி மீட்டர் புன்னகையைக் காட்டிவிட்டு, அப்புறம் இன்னொரு விஷயம், நேராகப் போகக் கூடாது, அப்புறம் பரலோகம் போய்விடுவோம், ரோடு வளைந்து நெளிந்து போகிறது, அதைப் பார்த்து வண்டியை ஒட்டு” என்றாள்.

உதய் முறைப்பதைக் கண்டு கொள்ளாமல், “சவிக்கா, நிதின் உங்களை விட்டு விட்டு இருந்து கொள்வானா?” என்று சவிதாவிடம் அரட்டையைத் தொடங்கினாள். கலகலப்பும், சிரிப்புமாக தொடங்கிய பயணம் இயற்கையன்னையின் எழில் கொஞ்சம் அழகில் லயித்து மௌனமாகத் தொடர்ந்தது. ராமும், கிரிஷும் பேசுவதைக் கண்டு கொள்ளாமல் பசுமையையும், நெடிது வளர்ந்து நிற்கும் மரங்களையும் ரசித்தவாறே சௌமி அமர்ந்திருந்தாள்.

காலையிலிருந்து மதியம் வரை, இயற்கையை ரசித்தவாறு வாக்கிங், யானை சவாரி, பலவிதப் பறவைகள் என்று பலவற்றைப் பார்வையிட்டுக் களைத்து அமரவும், உதய் “சௌமி, என்னோட பிரென்ட் இங்கே வெனிலா கல்டிவேசன் செய்கிறான், பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும், மதியம் அங்கேயே லன்ச் ஏற்பாடு செய்தாயிற்று, கெஸ்ட் ஹவுஸ் சூப்பராக இருக்கும், நீயும் அண்ணியும் ரெஸ்ட் எடுங்கள், நாங்கள் அப்படியே ஒரு வாக் சென்று திரும்புகிறோம்” என்றான்.

சௌமி ‘ம்ம்’ என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு, உணவை முடித்ததும் “நானும் வருகிறேன்” என்று ஆரம்பிக்க, உதய் “சௌமி, பாரஸ்ட்டிற்குள் நடக்க வேண்டும், போய்த் திரும்ப 6 கிலோ மீட்டர் ஆகும், இப்போதுதான் ஹெல்த் கொஞ்சம் பரவாயில்லை, ரெஸ்ட் எடு” என்றான்.

அவள் கெஞ்சும் பார்வை பார்க்கவும் “நோ சௌமி, சொன்னதைக் கேட்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறாய்” என்று சொல்ல, கிருஷ் “அண்ணா, விடுங்கள் அண்ணியும் வரட்டும், நடக்க முடியாவிட்டால் திரும்பி விடுவோம்” என்றான்.

“அண்ணி நீங்கள்?” என்று சவிதாவைப் பார்த்துக் கேட்க, அவள் ரவியைப் பார்த்துவிட்டு “என்னால் நடக்க முடியாது கிருஷ், நானும் அண்ணாவும் இங்கேயே இருக்கிறோம், நீங்கள் போய் வாருங்கள்” என்று கூற உதய் ரவியைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டுக் கிளம்பினான்.

காரை ஓரிடத்தில் பார்க் செய்துவிட்டு, “அண்ணா, செல்வா வரேன்னு சொன்னார், கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இருக்கலாம்” என்று கிருஷ் சொல்ல “யார் வருவது?” என்று சௌமி கேட்டாள்.

உதய், “சௌமி, இங்கே ட்ரைபல் வில்லேஜ் இருக்கிறது, அதற்கு எப்போதாவது போவோம், இப்போது போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாம், அழைத்துச் செல்ல ஒருவர் வருவார்” என்று கூற, சௌமி “வாவ் ட்ரைபஸ் இங்க இருக்காங்களா? எனக்குக் கூட அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும், என்ன பண்ணறாங்க?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டாள். அதற்குள் வழிகாட்டும் மனிதர் வந்து சேர காட்டிற்குள் நடக்கத் தொடங்கினர்.

அவள் ஆர்வத்தைப் பார்த்த கிருஷ், மலசர் ட்ரைபஸ் பற்றியும், அவர்கள் வாழ்க்கை முறை, பழக்க வழக்கங்கள், மருத்துவத் தாவரங்கள் சேமிப்புத் தொழில், நடனம் என்று விலாவாரியாக சொல்லத் தொடங்க ராம், “என்னவோ பேசிக் கொள்ளுங்கள், நான் இந்தப் பக்கம் வருவதே இல்லை, எனக்கு ‘ஜும்பலக்க ஜும்பலக்க’ இந்த மாதிரி ஆடும் ட்ரைபஸ் தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“சினிமாவில் எல்லாம் அப்படித்தான் இருக்கும் ராம், நீ தமிழ் மூவிஸ் பார்த்தால் ஒரு ட்ரைபல் டான்ஸ் என்று உயிரை எடுப்பார்கள், இங்கலிஷ் மூவிஸ் நிறைய இருக்கு ராம், அதைப் பார்” என்று கூற, ராம் “சிலது பார்த்திருக்கிறேன் அண்ணி, ஆனால் எனக்குக் கொஞ்சம் ஜாலி, த்ரில்லர், பைட், இந்த மாதிரி அதிகம் பிடிக்கும், கிருஷ் தான் நீங்கள் சொல்வது மாதிரி வித்தியாசமாக நிறையப் படிப்பார், பார்ப்பார்” என்றான்.

உதய் நிலையோ பரிதாபமாக இருந்தது, திருமணம் முடிந்து பத்து நாட்களைக் கடந்தும், இப்படி ஆதிவாசிகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கியிருக்கும் சௌமியை நினைத்து மனம் ஒருபுறம் புலம்பிக் கொண்டும், மற்றொரு புறம் அவளது தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தையும், ஆவலையும் கண்டு பாராட்டியது. இரண்டு நாட்கள் சௌமியின் அருகாமையில், இரவும் பகலும் திளைத்தவனுக்கு இந்த ஏகாந்தமான மலைப் பகுதி மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாதா என்று மனதை ஏங்க வைத்தது.

பேசிக் கொண்டே பாதி தூரத்தைக் கடக்க, சௌமி “போலார்ஸ் எஸ்கிமோஸ் லைப் தனிதான், பாவம் அங்கெல்லாம் ஆறு மாதம் ஐஸ் உறைந்து போய் விடுமாம், சேர்த்து வைத்திருக்கும் புட் தீர்ந்து போனால் ரொம்பவுமே கஷ்டம்” என்றான்.

ராம், “அண்ணி, பார்த்த மாதிரி சொல்லறீங்க, கதை சொல்லறீங்களா?” என்று கேட்க, சௌமி “இல்லை ராம், நான் படித்திருக்கிறேன், குத்தீட்டி மாதிரி ஒன்றை வைத்துக் கொண்டே நிற்பார்களாம், வாட்டருக்குள் பிஷ் மாதிரி ஏதாவது மூவ் ஆவது தெரிந்தால், சதக்னு ஒரே குத்து, அதை சாப்பிடுவார்கள், மீதியை குளிர் காலத்திற்கு சேர்த்து வைத்துக் கொள்வார்கள்.

அப்படி சேர்த்து வைத்திருப்பது தீர்ந்து போய் சாப்பாடு இல்லையென்றால் எஸ்கிமோஸ் கேம்ப்பில் யார் வயதானவர்களோ அவர்கள் மற்றவர்கள் தூங்கும் போது ஐஸ்ல போய் படுத்துக் கொள்வார்கள், குளிரில் விறைத்து ஒரே நாளில் இறந்து விடுவார்களாம், அவருடைய சாப்பாட்டை மற்றவர்கள் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமாம்” என்றான்.

“இதெல்லாம் ஓவர் கதையா இல்லை” என்று ராம் கிண்டலில் இறங்க கிருஷ், “ராம், உண்மைதான் ராம், இந்த மாதிரி நிறைய வித்தியாசமான தியாகங்கள் ட்ரைபல் குரூப்பில் இருக்கிறது” என்றவன் “அண்ணி இதெல்லாம் நீங்கள் படிப்பீர்களா?” என்றான்.

சௌமி, “கிருஷ், எனக்கு ஆந்த்ரபாலாஜி ரொம்பவுமே பிடிக்கும், புக்ஸ் இருந்தால் கொடுங்கள், நானும் படிக்கிறேன்” என்று கூற, உதயின் பார்வை சௌமி மீதே சுற்றுவதை உணர்ந்த கிருஷ் “ஒரு வேளை அண்ணா, அண்ணியுடன் பேச நினைக்கிறாரோ?” என்ற சந்தேகம் தோன்ற “அண்ணி, அண்ணா நிறைய புக்ஸ் படித்திருக்கிறார், அவரிடம் கேளுங்கள், நாங்கள் முன்னால் நடக்கிறோம்” என்று ராமை அழைத்துக் கொண்டு நகர்ந்தான்.

உதய் செளமியையே பார்த்து “இன்று என்ன சொன்னேன்? நான் பேசுவதைக் கேட்க வேண்டும் என்று சொன்னேனே, மறந்துவிட்டதா? என்று கேட்க, செளமி “அது ரொம்பவுமே கஷ்டம் என்று சொல்லிவிட்டேனே” என்று கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்து “சரி இப்போது என்னென்ன புகல் படித்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள், நான் கேட்கிறேன்” என்றாள்.

அந்த அழகிய சுற்றுப்புரத்தினுள் வன ராணியைப் போல் நின்றவளை அழுத்தமாகப் பார்த்து, “ஆன்தரபாலஜில இவ்வளவு எக்ஸ்பர்ட்டா இருக்கீங்க, மேடம் ஹியுமன் அனாடமில எப்படி?” என்றாள்.

செளமி, “ஹியுமன் அனாடமியா?” யோசித்தவாறே “அவ்வளவாகத் தெரியாது, ட்வெல்த்ல கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் குரூப், அதனால் நிறைய மறந்து விட்டது, ஆமாம் எதற்குக் கேட்கிறீர்கள் ” என, உதய் “எனக்கு அதுதான் ஞாபகம் இருக்கிறது, உனக்கும் சொல்லித் தரலாம் என்று கேட்டேன்” என்றாள்.

செளமி, “ஓ! நீங்கள் பயலாஜி குரூப்பா? படித்து முடித்து இவ்வளவு வருடங்கள் கழித்தும் உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? கிரேட்! ஆனால் நான் அனாடமி தெரிந்து கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறேன்” என்றாள்.

உதய் “தெரிந்து என்ன செய்யப் போகிறாயா? செளமி நீ ஒரு சில விஷயங்களில் டியூப் லைட்டை விட மோசம், டியூப் லைட் லேட்டா எரிந்தாலும் ப்ரைட்டா எரியும், ஆனால் நீ சென்னை ட்ராபிக் சிக்னல் மாதிரியே இருக்கிறாய், எரியுதா எரியலையான்னே புரியலை” என்று லேசாக சிரித்தவாறு தன் கைப்பிடியில் கொண்டு வந்தான்.

உதய் “உனக்குப் ப்ராக்டிக்கல் கிளாஸ் தானே பிடிக்கும், தியரி போர்ன்னு சொல்லுவாயே, சொல்லித் தரவா.... என்று கேட்க, செளமி “இந்தக் காட்டிற்குள் என்ன கிளாஸ் எடுக்கப் போகிறான்” என யோசிக்கும் போது, உதயின் கரங்கள் தன்னை இறுக்கி வளைப்பதை உணர்ந்து விலக முற்பட்டபோது, இன்னும் அழுத்தத்துடன் பிடித்து ஒரு மரத்தோடு சாய்த்து நிறுத்தினான்.

“ப்ளீஸ் விடுங்களேன்” என்ற கெஞ்சலுக்கு இனகாமல்” நான் பேசுவதைக் கேட்கச் சொன்னால் பக்கத்திலேயே வரமாட்டேன் என்கிறாயே, அதுதான் வரவழைத்துவிட்டேன் பார்” என்றான்.

திமிர் முற்பட்டவளை ஒரு கையில் அடக்கியவாறு, “அனாடமியோட முதல் பாடம் சொல்லித் தரவா?.....இது கண்...” என்று மென்மையாய் வருடிக் கொடுத்தவன் “ஆப்தமாலாஜி, மெஸ்மெரிஸம், ஹிப்னாடிசம், மட்டுமல்லாமல் காதல் அனாடமியோட முதல் உறுப்பே இதுதான்” கண்ணோடு கண் பார்க்க மறுத்தவளின் முகத்தை நேராக நிமிர்த்தி “இப்போது என்னைப் பார்க்காவிட்டால், வேறு மாதிரி பாடம் சொல்லித் தருவேன்” என்று மிரட்டும் தொனியில் கூற, செளமி திகைத்து உதயைப் பார்த்தாள். கண்கள் பேசிய ஒரு சில வினாடிகளுக்குள் செளமியிடமும் ஒரு வித மயக்கம் தோன்ற, “செளமி, என்னோட காதலை கண்கள் சொல்கின்றனவா?” என்றான்.

காந்தத்தால் கவரப் பட்டவள் போல செளமி நின்றிருக்கவும், அவள் கண்களைப் பார்த்தவாறே நின்றவனின் கை விரல்கள் மட்டும், மூக்கு, உதடு என்று அவள் முகத்தில் நடனமாடத் தொடங்கின. உதடுகளில் அதிக நேரம் நின்ற விரல்கள், “காதலோட நுழைவாயிலே இது தான்” என்று மென்மையாக உதடுகளை வருடத் தொடங்கின. “என்னுடைய ஜோடியை நீ எப்படித் தொடலாம்?” என்று உதயுடைய உதடுகள், விரல்களிடம் சண்டையிட்டுத் துடித்தன.

செளமியின் உடல் முழுவதும் குறுகுறுக்க “ப்ளீஸ்.. விடுங்க, கூசுது.....” என்று கெஞ்ச, நெற்றியில் செல்லமாக முட்டிய உதய், “அதற்குத் தானே பிடித்திருக்கிறேன்” என்று காதருகில் உதடுகளால் கோலம் வரையத் தொடங்கினான்.

“இன்னும் என்னென்ன சொல்லப் போகிறானோ?” என செளமியின் மூளை அலற, உதய் “செளமி, இப்போ எதுவும் யோசிக்காதே, காதல்ல மூளைக்கு வேலையே கிடையாது, இதயம் மட்டும் பலமடங்கு துடிக்கும் பார்க்கிறாயா?” என்றவன், அவள் கைகளை விடுவித்துவிட்டு இடையோடு சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் முகம் நெருங்கவும், “ப்ளீஸ்.... உதய், வேண்டாம்...” என்று சொல்ல நினைக்க, சத்தம் வராமல் வாயை மட்டும் அசைத்தாள்.

“எதற்கு ப்ளீஸ்....” என்றவன் உதடுகள், பாரபட்சமின்றி விரல்கள் நடமாடிய இடங்களில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின. “விடுங்க....” என்று திமிறியவளை மேலும் இறுக்கி “பேச விட்டால் தானே, பேசிக் கொண்டே இருக்கிறாய்.. இப்போது என்ன சொல்கிறாய்.. என்று நானும் பார்க்கிறேன்....” என்று அவன் இதழ்களைத் தன் இதழ்களைச் சிறை செய்தான்.

இவ்வளவு நேரமாக திமிறிக் கொண்டிருந்தவன் தன்னிலை மறந்து, தொய்ந்து மாலை போல் அவன் மார்பில் சாய்ந்தான். உதயின் கைகள் அவளை வீணையாய் மீட்ட... மயக்கம் பெருக... சிறிது நேரத்திலேயே செளமியின் அனைத்து இயக்கங்களும் நின்று போய், அவளது இதயத் துடிப்போடு அவளது இதயத் துடிப்பும் ஒலிப்பது கேட்டது. பறவைகளின் கூக்குரலோ, காற்றில் கிளைகள் அசையும் சத்தமோ எதுவும் அறியாமல் அவர்களது இதயங்கள் மட்டும் பேசிக்கொண்டன.

*****

அத்தியாயம் 21

நீண்ட நேரம் கழித்து உதயின் கைபேசி விடாமல் அழைக்கவும், அதை சபித்தவாறே, மனமின்றி செளமியிடமிருந்த தன் கைகளைக் கொஞ்சம் தளர்த்தினான். கிருஷ்ணாவின் அழைப்பைப் பார்த்து “சொல்லுடா” என்றவனின் குரல் கொஞ்சம் கரகரப்பாய் ஒலித்தது.

கிருஷ் “அண்ணா, சாரின்னா தொந்தரவு பண்ணிட்டேனா? நான்கைந்து முறை அழைத்தும் எடுக்கவில்லையா, கொஞ்சம் பயந்து விட்டோம். காட்டில் வழி மாறிவிட்டால் அடையாளம் காண்பது கஷ்டம் என்று சொல்கிறார்கள், மழை வரும் போல் இருக்கிறதாம், சீக்கிரம் வருகிறீர்களா?” என்றான்.

“சரி வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு செளமியைப் பார்க்க, கொழு கொம்பில் பின்னியிருக்கும் படர் கொடியாய் அவளும் தன்னுள் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைப் பார்த்ததும், அவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஊற்றாய் பெருகியது.

“இன்னும் மயக்கம் விலகவில்லை” என முடிவெடுத்து “சௌமி” என்று அழைக்க “ம்” என்ற குரல் மட்டும் ஒலிக்கவும் “சீக்கிரம் போக வேண்டும், அவர்கள் முன்னால் போய் விட்டார்கள்” என்றான்.

கொஞ்சம் சுய நினைவிற்கு வந்தவன், அவனை விட்டு விலக முயன்று நிற்க முடியாமல் தடுமாற, உதய் மீண்டும் ஒரு முறை இறுக அணைத்து “லவ் யூ ஸோ மச் குட்டிம்மா” என்றாவாறு மீண்டும் உதடுகளை ஒற்றி எடுத்தான்.

அவனை விடுவிக்க மனமின்றி நின்றவன் “சௌமி, நிமிர்ந்து பார்” என்று வலுக் கட்டாயமாக அவன் முகத்தை நிமிர்த்தி, சிவந்திருந்த அவன் முகத்தின் ஜொலிஜொலிப்பு அவளைப் பேரழகியாகக் காட்டுவதை ரசித்தான்.

அவன் கண்களில் நாணத்துடன், திகைப்பையும் உணர்ந்து “உனக்காக ஏதாவது புரியும், என்று காத்திருப்பது வேஸ்ட் சௌமி, சென்னையில் நீ டிராகன் உருவத்தோடு என்னை வரைந்திருப்பதைப் பார்த்தேன், பெண் பார்க்க வந்த அன்று ஒரு சில நொடிகள்தான் என்னைப் பார்த்தாய், அப்புறம் எப்படி என்னைத் தத்ரூபமாக வரைய முடிந்தது என்று யோசித்தாயா?” என்றான்.

சௌமி பிரம்மிப்புடன் “இல்லை” என்று தலையை அசைக்க, “இதையெல்லாம் யோசிக்க உனக்குக் கொடுத்த நாட்கள் முடிந்துவிட்டன, நானே புரிய வைக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று கூறி அவள் நெற்றியில் செல்லமாக முட்டி மூக்கோடு மூக்கை உரசினான்.

சௌமியின் உடலில் சிலிர்ப்பையும், கண்களில் மேலும் திகைப்பையும் பார்த்து, “அதுவும் என் கண் புருவத்திற்கு மேலுள்ள மச்சத்தைக் கூட சரியாக வரைந்திருக்கிறாய், ஒரு சில நொடிகளுக்குள் என் முகம் உன் மனதில் பதிந்தது எப்படி என்று இப்போதாவது யோசிக்கிறாயா?” என்றான்.

சௌமியை மீண்டும் அணைப்பிற்குள் கொண்டு வந்த உதய், முகமெங்கும் முத்திரைகள் பதிக்க, “குட்டிம்மா என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உன் கண்களிலும், உதடுகளிலும் தோன்றும் மலர்ச்சிக்குக் காரணம் புரிகிறதா?.... என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உனக்கு ஏற்படும் திகைப்பும், தடுமாற்றமும் ஏன் என்று புரிகிறதா?....” என்று அவ்வப்போது முத்தங்களுக்கு இடைவெளி விட்டவாறே உதய் கேட்கவும், செளமியின் உடலுக்கும் மனதிற்கும் புரியாத புதிருக்கான காரணம் விளங்குவதாய்த் தோன்றியது.

கழுத்து வளைவுகளில் மீண்டும் உதடுகளைப் பதித்தவன், அணைப்பை மேலும் இறுக்கி “இவ்வளவு பேசும் நீ, நான் அமைதி என்று பொய் சொல்லக் காரணம் புரிகிறதா?.... நான் உன்னை விட்டுப் பிரியும் போது உன் கண்களில் தோன்றும் ஏமாற்றம் ஏன் என்று புரிகிறதா?..... முதன் முதலாக உன்னை அணைத்த போது தோன்றிய உணர்வுகள் புரிகிறதா?..... தூங்காமல் கண்ணாடி முன் ஆராய்ந்தாயே.....

உன் முகத்தின் சிவப்பும், ஜோலிஜோலிப்பும் உனக்குப் புரியா விட்டாலும் எனக்குப் புரிகிறது.... செளமி, தூக்கத்தில் கூட என் பெயர் சொல்லும் காரணமும் எனக்குப் புரிகிறது” என்று மாற்றி மாற்றி சொல்லியவாறு அவளை விட்டு ஒரு கணமும் நீங்க விரும்பாதவன் போல் மேலும் மேலும் இறுகிய அணைப்பும், புதைந்த உதடுகளும், அவளுக்கு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தன. உதயின் உதடுகள் புதையப் புதைய... அவன் உடலோடு சேர்ந்து இறுக்க..... செளமிக்கு உடலெல்லாம் லேசாகிப் பறப்பது போல் உணர்வு தோன்றியது.

ஆயிரம் முத்தங்களால் அர்ச்சனையை முடித்தவன், “செளமி, இனியும் உன்னை விட்டு என்னால் இருக்க முடியாது. இப்போதாவது உன் மாற்றங்களுக்குக் காரணம் புரிகிறதா?” என்று கேட்க செளமியின் திகைப்பு மேலும் மேலும் அதிகரித்தது. தன் விழிச் சிப்பிக்குள் மழைத்துளியாய் விழுந்த அவன் முதல் பார்வை, காதலென்னும் முத்தாய் உருமாறியிருப்பதை உணரத் தொடங்கினான்.

சருகுகள் மிதிபடும் சத்தத்திலும் “அண்ணா, அண்ணா” என்ற அழைப்பிலும் செளமியிடமிருந்து கண்களை விலக்கிய உதய், “கிருஷ் இங்கே இருக்கிறோம்” என்று குரல் கொடுத்தான். செளமியின் நிலையைப் பார்த்து, அவள் கூந்தலையும் உடைகளையும் சரி செய்து முடிக்கவும், கிருஷ் “அண்ணா வழி மாறிப் போய்விட்டார்களோ என்று தேடுகிறோம், நீங்கள் இதே இடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று கூறியவாறு வரவும் சரியாக இருந்தது.

இருவரின் பேச்சுற்ற நிலையைப் பார்த்து, என்ன சொல்வது என்று புரியாத கிருஷ் “அண்ணா, பூஜை வேளைக் கரடி போல வந்துவிட்டேனா? நேரம் ஆகிறது, கிளம்பலாமா? நாம் திரும்பவும் 3 கிலோ மீட்டர் நடக்க வேண்டும்” என்று கூற, உதய் “போலாம் கிருஷ், செளமி வா” என்று அவள் கைகளைப் பற்றியவாறு அழைத்துச் சென்றான்.

செளமிக்குத் தன் உடல் பாரத்தை சுமக்க முடியாதவாறு தள்ளாடிய படி வந்தவன் உதயின் கைப்பிடியில் சமாளித்தான். மூச்சு முட்டுவது போலிருக்க, “தனிமையில் யோசித்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்று மனம் நினைக்க யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல் நடக்கத் தொடங்கினான்.

வழி காட்டுவதற்கு வந்தவர் மரத்தில் இருந்த பெரிய பெரிய, தேன் கூடுகளைக் காட்டி தேனடை பற்றியும், ராணித் தேனீ, ஆண் தேனீ, வேலைக்காரத் தேனீ பற்றியும் ராமிடம் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

செளமி மனதை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, உதய் அவள் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்ள, ராம் “அண்ணி தேனீ இப்படி வட்டமாக சுற்றிச் சுற்றி டேன்ஸ் ஆடினால், நெக்டார் இருக்கும் பூக்கள் பக்கத்தில் இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.... உடம்பை வளைத்து பாஸ்டா ஆடினால் பூக்கள் தூரமாக இருக்கிறது என்று அர்த்தம்....” என்று செளமி ஆர்வமாகக் கேட்பாள் என்ற எண்ணத்தில் தேனீக்களின் வித விதமான நடனங்களை சொல்லத் தொடங்கியவன், அண்ணா அண்ணி இவருடைய நினைப்புமே வேறு எங்கோ இருப்பதை அறிந்து பேச்சை நிறுத்தினான். கிண்டலாகப் பேச்சைத் தொடர்ந்த ராம், அந்தக் கேலியைக் கூட கவனிக்காதவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, தன் அரட்டையைக் கிருஷிடம் தொடர்ந்தான்.

ஆதிவாசிகளின் குடிசைகள் தென்பட்டதும், செளமி “நீங்கள் அங்கே போய்ப் பார்த்தவிட்டு வாருங்கள், நான் இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் இருக்கிறேன்” என்று கூற, அவளுக்குத் தனிமை வேண்டும் என்பது புரிந்த உதய், “செளமி, அங்கே முதல் குடிசைக்குப் பக்கத்தில் மரம் இருக்கிறது பார், அதற்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொள்” என்றான்.

செளமிக்கு யோசிக்க யோசிக்க, உதய் தன் மனதில் சிம்மாசனமிட்டு அமர்ந்திருப்பது புரியத் தொடங்கியது. உதயை முதன் முதலாகப் பார்த்ததை மனதிற்குள் கொண்டு வந்தவன், “முதல் பார்வையிலே மாற்றம் வந்துதான் திருமணத்திற்கு சம்மதம் சொல்லியிருக்கிறோம், மாமாவிடம் பேசி முடித்த பின் அவன் முகம் மனதிற்குள் தோன்றி மறைந்ததும் தானே சம்மதம் சொன்னோம்” என்ற நிதர்சன உண்மை புரியலாயிற்று.

“இது தான் காதலா? ஒரு பார்வையிலேயே காதல் வருமா?” என்று மனம் கேள்விகள் கேட்க, உதய் கேட்ட எல்லாக் கேள்விகளுக்கும், கேட்காமல் விட்டவற்றிற்கும் சேர்த்துக் காரணம் புரியத் தொடங்கியது.

“முகூர்த்த சேலை கொண்டு வருகிறார்கள்” என்று அம்மா சொன்னதும், உதய் வருவானா என்ற எதிர்பார்ப்பு, ரவி வருகிறார் என்றதும் வந்த ஏமாற்றம் நினைவிற்கு வரத் தன் மனநிலையையே ஆராயத் தொடங்கினாள். உதய் வந்ததும் மனதிற்குள் மறைந்த ஏமாற்றம், அவனது முதல் தீண்டலுக்கு முகம் சிவந்து, உடல் சிலிர்த்தது என்று அவளுடைய எண்ணங்களின் காரணம் புரிந்தது.

அவன் தன் அறைக்கு அவன் வந்ததும், அவன் உயரத்திற்கு டிரெஸ்ஸிங் டேபிள் சேரில் அமர முடியாது என்று கட்டிலில் அமரச் சொன்னோமே, அப்போதிருந்தே அவன் நலன் மேல் மனம் செல்லத் தொடங்கி விட்டதே, அப்போதே புரிந்திருதால் நன்றாக இருக்குமே? என்று செளமியின் மனம் இனிமையாய் உணர்ந்தது.

அவன் பெயர் “உதய்” என்று மட்டும் தான் தெரியும்... பிரகாஷ் தெரியாது” என்று சொன்னதும், “உதய் முகத்தில் தெரிந்த மாற்றத்தைப் பார்த்து சமாதானம் சொன்னது.... அவன் மலர்ச்சியைப் பார்த்து திருப்தி அடைந்தது.... இதெல்லாம் தான் காதலா?”

“தந்தையுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவன் தோற்றத்தைப் பார்த்து ரசித்தது.... கண்களை மீட்க முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது..... காரில் செல்லும் போது அவன் பக்கவாட்டுத் தோற்றத்திலேயே மயங்கியது..... மணமேடையில் வெண்பட்டில் அவன் தோற்றத்தைப் பார்த்துத் தொலைந்தது..... இதற்கெல்லாம் காரணம் காதலா?”

“பிங்க் நிறப் புடவை அவன் கேர்ள் பிரென்டிங்காக இருக்குமோ?” என்று தோன்றிய பொறாமை உணர்வு..., உதய் “சத்தியமாக உனக்கே உனக்குத் தான்” என்று சொன்னதும், சாமரம் வீசுவதாய்த் தோன்றிய இனிய உணர்வு..... இதுவும் காதலா?.....

உதயை நேவியில் பணியாற்றும் உயரதிகாரி தோற்றத்தில் கற்பனை செய்தது, தன் தோழிகளிடம் பேசும் போது “எங்களுக்குள் ஆயிரம் பேசிக் கொள்வோம்” என்று பதில் சொல்லும் போது ஏற்பட்ட உரிமை..... பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறான்..... என்ற மன மகிழ்வு..... இதுவும் காதலா?.....

அவன் அழைப்பிற்காக செல் போனையே பார்த்துக் காத்திருந்தது.... அவனருகில் இருக்கும் போது கலக்கம் குறைந்தது.... அப்பா அம்மாவிற்கும் அவன் யோசித்த போது மனதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி.... ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று கடவுளிடம் மனுப் போட்டது..... இதற்கெல்லாம் காரணம் காதலா?....

மோதிரம் அணிவித்துவிட்டுக் கையில் முத்தமிட்டதும் வந்த உடல் முழுவதுமான குறுகுறுப்பு..... தனிமையில் இதழோடு இதழ் பொருத்திய போது ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகள்..... அவன் விலகிச் சென்ற போது குளிர் காய்ச்சல் வந்ததைப் போன்ற உணர்வு..... பனிச் சாரலாய்க் குளிர்வித்து தீயாய்த் தகித்த உணர்வு..... சற்று முன் அவன் புரியாத விஷயங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கும் போது, தன் உடல் அவன் முத்தங்களுக்குத் தோதாய் வளைந்து நெளிந்தும் கொடுத்தது..... அவன் அணைப்பில் அவனைத் தவிர எல்லாமே மறந்திருப்பது..... அவன் அணைப்பிற்குள் மேலும் புதைந்து விட மாட்டோமா என்ற ஏக்கம் .....இதெல்லாம் தான் காதலா?.....

இதுவரை புரியாத ஆயிரம் உணர்வுகளுக்கும், ஒரே பதிலாக காதல் என்ற உணர்வு அமைய, மனம் தென்றலாய்த் தவழ்ந்து, மேகமாய் மிதந்து, பட்டாம்பூச்சியாய் சிறகடிக்கத் தொடங்கியது. ஆதிவாசிகளை அறிய ஆவலாக வந்த மனம், இப்போது ஆதிமொழியாய் காதலை ஆராயத் தொடங்கியது.

“இவ்வளவு நாள் இதெல்லாம் புரியாமல் எப்படிச் குழம்பினோம்? சே... தன் மனதைக் கூட உதய் சொல்லித்தர வேண்டியிருக்கிறது.....”, தன் வெட்கத்தையும் மாற்றத்தையும் இனிமையாக உணர்ந்து, விழிகளில் உதயைத் தேட அவனும் தொலைவிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது.

மனதில் உதய் உருவமும், அவனைப் பற்றிய நினைவுகளும் விஸ்வரூபம் எடுக்க, இதுவரை இருவருக்கிடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்களையும், நிகழ்வுகளையும் மனம் தோண்டி எடுக்கத் தொடங்கியது.

அங்கு நடந்தது, பேசியது, எதையுமே அறியாமல் தன்னுள்ளே மூழ்கிக் கிடக்கும் செளமியைப் பார்க்க உதய்க்கு மகிழ்ச்சி பெருகியது.

கிருஷ், "அண்ணா, இப்போதே இருட்டத் தொடங்கி விட்டது, நாம் செல்லும் வழியில் பயமில்லை என்றாலும், இது அனிமல்ஸ் கிராஸ் ஆகும் நேரம், மழை ஆரம்பிப்பதற்குள் கிளம்புவோமா? நான் அவர்களிடம் பேசித் தேவையான இடத்தையும் பார்த்துவிட்டேன்" என்று கூற, உதய் "என்ன இடம்" என்று யோசித்து "அப்பா இவர்களுக்கு ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க வசதியான இடம் பார்த்து வரச் சொன்னாரே, அதற்காகத் தான் வந்தது, ஆனால் எல்லாவற்றையும் மறந்து இப்படி இருக்கிறோமே" என்று சிரித்துக் கொண்டான்.

ராமின் கிண்டல் பார்வையை உணர்ந்து சிரிப்பை அடக்கியவன், "சரி கிளம்புவோம்" என்று தனிமையில் அமர்ந்திருந்த செளமியை அழைக்க, அவளும் எதையும் அறியாமல், அனிச்சைச் செயலாய் உடன் நடக்கத் தொடங்கினாள். காரை அடைவதற்குள் மழை ஆரம்பிக்க, அவசர அவசரமாக விரைந்து நடக்கையில் செளமிக்குக் கால்களில் வலி புரிந்து உடம்பு துவளத் தொடங்கியது.

உதய், "சௌமி, நாம் இருவரும் காட்டேஜிலேயே இருந்திருக்கலாம், அப்பா பார்த்துவரச் சொன்னார் என்று உன்னையும் அழைத்து வந்தது விட்டேன், தூக்கிக் கொண்டு போகவா?... " என்று கேட்க, "உதய் தூக்கிச் சென்றால் நன்றாக இருக்கும்" என்ற எண்ணம் ஓட முகம் சிவந்தவாறு "நானே வருகிறேன், இன்னும் கொஞ்ச தூரம் தானே" என்றாள்.

உதய் "இங்கே வந்ததும் நல்ல அனுபவம் தான்" என்று கண்களைச் சிமிட்டியவாறு கூறிவிட்டு, அவள் தோளை சேர்த்து அணைத்தவாறு நடக்கவும், செளமியின் மீண்டும் மனம் மீண்டும் கனவில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது.

மழையில் நனைந்து கொண்டு திரும்பிய நான்கு பேரையும் பார்த்துவிட்டு சவிதா, "சௌமி, சீக்கிரம் வா, அத்தை இப்போதுதான் உன்னை இவர்களுடன் அனுப்பியதற்கு போன் செய்து திட்டினார்கள், இந்தா தலையை முதலில் துடைத்துக் கொள்" என்று கூற செளமியின் பேச்சற்ற நிலையையும், கருவிழிகளிலோடிய கனவையும் பார்த்து, அவளை ஊன்றி கவனித்தவாறு "உள்ளே வா, டிரஸ் ஈரமாக இருக்கிறது" என்று அழைத்துச் சென்றாள்.

"சௌமி, நிறைய வித்தியாசம் தெரிகிறது" ஆங்காங்கே கன்றி சிவந்திருந்த இடங்களைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு "செம் ஸாப்ட் செளமி நீ... என்ன... என்ன... உதய் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டாரா?" என்ற சவிதாவின் கேலியில், எப்படிக் கண்டுபிடித்தார்கள் என்பது புரியாமல் முகம் சிவக்கத் தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

சவிதா, "அப்படியென்றால்... செளமி... சீக்கிரம் கிளம்ப வேண்டும், ஒரு செட் டிரஸ் எக்ஸ்ட்ரா எடுத்து வந்தது பரவாயில்லை, சீக்கிரம் குளித்து டிரஸ் மாற்றிக் கொண்டு வா" என்று கூறிவிட்டு ரவியிடம் பகிர்ந்து கொள்வதற்குக் கிளம்பினாள்.

அரை மணி நேரம் கழித்தும், குளித்து வெளியே வராதவளைப் பார்த்து சவிதா "சௌமி, சீக்கிரம், என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்க "அக்கா, இதோ வந்துவிட்டேன், டிரஸ் எடுத்துவர மறந்துவிட்டேன், அப்படியே டவலையும் எடுத்துத் தருகிறீர்களா?" என்றாள்.

"அது சரி, இன்னும் கனவு முடியவில்லையா?" என்று கிண்டல் செய்தவாறே, அவள் கேட்டவற்றை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு வர, கிருஷ் "அண்ணா, நல்ல மழை, எப்படிக்கிளம்புவது? வழி வேறு மோசமாக இருக்குமே, டிரைவிங் கஷ்டம்" என்று கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

சவிதா உற்சாகத்தோடு "இங்கேயே தங்கி விடலாம், நாளை அதிகாலையில் கிளம்பி விடுவோம்" என்று கூற, உதய் மறுப்பாகத் தலை அசைத்து "அண்ணி, கிளம்ப வேண்டும், நாளை எனக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கிறது, காலையில் கிளம்பினால் வழியில் ஏதாவது பிரச்சனை என்றால் சிக்கலாகிவிடும், ரவிக்கும் நாளை டீலர்ஸ் மீட்டிங் இருக்கிறது" என்றான்.

கொஞ்சம் மழை குறைந்ததும், மெதுவாக டிரைவ் செய்து வீடு திரும்ப நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியது. காரிலேயே தன் மார்பில் சாய்ந்து உறங்கியவளை, எழுப்பிப் படுக்கையில் படுக்க வைத்த உதய்க்கு அவளால் தட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப் படுத்தி, அயர்ச்சியில் உறங்கியவளை முத்தமிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

காலையில் கண்விழிக்கும் போதே, இனிய கனவுகளுடன் எழுந்த செளமி, உதயைக் காணாமல் நேரத்தைப் பார்த்து அதிர்ந்து போய், “டைம் பத்தா? இப்படியா உறங்கினேன்,” உதய்க்கு மீட்டிங், நேரத்திலேயே கிளம்ப வேண்டும் என்றானே, இன்னும் வெளிச்சம் வரவில்லையே?” என்று கண்களை அறைக்குள் ஓட்டினாள். ஜன்னல் திரைச் சீலைகளை இழுத்து விடப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், அவன் அக்கரையில் மனம் நெகிழ்ந்தது.

“உதய், முதலிலிருந்தே பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறானே, தோழிகளுடன் தனிமையில் பேச விட்டுச் சென்றது.... தன் அழகையை நிறுத்தச் செய்தது...” என்று மீண்டும் நினைவிற்கு வர, அவளுக்குத் தன் நிலையை நினைத்தே சிரிப்பாக இருந்தது. “விட்டால் உதயை நினைத்து இப்படியே இருந்து விடுவோம் போலிருக்கிறது, பல நாட்களாக அவனை நினைப்பதுதான், ஆனால் நேற்று ஒரு நாளில் வந்த மாற்றம்” என்று மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டவள், “இப்படியே இருந்தால் எல்லோரும் கிண்டல் செய்வார்கள்” என்று எண்ணி மளமளவென்று அவள் வேலைகளை முடித்தாள்.

டேபிளில் ஹாட் பாக்ஸைப் பார்த்து, அதனருகில் உதய் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்பை எடுத்துப் படித்தாள். “டார்லிங்” எனத் தொடங்கியிருந்தவன் “நேற்று அயர்ந்து உறங்கியதால் மனமின்றி எழுப்பவில்லை, எவ்வளவு நேரம் தூங்க முடியுமோ தூங்கிக் கொள், இன்று இரவிலிருந்து வசூலிக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. பிரேக் பாஸ்ட் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் செல்லம், அம்மாவிடம் டயர்டாக இருக்கிறாய் என்று சொல்லியிருக்கிறேன், சாப்பிட்டு விட்டு என்னை மறக்காமல் நினைத்துக் கொள், மாலையில் சீக்கிரம் வருகிறேன். உன்னிடம் பேச வேண்டியது, கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது” என்று செல்லமாக கட்டளையிட்டிருந்ததைப் பார்த்து வெட்கத்துடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“நல்ல வேளை, உதய் இப்போது இல்லை, இருந்திருந்தால் இப்படித் தனியாக சிரிப்பதைப் பார்த்து பயந்திருப்பான். அவனைப் பார்க்க மாலை வரை காத்திருக்க வேண்டுமா?” என்று சோர்வுடன் நினைத்து “எங்கே உதய் உங்களை மறப்பதாம்? வேறு ஒன்றுமே தோன்றாமல் உங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவன் அணிவித்திருந்த மோதிரத்துடன் பேசத் தொடங்கினாள்.

மோதிரமும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்து, உதய் கண் சிமிட்டிச் சொன்ன தோற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. “தேங்க்ஸ்.... இப்படி சொல்ல வேண்டும்.... திருமணத்திற்குப் பின் வேறு மாதிரி சொல்லித் தருகிறேன்” என்றானே... “வேறு மாதிரி என்றால்... நேற்றுப் போலவா.... இன்னும் என்ன பாடம் சொல்லித் தரப் போகிறான்....” என்ற எண்ணம் ஓட “சௌமி, நீ சுத்த மோசம், இப்படியெல்லமா நினைப்பது? இது உதய்க்குத் தெரிந்தால்.....” என்று என்று தனக்குள்ளே பேசிக் கொண்டு, இனிமையாக அதிர்ந்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 22

“நான் சொல்லித் தந்த பாடம் புரியவில்லையா? இன்னொரு முறை சொல்லித் தரவா?” என்று உதய் கேட்பது போல நினைத்து, சிரித்துக் கொண்டே படுக்கையில் படுத்திருந்தாள் செளமி. கதவைத் தட்டிவிட்டு பதிலேதும் இல்லாததால், உள்ளே நுழைந்த சவிதா, செளமியின் சிரிப்பையும், அவள் செயல்களையும் பார்த்துவிட்டு “சௌமி” என்று அழைத்தவாறு அருகில் அமர்ந்தாள்.

நனவிற்கு வந்த செளமி, “அக்கா, எப்போது வந்தீர்கள்?” என்று திகைப்புடன் கேட்க, சவிதா “நான் நான்கைந்து முறை கதவைத் தட்டி விட்டு, உள்ளே ரூமில் இருக்கிறாயோ, என்று நினைத்து வந்தேன். நீயானால் இப்படி மேலேயும் கீழேயும் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய், என்ன படுக்கையிலிருந்து எழ மனமே இல்லையா? உதய் கட்டிலோடு சேர்த்துக் கட்டிப் போட்டு விட்டாரா?” என்று கிண்டல் குரலில் கேட்டாள்.

சௌமி, “அக்கா, என்னக்கா நீங்கள்” என்று சினுங்கியவாறு “நான் பத்து மணிக்குத்தான் விழித்தேன், நைட் லேட்டாகத் தூங்கிப் பழக்கமில்லையா, கண்ணைத் திறக்கவே முடியவில்லை, கீழே வரலாம் என்று கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பதில் கூற, சவிதா “லேட்டாகத் தூங்கிப் பழக்கமில்லையா?..... அதுசரி.... உதய் வருவதற்கே எட்டு மணியாவது ஆகும்... அப்புறம் எங்கே சீக்கிரம் தூங்குவது..... தூங்கினாலும் விட்டு விடுவாரா..... செளமி, இனிமேல் எப்போதும் இப்படித்தான் இருக்கும்....” என்றாள்.

ஒன்றும் பேசாமல் முகம் சிவக்க சௌமி அமர்ந்திருக்கவும், சவிதா "சௌமி, அத்தையிடம் சொல்லி முதலில் உனக்கு சுற்றிப் போட வேண்டும், என் கண்ணைப் பட்டுவிடும் போலிருக்கிறது" என்று கூறி விட்டு "காலையில் சாப்பிட்டாயா?" என்று ஹாட் பாக்கைத் திறந்து பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, "இவ்வளவு தூரம் முற்றியிருக்கும் என நான் நினைக்கவில்லை, உதய் மேல் பைத்தியம் ரொம்பவுமே பிடித்துவிட்டது போலிருக்கிறது, அது சரி.. மூன்று மணிநேரம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்றாள்.

"மூன்று மணி நேரமா?" என்று கேட்டுவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்து, "மதியம் ஒரு மணியா?" என்று அதிர்ந்தவள் "இவ்வளவு நேரம் உதய் நினைப்பா? காலையில் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை" என யோசித்து "அக்கா, அப்போதே ரெடியாகி விட்டேன், ஆனால் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேனா..." என்று முகம் சிவந்துவிட்டு "கீழே போகலாமா, அத்தை ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்" என்றாள்.

சவிதா, "சௌமி, உன் அத்தையும் சரி, என் அத்தையும் சரி ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள், ஆனால் மாமாக்களோ, வேறு உறவினர்களோ இருக்கும் போது மட்டும் அவ்வப்போது நேரத்தைப் பார்த்துக் கொள், சரி வாடா சாப்பிடலாம்" என்று அழைத்துச் சென்றாள்.

சிவந்திருந்த சௌமியின் முகத்தில் பிரகாசத்தைப் பார்த்துவிட்டு, மனம் பூரித்த ஆனந்தி, "சௌமியம்மா, பசிக்கவில்லையா?" என்று கேட்க, சவிதா "அத்தை, உங்கள் மருமகள் இன்னும் காலை உணவே சாப்பிடவில்லை, அது கூடத் தெரியாமல் கனவு..." என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

சௌமியின் முகம் செவ்வானமாய்ப் சிவப்பதைப் பார்த்த ஆனந்தி, "சவி நீயும் எவ்வளவு கனவு கண்டிருக்கிறாய்? இப்போது சௌமியைச் சொல்கிறாயா? பாவம்" என்று சொல்லிவிட்டு "சௌமி, முதலில் சாப்பிடு, நேரத்திற்கு சாப்பிடாவிட்டால் உடம்பு கேட்டு விடும்" என்றார்.

பசியில் சௌமி சாப்பிட்டு முடிக்கும் போது, தொலைபேசி மணி அடிக்க, எடுத்துப் பேசிய ஆனந்தி, "கீழே தான் இருக்கிறாள் உதய், இப்போதுதான் சாப்பிட்டாள், இரு கொடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி சௌமியிடம் கார்ட்லெஸ் போனைக் கொடுக்க, உதய் பேசுகிறான் என்று ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், "சௌமி" என்று கொஞ்சம் குரலில் உதய் அழைக்க, அவனிடம் என்ன பேசுவது? என்று யோசித்து "சாப்பிட்டார்களா?" என்றாள்.

அவள் குரலில் இருந்த இனிமையில் "இன்னும் இல்லைடா செல்லம், இப்போதுதான் பிரேக். சாப்பிட்டு முடித்து, இன்னும் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது, அப்போதுதான் மாலையில் சீக்கிரம் வீட்டிற்கு வரமுடியும்" என்று பெருமூச்சோடு சொன்னவன் "செல்போனை மேலேயே வைத்து விட்டாயா? உன்னிடம் பேசாமல் பசியே இல்லை சௌமி, எத்தனை மணிக்கு எழுந்தாய்? கொஞ்சமாவது என்னை நினைத்துக் கொண்டாயா?" என்றான்.

சௌமி, "பத்து மணிக்குத் தான் எழுந்தேன் உதய், இப்போதுதான் கீழே வந்து சாப்பிட்டேன்" என்று சொல்ல "இவ்வளவு நேரம் உன்னை நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்று சொல்லாமல் சொன்ன பதிலில் "கேட்கவே சந்தோசமாக இருக்கிறது செல்லம்ஸ், எவ்வளவு சீக்கிரம் வர முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் வருகிறேன். உன்னிடம் சொல்ல ஒரு சர்ப்பரைஸ் வைத்திருக்கிறேன் குட்டிம்மா,

அப்புறம்..... நேற்று அவ்வளவு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.... குரு தட்சணை இல்லையா? நேற்றே வாங்கியிருக்க வேண்டும்... பாவம் தூங்கிவிட்டாய் என்று விட்டு விட்டேன், இப்போது போனிலிருந்தே தொடங்கிவிடு... அப்போதுதான்... வட்டி... குட்டி.. எல்லாம் சேர்த்து வசூலிக்க முடியும்" என்று உல்லாசக் குரலில் கூறினாள்.

அவன் குரலில் உருகியவன், வேண்டுமென்றே "உதய், நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள் என்றே புரியவில்லை" என்று சொல்ல, அவன் விளையாட்டைப் புரிந்து கொண்டவன் "அடடா, இப்படி ஒரு மக்கு ஸ்டூடென்ட்டிற்குப் பாடம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே" என்று போனிலேயே முத்தம் கொடுத்தவன் "சௌமி, இது உன் உதட்டிற்கு" என்று தொடங்க, சௌமி "உதய்... என்ன உதய்.. போனில் என்ன பேச்சு இது...." என்று சிணுங்கலாகக் கூறினாள்.

உதய், "கரெக்ட் டார்லிங், போனில் எல்லாம் எதற்கு.... நேரில் வந்து நிறையத் தருகிறேன்.... நிறையப் பேசுகிறேன்.... குட்டிம்மா நீ பேசுவதைப் பார்த்தால்... எனக்கு நிறைய அதிர்ஷ்டம் போலிருக்கிறது, நிறையக் கிடைக்குமா? இப்போது கொஞ்சம்... கொஞ்சம்... மட்டும் எனக்குக் கொடுடா" என்று கூற, சௌமி "ப்ளீஸ் உதய், அத்தை எல்லாம் இருக்கிறார்கள், வைத்து விடுகிறேன்" என்றாள்.

உதய், “ஏய், யாரிடம் கதை சொல்கிறாய்? அம்மா கார்ட்லெஸ் எடுத்துக் கொடுத்திருப்பார்கள், நீ தனியாகத் தானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்கவும் அவனுடைய யூகத்தை மெச்சியவன் “ஊகும்.. அதெல்லாம் இப்போது தரமுடியாது” என்றான்.

உதய், “என்ன ஊகும்.... இப்போது தரமுடியாது என்றால், எப்போது தருவீர்கள் மேடம்? ஒரு வேளை சொல்லித் தந்த பாடம் சரியாகப் புரியவில்லையா? டியூஷன் தனியாகச் சொல்லித் தருகிறேன்.... அதற்கு எக்ஸ்ட்ரா குரு தட்சணை வேண்டும்..... ஒருவேளை முதல் முத்தம் போனில் எதற்கு என்று கேட்கிறாயா? நேரில் வந்தால் எங்கே கிடைக்கும்? எவ்வளவு கிடைக்கும்?” என்று பேச செளமிக்கு பேச்சே எழும்பாமல், “உதய்” என்று சினுங்கியவாறு, “ப்ளீஸ், போய் சாப்பிடும் வேலையைப் பாருங்கள்” என்றான்.

உதய் “சௌமி, சீக்கிரம் சாப்பிட்டு, வேலையை முடித்துவிட்டு, சீக்கிரம் வரச் சொல்கிறாயா? பரவாயில்லை நீ செம ஸ்பீட் தங்கம், எனக்கும் பசிக்கிறது, ஆனால் நீ இல்லாமல் எப்படி சாப்பிடுவது?” என்று கேட்க செளமி “உதய் நான் இல்லாவிட்டால் சாப்பாடு இறங்குதோ? கையில் எடுத்து, வாயில் மென்று சாப்பிடுங்கள், என்றான்.

“சௌமி, நீ சொல்லும் சாப்பாடு இறங்கும், ஆனால் என்னுடைய பசியே வேறு, அதை இன்று சொல்லித் தருகிறேன், அதுவரை உனக்கு வேலை வேண்டுமே, நேற்று நான் கொடுத்த முத்தங்களை எண்ணி வை, அதைவிட இரண்டு மடங்கு இன்று கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூற செளமி “இன்னும் இரண்டு மடங்கா?” என்று அதிர்ந்து கேட்க, உதய் “சௌமி, என்னைப் பொருத்தவரை கொஞ்சமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன், இன்னும்.....” என்று பேச்சைத் தொடர, சட்டென்று போன் தொடர்பைத் துண்டித்தான்.

விடாமல் மீண்டும் அழைத்தவன் “என்ன செல்லம், அதற்குள் வைத்து விட்டாய்? இதற்கெல்லாம் நேரில் வந்து கவனித்துக் கொள்கிறேன், சரிடா எனக்கும் வேலை இருக்கிறது” என்று முடிவுரை முத்தத்தோடு தொடர்பைத் துண்டித்தான்.

சௌமி, “சே.. இவன் சுத்த மோசம், எப்படியெல்லாம் பேசுகிறான், ஆனாலும் இந்த வம்புப் பேச்சுக்களை மனம் ரசிக்கிறதே” என்று போனை வைத்துவிட்டு அமர்ந்து, அனைவரும் கிளம்பிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து “எங்கே கிளம்புகிறார்கள்?” என்று யோசிக்க, ஆனந்தி “சௌமியம்மா, பேமலி பிரெண்ட் ஒருவரின் பேரன் பிறந்த நாள் விழாவிற்குப் போக வேண்டுமென்று சொன்னோமே, மறந்துவிட்டாயா?” என்றார்.

“இப்போதைய நிலைக்கு சற்று முன் நடந்ததே ஞாபகம் வரவில்லை, எப்போது சொன்னார்கள்” என்று யோசித்துவிட்டு “சவிக்கா, நீங்களும் போகிறீர்களா? என்று கேட்க ஆனந்தி “அமாம் செளமி, பெரியத்தை எல்லோருமே கிளம்புகிறோம், உன்னையும் அழைத்து வரச் சொன்னார்கள், உதய் உன்னை விட்டு விட்டுப் போகச் சொல்கிறான், ஒரு மணிநேரத்திற்கும் மேல் ட்ரேவல் செய்ய வேண்டும், நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு, அடுத்த முறை அழைத்துப் போகிறோம், நீ கூட திருமணத்தில் அவர்களைப் பார்த்திருப்பாய், மேரேஜ் ஆல்பம் வந்ததும் அவர்களைக் காட்டுகிறேன்” என்றார்.

சௌமி தலையை அசைக்க, சவிதா “சௌமி, உதய் சீக்கிரம் வந்து விடுவார், தனியாக இருக்கிறோம் என்று நினைக்காதே” என்று காதருகில் ரகசியம் பேச, ஆனந்தி “சௌமியம்மா, தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களை ஏதாவது உதவிக்கு வேண்டுமானால் கூப்பிட்டுக் கொள், நாங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்துவிடுவோம், சட்னி சாம்பார் எல்லாம் செய்து பிரிஜ்ஜில் வைத்திருக்கிறேன், தோசை சுட்டு, சாம்பாரை சூடு செய்து சாப்பிடுங்கள், இரவு வந்துவிடுகிறோம்” என்று கூறினார்.

சவிதா சந்தேகமாக “சௌமி, தோசை ஊற்றத் தெரியும் தானே?” என “அதெல்லாம் சூப்பராக சுடுவேன், நீங்கள் கவலைப் படாமல் போய் வாருங்கள்” என உறுதிமொழி வழங்கி அனைவரையும் வழியனுப்பி வைத்தான்.

சோபாவில் அமர்ந்தவளுக்கு, உதய் பேசிச் சிரித்ததே மனதில் ஓட “எப்போது வருவான்” என்று காத்திருந்து, நகராத பொழுதைத் திட்டியவாறு, உதயின் முத்தங்களை நினைத்துக் கற்பனையில் ஆழ்ந்து, அப்படியே உறங்கத் தொடங்கினாள்.

தொலைபேசி மணியின் அழைப்பில் கண்விழித்த செளமி, “ஓ மை காட், அப்படியே உட்கார்ந்தே உறங்கி விட்டேனா? என்ன தூக்கமோ? அதற்குள் மணி 5 ஆகிவிட்டதே” என அவசரமாக எழுந்து, “காலிங் பெல் சத்தமா? இல்லை டெலிபோன் பெல்லா?” என யோசிப்பதற்குள் சத்தம் நின்றிருந்தது.

மீண்டும் மணி ஒலிக்க, எடுத்தவுடன் “என்ன ஆனந்தி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? எவ்வளவு முறை அழைப்பது? எப்போது தான் மதியத் தூக்கத்தை விடுவாயோ? உடம்பு ஊதி விடும்” என கடகடவென குரல் ஒலிக்கவும் “எப்போதும் கச்சிதமாக உடம்பை வைத்திருக்கும் அத்தையை யார் இப்படிச் சொல்வது?” என்று யோசிப்பதற்குள் “இன்னும் தூங்கிக் கொண்டே இருக்கிறாயா?” என மீண்டும் குரல் ஒலிக்க” நான் செளமியா பேசுகிறேன், அத்தை ஒரு விசேஷத்திற்கு போயிருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

“நாந்தாம்மா, சாந்தி பேசுகிறேன்” எனவும், “ஓ உதயின் பெரிய அத்தை, குண்டோதரி மாதிரி இருந்து கொண்டு, நம் அத்தையை கிண்டல் செய்கிறார்களே” என நினைத்தவள் “சொல்லுங்க பெரியம்மா, நல்லா இருக்கீங்களா?” என்றாள்.

சாந்தி “நல்லா இருக்கேன், நீ எப்படும்மா இருக்கிறாய், ரொம்ப நேரமா ட்ரை பண்ணறேன், ரவி வீட்டிலும் எங்கே போயிருக்கிறார்கள்? என்று கடுப்புடன் கேட்டு விட்டு “எங்க சம்மந்தி வீட்டு விசேஷத்திற்கு அழைக்க வந்து கொண்டிருக்கிறோம், இன்னும் 3 மணி நேரத்தில் வந்து விடுவோம், அதைச் சொல்லத் தான் கூப்பிட்டேன்” என்றாள்.

“சென்னையிலிருந்து வருகிறார்கள், முன்பே சொல்வதில்லையா?” என யோசித்து “வாங்க பெரியம்மா, எல்லோரும் சேர்ந்து தான் போயிருக்கிறார்கள், நைட் வந்துவிடுவார்கள்” என்றாள்.

“யாரும் இல்லையா? நாங்கள் ஆறு பேர் வருகிறோமே, செளமியா நீதான் நன்றாக சமைப்பாயாம், நைட்டுக்கு ஏதாவது ரெண்டு மூணு வெரைட்டியாவது செய்து விடு, பெரியப்பா மருந்து சாப்பிடுவதால் வெளியில் சாப்பிடுவதில்லை, அவருக்குக் கொஞ்சம் சப்பாத்தி மட்டும் செய்து விடம்மா, வைத்துவிடுகிறேன்” என்று கூறவும் “இரண்டு, மூன்று வெரைட்டியா?” என்ற அதிர்ச்சியில் போனைக் கையில் பிடித்தவாறே நின்றாள்.

“சௌமி, இப்படியே நின்றால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது, இன்று வேலைக்கு வரவேண்டாம் என்று சமையலுக்கு உதவி செய்பவரையும் அனுப்பிவிட்டார்களே, முதலில் அத்தையிடம் சொல்வோம் என்று முடிவெடுத்து அவர்கள் வரும் தகவலை சொன்னாள்.

“முடிந்த வரை விரைவாக வந்து விடுகிறோம், நீ கவலைப் படாதே” என்று ஆனந்தி கூறவும் போனை வைத்து விட்டு, “உதய் எப்போது வருவான்” என்ற எண்ணம் மீண்டும் தலைதூக்க, “வேறு எதிலாவது கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.....சமையல் செய்தால் என்ன..... உதய்க்கும் முதன் முதலாக செய்து பார்க்கலாம்” என்று சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“என்ன செய்யலாம்” என்று யோசித்து “சப்பாத்தியும், குருமாவும் செய்து விடுவோம், சட்னி சாம்பார் தான் இருக்கிறதே, தோசை, இட்லி என்று ஏதாவது சமாளித்து விடலாம், முதலில் சப்பாத்தி செய்து விடுவோம், குருமா செய்முறை விளக்கம் யாரையாவது கேட்டுக் கொள்ளலாம்” என முடிவெடுத்து கோதுமை மாலைத் தேடலானாள்.

மாலைக் கண்டுபிடித்ததும் “எப்படியோ, கோதுமை மாவில் உப்பைப் போட்டு நீர் ஊற்றிப் பிசைந்தால் போதும், சப்பாத்தி மாவு ரெடி” என்று தன் கண்டுபிடிப்பை நினைத்து “சௌமி, உன்னோட டேலன்ட்லுக்கு நீ எங்கேயோ போய்விட்டாய்” என்று இல்லாத காலரைத் தூக்கி விட்டவாறு மாலைப் பிசையத் தொடங்கினாள்.

“ஒரு வழியாக ரெடி” என்றவள், பாத்திரத்திலிருந்து கையை எடுக்க முடியாமல் திணறினாள். அது கொஞ்சம் கூழ் போன்ற பதத்திற்கு வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் “சே ஹல்வாவும், சிவாஜியும் தான் ஒன்று பாத்திரத்தோடு ஒட்டிவிடும்... சப்பாத்தி மாவு..... அதற்கும் மேல் இருக்கும் போலிருக்கிறது பாத்திரம் மட்டுமில்லாமல், கையோடும் ஒட்டிக் கொண்டதே.... சௌமி தளராதே, தோல்வி தான் வெற்றியின் முதல் படி, கொஞ்சம் தண்ணீர் குறைத்துக் கொண்டால் போதும்” எனத் தனக்குள் முடிவெடுத்து “கையைக் கழுவ எப்படியும் 10 நிமிஷமாவது ஆகும், இதே கையோடு மறுபடியும் பிசைந்து விடலாம், சே.... இந்த முடி வேறு தொந்தரவு” என நெற்றியில் துள்ளி விழுந்த கற்றைக் கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டவாறு விடாமுயற்சியைத் தொடர்ந்தாள்.

“வாவ் அசத்திட்டே சௌமி, சும்மா கலக்கறடா, சௌமி தி கிரேட்!” என்றவளின் முகம் மீண்டும் அஷ்ட கோணலானது, இம்முறை கூழ் போலல்லாமல் கல் போல் இருக்கவும், இனி இதை உருட்டவே முடியாது என்பது சௌமிக்குக் கூடப் புரிந்தது.

ஒரு கிலோ மாவிற்கு மேல் காலி செய்தும் வராத சப்பாத்தி மாவை சபித்தவாறு, “இப்படியே இருந்தால் உதய்க்கு எப்படி செய்து தர முடியும்? பேசாமல் அத்தையிடம் ஐடியா கேட்டிருக்கலாம், அவர்கள் உதவிக்கு சவிதாக்கா வீட்டிலிருந்து யாரையாவது அனுப்பியிருப்பார்கள், நாமும் உதய் சொன்ன மாதிரி அவன் கொடுத்த முத்தங்கனையாவது எண்ணிக் கொண்டிருந்திருக்கலாம்” என்று நினைத்து கற்பனையில் ஆழ்ந்து விட்டு “விக்கிரமதித்தன், வேதாளத்தைத் தூக்குவது போல, எகைன் ஒரு ட்ரை, இந்த முறை அளவாக நீர் விட்டு பிசைய வேண்டும்” என முடிவெடுத்த போது அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

“சே ஒரு ஒரு வேலை செய்வதற்குள் எவ்வளவு தொந்தரவு” என நூறாவது முறையாக ஒரு சே சொல்லிவிட்டுக் கதவைத் திறக்க, உதயின் திகைத்த முகத்தைப் பார்த்து “உதய் வந்ததும் ஏதேதோ பேசப் போகிறான், குறும்புப் பார்வை பார்க்கப் போகிறான்” என்று நினைத்தால், என்ன இப்படிப் பார்க்கிறான் என்று புரியாமல் திரு திருவென்று விழித்தவனைப் பார்த்துச் சிரித்த கிருஷ் அண்ணி என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்” என்றான்,

சௌமி “உங்கள் அத்தை வருகிறார்களாம், அதனால் எல்லோருக்கும் சேர்த்து நைட் டின்னர் செய்கிறேன், சப்பாத்தி மாவு பிசைந்து கொண்டிருந்தேன், ஏன் கேட்கிறீர்கள்? என்று கேட்க உதய், “கண்ணாடியில் போய் உன்னுடைய அழகான திருமுகத்தைப் பார்” என்றான்.

ஓடிச் சென்று கண்ணாடியைப் பார்க்க, முகத்தில் வந்து விழுந்த முடிகளை அவ்வபோது ஒதுக்கி விட்டதால், பாதி முகத்தை மாவு மறைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு “இனி பாய் கட், இல்லை இல்லை ஒரேயடியாக மொட்டை அடித்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று சிரித்தாள்.

மொட்டையில் தன்னைக் கற்பனை செய்து “சே! சகிக்கலை” என, பின்னாலேயே வந்த உதய், “சௌமி எப்படியிருந்தாலும் நீ எனக்கு தேவதைதான், என்னென்னவோ தோற்றத்தை எதிர்பார்த்து வந்தேன், ஆனால் இப்படி ஒரு தோற்றத்தை நினைக்கவே இல்லை” என்றவாறு கையிலிருந்த கைக் குட்டையால் மென்மையாகத் துடைத்து விடத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய தொடுகையில் வெண்மையான மாவைத் தாண்டி முகம் சிவக்க, “நான் போய் முகம் கழுவி வருகிறேன்” என்று நழுவவும் உதய் “சௌமி, அப்படியே வேறு டிரஸ் மாற்றிக் கொள், முடிந்தால் சேலை அணிந்து கொள், ஐஸ்வர்யாவின் மாமியார் எல்லாம் வருகிறார்களாம், அம்மா போன் செய்தார்கள்” என்று கூறி “சேலை கட்டிப் பழகிக் கொண்டாய் தானே, நானும் உதவிக்கு வரவா?” என்றான். முகம் சிவந்துவிட்டு, “எனக்கே தெரியும்” என்று கூறிவிட்டு ஓடியவளை உதயின் சிரிப்புத் தொடர்ந்தது.

முகம் கழுவி புடவையை சரி செய்யும் போது கண்ணாடிக்குள் உதயின் தோற்றம் தெரிய விழியகலாது பார்த்தாள். குளித்து விட்டு வெறும் டவலை மட்டும் கட்டி வந்தவனைப் பார்த்து கூச்சத்துடன் முகம் சிவந்து, “இதுவரை இவன் இப்படி வந்ததே இல்லை, நல்லவேளை சேலை கட்டி முடித்து விட்டோம்” என்று நினைத்தாள்.

அருகில் வந்த உதய், அவள் கூச்சத்தையும், தடுமாற்றத்தையும் பார்த்து “ஓ நான் டிரஸ் மாற்றவில்லையா? குளித்துமுடித்து வந்தால் தேவதை மாதிரி நிற்கிறாய் சௌமி, அப்புறம் வேறு எந்த நினைப்பு வரும்?” என்று தலையை ஆட்டி அவன் தலையிலிருந்த நீர்த்துளிகளை அவள் மேல் விழச் செய்தான்.

அவனைத் தொட்ட நீர்த்துளிகளும் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துவதை உணர்ந்து, “உதய், என்ன விளையாட்டு இது?” என்று கேட்க அவள் குரலின் குழைவைக் கேட்ட உதய், “உன்னைப் போல குட்டைகளுடன் விளையாட முடியுமா? திருமணத்திற்குப் பிறகு, இந்த மாதிரி விளையாட்டுக்கள் தான் விளையாட முடியும், இது மாதிரி நிறைய சொல்லித்தரவா?” என்று கேலிக் குரலில் கேட்டுவிட்டு “என்னடா குளிக்கிறதா? இப்படி சிலிர்க்கிறதே?” என்றான்.

அவன் கைகள் முகத்திலிருக்கும் நீர்த்துளிகளுடன் விளையாடவும்” இப்படி சில்லென்று நீரைத் தெளித்தால் குளிராதா?” என்று கேட்க “அப்படியா விஷயம்! இந்தத் தண்ணீரால் தான் சிலிர்க்கிறதா? அப்படியென்றால் அதைத் துடைத்து விடலாம்” என்று கைகளை மேலும் விளையாட விட, சௌமி “ப்ளீஸ் உதய், கையை எடுங்கள்” என்றாள்.

உதய், “என்ன சௌமி, ஈரத்தைத் துடைக்க நினைத்தால் கையை எடுக்கச் சொல்கிறாய், அட்டா என்னுடைய கை சொன்ன பேச்சைக் கேட்கவில்லையே, நீ கொடுக்க வேண்டிய குரு தட்சணையைக் கொடுத்தால் என் கை சொன்ன பேச்சைக் கேட்கும் செல்லம்” என்றான்.

சௌமியின் சருமம் கூசிச் சிலிர்ப்பதைப் பார்த்து, அவளைத் தன் கைகளுக்குள் கொண்டு வந்தவன், “இப்போது உதடுகளும் சொன்ன பேச்சுக் கேட்காது போலிருக்கிறது” என்று சொல்லவும் “உதய் கிட்சனில் வேலை இருக்கிறது... வேண்டாம்.....” என்று சொல்லிக் கொண்டே கைகளை மாலையாக அவன் கழுத்தில் கோர்க்கவும், உதய் சிரித்துவிட்டு “சௌமி உன்னுடைய கை ஒன்று செய்கிறது..... வாய் ஒன்று சொல்கிறது.....” என்றான்.

கையை எடுக்க நினைக்கையில், செல்லமாகத் தலையை முட்டியவன் “பாடம் நன்றாகவே புரிக்கிறது... அப்புறம் என்ன.... ப்ளீஸ்.... ப்ளீஸ்....” என்று கேலிக் குரலில் கூறிவிட்டு “உன்னுடைய இடைநீர்ப்பு விசை இழுக்கிறதே சௌமி.... நீ சல்வாரிலேயே இருந்திருந்தால், இந்தப் பிரச்சனையே இல்லை” என்று கைகளை இடையில் தவழ விட, சௌமி “நீங்க தானே சேலை கட்டச் சொன்னீர்கள்.... உதய் வேண்டாம்.....” என்று என்று குழைந்த குரலில் கூறினாள்.

உதய் உதடுகளால் மெல்ல ஊர்வலம் நடத்தத் தொடங்க, சௌமி அவன் மார்பிலேயே முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்ளவும், “குட்டிம்மா முகத்தை மறைத்தால், வேற இடமே இல்லையா?” என்று முதுகுப் புறம் ஒரு கையைத் தவழ விட்டு, அணைப்பை இறுக்கவும் சௌமி வசமிழந்து நின்றாள்.

அவன் கைகள் எல்லை மீறி விளையாடுவதை உணரும் போது, கட்டுப் படுத்திக் கண்டவன் போல் அவளை விடுவித்து “சௌமி, உன்னிடம் தனிமையில் பேச வேண்டும் என்று உன்னை விட்டுப் போகச் சொன்னேன், ஆனால் பேசாமல் இந்த வேலையில் இறங்கிவிட்டேன் செல்லம், உன்னைக் காதலிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து, நம் திருமணம் வரை நிறைய சொல்ல வேண்டும்... அத்தை கிளம்பியதும், யாரையும் பார்க்காமல் மேலே வந்துவிடு” என்று சொல்ல, சௌமி கண்களில் மயக்கத்துடன் சம்மதமாகத் தலையசைத்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 23

சௌமியின் மனம் சிறகடித்துப் பறக்க, இதுவரை இருந்த குழப்பங்களும், தயக்கங்களும், நீங்கி ஆட வேண்டும், பாட வேண்டும் என்றெல்லாம் தோன்றியது. கசங்கியிருந்த புடவையைச் சரி செய்தவள், “இந்த மாதிரி கதவை ஒழுங்காக மூடாமல் விடக் கூடாது, சே! உதய் எல்லாவற்றையும் மறக்கடித்து விடுகிறான்” என்று போலியாகச் சலித்துக் கொண்டாள்.

“உதயின் அத்தை இன்று தானா வர வேண்டும்? இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் நன்றாக இருக்கும், பேசிக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமா.....” என்று நினைத்துச் சிரித்து விட்டு, “முதலில் சமையலறைக்குப் போய் மறுபடி முயற்சி செய்வோம்” என்று கீழே இறங்கினாள்.

சமையலறையில் பேச்சுச் சத்தம் கேட்க, “ராம் நீ எப்போது வந்தாய்? நிதினை ஸ்கூலிலிருந்து அழைத்து வந்தாயா?” என்று கேட்க, ராம் “அண்ணி, சவிதா அண்ணியின் அம்மா ஸ்கூலிலிருந்து அழைத்துச் சென்று விட்டார்கள்” என்றான்.

சமையலறையில் உதயும், கிருஷ்ணம் ஏதோ செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, திகைப்புடன் “என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்றாள். உதய் லாவகமாக மாவைப் பிசைவதையும், கிருஷ்ணம் மளமளவென்று காய்களை வெட்டுவதையும் பார்த்து “வாவ்! உங்களுக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?” என ஆச்சர்யத்துடன் கேட்க, ராம் “அண்ணி, யாரைப் பார்த்து என்ன கேட்கிறீர்கள்? கிருஷ்ணண்ணா எக்ஸ்பெர்ட் தெரியுமா?” என்றான்.

கிருஷ்ண, “அதே சப்பாத்தி தான் அண்ணி, மாவில் எவ்வளவு உப்புப் போட்டீர்கள்?” என, சௌமி “ஒரே ஒரு ஸ்பூன்” எனக் கொஞ்சம் பெரிய கரண்டியை எடுத்துக் காட்ட, உதய் “மாவை விட உப்பு அதிகமாகத் தோன்றுகிறது சௌமி ” என்று சிரித்தான்.

சௌமி, “அதிகமாகி விட்டதா? சரி, நீங்கள் தான் வேறு மாவு ரெடி செய்து விட்டீர்களே, இப்போது எனக்கும் ஏதாவது வேலை கொடுங்களேன், நானும் செய்து பார்க்கிறேன்” என்று கேட்க, ராம் “அண்ணி நீங்கள் பிசைந்திருப்பது சப்பாத்திமாவு என்று அண்ணா சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரிந்தது, பேசாமல் நம் வீட்டு ஷோ கேசில் வைத்து சப்பாத்திமாவு என்று குறிப்பு எழுதி விடலாம், நீங்கள் அந்த வேலையைச் செய்யுங்கள்” என்றான்.

சௌமி, “ராம், நீ என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லை, நான் ஏதாவது செய்யப் போகிறேன்” என்று சொல்ல, உதய் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு “ஓகே சௌமி, இந்த சப்பாத்தியைத் தேய்த்து கொடு, ஹாட் பாக்ஸ்சில் போட்டு வைத்து விடுவோம்” என்றான்.

சௌமி “கட்டையை வைத்து, இப்படி அப்படி ஆட்டுவதுதானே, இதென்ன பிரமாதம்?” என்று நினைத்துக் கொண்டு, அதைத் தேய்க்க, கோணல் மாணலாக வர “அச்சச்சோ! என்ன இப்படி வருகிறது?” என்று அதை எடுக்க, ஒட்டிக் கொண்டு, வாராமல் போனதைப் பிய்த்து எடுப்பதைப் பார்த்த உதய், சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

சௌமி, “இது எனக்கு வரலை, சாரி... நான் வேண்டுமானால் கல்லில் சுடவா?” என்று விடாமல் கேட்க, உதய் சிரிப்புடன் “ஓகே, கேரி ஆன்” என்றான்.

உதய் தேய்த்துக் கொடுத்த சப்பாத்தியைக் கல்லில் போட்டு விட்டு, உதய் பக்கமே சென்ற பார்வையை அடக்கியவள், கிருஷின் பக்கம் திரும்பி “என்ன சேர்த்தீர்கள்? மாவு இப்படி மெது மெதுவென்று வந்துவிட்டது, என்ன பாரின் சோப்பு பௌடரா?” என்று அதிசயமாகக் கேட்டு விட்டு “ஆனால்..... மாவுதான் முதலிலேயே பிசைந்து விட்டாரே..... சமைக்க சோப் பவுடர் எதற்கு?... நான் தவறாகச் சொல்லி விட்டேனா?.... இது வேறு என்ன பவுடர்?” என்று கேட்க, கிருஷ் “அண்ணி .... இதற்கு மேல் முடியாது, இது ஈஸ்ட் அண்ணி, ‘நாண்’ கொஞ்சம் செய்யலாம் என்று மாவை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன், ஈஸ்ட் சேர்த்தால் சாப்டாக வரும்” என்று விளக்கினான்.

சௌமி, “ஓ அப்படியா..... மாவு ஸ்மெல் ரொம்பவும் வித்தியாசமா இருக்கு....” என்று சொல்ல, உதய் அவசரமாக அடுப்பை ஆப் செய்தான். அதற்குள் கல்லில் அவள் போட்டிருந்த சப்பாத்தி பாதி கருப்பு நிறத்திற்கு மாறியிருப்பதைப் பார்த்து, “கருகிய வாசமே வரலை, உங்களுக்கும் தெரியலையா?” என்று சப்பைக் கட்டுக் கட்டியவளை, அண்ணன், தம்பி இருவரும் முறைத்தவாறு “அதுதான் பேசாமல் உட்காரச் சொன்னோம்” என்றனர்.

சௌமி “பேசாமல் எப்படி உட்கார்வது?” என்று உதயை ரசித்தவாறு அவன் நினைவில் ஆழ்ந்திருக்க, அவ்வப்போது அவன் பார்வையும் காதலாய்ச் சிறை செய்வதை உணர்ந்து மகிழ்ந்தான்.

மளமளவென சப்பாத்தி, குருமா, நாண், பனீர் பட்டர் மசாலா, வெஜிடபிள் புலாவ் என்று செய்து முடிக்கவும் ராம், “அண்ணி, கஷ்டப்பட்டு இரண்டு அண்ணாவும் செய்து முடித்துவிட்டார்கள், இனி உங்கள் சமையல் என்று சொல்லிப் பரிமாறுங்கள், எல்லாம்... நேரம்” என்றான்.

உதய் ஆபிசிலிருந்த வந்த போன் கால் பேசுவதற்குச் செல்ல “அதற்குள் போய் விட்டானா, இனி எவ்வளவு நேரம் பேசாமல் இருப்பது?” என்று நினைக்கும் போது, ராம் மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்கி “அண்ணி, செங்கல் மாதிரி நீங்கள் கோதுமை மாவுக் கல் செய்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது, செம ஸ்ட்ராங்” என்று அவள் பிசைந்து வைத்த மாவைப் பார்வையிட்டவாறு “அண்ணி உங்களால் எப்படி இப்படியெல்லாம் முடிகிறது? கோதுமை மாவு கல்லாகும் அதிசயம் இங்கே தான் பார்க்கிறேன்..... இதைக் கிரிக்கெட் பாலாக யூஸ் பண்ணவும் முடியாது போலிருக்கிறது.... யாரவது மண்டையில் பட்டால் மண்டை இரண்டாக உடைந்துவிடும்” என்றான்.

சௌமி, “ஏய் ராம், கொஞ்சம் கெட்டியாகப் போய்விட்டது, அதற்காகக் கல் மாதிரியா இருக்கிறது?” என்று கேட்க, ராம் “கொஞ்சம் கெட்டியா? சுத்தியல் வைத்துக் கூட உடைக்க முடியாது போலிருக்கிறது” என கிருஷ் “அண்ணி இவன் வாயை அடைக்க ஒரு ஐடியா சொல்லவா?” என்றான்.

சௌமி “முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள், எப்போது பார்த்தாலும் லொட லொடா” என்று சொல்ல, கிருஷ் “அண்ணி, கோதுமை மாவில் பசை மாதிரி ஏதோ கிளறியிருக்கிறீர்களே, அதைக் கொஞ்சம் இவன் வாயில் பூசி விடலாம், எப்போதும் வாயே திறக்க மாட்டான்” என்றான்.

சௌமி, “யூ.... யூ... கிருஷ்.... எனக்கு சப்போர்ட் பண்ணுகிறீர்கள் என்று நினைத்தால், கஷ்டப்பட்டு நான் பிசைந்த மாவைக் கிண்டலா செய்கிறீர்கள்” என்று முறைக்க, கிருஷ் “அண்ணி, இப்போது காளமேகப் புலவர் இருந்தால் உங்கள் சப்பாத்திக்கு ஒரு கவிதையே எழுதியிருப்பார், எப்படியென்றால்....

“சப்பாத்தி என்று பேர் படைத்தாய் வடநாட்டில்

புல்கா என்றும் பேர் படைத்தாய் வடநாட்டில்

என் அண்ணியின் கை பட்டதன் பின் வரட்டிஎன்று பேர் படைத்தாய்

முப்பேரும் பெற்றாயே !”

என்று சொல்லி முடிக்க, அவன் கிண்டலை ரசித்துச் சிரித்த செளமி, “கிருஷ், நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் நான் கவலைப் படப் போவதில்லை. சமையலறைப் பக்கமே விடாத அத்தை, இப்படி மாட்டிக் கொண்டால் சமைக்க நீங்களும், உங்கள் அண்ணாவும்... இருக்கும் போது.... எனக்கு என்ன கவலை? அதுவும் இப்படி எனக்காக காலேஜ் போகாமல் நீங்களும் கிரிக்கெட் ப்ராக்டிஸ் விட்டுவிட்டு ராமும் வந்திருக்கும் போது .....” என்று கிண்டல் குரலில் பேச்சைத் தொடங்கிவளின், குரல் நெகிழ்ந்து பேச்சு தடைப் பட்டது.

கண்கள் கொஞ்சம் கலங்கியிருப்பதைப் பார்த்து ராம், “அண்ணி, இப்படி வேற நினைப்பா உங்களுக்கு?” என்று கேட்க, செளமி “உண்மையைச் சொல், இவ்வளவு சீக்கிரம் எதற்கு வீட்டிற்கு வந்தாய்? அத்தை போன் செய்தார்கள் தானே?” என்று கேட்டாள்.

கிருஷ், “ஆமாம் அண்ணி, அம்மா ஹோட்டலில் இருந்து வாங்கி வரச் சொன்னார்கள், உங்கள் சமையலறைப் பார்த்து நாங்களே களத்தில் இறங்கிவிட்டோம், என்ன அண்ணி, வீட்டில் தண்ணீர் குடிக்க மட்டும் கிச்சன் பக்கம் போவீர்களா?” என்று கேட்க, அவளுக்காகக் குடும்பமே உருகும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் குறும்பு கூத்தாட “கிருஷ், என்ன இப்படித் தவறாக நினைத்து விட்டீர்கள்? தண்ணீர்தான் எங்கள் வீட்டில் ஹாலில் வைத்திருக்கிறார்களே, அதைத் தாண்டினால் டைனிங் ஹாலிலும் இருக்குமே, அப்புறம் எதற்கு கிச்சன் பக்கம் போவது?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

கிருஷ், “ஏன் அண்ணி, இதுவரை சமைக்கலாம் என்ற ஆசை தோன்றியதே இல்லையா?” என்று கேட்க, செளமி “இவ்வளவு நாள் தோன்றியது இல்லை, இன்றுதான் முதன் முதலாகத் தோன்றியது, அதுவும் இப்படி சமைத்தால் சாப்பிட்ட மாதிரிதான்” என்றாள்.

ராம், “அப்படா, நல்ல முடிவு, நீங்கள் கிச்சன் வரும்போது முதலிலேயே சொல்லிவிடுங்கள், நான் வீட்டுப் பக்கமே வரமாட்டேன், ஏதோ கொஞ்ச காலம் உயிரோடு இருக்கிறேன்.... ஆமாம், உங்கள் அம்மா சமைக்கச் சொல்லி ஒன்றும் சொல்லமாட்டார்களா?” என்று கேட்க, செளமி “காலேஜ் லீவ் விடும்போது திட்டு விழும், அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டால் முடிந்தது... ஆனால் அம்மாவிற்கு என்னை டான்ஸ், பாட்டு, வீணை, வயலின், டிராயிங், பெயிண்டிங் கிளாஸ் அனுப்புவதற்கே டைம் சரியாக இருக்கும், அதனால் சமையலுக்கு ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள்” என்றாள்.

ராம் ஆச்சர்யத்துடன் “வாரே வாவ்! அண்ணி! உங்களுக்குள் இவ்வளவு டேலன்ட் இருக்கா! அண்ணா சொன்னதே இல்லை, சூப்பரா படிப்பீங்க, சூப்பர் கிரியேட்டிவிடினு சொல்லியிருக்கார், ஆனால் உங்களுக்குள் இவ்வளவு திறமை ஒளிஞ்சிருக்குன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை” என்று சொல்ல, செளமி “கிளாஸ் அனுப்புவாங்கன்னு தானே சொன்னேன், நான் என்ன செய்வேன்னு சொல்லலையே? அதைச் சொல்கிறேன்..... அப்புறம்.... என் திறமை பற்றி உங்களுக்கே புரியும்...” என்று தொடங்கினாள்.

“ஸ்கூல் படிக்கும் போது, முதலில் ஹிந்தி, டிராயிங் கிளாஸ் போனேன், அந்தக் கதையை எப்படிச் சொல்வது?” என்று யோசித்தவள் “இது ஓகே” என்று முடிவெடுத்து, “ராம், எனக்கு இம்சையாய்ப் போன இந்தி தாரே ஜமின் பரில் சிறுவனுக்கு வருவது போல... முன்னும்... பின்னும்... குறுக்கும்... நெடுக்கும் நர்த்தனமாடியது மட்டுமில்லாமல்... என் கற்பனைத் திறன் வாய்ந்த மூளையைக் கால்பந்தாட்டமாக்கிக் களேபரப் படுத்தியது, நல்ல வேளையாக, என் இந்தி மிஸ், இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டவரின் மகனோடு ஓடிப்போனதால் அதிலிருந்து தப்பித்தேன்”

மூச்சு விடாமல் பேசுவனை ஆச்சர்யத்துடன் வாயைப் பிளந்தவாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராம்.

“ஓவிய வகுப்பில், டிராயிங் வரைபவர்களெல்லாம் டிராயர் என்று தொடங்கி..... மோசலிசாவின் புன்னகையை மோகனாப் பாட்டியின் பொக்கை வாயில் கொண்டு வரச் செய்த முயற்சியையும், டிராயிங் மிஸ் கோமதியை... கோபுரங்கள் சாய்வதில்லை சுசாசினியாக மாற்றித் தலையில், நாரதர் ஸ்டைல் எக்ஸ்ரா ஆண்டனாவோடு நான் வரைந்ததையும் பார்த்து, என் அம்மா என் முதுகில் பட்டாசு வெடித்து தீபாவளி கொண்டாடினார், ஓடினேன்..... ஓடினேன்.... ஓவிய வகுப்பை விட்டு ஓடினேன்.....”

“அடுத்து..... என் தந்தை படுத்தும் பாடு தாங்காமல்.... பாட்டு வகுப்பில் சேர..... ஏதோ ஸ்ருதி.... 4 கட்டை.... 5 கட்டை.... என்று புரியாத பாஷை பேசினார்கள். ஸ்ருதியை நான்கைந்து கட்டைகள் எடுத்து வரச் சொல்லி.... என்னை அடிக்கப் போகிறார்கள்.... என்பதை மிகச் சரியாகப் புரிந்துகொண்ட நான்..... ஓடினேன்.... ஓடினேன்..... பாட்டு கிளாசை விட்டு ஓடினேன்.....”

ராம், “அண்ணி, ஸ்டாப்.... ஸ்டாப்.... காது வலிக்குது” என்று சொல்ல, செளமி “முடியாது” என்பது போல் தலையை அசைத்து விட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

“மீண்டும் அவரின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல்..... நடன வகுப்பில் சேர்ந்தேன்..... தாம் தை..... என்பதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னவர்கள்... அடவு, அபிநயம் என்றார்கள்.... அதுவும் புரியாமல்..... என் தோழி அபியோடு அடை சாப்பிடுவதே மேல்..... என முடிவெடுத்து அதற்கும் ஒப்பி அடித்தேன்.....

என்னைக் கலைவாணியாக்க..... என் தாயார் முடிவெடுத்து..... வீணை வகுப்பில் சேர்த்தார்..... அங்கே சங்கீதத்திற்கே கொலை வாணியானேன்..... வீணையில் அபஸ்வரமாக இப்படியும் ஒலிஎழுப்ப முடியும்.... என்று கற்றுக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினேன்.....”

“அண்ணி.... ப்ளீஸ் அண்ணி.... உங்க டேலன்டைப் பார்த்து கொஞ்சம் தலையே சுத்துது..... தயவு செய்து என்னை விட்டுடுங்க.... இதோட நிறுத்துங்க... ப்ளீஸ்...” என்று கெஞ்சினான் ராம்.

சௌமி “என்ன ராம்? இப்படிப் பாதியிலேயே நிறுத்தச் சொல்கிறாய்? இன்னும் கிட்டார்..... பியானோ..... வயலின்... எவ்வளவு இருக்கு” என்று அடுக்கினாள்.

கிருஷ், “அண்ணி, எதையும் கத்துக்காம, இப்படி எஸ்கேப் ஆனதும் இல்லாமல், திறமைன்னு லிஸ்ட் வேற போடறீங்களா?” என்று கேட்க, சௌமி, “என்ன கிருஷ், எங்க அம்மா மாதிரியே கேட்கறீங்க? இத்தனையும் தெரிந்து நான் என்ன செய்யப் போகிறேன், உருப்படியாக நான் செலக்ட் செய்த பீல்ட் ஒன்றில் சாதித்தாலே போதும், அதுவும் நான் டிரஸ் டிசைனிங்கில் நம்பர் ஒன்னா வர முடிவு செய்த பிறகு, இதையெல்லாம் எதற்குப் படிப்பது?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டாள்.

ராம், “இந்தச் சப்பாத்தி மாவைக் கிண்டல் செய்யப் போய் எனக்குத் தேவைதான், அண்ணா... அநாத ரட்சகா... ஆபத் பாண்டவா.... வந்து காப்பாத்து” என வேண்ட, ராமின் பார்வை சென்ற பக்கம் உதய் நிற்பதைப் பார்த்து “இவன் எப்போது வந்தான்?” என்று சௌமி திருதிருவென்று விழித்தாள்.

நெகிழ்ச்சியான குரலில் சௌமி பேசும் போதே திரும்பி வந்த உதய், சௌமியின் பழைய பேச்சும், குறும்பும், முற்றிலும் திரும்பியிருப்பதைப் பார்த்து, ரசனையான பார்வையைச் செலுத்தி “சௌமி, உன்னைப் பேசாமலிருக்கச் செய்ய, என்ன செய்யலாம்...?” என்று அவள் புறம் பார்வையைச் செலுத்த, சௌமி “தம்பிகள் இருக்கும் போது என்ன செய்ய முடியும்?” என்பது போன்று தலையைச் சரித்து, கண்களைச் சிமிட்டினாள்.

அவள் குறும்பை ரசித்தவன், அவள் புறம் செல்ல இருந்த கைகளைக் கட்டுபடுத்திக் கொண்டு “பொறு... உன்னை அப்புறம் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்பது போலக் கண்களாலே மிரட்ட, சௌமியும் சளைக்காமல் “உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்?” என்பது போல் பார்த்துவிட்டு, கண்களை மீண்டும் சிமிட்டிச் சிரித்தாள்.

ராம், “உதய் அண்ணா, நீங்களே சொல்லுங்க, இந்தச் சப்பாத்திக்கு வாய் இருந்தால் அழாது, கதறும் தானே?” என்று கேட்க உதய் “சௌமி சுட்ட சப்பத்திதானே? அதற்கு வாய் இல்லாததால்..... அதன் வருத்தத்தை நானே சொல்லவா....” என்று சொல்லிவிட்டு

“அன்பார்ந்த தமிழக மக்களே..... நான் தான் உங்கள் பரிதாபத்திற்குரிய சப்பாத்தி பேசுகிறேன்.... மெது மெது உருண்டைகளாகப் பிணையப்பட்ட நான்.... இப்போது களி போலவும்..... கல் போலவும்.... பிணையப்படுகிறேன். வட்ட வடிவமாகவும், முக்கோண வடிவமாகவும் உருட்டப் பட்ட நான்..... இப்போது ஆப்ரிக்கா வடிவிலும்..... அண்டார்டிக் கா வடிவிலும் தேய்க்கப் படுகிறேன்..... பஞ்சு போல் மெதுமெதுவாக சுடப் பட்ட நான்..... இப்போது வரட்டியாக சுடப் படுகிறேன்..... இந்தச் சோக சித்திரத்தைக் காண வாருங்கள்..... சப்பாத்தி சுடப் போவதாகக் கூறி வரட்டி சுட்டுக் கொண்டிருக்கும் சௌமியின் வீட்டிற்கு” என்று நிறுத்தவும் கிருஷ் “அண்ணா சூப்பர் கலக்கறீங்க என்றான்.

சௌமி “என்னைப் பேசாமலிருக்கச் செய்ய, நான் சொன்னதையே சொல்கிறீர்களா?” என்று தொடங்கி, சட்டெனத் திகைப்புற்று “இது எப்படித் தெரியும்? இது அம்மாவிடம் சொன்னது, அதுவும் உதய் பெண் பார்க்க வருவதற்கு முதல் நாள் பீச்சில், ஆயிரம் விதண்டாவாதங்களுக்குப் பிறகு சொன்னது.... இதெல்லாம்... அம்மா இவனிடம் சொல்வதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.....” என்று கூர்மையாக உதய் மேலேயே பார்வையைச் செலுத்த, அவள் பார்வையில் வேறுபாட்டை உணர்ந்த, உதய்க்கும் “அது எப்போது சொன்னது” என்பது நினைவிற்கு வரத் திகைத்தான்.

“சௌமி, நுணலும் தன் வாயால் கெடும் ரகம்” என்று சொல்லிவிட்டு “இப்படிப் பழைய கதையை சொல்லும் முன்பே, அவசரப் பட்டுவிட்டோமோ?” என்று ஒரு கணம் தன்னை நொந்தவன், “எல்லாவற்றையும் சொன்னால் புரிந்துகொள்ளப் போகிறாள்” என்று மலர்ச்சிக்கு மாறினான்.

பிறந்த நாள் விழாவிலிருந்து திரும்பி வந்த ஆனந்தி, “உதய், என்ன நடக்குதோன்னு கவலைப் பட்டேன், எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டீர்களா?” என்று கேட்டு நிம்மதியடைந்தார்.

ராம், “எதற்குச் சித்தி கவலைப் படுகிறீர்கள்? இந்த ராமை நம்பினோர் கைவிடப் பட மாட்டார்” என்று பெருமை பேசியவனை, சௌமி முறைக்கவும் “சித்தி, எப்படியோ அண்ணிக்கு சமையல் கற்றுக் கொடுத்து விட்டேன், ஏதோ சுமாராக சமைத்து விட்டார்கள்” என்றான்.

கிருஷ், “அம்மா, மாமாவை வீட்டிற்குள் விடுவதே தப்பு, அவர் செய்த வேலைக்குக் கொஞ்சம் கூட அவமானமாக நினைக்காமல் அவரும் வருகிறார்” என்று சொல்ல, ஆனந்தி “கிருஷ், அவர்கள் நமக்குக் கெடுதலே செய்தாலும், வீடு தேடி வரும் விருந்தாளிகள் தம்பி, இப்படியெல்லாம் பேசாதே” என்றார்.

ராம், “சித்தி... கேஸ் போட்டு அவமானப் படுத்துவேன், என்று சொன்ன போதெல்லாம் எப்படி இருந்தது, இப்போது.... அத்தை நம் வீட்டுப் பெண் என்று சாக்கு சொல்வீர்கள், எப்படியோ போங்கள்” என்று சொல்ல. ஆனந்தி “ராம், இந்த விஷயத்தைப் பேச வேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்” என்று எச்சரிக்கைக் குரலில் சொன்னார்.

உதயின் அத்தை வீட்டினருடன், மரியாதையுடன் பேசி அமைதியாக வளைய வருபவனைப் பார்த்து ராம், “அண்ணி, சமையல் செய்முறை விளக்கம் கேட்டுவிட்டால், எப்படிச் சொல்வது? என்றுதானே அமைதியாக இருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்க, சௌமி “ராம், நீ மட்டும் எப்போதும் போலப் பேசிக் கொண்டா இருக்கிறாய்? அமைதியின் திருவுரு” என்றான்.

ராம், “அண்ணி எனக்குப் பேசப் பிடிக்கவில்லை என்று அர்த்தம், எங்கள் அத்தை வீட்டுக் காரரைப் பாருங்கள்...” என்று சொல்ல, சௌமி “ஏன் மாமா என்று சொல்ல மாட்டாயா?” என்றான்.

ராம், “அவரை மாமா என்று சொல்வதே கொடுமை, இன்னும் சின்னப் பையன் என்று நினைப்பு, இப்படித் தலை முதல் முகம் வரை சாயம் பூசிக் கொண்டு, இந்த வயதில் மாதம் ஒரு முறை நேசரலில் ஹேர் கட் பண்ண, பேசியல் செய்ய 1000 ரூபாயாவது தண்டச் செலவு செய்கிறார்” என்றான்.

சௌமி, “அவர் காசு ராம், என்னவோ செய்து விட்டுப் போகட்டும்.... இப்படிச் சொல்லவும் வழியில்லையே..... பல கோடிகள் நம்மிடமிருந்தும் வாங்கி இருக்கிறாரே... ஆனால் ராம் இவருக்கு ஹேர் கட் செய்ய 200 ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டும், ஏன் தெரியுமா? இவர் தலையில் முடி எங்கே இருக்கிறது.... என்று.... தேடிக் கண்டுபிடித்து.... வெட்ட வேண்டுமே” என்று சொல்லிவிட்டு சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள, ராம் “இது கரெக்ட் அண்ணி.... நான் இப்படியே சிரித்தால் சித்தி முறைப்பார்கள்” என்று நழுவினான்.

உதயின் அத்தை கிளம்பும் போது, “நல்ல மருமகள் ஆனந்தி, எவ்வளவு அமைதியாக இருக்கிறாள், சந்திரன் தம்பி நன்றாக வளர்த்திருக்கிறார், சென்னையில் இருந்து பெண் ஜாதகம் பொருந்தியிருக்கிறது என்று சொன்னபோது, நான் கூட எப்படி இருப்பாளோ என்று நினைத்தேன், ஆனால் பொறுப்பான பெண்” என்று பாராட்டவும் ஆனந்தியின் மனம் நிம்மதியடைந்தது.

ராம், “அண்ணி, அமைதியான பொறுப்பான பெண்ணாம், உங்களுக்கு யாராவது தெரிகிறார்களா?” என்று கேட்க சௌமி, “நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள், எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது” என்று சொன்னாள்.

உதய் “சொன்ன பேச்சை அப்படியே கேட்கிறாய்... சீக்கிரம் வாடா செல்லம்” என்று கண்களால் சொல்லிவிட்டு மேலே செல்ல, ஆனந்தி “சௌமி, ஒரு டம்ளர் பால் குடித்து விட்டுப் போ” என்று பாலை அருந்தச் செய்தார்.

சௌமி படுக்கையறைக்குள் நுழைய, உதய் அவனைக் கண்களால் பருகியவாறு கைகளை விரித்து அழைத்தான். உதயின் விழுங்கும் பார்வையையும், குறும்புச் சிரிப்பையும் பார்த்து, அவன் கைகளுக்குள் சிறைப்பட நினைத்தாலும், அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று ஆவலைத் தடுத்தது.

“உதய், பீச்சில் அம்மாவுடன் பேசியதைக் கேட்டிருக்கிறான், திருமணம் வேண்டாம் என்று விவாதம் செய்ததும் அவனுக்குத் தெரியுமா? பெண் பார்க்க வரும் போது, அவன் கண் சிமிட்டிச் சென்றதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்க வேண்டியதை மனம் எடுத்தக் கொடுக்க, உதய் “என்னடா செல்லம், அப்படியே நின்று விட்டாய்? நான் தூக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா?” என்று அருகில் வந்தான்.

“உனக்கு என்ன யோசனை? சமையலறைக்குள் கண்களைத் திருப்பாமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய், அப்போதே உன்னைத் தூக்கி வர நினைத்தேன்” என்று சொல்லியவாறே அணைத்துக் கொண்டு, “ஏறக்குறைய ஒரு வருடமாக சொல்லக் காத்திருப்பது.... நிறைய இருக்கிறது.... இங்கே இருந்தால் பேசவேணா என்று தெரியவில்லை...” என்று முத்தமிட்டவன் “இதைத் தொடங்கினால் நிறுத்த முடியாதே.... அதனால் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து கொள்கிறாயா.... இல்லை.... என் மடியில் படுத்துக் கொள்... அப்படியே உன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே பேசலாம்” என்றான்.

தொட்டவுடனே நெகிழ்ந்து அவன் மேல் சாயும் செளமியின் உடலில் கொஞ்சம் இறுக்கத்தைக் காணவும் “என்னடா செல்லம், பேச வேண்டாம் என்கிறாயா?” என்று கேட்டவாறு மெல்ல வருடிக் கொடுக்கவும், அவன் வருடலை ரசித்தவாறு மார்பில் சாய்ந்தவன் “உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்” என்றான்.

உதய், “ஒன்று என்ன செல்லம்.... எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கேள்.....” என்று அவள் மார்பில் சாய்ந்துகொண்ட சந்தோசத்தில், கைகள் விளையாட்டைத் தொடங்க, செளமி “உதய், நீங்கள் என்னைப் பெண் பார்க்க வந்த அன்று என்னிடம் ஏன் பேசவில்லை?” என்றான்.

இந்தக் கேள்வியை எதிர்பாராத உதய், ஒரு நொடி திகைத்து உடனே சமாளித்தவன், “உன்னைப் பார்த்தவுடனே, நீ தான் என் மனைவி என்று முடிவு செய்தாயிற்று, அப்புறம் எதற்குப் பேச வேண்டும் என்று விட்டுவிட்டேன், உன்னைப் பார்த்த நாளிலிருந்து, இந்தக் குறும்புக் கண்கள், சின்ன உதடு எப்போது எனக்குக் கிடைக்கும் என்று தவமிருக்கிறேன், அன்று நீ லெமன் எல்லோ கலர் சேரியில் தேவதை மாதிரி இருந்தாய்” என்றான்.

உதய் பேசியதில், முதல் பாதியை மட்டும் மனதில் வாங்கியவள், “நானும் அம்மாவும் பீச்சில் பேசியதைக் கேட்டீர்களா?” என்று நேரடியாகக் கேட்கவும், உதய் “செளமி, இதை எப்படி சொல்வது..... முதலிலிருந்தே எல்லாவற்றையும் சொன்னால் தான் உனக்குப் புரியும்..... நான் உன்னை முதன் முதலாகப் பார்த்தது.....” என்று தொடங்க

குறுக்கிட்ட செளமி “ப்ளீஸ்.... உதய்... நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்கள், அதுவும் உண்மையான பதில்.... பீச்சில் பேசியதைக் கேட்டீர்களா? இல்லையா? ஏன் பெண் பார்க்க வந்த நான் என்னிடம் பேசுவதைத் தவிர்த்தீர்கள்? எனக்கு அப்போது எதுவும் தோன்றவில்லை, இப்போது வித்தியாசமாக இருக்கிறது” என்றான்.

செளமி புத்திசாலி என்று அறிந்திருந்தாலும், இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காததால், உதய் “கேட்டேன் செளமி, உன் பேச்சிலிருந்து இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்த என்னிடம் கேட்பாயோ? என்ற எண்ணியதால் உன்னிடம் பேசுவதைத் தவிர்த்தேன், உன் மனதை அறிந்து கொள்ள அப்பாவிடமும் சொன்னேன், அதனால் தான் அவர் உன்னிடம் பேசினார்” என்று கூறி அவள் வெறித்த பார்வையைப் பார்த்து, “இங்கே வாடா...” என்று கைகளுக்குள் மீண்டும் கொண்டு வர முயல், அவள் விலகவும் “செளமி, என்னைப் பொறுத்தவரை நம் திருமணம் காதல் திருமணம் தான்” என்றான்.

செளமி, “உதய்... அப்போது திருமணத்தை நிறுத்த நான் கேட்பேன்.. என்பதை எதிர்பார்த்திருக்கிறீர்கள், மாமா பேசினால் போதுமா? என் சம்மதம் உங்களுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை... அப்படித்தானே.... என் மனதில் என்ன இருக்கிறது... என்றெல்லாம் யோசிக்கவே இல்லை....” என்று சொல்லத் தொடங்கியவள் கண்களில் நீர் வழிந்தது.

கண்ணீரைப் பார்த்த உதய், “செளமி, என்னடா எதற்கு அழுகிறாய்? நான் சொல்வதைக் கேளேன் செல்லம், நான் உன்னைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவன் கண்ணம்மா, உன் மனதிற்கு மாறாக நான் ஏதாவது செய்திருக்கிறேனா? கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்” என்று சொல்ல, செளமி “இல்லை உதய், என்னை நீங்கள் ஏமாற்றி விட்டீர்கள், நான் உங்களை எப்படியெல்லாமோ நினைத்தேன்... ஆனால்.... நீங்கள்.....” என்று பேசப் பேச அழுகையில் பேச்சும் வராமல் நிறுத்தியவளை அணைத்து, “செளமி அழாதே, நான் சொல்வதைக் கேள்” என்று கொஞ்சம் அழுத்தமாகக் கூறினான்.

அவன் அணைப்பை உதறியவன், “போதும் நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்” என்று சொல்லி விட்டு, அவளுக்காக இருந்த அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொள்ளவும், உதய் “சௌமி, கதவைத் திற, நான் சொல்வதைக் கேள்” என்றான்.

கதவைத் தட்டத் தட்ட திறக்காததைப் பார்த்து, இன்னொரு கதவையும் திறக்க முயற்சி செய்து விட்டு முடியாமல், அவள் கோபத்தை விட அழுகை பாதிக்க, “சே.. இவள் மனதிற்காகப் பார்த்துப் பார்த்து செய்தால், என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேட்காமலேயே போகிறாள், செல் போனையும் இங்கே வைத்து விட்டுப் போய்விட்டாள், கோபப் பட்டால் கூட சமாளிக்கலாம், அழுதால் என்ன தான் செய்வது?” என்று அலுத்துப் போய் அமர்ந்தான்.

*****

அத்தியாயம் 24

எவ்வளவு யோசித்தாலும் சௌமிக்குத் தன் மேல் கோபம் இருப்பதாக உதய்க்குத் தோன்றவில்லை. அவள் வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்டதும், அவள் கண்ணீருக்குக் காரணமும், அவளது ஏமாற்றம். அப்படியென்றால் அவள் மனதில், தான் உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பதும், தன் செயலால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்திற்குக் காரணம், தன் மேல் அவன் கொண்ட காதல் என்பது புரிந்ததும், கொஞ்சம் நிம்மதியுடன் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

அழுதவாறே உறங்கிய சௌமி காலையில் விழித்து அவன் வேலைகளை முடித்து அறையை விட்டு வெளியே வரத் திணறிக் கொண்டிருந்தாள். நேற்று இரவு அவன் பேசுவதைக் கேட்காமல் வந்தது தவறுதான் என்று மனம் சொல்ல “வெளியே சென்றால்.... உதய் என்ன சொல்வானோ?” என்ற எண்ணம் தோன்ற “தப்பு செய்தவன் அவன்... அப்புறம் நான் ஏன் இப்படித் தயங்க வேண்டும்?” என்று தன் மேல் கோபம் கொண்டவளாக வெளியில் வந்தாள். உதய் குளியலறையிலிருந்து ஈரத் தலையைத் துவட்டியவாறு வெளியில் வர, அவன் மேல் பசை போட்டு ஒட்டிய பார்வையை விலக்க முடியாமல் மனம் அலைபாய்ந்தது.

“நேற்றுப் போலவே அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும்” என்ற உணர்வில் முகம் சிவந்து நிற்க, உதய் ரசனையாக அவன் முகத்தைப் பார்த்து “குட் மார்னிங் செல்லம்” என்றான்.

“ஒன்றுமே நடக்காதது போலப் பேசுகிறான், நேற்று நடந்தது கனவா?” என்று குழம்பியவன் “கு... கு... குட் மார்னிங்...” என்று சொல்ல உதய் “ஆஹா! சௌமிக்குக்கூட பேச வரவில்லையா? இப்போதுதான் ஜாகிங் முடித்து வந்தேன் செல்லம், நீயும் சீக்கிரம் வந்திருந்தால் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே போயிருக்கலாம், கொஞ்சம் வெயிட் போட்டுவிட்டாய் டார்லிங், இங்கெல்லாம்... சதைப் போட்டு... அழகான சௌமி.... பேரழகியாய் மாறிவிட்டாய்” என்று இடையைப் பிடித்தவாறு கூற சௌமி முகம் சிவந்து பார்வையை விலக்கிக் கொண்டாள்.

உதய், “சௌமி.... இப்படி முகமெல்லாம் சிவந்து.... கண்களெல்லாம் சிவந்து...” என்று அவன் முகத்தைப் பற்றித் திருப்ப, சட்டென அவளைத் தள்ளிவிட முயன்றான். அவளை ஒரு கையாலே அடக்கியவன் “குட்டிம்மா, நான் சொல்வதைக் கூட கேட்காமல், பேச்சைப் பாதியிலேயே விட்டு விட்டுப் போவது எனக்குப் பிடிக்காது” என்று அழுத்தமான குரலில் சொல்ல, சௌமி “உதய், உங்களுக்குப் பிடிக்காததைப் பற்றியெல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை, ஓ.... நீங்கள் சொல்வதையெல்லாம் அப்படியே கேட்டுவிட வேண்டுமா? முதலில் கையை எடுங்கள், எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றாள்.

முழுவதுமாக அவன் கைகளுக்குள் கொண்டு வந்தவன், “என்ன சௌமி பிடிக்கவில்லை? இப்படித் தொடுவது பிடிக்கவில்லையா? ஆனால் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறதே” என்று மீண்டும் வினையாடியவாறே பேசவும், சௌமி “எனக்குப் பிடித்தது, பிடிக்காதது பற்றியெல்லாம் உங்களுக்கு என்ன கவலை? உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் போதுமே” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் கையை உதறித் தள்ள, உதய் அதிர்ந்து “ஏய்... என்ன பேசுகிறாய் என்பதைப் புரிந்து பேசுகிறாயா?” என்று கேட்க அவனைக் கண்டுகொள்ளாமல் அவன் செல்போன் அழைப்பைப் பார்த்து அதை எடுத்தான்.

“ஹாய் ரதி, சொல்லுடா, என்ன காலையிலேயே?” என்று கேட்க, ரதி “நைட் அழைத்தேன், சைலண்டில் போட்டு விட்டாயா? இரண்டு நாளாக ஒரு போன் செய்ய முடிகிறதா?” என்று திட்டுபவனை சமாதானம் செய்து முடிக்க “இன்று உனக்கு கிப்ட் வாங்கலாம் என்று வெளியில் செல்கிறோம், முதலிலேயே ஒன்று ஆர்டர் செய்துவிட்டோம், உனக்குப் பிடித்தது வேறு என்ன

வேண்டும் என்று கேட்க போன் செய்தேன், எல்லோருமே மாற்றி மாற்றி ட்ரை பண்ணுகிறோம், ஆனே கானோம்” என்றாள்.

“சைலன்டில் இல்லை, ஆனால் உதய் போன் அட்டென்ட் பண்ணாமல் விட்டிருக்கிறான், அதை என்னவென்று சொல்வது” என்று யோசித்துவிட்டு “கவனிக்கவில்லை ரதி, திருமணத்திற்கே பெரிய பெரிய பார்சல் கொடுத்துவிட்டீர்கள், அப்புறம் என்ன?” என்று மறுத்துப் பேசிவிட்டு போனை வைக்கும் போது ரதி “சௌமி ஒரு நிமிஷம், முக்கியமாக சொல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பதை மறந்து விடுகிறேன், உதய் அண்ணாவைப் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது என்று சொன்னேனே, நீங்கள் கூட கிண்டல் செய்தீர்களே” என்று சொல்ல பேச்சு அவனையே சுற்றி வருவதைப் பார்த்த சௌமி “அதற்கு இப்போது என்ன?” என்றாள்.

ரதி “அதற்கு என்னவா? இரண்டு வருடம் முன்னால் நம் காலேஜில் வொர்க் பண்ணினார்களே ஷாலினி மேடம், ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்று கேட்க, சௌமி “எப்படி மறக்க முடியும், பிரெண்ட்லியாக இருப்பார்களே, வேறு காலேஜ் போய் விட்டார்களே, அவர்களுக்கு என்ன?” என்று கேட்க, ரதி “உதய் அண்ணாவும், ஷாலினி மேடமும் பிரெண்ட்ஸ், போன வேலண்டை ஸ் டேக்கு நாம் பீச்சில் பேசிக் கொண்டிருந்தோமே, நான் கூட லேட்டாக வந்தேனே, அப்போது அண்ணாவைப் பார்த்தது” என்றாள்.

சௌமி “ஓ” என்று சொல்ல, ரதி “அண்ணா கையில் பெரிய ரெட் ரோஸ் போக்கே இருக்கவும், ஷாலினி மேடம் ஆள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன், செம் ஸ்மார்டாக இருந்தாரா, அப்போது மேடமே “உதய், என்ன ரோஸ் போக்கே? அதுவும் உன் கையிலா? யாருக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறது” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உதய் அண்ணா யாருக்கும் இல்லை ஷாலினி, இதோ இவன் வாங்கி வந்தது, கையில் வைத்திருக்கிறேன் என்று காருக்குள் இருந்த ஒருவரைக் காட்டினார்கள். மேடமும், உதய் நான் கூட ஆஞ்சநேயரும் பிள்ளையாரும் உனக்கு சாபம் கொடுத்து விட்டார்களோ என்று நினைத்தேன், ஆனால் எதிலாவது மாட்டிக் கொண்டாயா? பீச்சில் உன்னைப் பார்க்கும் போது வித்தியாசமாக இருக்கிறது என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள், எனக்கும் சப்பென்று ஆனதால் கிளம்பி விட்டேன்.

மேடமை லாஸ்ட் வீக் பார்த்தேன், அவர்களிடம் பேசும் போது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது, உன்னிடம் சொல்ல மறந்து விட்டேன், அப்புறம்... இன்னொரு நாள், நாம் ஒரே மாதிரி புடவை தேடிக் கொண்டிருந்தோமே, அன்று கடையில் பார்த்தேன், யாருக்கோ புடவை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்” என்று தன் கண்டுபிடிப்பைச் சொல்லி முடித்து செல் போனை வைத்தாள்.

சௌமிக்கு கொஞ்சம் குழப்பத்தில், “அம்மாவுடன் பேசிய நாளும் உதய் பீச்சில் இருந்தான், இப்போதும் பீச் என்றால்... திருவான்மியூர் பீச்சில் இவனுக்கு என்ன வேலை? ட்ரீட்டிற்குக் கிளம்பும் நாளும் சரியாக வழி தெரிந்து காரை ஓட்டினானே..... ஒருவேளை யாரையாவது நிஜமாகவே லவ் பண்ணியிருப்பானோ..... அந்த புடவை விஷயத்தில் கூட கேர்ள் பிரென்ட் இருப்பார்களா என்று சந்தேகப் பட்டோமே.... உண்மையாக இருக்குமா..... ரெட் ரோஸ் வாங்கியது.... புடவை எடுத்தது.....” என்று தோன்றிய எண்ணத்தில் அதிர்ந்து போனாள்.

“அப்படி இருக்காது” என்று மனம் உறுதியாகச் சொன்னதை எண்ணிக் குழப்பத்தில் இருக்கவும், ஆனந்தி “சௌமி, என்ன சௌமி? என்ன இப்படி யோசிக்கிறாய்? உதய் ரெடியாகி விட்டானா?” என்றார்.

சௌமி “கிளம்பி விட்டார் அத்தை” என்று சொல்லியவாறே டைனிங் டேபிளில் வேண்டியதை எடுத்து வைத்து, அவருக்கு உதவத் தொடங்கினாள். உதய் சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்பும் போது “சௌமி, என்னுடைய செல் போன் டேபிள் மேல் இருக்கிறது, அதை எடுத்து வாடா, நான் ஷூ போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல “இவன் பெரிய இவன், ஷூ போடுகிறானாம், மறந்துவிட்டுப் போனால், வந்து எடுக்க வேண்டியது தானே?” என்று பல்லைக் கடித்தபடி செல்போனை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

உதய், “சௌமி, என்ன இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? மனதில் இருப்பதைத் தெளிவாகப் பேசினால் தான், எந்தப் பிரச்சனையும் தீரும், நீ சின்னச் விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி? தயவு செய்து நேற்று மாதிரி நடந்து கொள்ளாதே, சென்னை போய் தெளிவாக எல்லாம் சொல்கிறேன், அதுவரை அம்மா கேட்டால் ஏதாவது உளறி விடாதே, ஏதாவது கஷ்டமாக இருந்தால் பேக் செய்வதாகச் சொல்லி மேலே போ” என்று சொல்லிச் சென்றாள்.

உதய் கிளம்பிய பிறகு, ஒரு மணி நேரம் இருந்தவன் “அத்தை, நான் அவருடைய திங்க்ஸ் கொஞ்சம் எடுத்து வைக்க வேண்டும், எடுத்து வைக்கிறேன், ஈவினிங் கிளம்ப வேண்டுமே” என்று சொல்லிவிட்டு உதய் அறைக்கு வந்தான்.

அவளுக்குத் தான் செய்யும் காரியம் தப்பு என்று தெரிந்த போதும், “உதய்க்குக் காதலி இருந்தார்களா?” என்று தெரிந்து கொள்வது அவசியமாய்த் தோன்ற, அவன் பீரோவைத் திறந்து ஆராயத் தொடங்கினான். லாக்கர் கீயைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமல், மேலே அடுக்கியிருந்த ஒரு சில பார்சல்களை எடுத்துப் பார்க்க, ஒன்றில் மட்டும் ‘மை ஸ்வீட் லிட்டில் ஹார்ட்’ என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து அதிர்ந்தான்.

“ஒரு வேளை.... இந்தப் பார்சல் தனக்காக வாங்கியதாக இருக்குமோ? சஸ்பென்சாக வைத்திருக்கிறானா? வரட்டும் உதய்... என்னவென்று கேட்டு உண்டு, இல்லை என்று ஆக்கிவிட வேண்டியதுதான்” என்று அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தான்.

சௌமியின் பார்வை வாயில் பக்கமே செல்வதைப் பார்த்த ஆனந்தி, “சௌமியம்மா, உதய் வந்து விடுவான், அதுவரை நான் சொல்வதையெல்லாம் சரி பார்” என்று அவளுக்கு சின்னச் சின்ன வேலைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மதியம் இரண்டு மணிக்குக் களைப்பாக வந்த உதய் “சௌமி, சாதம் எடுத்து வைக்கிறாயா? நான் குளித்து விட்டு வருகிறேன், கிளம்ப சரியாக இருக்கும்” என்றான்.

ஆனந்தி முக்கியமான வேலையில் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு “உனக்குப் பரிமாற வேறு வேண்டுமா? சாப்பாடு எடுத்து வை என்ற அதிகாரம் வேறா? பொறு சாதம் கேட்ட உன்னை பூதம் போல் ஆட்டி வைக்கிறேன்” என்று கறுவிக் கொண்டே சமையலறைக்குள் புகுந்தாள். பல வேலைகளை முடித்துவிட்டு “உட்காருங்கள்” என்று அமைதியான குரலில் கூறியவளை உதய் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தான். அவள் கண்களில் இருந்த வித்தியாசத்தைப் பார்க்க “அவள் ஏதோ திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்பது உதய்க்குப் புரிந்தது.

தட்டில் சாதம் போட்டு சாம்பாரை எடுத்து ஊற்றும் போது, அதன் நிறத்தைப் பார்த்ததும் உதய்க்கு “ஏதோ கலக்கியிருக்கிறாள்” என்பது புரிந்தது. கொஞ்சம் பயத்துடனே ஒரு வாய் எடுத்து வைத்ததுமே, தொண்டையெல்லாம் தீப்பிடித்து எரிவது போலிருந்தது. “ராட்சசி, குறைந்தது இருபது ஸ்பூன் மிளகாய்த் தூளையாவது கொட்டியிருக்கிறாள்” என்று மனதிற்குள் திட்டியாவாறு, கண்கலங்க தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு உண்ணத் தொடங்கினான்.

சௌமி “வெண்டைக்காய்ப் பொறியலை சாப்பிட்டு, உன் சுண்டைக்காய் சைஸ் மூளையும் மறியல் பண்ண வேண்டும்” என்று மனதிற்குள் கறுவியவாறே, அரை டப்பா பெருங்காய்த் தூள் போட்ட பொறியலையும், “கூட்டில் உனக்கு வேட்டே காத்திருக்கிறது” என்று நினைத்து ஒரு பெப்பர் பேக்கெட் கொட்டிய கூட்டையும் எடுத்து வைத்தாள்.

ஒவ்வொன்றாகப் பரிமாறப் பரிமாற, எந்த வித மாற்றமும் காட்டாமல் சாப்பிட்டவனைப் பார்க்க சௌமிக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

சௌமி “சொத்தைக் குழம்பு... சாரி.... வத்தக் குழம்பு ஊற்றவா?” என்று வேண்டுமென்றே கேட்க, உதய்க்கு “அதில் என்ன செய்திருக்கிறாளோ” என்று கொஞ்சம் வயிற்றைப் பிசையத் தொடங்கியது. “கொஞ்சுண்டு புளிக் கரைசல் சேர்த்திருக்கிறேன்” என்று கைகளை விரித்துக் காட்டவும், ஒன்றும் பேசாமல் அவனே குழம்பை ஊற்றிக் கொண்டான். “புளி என்று நினைத்து சோயா சாஸ் ஊற்றியிருக்கிறாள், இப்படி ஒரு சமையலை வைத்துக் கொண்டு.....” என்று உதய் சிரிப்பை அடக்கவும், சௌமியின் முகத்தில் ஏகப்பட்ட எரிச்சல் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

“அடுத்து கொஞ்சம் விஷம்.... சாரி... சாரி... ரசம் ஊற்றவா? அடிக்கடி டங் ஸ்லிப் ஆகிறது” என்று கேட்க, உதய் போர்க்கால அவசரமாய் “கொஞ்சம் மட்டும்” என்று கூறி “போதும்” என்று ஜாக்கிரதையாகத் தலையை மட்டும் ஆட்டினான். “கொலையும் செய்வான் பத்தினி என்பது இதுதானா?” என்ற ரீதியில் கிண்டலாக ஏதாவது சொல்வான் என்று பார்த்தால், கால் கிலோ உப்பிருந்த ரசத்தை ரசித்து உண்ணும் பாவனை காட்டி, ஒவ்வொரு வாய்க்கும் ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் அருந்திக் கொண்டிருக்க ஒன்றும் சொல்லாமல் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டான்.

அவன் பேசாமல் அமைதி காப்பது மேலும் எரிச்சலைத் தர, “உப்பைத் தின்றவன் தண்ணீர் அருந்த வேண்டுமாமே? என்னைக் கட்டாயமாகக் கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்களே, அனுபவியுங்கள்” என்றான்.

உதய் “சௌமி, நான் முதலிலேயே சொன்னேனே, நான் எந்த வகையிலும் உன்னைக் கட்டாயப் படுத்தவில்லை, உனக்குப் பிடிக்காததைச் செய்யவுமில்லை, உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை என்று படித்திருக்கிறாயா? கொஞ்சம் உப்பிற்கே உயிருள்ளவரை நினைக்க வேண்டும், இவ்வளவு உப்பிற்கு ஏழேழு ஜென்மங்களும் உன்னை நினைத்துக் கொள்கிறேன்” என்று அலட்டாமல் சொல்ல சௌமிக்கு வாயடைத்தது.

உதய் “தயிர் கொஞ்சம் போடுகிறாயா? அதில் என்ன கலந்திருக்கிறாய்?” என்று உதய் கேட்க, சௌமி “சர்க்கரை” என்று சொல்ல, உதய் “சரி லஸி மாதிரி நினைத்து சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு வாய் சாப்பிட்டவன் “சௌமி, எனக்குப் போதும் என்று அவசரமாக எழ முயல், “உதய், இப்படி சாப்பிட்டால் உடம்பிற்கு என்ன ஆவது? இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கள்” என்று அவன் கையைப் பற்றி வற்புறுத்தி அமர வைத்தான்.

மீண்டும் ஒரு வாய் சாதம் எடுத்து வைத்தவனுக்கு, அப்படியே வயிற்றிலிருப்பது எல்லாம் வெளியே வரும் உணர்வில் “சௌமி, ப்ளீஸ்மா எனக்கு ஸ்வீட் பிடிக்காது, தயிரை விட சர்க்கரை அதிகமாக இருக்கிறது” என்று சொல்ல, அவன் குரலில் இருந்த ஏதோ ஒன்று பாதிக்க, சௌமி “சரி உதய் கை கழுவுங்கள்” என்று கூறி அவன் சாப்பிட்டபின் எஞ்சியவைகளை மறக்காமல் குப்பையில் போட்டான்.

ஒரு ஆவலில் ஒரு வாய் தயிர் சாதத்தை வாயில் எடுத்து வைக்க, குமட்டிக் கொண்டு வருவது போயிருந்தது. “பாவம் உதய்” என்று சொன்ன மனதை அடக்கி “பட்டும் பட்டும்” என்று மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டான்.

சாப்பிட்டுக் கைகழுவச் சென்றவன், சாப்பிட்டவற்றை எல்லாம் அப்படியே வாந்தி எடுக்கவும், சௌமியின் மனம் பதறியது. அவன் தலையைப் பிடித்து, நெஞ்சை நீவி விட்டு “உதய் சாரி... இப்படி நடக்கும் என்று நினைக்கவில்லை.... நீங்கள் சாப்பிட மாட்டீர்கள் என்று நினைத்தேன்” என்று கூறி, அருந்துவதற்குத் தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவன் பதற்றத்தைப் பார்த்து, உதய் “சௌமி முதன் முதலாக நீ எனக்கு சாதம் போட்டிருக்கிறாய், அதுவே எனக்குப் போதும், எப்படி இருந்தாலும் சந்தோசமாக சாப்பிடுவேன்” என்று கூற சௌமிக்குக் கண் கலங்கியது.

“பசியோடு வந்தவனை சாப்பிட விடாமல் செய்து விட்டோம்” என்ற உறுத்தல் தோன்ற, “நிஜமாகவே சாரி உதய்... நான் உங்கள் மேலிருந்த கோபத்தில் இப்படி செய்துவிட்டேன்” என்று கண்ணீருடன் சொல்ல அவனை இழுத்து மார்பின் மீது சாய்த்துக் கொண்டவன் “சௌமி, என்னடா... நீ ஒன்றும் செய்யவில்லை.. நேற்றுக் கூட என்மேல் கோபம் இல்லையே, இப்போது என்ன யோசித்தாய்? என் மேலும் தவறு இருக்கிறதே, நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லியிருந்தால், இந்தப் பிரச்சனை இல்லை, ஆனால் பேசாமல் மட்டும் ஒதுங்காதே.. சரி அப்புறம் பேசிக் கொள்வோம், கிளம்பவேண்டும்” என்று கூறி அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து தலையில் முத்தமிட்டான்.

“சீக்கிரம் கிளம்ப வேண்டும்” என்று சொல்ல வந்த ஆனந்தி, இருவரின் அணைப்பைப் பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பிச் சென்று எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைக்கத் தொடங்கினார். ஆனந்தி “ரவி, கிருஷ் நீங்கள் எல்லாம் ட்ரைனில் வருபவர்களை பத்திரமாக அழைத்து வாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு “சௌமி, உதய் கிளம்புவோமா?” என்று சத்தமாகக் கேட்டார்.

சௌமிக்குக் கோபம் இருந்த போதும், மற்றவர்களுக்காக அதை வெளிக்காட்டாமல் சாதாரணமாக பேசுவதைப் பார்க்க “பேசினால் சரி செய்து விடலாம்” என்ற நம்பிக்கை தோன்றவே மகிழ்ச்சியுடன் உதய் கிளம்பினான்.

ஏர்போர்ட்டிற்கே வந்து வரவேற்ற, சௌமியின் அப்பா, அம்மா, பெரியப்பா, சித்தி என்று பெரிய பட்டியலைப் பார்த்து ராகவன் “என்ன சந்திரா, நாங்களே வந்து விடுகிறோம் என்று சொன்னோமே, அதற்குள் இவ்வளவு பேரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டாய்” என்று செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டார்.

நிர்மலா “அண்ணி ஹோட்டலில் எல்லோருக்கும் ரூம் போட்டு விட்டோம், எல்லா வசதிகளையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும் போது, உங்களையும் அழைத்துச் செல்லலாம் என்று வந்தோம், காலையில்

வருபவர்களை ரயில்வே ஸ்டேசனிலிருந்து அப்படியே ஹோட்டல் அழைத்துச் சென்று விடலாம்” என்றார்.

கலகலப்பாக குடும்பத்தார் பேசியவாறே வீட்டை அடைந்து, இயல்பாக நடந்து கொள்ளவும் செளமிக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. உபசரிப்புகள் முடிந்து, ரிஷப்சனுக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நிர்மலாவைப் பார்த்து

செளமி “அம்மா, கொஞ்சம் பிரேக் எடுத்துக் கொண்டு பேசுங்கள்” என்று கிண்டலாகக் கூறவும், நிர்மலா “செளமி” என்று செல்லமாக மிரட்டிவிட்டு “நீ போய் நாளை ரிசப்ஷனுக்கு வேண்டியதை சரி பார், டிரஸ் அளவை முதலில் பார்த்து விடு, கொஞ்சம் உடம்பு போட்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது” என்றார்.

ஆனந்தியிடம் “அண்ணி, ஏதாவது வேலை செய்கிறாளா? எனக்கு முதலில் கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது, எதுவுமே கற்றுக் கொடுக்கவில்லை என்று எல்லோரும் என்னைத் திட்டுவார்கள் என்று, என்னால் முடிந்தவரை போராடிப் பார்த்து விட்டேன், இவளிடம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை” என்று நிர்மலா சொல்லவும்

ஆனந்தி “சமைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வந்து விட்டது நிர்மலா, சின்னச் சின்ன உதவிகளெல்லாம் அவளே செய்கிறாள், மெதுவாகப் பழகட்டும்” என்று பதில் சொல்வதையும் பார்த்து சிரித்துவிட்டுச் சென்றாள் செளமி.

அளவை சரி பார்த்து விட்டு செளமி வரவும் நிர்மலா “மாப்பிள்ளை என்னிடம் சொல்லவே இல்லை அண்ணி, எனக்கு போட்டோ பார்த்ததும் இன்ப அதிர்ச்சி” என்று சொல்ல, இந்தப் பேச்சில் ஒன்றும் புரியாமல் செளமி பார்த்துக் கொண்டிருக்க,

ஆனந்தி “அவன் என்னிடமே ஒன்றும் சொல்லவில்லை, அவன் அப்பாவே கண்டு பிடித்து கடைசியில் என்னிடம் சொல்கிறார், அவன் எப்போதும் இப்படித்தான், சரியான அழுத்தம், எப்படியோ எல்லாம் சுலபமாக முடிந்துவிட்டது, சீக்கிரம் பேரனோ பேத்தியோ வந்து விடுவார்கள்” என்றார்.

ஆனந்தி சொன்ன சேதியில் மனம் மகிழ்ந்த நிர்மலா “அண்ணி, செளமி என்னிடம் கேட்பதற்கு, எதற்குமே தயங்கியதில்லை, ஆனால் முதன் முதலாக மாப்பிள்ளையுடன் வெளியே செல்வதற்கு சிபாரிசு பிடிக்கிறாள், மாப்பிள்ளை மூலம் செளமி அப்பாவிடம் பேசி, கடைசியில் என்னிடம் சொல்கிறார்கள்” என்று முதலில் நடந்ததைக் கூறி விட்டு

“இப்படி என்னிடமே தயக்கம் பார்க்கிறாளே என்று எனக்கும் முதலில் கஷ்டமாக இருந்தது, ஆனால் என்னை விட மாப்பிள்ளையிடம் தயக்கம் இல்லாததைப் பார்க்க சந்தோசமாகி விட்டது, எல்லாம் காதல் படுத்தும் பாடு” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

திருமணம் நிச்சயமானதிலிருந்து எல்லாவற்றையும் யோசித்து யோசித்து புரிந்து கொள்ளும் செளமிக்கு, நிர்மலா சொன்ன விஷயமும், “சீக்கிரம் கிளம்பு, போகும் போது சொல்கிறேன்” என்று உதய் அவசரப் படுத்தியதும் ஏன் என்பது தெளிவாகப் புரிய எக்கச் சக்க கோபம் உற்பத்தியானது.

அத்தையிடம் பேசுவதற்கு வந்த உதய், அவர்கள் பேசுவதையும், செளமியின் முகமாற்றத்தையும் பார்த்து “எல்லாக் கஷ்டங்களும் இப்படி ஒன்றாக வருகிறதே, எது தெரிய வேண்டுமோ அதை முதலில் சொல்லாமல் காலம் கடத்தியதால், எது கடைசியாகச் சொல்ல வேண்டுமோ அதெல்லாம் இப்படி படையெடுத்து வருகிறது” என்று தன் தலைவிதியை நொந்து கொண்டான்.

நிர்மலா உதயைப் பார்த்ததும் “மாப்பிள்ளை, நகை பில் மறந்து விட்டுப் போய் விட்டார்களே, அதை எடுத்து வைக்கச் சொன்னீர்களே, எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி, “செளமி அந்த பீரோ லாக்கரில் இருக்கிறது, எடுத்துக் கொடு” என்றார்.

செளமி ஒன்றும் பேசாமல் அந்த பில்லைத் தேடி எடுக்க, அதில் ஒரு டயமன்ட் ரிங்கோடு, ஒரு டயமன்ட் பென்டன்ட், செயின் வாங்கியிருப்பதை யோசனையாகப் பார்த்தாள். “இது.. ஒரு வேளை.... தனக்குக் கொடுத்த ரிங்கோ... ஆனால் பென்டன்ட்.... செயின்... யாருக்கு வாங்கினான்” என்று முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க பில்லை உதயிடம் நீட்டினாள்.

*****

அத்தியாயம் 25

நிர்மலா, “சௌமி, இந்தப் பாலை மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்து விடு, அவர் டின்னர் சரியாக சாப்பிடவில்லை” என்று சொல்ல, சௌமி “இவனுக்குப் பால் வேறு கொடுக்க வேண்டுமா? இதிலும் எதையாவது கலந்து கொண்டு போவோமா?” என்று யோசித்து “பாவம், மதியமும் பட்டினி, இப்போதும் சாப்பிடவில்லையாம், பிழைத்துப் போகிறான்” என்று முடிவு செய்து, மனம் கேட்காமல் ஒரு ஆப்பிளையும், வாழைப் பழங்களையும் மேலே எடுத்து வந்தாள்.

மார்பில் கைகளைக் கட்டியவாறு, சாய்ந்து அமர்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்த உதயிடம் “பால்” என்று பாலை நீட்ட, “தேங்க்ஸ் சௌமி” என்று பெற்றுக் கொண்டு, அதைக் குடிக்கும் எண்ணமே இல்லாமல் ஓரமாக வைத்தாள்.

உதய் “உன்னிடம் பேச வேண்டும் சௌமி” என்று ஆரம்பிக்க, சௌமி “நானும் உங்களிடம் நிறையக் கேட்க வேண்டும், முதலில் பாலைக் குடித்து முடியுங்கள், அம்மா மறக்காமல் கொடுக்கச் சொன்னார்கள்” என்று சேர்த்துச் சொல்ல, ஒன்றும் பேசாமல் கடகடவென்று அருந்தினாள்.

“பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது?” என்று உதய் யோசிக்க, “வாயில் கொழுக்கட்டையா வைத்திருக்கிறான்? இப்படி உம்மென்று இருக்கிறான்” என்று சௌமி அவள் போக்கில் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

உதய் “சௌமி.. நான் உன்னிடம் சம்மதம் பெறவில்லை என்பதுதானே உன்னுடைய கோபம், திருமண விஷயத்தில் உன் மேல் எந்த விதக் கட்டாயத்தையும் திணிக்கவில்லை பேபி, என்னைப் பார்த்தவுடன் உன் கண்களில் தோன்றிய திகைப்பும், பிரம்மிப்புமே என்னை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று சொல்லாமல் சொன்னது” என்று பேச

சௌமி, “ஆஹா... உதய், ஒரு பார்வையிலேயே என் மனதை போட்டோ மாதிரி படம் பிடித்து விட்டீர்களா? போட்டோ வெளியே எடுப்பது..... மனம் உள்ளே இருப்பது.... அப்போது என் மனதை ஸ்கேன் செய்து விட்டீர்களா? சுத்த பேத்தலாக இருக்கிறது, நானே ‘சௌமி’யிடம் பேசும் அவசியமே இல்லை’ என்று நீங்கள் சொன்ன அதிர்ச்சியில் நிமிர்ந்து பார்த்தேன், எனக்கே புரியாத காதல்.... உங்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது” என்று கிண்டலாகச் சொன்னாள்.

உதய், “சௌமி, இப்படி விதண்டாவாதம் செய்வதை விட்டுவிட்டு மனதில் இருக்கும் உண்மையை யோசித்துப்பார் பேபி, காதல் உணர்வுப் பூர்வமான விஷயம், அதைத் தெரிந்து கொள்ள ஸ்கேன், எக்ஸ்ரே எதுவும் தேவையில்லை, ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் சொல்வேன், உன்னுடைய முதல் பார்வையில், என் மேல் எந்த விதமான வெறுப்போ கோபமோ தோன்றவில்லை” என்று சொல்ல சௌமியின் மனமும் “தன்னைச் சரியாகத் தான் கணித்திருக்கிறான்” என்று உண்மையை ஒத்துக் கொண்டது.

அவள் மௌனத்தைப் பார்த்து விட்டு, “உன்னுடையது எக்ஸ்ப்ரெஸ்சிவ் பேஸ் சௌமி, அப்படி வெறுப்புத் தோற்றினாலும் உன்னால் மறைத்து வைக்க முடியாது, எவ்வளவு நாட்களாக உன்னைப் பார்க்கிறேன், இதைக் கூட என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாதா? உன் மனதையும் தெரிய வைக்கத் தான் அப்பா உன்னிடம் பேசினார்” என்றான்.

அவன் பேச்சில் ஏதோ உறுத்த, அதற்குள் வந்த கோபத்தில் “உன்னிடம் மாமா பேசியதற்குக் காரணம் நீங்கள் தானா? வித்தியாசமாக இருக்கிறதே என்று யோசித்தேன், என் போட்டோ பார்த்ததும் காதல் அப்படியே வானத்திலிருந்து குதித்து விட்டது, உடனே நான் தான் உங்கள் மனைவி என்று மாமாவிடம் சொல்லிவிட்டீர்களா?” என்று கிண்டல் பேச்சைத் தொடர

உதய், “நீ சொல்வது உண்மை சௌமி, உன்னைக் காதலித்ததால் தான் திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தேன். உன்னிடம் பேசாதது கூட எனக்குத் தவறாகத் தெரியவில்லை, எல்லோரும் பெண் பார்க்க வரும் போது பேசிக் கொண்டா இருக்கிறார்கள்? நிறைய இடங்களில் மணப்பெண்ணின் சம்மதத்தைக் கேட்டுச் சொல்வது பெண்ணின் குடும்பத்தார்தான் சௌமி” என்று சொல்ல, சௌமி “எங்கேயோ எப்படியோ நடக்கட்டும் உதய், ஆனால்.... நீங்கள் இப்படி நடந்தது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்றாள்.

அதற்குள் கண்கலங்கியவனை “குட்டிம்மா” என்று முகத்தை நிமிர்த்த, அவன் கைகளைத் தட்டி விட்டு “உதய், உங்களுக்குக் காதல் தோன்றியிருந்தாலும், உன்னிடம் பேசி சம்மதம் வாங்கியிருக்க வேண்டியதுதானே? அப்போது உங்கள் காதல் மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? கோழைத்

தனமாக மாமாவின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டிருக்கே, அதுமட்டுமில்லாமல் என்னை வெளியில் அழைத்துப் போக என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்காமல், நான் சொல்வது போல அப்பாவிடம் மாற்றி சொல்லியிருக்கிறீர்கள்” என்று பதப்பென்று பொறிந்தாள்.

உதய், “சௌமி, நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேட்கிறாயா? நம் காதல் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் இல்லை பேபி, நம் காதலை நம்பவில்லையென்றால் நான் என்னையே நம்பாதது போல, ஒரு வேளை என்னிடம் நீ எனக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பமில்லை” என்று சொன்னால், அப்பா பேசியது அனைத்தையும் பேசி உன் மனதை மாற்றியிருக்க முடியும். நம் முதல் பேச்சை விவாதத்தில் ஆரம்பிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை, அதுதான் உண்மை. இனியும் நான் சொல்வதை என் மேல் நம்பிக்கை வைத்துக் கேட்கிறாயா?” என்றான்.

‘நம் காதல்’ என்று சொன்னது சௌமியை பாதிக்க, காதலை உணர்ந்த நாள்.... எவ்வளவு எதிர்பார்ப்பு.... அவனுக்காகக் காத்திருந்தது.... அவன் முத்தத்திற்கும், அணைப்பிற்கும் ஏங்கியது... எல்லாம் பெரிய இழப்பாகத் தோன்ற, “நீங்கள் நம்பிக்கையான காரியம் எதைச் செய்திருக்கிறீர்கள்? எல்லாமே, பொய்.... பித்தலாட்டம்....” என்று சொல்ல உதய் முகம் இறுகியது.

“இந்தப் பொய் எதற்கு என்று யோசித்தாயா? அப்புறமும் உன் மனதிற்குப் பிடித்ததாகத் தான் செய்திருக்கிறேன், நீ கொஞ்சம் தெளிவடைவதற்குத் தான் இவ்வளவு நாள் காத்திருந்தது, இல்லையென்றால் வேறு வழியில் எப்போதோ உன் மனதைப் புரியச் செய்திருப்பேன், உனக்கு நிச்சயம் பிடிக்காமலும் இருந்திருக்காது” என்று சொல்ல, சௌமிக்கு “அவன் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறான்” என்பது புரிந்து முகம் சிவந்தது.

“அவன் கைகளில் தூங்கிய நாட்களில், அவன் என்ன செய்திருந்தாலும் மறுத்திருக்க மாட்டோம்” என்ற உண்மை கூட “உதய், வேறு மாதிரி என்றால்... அனாடமி கிளாஸ் எடுத்திருப்பீர்களா? முதலிலேயே உங்கள் காதலிக்குப் புடவை, நகை என்று எவ்வளவு செய்திருக்கிறீர்கள், இந்த மாதிரி கிளாஸ் எவ்வளவு பேருக்கு எடுத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று பேசும் போதே உதயின் கை கன்னத்தில் இறங்கவும் விதிர்விதிர்த்து நின்றான்.

‘அடித்திருக்கிறான்’ என்ற உணர்வு கூட இல்லாமல், மலங்க கன்னத்தைப் பிடித்தவாறு நின்றவளைப் பார்த்து உதய் “சாரி சௌமி, நான் இப்படி செய்திருக்கக் கூடாது, ரியல்லி சாரி, ஆனால் என்னுடைய பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை இருக்கிறது, என்ன பேசுவது என்று இல்லையா? உனக்கு ஆர்டர் செய்திருந்த நகை, இன்னும் அதை வாங்கக் கூட இல்லை, சே.. அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், எப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்கிறாய்” என்று கண்களை மூடித் திறந்தான்.

“சௌமி” என்று அழைத்தவன் குரலில் அதுவரை, அவள் கேட்டிராத சோர்வு இருக்கவும், கன்னத்தில் இருந்த வலியை விட மனதில் அதிகம் வலிப்பதாகப் பட்டது.

முகத்திலும் அதுவரை அவள் கண்டிராத பாவனையைப் பார்த்து நிற்க, தொடர்ந்து பேசியவன் “இந்த மாதிரி பொய்கள் சொன்னது தவறுதான், உன்னிடம் புரிய வைத்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன்.... ஆனால்....” என்று நிறுத்தியவன், பார்வையை எங்கோ செலுத்தி “என் மேல் உனக்கு நம்பிக்கையே இல்லாத போது என்ன செய்ய முடியும்? அதுவும் என் வாழ்வில் வேறு ஒரு பெண் இருக்கிறாள், என்ற சந்தேகத்திற்குப் பின்னால் பேசுவதற்கு எதுவுமே இல்லை” என்றான்.

விறைப்புற்ற அவன் உடலை ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க தொடர்ந்தவன் “சின்னச் சின்னத் தடங்கல்கள் கூட இல்லாமல் நம் திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன், என் மேல் தவறை வைத்துக் கொண்டு உன்னை அடித்திருக்கக் கூடாது, என் மேல் உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும் வரை நான் சத்தியமாக எந்த விதத்திலும் உனக்குத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன், உன் கனவு லட்சியத்தைத் திருமணம் தடை செய்ததாக நினைக்காதே, ஊருக்குத் திரும்பியதும் அடுத்தநாளே நீயும் ஆபிஸ் வந்து வேலைகளைக் கற்றுக் கொள்” என்றான்.

அவன் ஏதாவது பேசுவான் என்று எதிர்பார்க்க, அவன் மௌனமாகவே இருக்கவும், “சௌமி, என் மேல் தவறு இருந்தாலும் அதற்கான விளக்கத்தைக் கேட்காமல், உன் பேச்சாலேயே தண்டனை கொடுத்து விட்டாய். இப்படி நீ நடந்து கொள்ளும் முறையெல்லாம் சரியா, என்று நீயே யோசித்துப் பார்.... இப்போதைக்கு இந்தப் பிரச்சனையை இப்படியே விட்டு விடுவோம், முடிந்த வரை நமக்குள்ளேயே இருக்கட்டும், ரிசப்ஷன் முடிந்த பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம், நீ தூங்கு சௌமி..” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றான்.

“தான் பேசியது தப்பு” என்பது புரிந்தும், அவன் மேலுள்ள கோபத்தை விட முடியாமல் அமர்ந்திருக்க, சிறிது நேரத்திலேயே திரும்பிய உதய் “செளமி பக்கத்து ரூமில் அம்மா அப்பா தூங்குகிறார்கள், இன்று வேறு வழியில்லை, நான் உன்னுடைய ரூமில் தான் இருந்தாக வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு போர்வையை எடுத்துக் கீழே போட்டுப் படுத்துக் கொண்டான்.

செளமி “சாரி உதய், நான் பேசியது தப்புதான்..... ஆனால்.....” என்று தொடங்க, உதய் “ப்ளீஸ் செளமி, தூங்கு, நாளை நிறைய வேலைகள் இருக்கும், கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு, இப்போதே டைம் ஆகிறது” என்றான். இருவர் மனமும் அவர்கள் செய்த தவறுகளை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தன.

கன்றிச் சிவந்திருந்த கன்னத்தைக் கொஞ்சம் அதிகப்படி மேக்கப் போட்டு மறைத்த போதும், நிர்மலாவும் ஆனந்தியும் அதை ஊன்றிக் கவனிக்க, செளமி “என்ன இப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? ஊஞ்சலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம் அம்மா, கம்பியில் இடித்துக் கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு முடிந்தவரை வேறுபாடு தெரியாமலிருக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

மற்றவர்களுக்காக இயல்பாகப் பேசினாலும் இருவரின் மனமும் அதில் திருப்தி அடையாமல் ஏக்கத்தையே அதிகரித்தது. ரிஷப்சனுக்கு பிரம்மாண்டமான மேடையில் நின்ற போது 15 நாட்களுக்கு முன் சீண்டலும் சினுங்கலுமாய்த் தொடங்கிய திருமண நாள் கண் முன் வந்து சோர்வை ஏற்படுத்தியது.

இரவின் தனிமையில் உதயின் மௌனம் தொடர, அவன் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே செளமி “நான் உங்களுடன் வரவில்லை, இரண்டு நாட்கள் கழித்து வருகிறேன்” என்று சொல்ல, உதய் “உன் இஷ்டம் செளமி, எப்போது வருகிறாய் என்று சொல், உன்னை அழைத்துப் போக ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு “லைட் ஆப் செய்து விடுகிறேன், கொஞ்சம் டயர்டாக இருக்கிறது, தூங்க வேண்டும்” என்றான்.

செளமி “பேசப் பிடிக்காவிட்டால் போ, பொய் சொன்னதும் இல்லாமல், அடித்துவிட்டு முகத்தை வேறு திருப்பிக் கொள்கிறான்” என்று அவன் புறம் திரும்பாமலேயே உறங்கினாள்.

“ஊருக்கு இப்போது வரவில்லை” என்று எப்படிச் சொல்வது என்று புரியாமல் “உதய் ஏதாவது சொல்வானா” என்று பார்க்க அவன் பார்வையைத் திருப்பாமல் பேப்பரிலேயே மூழ்கி இருக்கவும், ஆனந்தியிடம் “அத்தை எனக்குக் காலேஜில் கோர்ஸ் கம்பிளிசன், டிசி எல்லாம் வாங்க வேண்டும். அப்புறம் கான்வகேசன் அப்பளை செய்ய வேண்டும், இரண்டு மூன்று நாட்கள் இருந்து அந்த வேலைகளை முடித்துவிட்டு வரவா? அவர் சரியென்று சொல்லிவிட்டார் அத்தை” என்று அவரின் சம்மதத்தை எதிர்பார்த்துக் கேட்டாள்.

இரண்டு நாட்கள் மூன்று நாட்களாகி விட்டதை நினைத்து உதயின் முகம் இறுக, நிர்மலா “செளமி, அதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்? அடுத்த முறை வரும்போது மாப்பிள்ளையுடன் போய் எல்லா வேலைகளையும் பார்த்துக் கொள்” என்றார்.

உதய் “இல்லை அத்தை, எனக்கு இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு வேலை அதிகம் இருக்கும், எப்போது வருவோம் என்று சொல்ல முடியாது, அப்படி வந்தாலும் சண்டே தான் வர முடியும், அதனால் செளமி எல்லா வேலைகளையும் முடித்துவிட்டே வரட்டும்” என்றான்.

“இருவருக்குமிடையில் ஏதோ சரியில்லையோ?” என்ற எண்ணம் தோன்ற “உறுதி செய்யாமல் எதையும் முடிவு செய்யக் கூடாது” என்று ஆனந்தியும் “செளமியம்மா சீக்கிரம் வந்துவிடு, நீ இல்லையென்றால் வீடு என்னவோ போலிருக்கும்” என்று சம்மதம் சொன்னார்.

உதய் கிளம்பிய பின்னர் யோசனையோடு தன் மேல் படிந்த அன்னையின் பார்வையைத் தவிர்த்து, பகலெல்லாம் காலேஜ், யுனிவெர்சிட்டி என்று இரண்டு நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தாள். இரவின் தனிமையில் உதய் நினைவைத் தவிர உலகமே மறந்து “என் மேல் நம்பிக்கை இல்லையா? விளக்கம் கேட்காமல் உன் பேச்சாலேயே தண்டித்து விட்டாய்” என்று உதய் கேட்கும் தோற்றமே திரும்பத் திரும்ப வந்து சோர்வடையச் செய்தது.

அவன் மேல் நம்பிக்கை இருந்தும், அன்று பேசிய பேச்சு அவளை நோக்கித்துக் கொண்டிருந்தது. “இனிமேலாவது பொறுமையாக அவன் சொல்ல வந்ததை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்” என்று யோசிக்க யோசிக்க, அவன் மீது சுமத்திய தவறுகள் குறைந்து, தன்னுடைய தவறுகள் அதிகமாகத் தெரிந்தன.

“தவறு செய்து விட்டோமோ?” என்று சுய அலசலில் இறங்கியவளுக்கு, “அவன் பேசும் போது புறக்கணித்துக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டது..., அவன் விளக்கம் சொல்லும் போது அவனைக் கிண்டல் செய்து பேச விடாமல் செய்தது.... அவனைப் பேசவிடாமல் செய்து பேசிக் கொண்டிருந்தது... புரிந்து கொள்ளாமல் சந்தேகப் பட்டது..... அவன் மேல் காதல் வந்த பிறகும் காதலில் நம்பிக்கை இல்லையா என்று கேலி செய்தது.....” என்று அவன் மனமே அவன் மேலுள்ள தவறுகளை அட்டவணைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“உதயைப் பார்த்து இரண்டு நாட்கள் ஆகின்றன, பல யுகங்களாய் அவனைப் பிரிந்திருப்பது போலத் தோற்றம், நேற்றாவது இரண்டு மூன்று முறை போன் செய்தான், இன்று காலையில் பேசியதோடு சரி, இன்னும் ஒரு போனும் இல்லை, தன் அழைப்பிற்கும் பதில் இல்லை. தன் பொறுமையற்ற தன்மையாலும், கோபத்தாலும் இப்படி உலகமே வெறுத்துப் போய், வாழ்வில் இருள் சூழ்ந்தது போல செய்துவிட்டோமே” என்ற எண்ணமே அவனைக் கொன்றது.

கொஞ்சம் மனதை மாற்றலாம் என்று டிவியைப் போட்டதும், இதுவரை ரசித்துப் பார்த்த ‘மைன்ட் யுவர் லாங்குவேஜும், ஜஸ்ட் பார் லாபும்’ அபத்தங்களாய்த் தோன்றின. “வாணைப் பிரிந்த நிலவும், நீரைப் பிரிந்த உலகும், எவ்வாறு ரசிக்காதோ, அதுபோல அவனைப் பிரிந்து தன் வாழ்வும் ரசிக்காது” என்பதை இரண்டு நாள் பிரிவிலேயே உணர்ந்து கொண்டான்.

நள்ளிரவிற்கு மேல் அவனுடைய அழைப்பைப் பார்த்து, உடனே செல் போனை எடுத்த செளமி “சாரி உதய... ரொம்பவுமே சாரி..... நான் பேசியது.... நடந்துகொண்டது.... எல்லாமே சரியில்லை..... என்னை இரண்டு அடி வேண்டுமானால் அடித்து விடுங்கள், ஆனால் பேசாமல் மட்டும் இருக்காதீர்கள்.....” என்று அழுகைக் குரலில் கூற, உதய “செளமி, எதற்கு இப்படி அழுகிறாய்? முதலில் அழுகையை நிறுத்து, கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளை நீயும் உணர்ந்துவிடுவாய் என்பது தெரியும், ஆனால்... நான் உன்னிடமிருந்து மறைத்ததும் தவறு தானே... சரி விடு.... இப்போதுதான் வீட்டிற்கு வந்தேன் செளமி, அவசரத்தில் செல் போனை மறந்து வைத்து விட்டுப் போய்விட்டேன்” என்றான்.

செளமி “இவ்வளவு நேரம் ஆபிஸிலா இருந்தீர்கள்? என்ன அவசரம்?” என்று கேட்க, உதய “பேக்டரி வரை போயிருந்தேன், நைட் ஷிப்ட் செய்யும் போது, ஒரு சின்ன ஆக்சிடென்ட் நடந்துவிட்டது” என்றதும் பதறியவளிடம், “யாருக்கும் பயப்படும்படி ஒன்றுமில்லை செளமி, மூன்று பேருக்கு மட்டும் கொஞ்சம் பலமான அடி, அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

“எப்போது வருகிறாய்? எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று ஏதாவது கேட்பான் என்று எதிர்பார்க்க, அவனோ “செளமி, வைத்து விட்டோமா? டயர்டாக இருக்கிறது” என்று சொல்லி, பதிலைக் கூட எதிர்பார்க்காமல் போனை வைக்கவும், செளமிக்கு மீண்டும் அழுகை வரும் போல இருந்தது.

ஒரேயடிகாக வெறுத்து விட்டானா? பேசப் பிடிக்காமல் வைத்து விட்டானா? சே..... அப்படியெல்லாம் இருக்காது” என்று மனம் விவாதத்தைத் தொடங்கி சோர்ந்து.

“உதய் முதன் முறையாகப் பேசும் போதிருந்தே நீண்ட நாள் பழகிய மாதிரி எளிதாகப் பேசுகிறான், தான் தான் தயங்கித் தயங்கி பேச ஆரம்பித்து, இப்படி அதிகப்படி பேசி எல்லாவற்றையும் கெடுத்து வைத்திருக்கிறோம்” என்று தன்னையே திட்டியவாறு இருக்க, திடீரென்று முரண்பாடாய் ஒன்று தோன்றியது.

“இவ்வளவு நாள் பார்த்தவரை, உதய் குடும்பத்தார் தவிர யாரிடமும் அதிகம் பேசுவதில்லை. ஆனால் தன்னிடம் மட்டும் எந்தத் தயக்கமும் இல்லையே?” என்று யோசிக்க “அதுதான் பார்த்ததும் காதல் வந்துவிட்டது என்று சொன்னானே, என்னதான் யோசிப்பதோ?” என்று மனம் வாடியது.

“கடவுளே மீண்டும் தப்பும் தவறுமாக யோசிக்கிறேனோ, இனி உதயை எப்போதும் சந்தேகப்படக் கூடாது” என்று மானசீகமாக வேண்டினாள். “உன்னை முதன் முதலாகப் பார்த்த போது லெமன் எல்லோ கலர் சேரியில் தேவதை மாதிரி இருந்தாய்” என்று உதய் சொன்னது முரண்பாடாய்த் தோன்ற மீண்டும் யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

“பெண் பார்க்க வந்த நாள் எல்லோ சேரி கட்டவில்லை..... பீச்சில் அம்மாவுடன் பேசும் போது சல்வார்..... சேரி கட்டியதே நான்கைந்து முறையாகத் தான் இருக்கும்..... அதில் எப்போது.....” என்று பீரோவைத் திறந்து சேலைகளை ஆராய்ந்தவன் சோர்ந்தான்.

“உதய் வீட்டிற்கு நிறையப் புடவைகளை எடுத்துப் போய்விட்டோமே, இங்கே கொஞ்சம் தானே இருக்கிறது” என்று பீரோவை மூட நினைக்கும் போது, அவளுக்கு வேண்டியது கண்ணில் பட திகைப்பு வந்தது. “ஐயோ, இது மஞ்ச மாரியாத்தா சேலை.... இதைத் தான் பர்த் டேக்கு கட்டினோம்..... அப்போது பர்த் டே அன்றா பார்த்தான்..... ஆனால் 11 மாதங்கள் ஆகிறதே..... சே..... மறுபடி தப்பாக யோசிக்கிறோமா.....” என்று தலையைப் பிடித்தபடி அமர்ந்தாள்.

“பத்து மாதங்களுக்கு மேலாக சொல்ல நினைத்தது” என்று உதய் சொன்னானே, “அது இதுதானா” என்று துள்ளிக் குதித்தவள் “எஸ்..... யுரேகா.... இதுவேதான்..... இதைத்தவிர வேறு மஞ்சள் சேலையே கட்டியதில்லையே..... அதுவும் காலேஜ் போவதற்கு முன்னால் அரை மணி நேரம் கட்டியது.... கோவிலுக்குப் போய்விட்டு அவசர அவசரமாக புடவையை மாற்றி காலேஜ் போய்விட்டோம்..... எங்கே பார்த்திருப்பான்? கோவிலுக்குப் போகும் வழியில்..... எங்கே என்று நினைப்பது.....” என்று யோசனையைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தினாள்.

“உதய் பேச்சை நிறுத்தியதை வைத்து யோசிப்போம்” என்று முதலிலிருந்தே அலசி ஆராய, “நான் பிடைக்கப் படித்திருக்கிறேன்... காலேஜ்... என்று தொடங்கி நிறுத்தினான், காலேஜிற்கு என்ன சம்மந்தம்? ஒன்றும் புரியவில்லையே...? வேறு எப்போது அவன் பேச்சு சந்தேகமாகத் தோன்றியது?

ம்.... பிங்க் சேரி விசயத்தில் மீண்டும் அவனை சந்தேகப் பட்டோம்... ஆஹா.... ரதி சொன்னாளே.... ஒரே மாதிரி சேலை தேடிய நாள் கடையில் பார்த்தேன் என்று..... அப்போது..... தேடுவதைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் எல்லோருக்குமே எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறான்...” என்று மீண்டும் தன் கண்டு பிடிப்பை நினைத்துத் துள்ளிக் குதித்தாள்.

“அப்போது நிறைய நாட்கள் பின்னாலேயே வந்திருக்கிறானா? கோபம் வருவதற்கு பதில் சந்தோசம் தானே வருகிறது” என்று சந்தோசப் பட்டவள் “உதய் அடித்தது கூட நல்லதாகப் போய்விட்டது, இல்லையென்றால்.... எதற்கு இப்படியெல்லாம் யோசிப்போம்..... அவன் மேல் என்ன தப்பு சொல்லலாம்.... என்றல்லவா யோசித்திருப்போம்.... உதய்.... ஆனாலும் உனக்குப் பொறுமை அதிகம் உதய்....” என்று மனதிற்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள்.

“திருமண சமயத்தில் ராஜேஷ் அண்ணா பழகியது வித்தியாசமாகத் தோன்றியது, ஆனால்..... அதற்கும் இதற்கும்.... சம்மந்தம் இல்லையே... அவர் தான் எளிதாகப் பேசுவாரே.....” என்று ஒதுக்கித் தள்ள நினைக்கும் போது “ராஜேஷின் மாப்ளே.... என்ற அழைப்பு... தோள் மேல் கைபோட்டு அழைத்துச் சென்றது.....” எல்லாம் நினைவிற்கு வர “அதுவும் இங்கலிஷ் மூவி என்று கிண்டல் செய்தது..... இதெல்லாம் ஒரு சில நாள் பழக்கத்திலேயே கிண்டல் செய்வார்களா.....” என்று நினைத்தாள்.

“இப்படி வார்த்தைக்கு வார்த்தை யோசிக்கிறோமே?” என்று தன் நிலைமையை நினைத்தவள் “எப்படியாவது கொஞ்சமாவது அவனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று விடாப்பிடியாக மீண்டும் முயன்றாள்.

“காலேஜும், ராஜேஷும்.... அரைகுறையாக நிற்கிறது, வேறு என்ன யோசிப்பது?” என்று யோசிக்க, ஒரு நிமிடம் பரபரப்பில் “இப்படி இருக்குமோ? ராஜேஷ் அண்ணா படித்தது.... கோவை பிளஸ்ஜி டெக்.... கரக்ட் செளமி.... நீ புத்திசாலி ஆகி விட்டாய்.....” என்று பாராட்டியவாறு “இப்போது கிருஷ், ராம் இருவருமே அந்த காலேஜ் தான், உதய் எங்கே படித்தான்? அதைக்கூட கேட்காமல் விட்டிருக்கிறோம்..... உதயும் ராஜேஷும் ஒரே காலேஜாக இருக்குமோ? யாரிடம் இந்த நேரத்தில் கேட்பது.....” என்று புரியாமல் அமர்ந்தாள்.

ராஜேஷ் ஒரு சில முறை பேசியது வித்தியாசமாகப் பட, அவன் பற்றிய விஷயங்களை எல்லாம் அலசி ஆராய, “இருவரும் நண்பர்களாகத் தான் இருக்க முடியும், ஒரே வயது... வேறு எப்படி உறுதியாகச் சொல்வது?” என்று புரியாமல், ராஜேஷின் ஆர்குட் அக்கவுன்டைப் புரட்டத் தொடங்கினாள்.

“எந்தக் காலத்திலோ பார்த்தது, இவ்வளவு போட்டோவில் இருக்குமா? கடவுளே ஏதாவது க்ளூ கிடைக்க வேண்டும்” என்று எல்லா தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொண்டு “எல்லாம் சுய விளம்பரம், இப்படியெல்லாமா போஸ் கொடுப்பது” என்று பலமுறை கிண்டல் செய்த ஆல்பங்களைப் புரட்டினாள்.

காலேஜ் ஆல்பத்தில், அவன் கிளாஸ் போட்டோவில் எதுவும் தென்படாமல் இருக்க, “அண்ணா டெக்ஸ்டைல்ஸ் இல்லையே..... தவறாக யோசிக்கிறோமா..... வெவ்வேறு பிரிவில் நண்பர்களாய் இருக்கக் கூடாதா.....” என்று விடா முயற்சியைத் தொடர, “ஒரு குரூப் போட்டோவில் ராஜேஷ்

அருகே நின்று சிரிப்பது உதய், உதயேதான்.... எவ்வளவு ஒல்லியாக இருக்கிறான்” என்று ஆச்சர்யத்தில் மனம் கூக்குரலிட்டது.

“அப்போது இந்த பிராடும் உதய்க்குக் கூட்டா? கூட்டோ.... பொறியலோ.... எப்படியோ புரியாதது எல்லாம் புரிகிறது..... அந்தக் கார் கூட எங்கோ பார்த்திருக்கிறோமே என்று நினைத்தோமே.... அது ராஜேஷ் வீட்டில் அடிக்கடி பார்த்தது. அதன் கண்ணாடியைத் தான் கிரிக்கெட் விளையாடி உடைத்தோமே, உடைத்தது மட்டுமில்லாமல் புதுக் காரை உடைத்து விட்டேனா அண்ணா? எக்ஸ்பிசிஸில் புத்தம் புதுக் கார் பத்தே ரூபாய்க்குள் வாங்கித் தந்து விடுகிறேன்” என்று கிண்டல் செய்ததும்,

ராஜேஷ் “அது என்னுடைய நண்பனுடையது, அதன் கண்ணாடியைத்தான் நீ உடைத்து வைத்திருக்கிறாய், பத்து லட்சத்திற்கு பத்து ரூபாய்க் கார் வாங்கித் தருகிறாயா? முதுகிலேயே நாலு சாத்தப் போகிறான் பார்” என்றான்.

பதறியபடி “சாரி அண்ணா.... ஏதாவது திட்டப் போகிறார்... சாரி சொல்லி விடுகிறீர்களா..... நான் அப்பாவிடம் சொல்லி க்ளாசிற்குப் பணம் கொடுத்து விடுகிறேன்” என்றதும், ராஜேஷ் “ஒன்றும் கவலைப் படாதே, நீ உடைப்பது முதல் முறையா? வீட்டில் பாதிக்கண்ணாடிகளை டேமேஜ் செய்து வைத்திருக்கிறாயே, நான் அவனிடம் சொல்லிக் கொள்கிறேன், இப்போது போன் பேசிக் கொண்டிருந்தான், உன்னிடம் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன் இரு” என்றான்.

சௌமி “அண்ணா திட்டப் போகிறார், நான் எஸ்கேப் ஆகிறேன்... பணம் அப்புறம் கொண்டு வந்து தருகிறேன்... சாரி சொல்லிவிடுங்கள்” என்று கிளம்பியதும், ராஜேஷ் “சௌமி, கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணு, அவனிடமே சாரி சொல்லிவிடு, உன்னை நிச்சயம் திட்ட மாட்டான்” என்று சொல்லியும், கேட்காமல் கிளம்பி வந்ததை நினைத்துக் கொண்டாள்.

பலமுறை ராஜேஷ் அந்தக் கார் பற்றிய பேச்சை எடுத்து, “என் நண்பன் அவன் வைபைப் பார்க்கப் போவதற்காகவே வாங்கிய ஸ்பெஷல் காராம், அதை நீ டேமேஜ் செய்துவிட்டாயாம், என்றாவது ஒருநாள் அதற்கு மன்னிப்புக் கேட்ட வேண்டுமாம், மறக்காமல் சொல்லச் சொன்னான்” என்று சொல்வதும்

சௌமி “நான் எதற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்? அதுதான் முதலிலேயே கேட்டு விட்டேனே, அப்பாவிடம் பணம் வாங்கிக் கொடுத்தால் நீங்கள் தான் வேண்டாம் என்கிறீர்கள், அதனால் கணக்கு தீர்ந்துவிட்டது, பணம் வாங்கிக் கொள்ளாதது உங்கள் நண்பரின் தப்பு, ஆனால்.... அந்தப் பணத்தில்.... ஒரு மாதம் ஐஸ்க்ரீமாக வெளுத்து வாங்கி விட்டேன்.... அப்பா கேட்டால்.... பணம் வாங்கிக் கொண்டதாக சொல்லுங்கள்..... உங்கள் நண்பருக்கு ஒரு ஸ்பெஷல் தேங்கஸ் சொல்லிவிடுங்கள்” என்று சொன்னதும் நினைவிற்கு வந்தது.

“திருவான்மியூர் பீச்சில் அவனுக்கிருந்த வேலை, தன்னைப் பார்ப்பதுதானா? ஷாலினி மேடமும், ராஜேஷ் அண்ணாவும் கூட ஒரே காலேஜில் படித்தவர்கள், ஒருமுறை சொன்னார்களே.... ஓ மை காட்.... எவ்வளவை மறைத்திருக்கிறான்..... பர்த் டே அன்றும், ராஜேஷ் வீட்டிலிருந்து பார்த்திருக்க வேண்டும். இதெல்லாம் முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்.

நாம் தான் பேசவே விடவில்லையே.... பாவம் உதய்..... மனதிற்குள்ளேயே வைத்திருக்கிறான்..... அதை பேசும் போது சொன்னார்களே.... உதய் கூட தலையை குனிந்து கொண்டானே..... அது இதற்குத் தானா.... காதலை மறைத்து வைத்தது இவன்தானா..... இன்னும் சொல்வதற்கு எவ்வளவு வைத்திருக்கிறானோ....

நல்ல வேளை.... உதய் இப்படித் தவிக்க விட்டதால் தானே, ஒழுங்காக யோசிக்கிறோம்.... அவன் எப்போதும் போல பேசிக் கொண்டிருந்தால்..... இன்னும் ஏதாவது சந்தேகப் பட்டு, அவனையும் பேச விடாமல் செய்திருப்போம்” என்று அவன் புறக்கணிப்பைக் கூட சந்தோசமாக எடுத்துக் கொண்டாள்.

உடனே உதயைப் பார்க்க வேண்டும், அவன் மார்பில் சாய்ந்தபடி “உன்னைப் புரிந்து கொண்டேன் கண்ணா, நிறைய சொல்லாமல் விட்டதையும் தெரிந்து கொண்டேன், என்று சொல்லி நடந்து கொண்ட முறைக்கும் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தாள்.

“இதுவரை சொல்லாமல் விட்ட தேங்கஸ்,சாரி என்று எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து நிறையக் கொடுக்க வேண்டும், உதய் கேட்ட வட்டி, குட்டி, வசூல் எல்லாவற்றிற்கு சேர்த்து.... ஓர் ஆயிரம்.... இல்லை.... இல்லை.... ஒரு லட்சம் கிஸ் தருகிறேன்” என்று மனதிற்குள்ளிருக்கும் அவனோடு பேசிக் கொண்டாள்.

*****

அத்தியாயம் 26

“சௌமி உனக்கும், மாப்பிள்ளைக்கும் இடையில் என்ன பிரச்சனை?” என்ற அன்னையின் அழுத்தமான குரலில் சுற்றுப்புறம் நினைவிற்கு வரத் திகைப்புடன் பார்த்த சௌமியிடம், நிர்மலா அதே கேள்வியைத் திரும்பக் கேட்க, அந்த நேரடிக் கேள்வியில் “அதெல்லாம் இப்போது ஒன்றுமில்லை அம்மா” என்றாள்.

நிர்மலா “ஒன்றுமில்லையா? இப்போது மணி என்ன தெரியுமா? அதிகாலை 4. இவ்வளவு நேரம் வரை தூங்காமல் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? இரண்டு நாட்களாக நானும் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று நினைத்தேன், ஆனால் நேரத்திற்கு சாப்பிடாமல், தூங்காமல் என்ன சௌமி இது?” என்றார் கோபத்துடன்.

சௌமி “அம்மா நான் 8 மணிக்கே தூங்கிவிட்டேன், அப்புறம் திடீரென்று நடுராத்திரி விழிப்பு வந்து விட்டது....” தன் பிரச்சனையை எப்படிச் சொல்வது என்று தடுமாற, நிர்மலா கோபத்துடன் “என்னிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று நினைத்தால், நான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் ஊருக்குக் கிளம்பும் வழியைப் பார், உன் அத்தை நேற்று இரவே போன் செய்தார்கள், அங்கே மாப்பிள்ளை முகத்தில் சிரிப்பே இல்லையாம், அவரும் சரியாகச் சாப்பிடாமல் தூங்காமல் வேலை வேலை என்று அலைகிறாராம், நீயும் இங்கே நிம்மதியாக இல்லை சௌமி, என்னதான் நடக்கிறது?” என்றார்.

சௌமி “அம்மா, தவறு என் மேல் தான், நான் கோபப்பட்டு அவரிடம் நிறையப் பேசிவிட்டேன்” என்று சொல்ல, நிர்மலா “அதுசரி அங்கு உதய், அவர் தான் தப்பு செய்து விட்டதாகச் சொல்கிறாராம்” என்றார்.

சௌமி “அதெல்லாம் இல்லை அம்மா, அவர் மேல் தவறு எதுவும் இல்லை, நான் தான் பிரச்சனையை ஆரம்பித்தே, நான் தான் அவரைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன், இப்போது எல்லாம் சரியாகிவிட்டது, சீக்கிரம் ஊருக்குப் போக வேண்டும் அம்மா” என்றாள்.

நிர்மலா “நினைத்தேன் சௌமி, நானும் ஆனந்தி அண்ணியும் பேசிய போது உன் முகத்தில் கோபம் அப்படியே தெரிந்தது, உதய் மேல் தப்பு இருக்காது என்பது தெரியும், நீதான் எதையாவது போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று சந்தேகப் பட்டேன்” என்றார்.

சௌமி வருத்தத்துடன் “உங்களுக்கு அவர் மேல் இருக்கும் நம்பிக்கை கூட எனக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது” என்று சொல்லி அன்னையின் மடியிலேயே முகத்தைப் புதைத்து அழுதவாறே “அவர் ஒரு சில விஷயங்களை மறைத்து விட்டார் அம்மா, அதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு நிறையப் பேசிவிட்டேன்” என்றாள்.

நிர்மலா “முதலில் அழுகையை நிறுத்துடா, நீ இந்த மாதிரி அழ மாட்டாயே, சந்தோசத்தின் போதும் துக்கத்தின் போதும் அழுவார்கள், இப்போது புதுப் பழக்கமாக எதற்கெடுத்தாலும் அழுகை வருகிறது என்றால், நீ தப்பு செய்திருக்கிறாய் என்று அர்த்தம், உதய்க்கே கோபம் வருமளவு பேசியிருக்கிறாய், இனிமேலாவது பேசுவதற்கு முன்னால் யோசித்துப் பேசு கண்ணா” என்றார்.

தொடர்ந்து “உன்னைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டதைச் சொல்லவில்லை என்ற கோபமா?” என்று கேட்க, சௌமி திகைப்புடன் “அம்மா உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அப்போது நீங்களும் என்னிடமிருந்து மறைத்து விட்டீர்களா?” என்றாள்.

நிர்மலா “இதுதான் முந்திரிக் கொட்டைத் தனம் என்பது, நான் எதற்குக் கேட்கிறேன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், நீயாகவே முடிவு செய்து விட்டாய்” என்று சொல்ல, சௌமி “இனிமேல் இப்படிப் பேச மாட்டேன், ஆனால்... என்ன நடந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம், அவ்வளவுதான், வேறு எதிலாவது இப்படிப் பேசவேனா?” என்றாள்.

நிர்மலா “அடடா! சௌமி கொஞ்சமாகத் தான் பேசுவாள்.. எனக்குத் தெரியாதே” என்று சொல்லிவிட்டு “உதய் உன்னைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்ட விஷயம், ரிஷப்சனுக்கு முந்தைய நாள் தான் தெரியும். அதுவும் சந்தேகம்தான், ராஜேஷ் அம்மா உதயை எனக்குத் தெரியும், ராஜேஷின் காலேஜ் மேட் என்று பழைய போட்டோஸ் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வந்தார்கள்” என்று சொல்ல, சௌமி “ஓஹோ, இதுதான் உங்களுடைய இன்ப அதிர்ச்சியா?” என்றாள்.

நிர்மலா “ஆமாம் செளமி, முதலிலிருந்தே எனக்கு அவ்வப்போது சந்தேகம் வரும், உதய் எங்களைப் பார்த்தவுடன் ‘அத்தை, மாமா’ என்று சொல்லித்தான் நலம் விசாரித்தார், நானும் ‘ஆண்டி, அங்கிள்’ மாதிரி அப்படிச் சொல்வார் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தேன்.

நாங்கள் விடை பெற்றுக் கிளம்புவதற்குள், உன் மாமனார் “உங்கள் மகள் செளமியை எங்கள் மருமகளாகத் தருவீர்களா?” என்று கேட்டார். அப்பாவும் செளமிக்கு பைனல் எக்ஸாம் முடிந்து, அவளைப் பார்த்துவிட்டு பிடித்திருந்தால் சொல்லுங்கள், மேற்கொண்டு பேசலாம் என்று அவர் சம்மதத்தைச் சொன்னார்.

அப்பறம் பெண் பார்க்க வந்த நாள், உன்னைப் பார்த்த பார்வை, நீ என்ன சொல்வாயோ என்ற தவிப்பு, இதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு அப்பா என்னிடம் சொன்னார். ஆனந்தி அண்ணி, சவிதா பேச்சுக்களிலும் அவ்வப்போது வித்தியாசமாகத் தோன்றும். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் ஆனந்தி அண்ணி என்னிடம் எல்லாம் சொன்னார்கள், உனக்கும் எல்லாம் தெரியும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றார்.

செளமி “அம்மா, என்னிடம் அவ்வப்போது கொஞ்சம் சொல்லியிருக்கிறார் அம்மா, ஆனால் கொஞ்சம் மறைத்து விட்டார், அத்தையாவது என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் இந்தப் பிரச்சனையே வந்திருக்காது” என்று சொல்ல, நிர்மலா “செளமி, உன் மாமியாருக்கே திருமணப் பேச்சை எடுத்த நாள் தான், உதய் உன்னைக் காதலிக்கிறார் என்பது தெரியுமாம், உதய் உன்னிடம் எல்லாமே சொல்லிவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அங்கே என்ன நடந்தது என்பதை நீ உதயிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்” என்றார்.

செளமி “அம்மா, சீக்கிரம் கிளம்ப வேண்டும், அப்பாவிடம் என்னை அழைத்துப் போகச் சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்க நிர்மலா “இப்படி திடீரென்று சொன்னால் எப்படி? அப்பா நாளைக்கு பிளைட் டிக்கெட் புக் செய்திருக்கிறார், அதனால் நாளை எல்லோரும் கிளம்பலாம் செளமி, நீ முதலில் நன்றாகத் தூங்கு, கண்ணெல்லாம் சிவந்து எப்படி இருக்கிறது பார்” என்றார்.

செளமி “அம்மா இன்னும் ஒரு நாள் காத்திருக்க வேண்டுமா? இன்றே ஏதாவது பிளைட்டில் டிக்கெட் இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாமா?” என்று கேட்க நிர்மலா “எல்லாமே அவசரம், அப்பா ஆபிஸ் வேலைகளை முடித்துவிட்டுப் போகலாம் என்கிறார், உன்னுடன் நாங்களும் வந்து இரண்டு நாட்கள் தங்கப் போகிறோம், அதனால் உன் கோபத்தையெல்லாம் சென்னையிலேயே மூட்டைக் கட்டி வைத்துவிடு” என்றார்.

செளமி “கோபமெல்லாம் இல்லை அம்மா” என்று சொல்ல நிர்மலா, “ஏன் செளமி, திருமணத்திற்குக் கட்டாயப் படுத்துகிறோம் என்று என் மேலும், அப்பாவின் மேலும் கோபப்பட்டிருந்தால் நியாயம், உதய் மேல் எதற்குக் கோபப்பட்டாய்? அவர் பொறுமையாக இருக்க, எல்லாக் கோபத்தையும் அவர் மேல் காட்டினாயா?” என்றார்.

செளமி அசடு வழிந்தவாறு சிரித்துவிட்டு “அம்மா, மாப்பிள்ளை பிடிக்காவிட்டால் உங்களிடம் கோபத்தைக் காட்டியிருப்பேன், அதுதான் பார்த்ததும் பிடித்துவிட்டதே, அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவர் வேறு கொஞ்சம் ஓவராகச் செல்லம் கொடுக்கக் கொடுக்க, சின்னப் பிரச்சனையைப் பெரிதாக்கி விட்டேன் போலிருக்கிறது” என்றாள்.

நிர்மலா “இப்போது சரியாகிவிட்டாயே, ஆனால் நான் முதலிலேயே சொன்னதுதான், உனக்கு மனதிற்குக் கஷ்டம் என்று தோன்றினால், மனம் விட்டு அவரிடம் பேசு, இப்படி அவசரக் குடுக்கை மாதிரி நீயே முடிவு செய்து விட்டுப் பேசக் கூடாது, அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைக் கேட்டுவிட்டு நிறுத்தி நிதானமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று சொல்ல, செளமி “அம்மா, இப்போது நானும் புரிந்து கொண்டேன், முதலிலேயே நீங்கள் சொல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேட்டிருந்தால் இந்தப் பிரச்சனையே இல்லை, நீங்கள் ஓவராக அட்வைஸ் செய்வதால் அட்வைஸ் அரசி என்று உங்களைக் கிண்டல் செய்து கொண்டிருந்தேன்” என்றாள்.

நிர்மலா “உன்னிடம் கஷ்டப்பட்டு, தொண்டைத் தண்ணீர் தீர்ப் பேசினால், நீ கூலாக சோடா வேண்டுமா? என்று கேட்பாய், இப்போது பட்டதும் திருந்தி விட்டாயே, செளமி காதலித்த பெண்ணை ஏமாற்றி விட்டுப் போகிறவர்கள் எவ்வளவோ பேர், உதய் உன்னையே காதலித்து உன்னையே திருமணம் செய்துவிட்டார், ஆனால் செளமி.... காதலிப்பதாகச் சொல்லி அவரே வந்து பெண் கேட்டிருந்தால் நாங்கள் இந்தத் திருமணத்திற்கு சம்மதம் சொல்லியிருக்க மாட்டோம்,

“சௌமி அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசி, பின்னாலேயே வந்து பரிசுகள் கொடுத்து காதலிப்பது மட்டும் காதலல்ல, உதயின் மௌனமும் காதலின் அழகான வடிவம் தான், நீ தவம் செய்யாமலேயே கிடைத்த வரம் சௌமி அவர், அவருக்கும் ஏகப்பட்ட எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கும், அதைப் புரிந்து கொண்டு நடந்து கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

சௌமி “அம்மா கவலையே படாதீர்கள், இந்த மாதிரி இனி எப்போதும் நடக்காது, உங்கள் மாப்பிள்ளைதான் குணத்திலும் ராஜகுமாரன் ஆயிற்றே” என்று சொல்லிவிட்டு “லவ் யு ஸோ மச் நிம்மி எனக்கு இப்போது தெளிவாகி விட்டது” என்று சொல்லிக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

நிர்மலா “இந்தப் பழக்கத்தை விடமாட்டாயே, இதெல்லாம் உதயிடம் சொல்ல வேண்டிய வசனம்” என்று அவரும் அவள் கன்னத்தைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு “அவரிடம் தெளிவாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொள், அப்புறம் மறுபடியும் அதைச் சொல்லவில்லை, இதைச் சொல்லவில்லை என்று சண்டை போடாதே” என்று சொல்ல, சௌமி “சரிம்மா ஆனால்.... இப்போது கோபத்தோடு இருக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை, அப்படி இருந்தால் கெஞ்சிக் கூத்தாடி சமாதானம் செய்துவிடுகிறேன்” என்றாள்.

நிர்மலா “சரி நீ தூங்கு, பசிக்கிறது என்றால் தோசை ஊற்றித் தருகிறேன், சாப்பிட்டிவிட்டுக் கவலைப் படாமல் தூங்கு” என்றார்.

இரவு விழித்திருந்ததற்கும் சேர்த்து தூங்கி எழுந்த சௌமி “அம்மா, எனக்கு சமையல் கொஞ்சம் சொல்லிக் கொடுங்கள்” என்று அதையும், இதையும் ஓயாமல் கேட்க நிர்மலாவும் சந்தோசத்தோடு சில அடிப்படை சமையலைக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

இடையிடையே சௌமியை ஆனந்தி பார்த்துக் கொள்ளும் விதத்தையும், ராகவன் பெருமையாக மருமகனைப் பற்றிச் சொன்னதையும், மிகுந்த சந்தோசத்தோடு உயர்வாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

உதய் பல முறை சௌமியின் கைபேசிக்கு முயற்சி செய்துவிட்டு, அவள் எடுக்காமல் போகவே “ஒரு வேளை அம்மா கிளம்பி வரச் சொன்னதால் கோபத்தோடு பேசவில்லையா? அவளைப் பார்க்காமல் இருப்பது கஷ்டமாக இருந்தாலும், இன்னும் இரண்டு நாள் அங்கேயே இருந்துவிட்டு வரச் சொல்லலாமா?” என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஏர்போர்ட்டிற்கு உதய் வருவான் என்று சௌமி அவனைக் கண்களால் தேடி அவனைக் காணாமல் முகம் வாடினாள். ராம் “வாங்க அண்ணி” என்று வரவேற்றவன் “அண்ணாவைத் தேடுகிறீர்களா? அவர் ஒரு மீட்டிங்கில் மாட்டிக் கொண்டார், அதுதான் நான் காலேஜ் முடித்ததும் உங்களை அழைத்துச் செல்லலாம் என்று வந்து விட்டேன்” என்றான். ராம் நிர்மலாவிடமும், சந்திரனிடமும் பேச்சைத் தொடர, சௌமியின் மனம் “என்ன பெரிய மீட்டிங்? பார்த்து மூன்று நாட்களாகிறது உதய், இப்படித் தவிக்க விடுகிறாயே?” என்று புலம்பித் தள்ளியது.

சௌமி “ராம், அண்ணா செல் போன் எடுக்கவே இல்லை, நேற்று நைட் ரொம்ப நேரம் அழைத்தேன்” என்று சொல்ல, ராம் “அண்ணி, நீங்கள் இல்லாததால் அண்ணாவிற்கு எல்லாமே மறந்து விடுகிறது, நேற்று போனை பேக்டரியில் மறந்து வைத்துவிட்டார், இப்போதுதான் கிருஷ் எடுத்துவந்து என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறான், நீங்களே அண்ணாவிடம் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று செல் போனை நீட்டினான்.

போன் டிஸ்ப்ளேயில், அவளது போட்டைவைப் பார்த்ததும் சோர்வுற்றிருந்த மனம் கொஞ்சம் தெளிவடைந்தது. “இன்னொரு செல் போனிற்காவது கூப்பிட்டுப் பேசியிருக்கலாம், கோபமாக இருப்பதால் போனை எடுக்கவில்லையோ என்று எவ்வளவு கவலைப்பட்டோம், இப்போது மீட்டிங்கில் வேறு இருக்கிறானே, என்ன செய்வது?” என்று யோசித்து, வந்து சேர்ந்து விட்டதை ஒரு எஸ் எம் எஸ் அனுப்பிவிட்டு அமைதியானாள்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததிலிருந்தே சௌமியின் மனம் “உதய் வருவான், வருவான்” என்று ஆவலோடு எதிர்பார்க்க “இவ்வளவு மாதங்கள் அவனும் இப்படி ஆவலோடு தன்னை எதிர்பார்த்திருப்பானா?” என்று நினைத்தபடி முடிந்தவரை மனதைச் சமன் செய்து கொண்டாள்.

8 மணிக்கு மேல் வந்தவன் ஒரு புன்முறுவலோடு சௌமியைப் பார்த்துவிட்டு, மாமா என்று அழைத்து உரையாடவும், சௌமி என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தனிமைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

தொண்டைக்குள் இறங்காத இரவு உணவை இடித்துத் தள்ளி, அவர்களின் தனி அறையில் சென்று காத்திருந்தாள். உதய நீண்ட நேரம் வராமல் பொறுமையை சோதித்துக் கொண்டிருக்க “முடிந்தால் தூக்கிக் கொண்டே வந்துவிடலாம், ஆனால் முடியாதே, சட்டையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்து, உன்னைப் புரிந்து கொண்டேன் செல்லம், என்று சொல்லி விடலாம் போலிருக்கிறது” என்று நினைக்கும் போது உதய உள்ளே நுழைந்தாள்.

உதய “இன்னும் தூங்கவில்லையா செளமி?” என்று கேட்டு விட்டு, அவள் முகத்தை சரியாகப் பார்க்காமல் “இன்னும் குளிக்கவில்லை, குளித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்ல, செளமி “உதய... சாரி உதய.... உங்கள் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் இல்லை, ஆனால் கோபத்தில் அப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டேன், சாரி....” என்றாள்.

உதய “அன்றே சாரி சொல்லிவிட்டாயே செளமி, என் மேல் தவறு இருக்கும் போது கோபம் வருவது இயற்கைதானே” என்று சொல்லவும், பொறுமையோடு அவன் என்ன சொல்கிறான் என்று கேட்கத் தொடங்கினாள்.

ஒன்றுமே சொல்லாமல் குளியறைக்குள் சென்று குளித்துவிட்டுத் திரும்பிய உதய “செளமி” என்று அழைத்து “நாளை என்னுடன் ஆபிஸ் கிளம்ப ரெடியாக இரு, கிருஷ் உன்னை அழைத்துச் சென்று எல்லாவற்றையும் சுற்றிக் காட்டுவான்” என்று சொல்லிவிட்டு இரவு லைட்டைப் போட்டு விட்டுப் படுக்கவும், அவளுக்கு அழுகை எட்டிப் பார்த்தது.

“எவ்வளவு ஆசை ஆசையாய் வந்தால், இப்படி ஒன்றும் பேசமாட்டேன் என்கிறான், நாமாக எல்லாவற்றையும் பேச வேண்டியதுதான், பொறுமையாகப் பேச செளமி” என்று அவளிடமே சொல்லிக் கொண்டு, “எப்படிப் பேசுவது” என்று யோசித்து முடிவெடுத்து “உதய” என்று அழைத்தாள்.

எந்த பதிலும் இல்லாமல் போகவே, அவன் மூச்சு சீராக வருவதைப் பார்க்கவும் உறங்கி விட்டான் என்பது புரிந்தது. “இப்படி ஐந்தே நிமிடங்களில் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே, தூங்கி விட்டான். ஒரு வேளை இரண்டு நாட்கள் சரியாகத் தூங்கவில்லையா? இன்னும் இரண்டு அடியாவது அடித்துவிடு” என்று அவனை உலுக்கிச் சொல்ல வேண்டும்போல் தோன்றியது.

“கோபமாக இருக்கிறானா, டயர்டாக இருக்கிறானா?” என்று ஒன்றுமே புரியாமல், தூங்கும் அவனையே நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “கோபமாக இருந்தால் எப்படி சமாதானம் செய்வது? ஒரு வேளை எனக்குப் பிடிக்காத எதுவும் நடக்காது, என்று சொன்னதால் ஒதுங்கிப் போகிறானா” என்று யோசித்தவள், முகம் மலர்ந்து “உதய கண்ணா, பொறு நாளை உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று அவன் அருகிலேயே ஓட்டிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

காலையில் உதய விழிப்பதற்கு முன்பே குளித்துத் தயாராகி, அவன் முதலில் பார்த்ததாகச் சொன்ன லெமன் எல்லோ சேரியை அணிந்து வெளியே வந்த போது, அவனிடம் அசைவை உணர்ந்தாள்.

மெல்ல அவன் தலைமுடியைக் கலைத்து விளையாடி, அவன் விழித்துப் பார்க்கவும் நெற்றியில் முத்தமிட்டு “குட் மார்னிங், உதய” என்றாள்.

உதயின் பார்வை தடுமாற்றத்துடன் பிரம்மிப்பாய்த் தன்னையே சுற்றி வரவும், “இப்படிப் பார்த்தால் சரி உதய, அதை விட்டு விட்டுக் கண்ணைப் பார்க்காமலேயே நேற்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தாய்” என்று நினைத்தவாறே அவன் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

செளமி “என்ன உதய.... இப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்.... அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா? நான் தான் மிஸஸ் ஆர் ஹெச்....” என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் முக்கோடு உரசியபடி “குட் மார்னிங் சொன்னால், பதிலுக்கு சொல்ல மாட்டீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

உதய “குட் மார்னிங் செளமி, ஆபிஸ் போக இவ்வளவு ஆர்வமாகக் கிளம்பிவிட்டாயா?” என்று கேட்கவும், அவளுக்குச் சப்பென்றானது. “என்ன இவன், ஆபிஸ் ஆபிஸ் என்றே பேசுகிறான்” என்று எரிச்சலடையும் போதே, அவன் பார்வை விலகியிருந்த சேலையில் தடுமாறிப் பயணிக்கவும், முகம் சிவக்க “என்ன உதய... சேரி அழகாக இருக்கிறதா?” என்றாள்.

கூர்மையாக அவன் கண்களை ஊன்றிக் கவனித்தவன், ஒன்றுமே சொல்லாமல் “நானும் ரெடி ஆகிறேன் செளமி, இன்று உன்னுடைய வேலை ஸ்டார்ட் ஆகிறது, இப்போதைக்கு டாப் டிசைனர்ஸ் இரண்டு பேரை வரச் சொல்லியிருக்கிறேன், அவர்களை வைத்து புதிதாக ஒரு செக்சன் ஆரம்பிக்கலாம்

என்று முடிவு செய்திருக்கிறோம், எப்படியும் வேலை அடுத்த மாதத்திலிருந்து ஆரம்பித்து விடலாம்” என்றான்.

அவனை விலக்கி விட்டு எழ, அவன் புறக்கணிப்பில் கொஞ்சம் முகம் வாடியவன் “உங்களுக்குப் போட்டுக் கொள்ள டிரஸ் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன், சீக்கிரம் வாருங்கள், நான் கீழே போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கீழே சென்றான்.

சமையலறைக்குள் நுழைந்து “அத்தை, நானும் ஏதாவது செய்கிறேன் அத்தை, ஒரே நாளில் கொஞ்சம் சமையல் கற்று வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, ஆனந்தி “சௌமி, இப்போது செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை, நாங்களே பார்த்துக் கொள்கிறோம், நீ போய் உதையைக் கவனி” என்றார்.

ராம் “அண்ணி, நான் இங்கேயே ஸ்பெசலாக செய்கிறார்கள் என்று சாப்பிட வந்திருக்கிறேன், உங்கள் ஒரு நாள் சமையல் விஷப்பரீட்சை எல்லாம் வேண்டாம், முதலில் லேபில் எலி, குரங்கு இதற்கெல்லாம் கொடுத்து டெஸ்ட் செய்து பாருங்கள், அப்புறம் நாங்கள் சாப்பிடுகிறோம்” என்றான்.

சௌமி “வீட்டிலிருக்கும் ஒரே குரங்கு நீதான் ராம், முதல் டெஸ்ட் உனக்குத்தான்” என்று சொல்ல, நிர்மலா “சௌமி, உன்னிடம் என்ன சொல்லியிருக்கிறேன், இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது என்று சொன்னேனல்லவா?” என்று கண்டித்தார்.

ஆனந்தி “விடு நிர்மலா, சின்னப் பிள்ளைகள் தானே, கலகலப்பாகப் பேசிக் கொள்ளட்டும்” என்று சௌமிக்கு சப்போர்ட் செய்ய, சௌமி “அம்மா, இனி நீங்கள் ஒன்றும் மிரட்ட முடியாது, அத்தை சப்போர்ட்டிற்கு இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

ராம் இருக்கும் எல்லா மயூசிக் சேனல்களையும் மாற்றி மாற்றிப் பாட்டுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, சௌமி கொஞ்சம் உதவிகள் செய்தவாறு ராமைக் கிண்டல் செய்து கொண்டிருந்தான்.

எல்லாருக்கும் காலை உணவை சமத்தாகப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த சௌமியைப் பார்த்து “நல்ல வேளை, எல்லோரும் சேர்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள், இன்று வயிறு தப்பித்தது” என்று உதயும் உடன் அமர்ந்தான்.

பெரியவர்கள் அவர்கள் கதையைப் பேசிக் கொண்டிருக்க, உதய் அவள் பக்கமே பார்வையைத் திருப்பாமல் சாப்பிடுவதிலே குறியாக இருக்கவும், சௌமி மிக முக்கியமான விஷயம் கேட்பது போல உதயின் காதருகில் வந்து “உங்களுக்கு வெஜ் பிடிக்குமா? நான் வெஜ் பிடிக்குமா?” என்றாள் கிசுகிசுப்பாக.

அவள் உதடுகள் காதோடு உரசி சில்மிஷம் செய்வதை உணர்ந்து, “எதற்கு இப்படிக் கேட்கிறாள்?” என்று புரியாத உதய் “சௌமி, இதென்ன கேள்வி? இரண்டுமே நான் சாப்பிடுவேனே, உனக்குத் தெரியும் தானே?” என்றான்.

சௌமி தலையச் சரித்து அவனைப் பார்த்து விட்டு, மீண்டும் காதருகில் குனிந்து, “அதைக் கேட்கலைடா லுசுப் பையா..... காதலில் வெஜ்.... ஆர்... நான் வெஜ்..... என்று கேட்டேன்.....” என்ற பதிலில் அபாய மணி ஒலிக்க நிமிர்ந்தவன் “என்ன?” என்று ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்திக் கேட்க, கண்களைச் சிமிட்டிவிட்டு ராமைப் பார்த்துக் கை காட்டினாள்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த ராம் “சோனியா சோனியா, சொக்க வைக்கும் சோனியா, காதலில் நீ எந்த வகை கூறு” பாடலை ஹம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவள் கேட்பதைப் புரிந்து கொண்டு அவளையே இமைக்காமல் பார்த்தான்.

முகச் சிவப்பை மறைத்துக் கொண்டு, மீண்டும் கண்களைச் சிமிட்டி “இவ்வளவு நாள் இந்தப் பாட்டை ஒழுங்காகவே கேட்கவில்லை உதய், இப்போதுதான் நன்றாகப் புரிகிறது” என்று சொல்லவும் உதய் கூர்மையான பார்வையால் அவளையே அளவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சௌமி “சே.... இவன் என்ன சொன்னாலும் இப்படி ஒரு ரியாக்ஷனும் காட்டாமல் இருக்கிறான், என்ன நினைக்கிறான் என்றே புரியவில்லை, ஏன் தான் இப்படிப் படுத்துகிறாய் உதய்? எனக்குத் தான் நிறையப் புரியாமல் இருந்தது, உனக்கு என்ன வந்து விட்டது?” என்று திட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஆனந்தி “சௌமி, அப்பா மாமா எல்லோரும் சாப்பிட்டு விட்டார்களே, நீயும் சாப்பிடு, இன்றே ஆபிஸ் போக வேண்டுமா என்று சொன்னால் கேட்க மாட்டேன் என்கிறான், சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்பு” என்றார்.

சௌமி “இன்னும் என்ன செய்யலாம்?” என்று யோசித்து “அத்தை, எனக்கு சாண்ட்விச் சாப்பிட வேண்டும் போலிருக்கிறது, நான் அம்மாவிடம் சாண்ட்விச் செய்யச் சொல்லிவிட்டு வந்து அப்பறம் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லிக் குறும்பாக உதையைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப் போகவும், உதய் அவள் செய்கைகளைப் பார்த்துக் கண்களில் சிரிப்புடன் அமர்ந்திருந்தான்.

ஆனந்தி “என்ன சௌமி, இவ்வளவு வெரைட்டி செய்திருக்கிறது, அதெல்லாம் சாப்பிடாமல் சாண்ட்விச் சாப்பிடப் போகிறாயா?” என்று கேட்க, சௌமி “அத்தை எல்லாவற்றையுமே சாப்பிடப் போகிறேன், ஸ்பெசலாக சாண்ட்விச்சைச் சேர்த்துச் சாப்பிடுவேன், அவருக்கும் ரொம்பப் பிடிக்கும்” என்றாள்.

ராம் “அண்ணி, அண்ணாவிற்கு சாண்ட்விச் பிடிக்காது, இதென்ன புதுக் கதை?” என்று கேட்க, சௌமி “ராம் சாண்ட்விச் பிடிக்காதா? அதெல்லாம் ஒரு காலம் ராம், இப்போது தினமும் என்றாலும் சாப்பிடுவார், நீங்களே கேட்டுப் பாருங்கள்” என்றாள்.

உதய் “தினமும் சாண்ட்விச்சா, நீயே சாப்பிடு சௌமி, விதவிதமாக இருக்கும் போது அதையே யாராவது சாப்பிடுவார்களா?” என்று சொல்ல சௌமியின் முகம் வாடியது.

உடனே வாட்டத்தை மறைத்துக் கொண்டு “நீ என்ன வேண்டுமானாலும் பேசு உதய், உனக்கும் சாண்ட்விச் பிடிக்கும் என்று சொல்ல வைக்கிறேனா, இல்லையா என்று பார்” என்று மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டாள்.

வேண்டுமென்றே உதையைப் பார்த்துக் கொண்டே, சாண்ட்விச்சை நுனி நாக்கில் தடவிக் கொடுக்க, உதய் அவசரமாய்த் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். அதற்குள் அவன் கண்களில் பளபளப்பைப் பார்த்து “ஒரு வேளை இவனும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறானோ?” என்ற சந்தேகத்தில் தெம்படைந்த சௌமி, “உதய், இங்கிருந்து ஆபிஸ் போக எவ்வளவு நேரம் ஆகும்” என்று கேட்டாள்.

கேள்வியையும் கேட்டுவிட்டு, பதிலை எதிர்பாராதவன் போல, சாண்ட்விச்சை ரசித்து ரசித்து சாப்பிடுவதைப் பார்த்து சிரிப்பை அடக்க முயன்றவனை, “டேஸ்ட் பரவாயில்லை உதய், சுமாராக இருக்கிறது, நீங்களும் ஒரே ஒரு பீஸ் சாப்பிடுகிறீர்களா?” என்று கேட்டுவிட்டு “வாட்டர் அங்கே இருக்கிறதா?” என்று சொல்லி, அதை எடுக்கும் பாவனையில் வாயில் வைத்திருந்த சாண்ட்விச் பீஸ் அவன் கன்னத்தில் உரசும்படி தண்ணீரை எடுக்கவும் உதய் “வாட்டர் உனக்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கிறதே, எங்கே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய், சீக்கிரம் சாப்பிடுகிறாயா? இல்லையா? லேட் ஆகிறது.. சௌமி” என்றான் பொறுமையற்ற குரலில்.

சௌமி “எதற்கு டென்சன் ஆகிறீர்கள்? இந்த சாண்ட்விச்சில் இன்னும் கொஞ்சம் டேஸ்ட் சேர்ந்தால் நன்றாக இருக்கும், அதற்கு முயற்சி செய்தால்.... மாட்ட மாட்டேன் என்கிறது, இந்த டேஸ்ட் இப்போது கொஞ்சம் ஓகே.... நான் எங்கே பார்க்கிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா உதய்?” என்று கேட்டு அவன் உதடுகளையே பார்த்தான். அவன், பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் பொறுமையை மேலும் சோதித்து ஒரே பீசை 10 நிமிடமாக சாப்பிட்டான்.

உதய் பேசாமல் எழுந்து கையைக் கழுவவும், “இதோ நானும் வந்து விடுகிறேன், கிருஷ் கூட ரெடியாகி விட்டார்” என்று அவன் கைகழுவும் இடத்தில் அவனைத் தள்ளி, இடித்துப் பிடித்துக் கை கழவினாள்.

சௌமி “உதய், திருநீறு கூட வைக்காமல் கிளம்புகிறீர்கள், இருங்கள்.... ஒரே நிமிடம்..” என்று பூஜையறையிலிருந்து எடுத்துவந்து, கொஞ்சம் பெரிதாகப் பட்டையைப் போட்டுவிட்டு, கண்களை மூடிக் கொள்ளச் சொல்லாமல் ஊதவும், உதய் “ஏய்.... என்ன செய்கிறாய்? கண்ணிற்குள் விழுகிறது” என்று கண்களை மூடித் தேய்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

சௌமி “அச்சச்சோ..... சாரி உதய்... இருங்கள் நான் சரிசெய்து விடுகிறேன், அப்படியே சோபாவில் உட்காருங்கள்” என்று அவனை அமரச் செய்து, கண்களைத் திறக்க முடியாமல் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தவன் கைகளை விலக்கி உதட்டை குதித்து ஊதினான். “இப்போது சரியாகிவிடும் பாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் நெருங்க, பெரியவர்கள் அருகில் இருக்கும் போது அவன் அப்படிச் செய்வதைப் பார்த்து “விடு சௌமி, ஒன்றுமில்லை” என்றான்.

“ஒன்றுமில்லையா? நான் பார்த்துவிட்டுச் சொல்கிறேன்..... கொஞ்சம் கண் சிவந்து விட்டது” என்று சொன்னவள், கண்ணில் சத்தமில்லாமல் உதடுகளை ஒற்றி எடுத்து “ஆமாம் உதய்.... இப்போது சரியாகி விட்டது போலிருக்கிறது” என்று சிரித்தாள்.

அப்பாவையும் மாமாவையும் பார்த்துவிட்டு, உதய் எந்த ரியாக்ஷனும் காட்டாமல் அந்த இடத்தை விட்டு நகரவும், அவன் பின்னாலேயே அவசரமாக வந்து “இருங்கள்.... கொஞ்சம் குங்குமமும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று திருநீறே அவன் மேல் அப்படியே கொட்டிவிட்டு “எகைன் சாரி உதய்... கை தவறி விட்டது..... ஷர்ட் வேறு கெட்டுவிட்டதே..... இருங்கள் வேறு சட்டை மாற்றிக் கொள்ளலாம்” என்று அவன் ஷர்ட் பட்டன்களைப் பிரித்து விளையாடினாள்.

“எப்படியோ திரும்பி நின்று கொண்டிருக்கிறேன், பெரியவர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்று உதய் “ஆபிசில் இன்று முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கிறது சௌமி, சீக்கிரம் போக வேண்டும் என்று சொல்கிறேன், கிளம்பு” என்றான்.

பட்டன்களைக் கழற்றும் போர்வையில், அவன் கை, சட்டைக்குள் அவன் மார்பில் விளையாடவும் “ஹாலில் நின்று கொண்டு என்ன விளையாட்டு இது, இந்த சட்டையை மாற்ற வேண்டும் அவ்வளவு தானே? போய் உனக்குப் பிடித்ததாக, நீ எடுத்து வைத்த சட்டையையே எடுத்துவா” என்றான்.

சௌமி “இப்போது சொன்னீர்களே.... இது சரி..... நான் டேபிள் மேல் உங்களுக்கு, என்னுடைய சேரிக்கு மேட்சான ஷர்ட் எடுத்து வைத்திருந்தேனே... அதைப் போட்டிருந்தால்.... நான் எதற்கு இப்படி செய்கிறேனாம், நானே எடுத்து வந்து போட்டு விடவா?” என்று கேட்டுவிட்டு, அவன் முறைப்பைப் பார்த்து “ஓகே ஓகே முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கிறது, ஆபிஸ் போயே ஆக வேண்டும், அவ்வளவுதானே? ஷர்ட் எடுத்து வருகிறேன்” என்று கண்களைச் சிமிட்டியவாறே சென்றாள்.

*****

அத்தியாயம் 27

கிருஷ், சௌமியை பேக்டரி அழைத்துச் சென்று, வேலை நடப்பதையெல்லாம் சுற்றிக் காட்டிவிட்டுத் திரும்ப ஆபிஸ் அழைத்து வந்தான். ஆவலோடு எல்லாவற்றையும் பார்வையிட்டுத் திரும்பியவன், உதயும், மாமாவும் முக்கியமான டிஸ்கஸனில் இருப்பதைப் பார்த்து விட்டுத் தயங்கி நின்றான்.

ராகவன் “வாம்மா சௌமி, உனக்காக இங்கேயே தனி யூனிட் அமைப்பதைப் பற்றித் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். கொஞ்சம் பெரிய அளவிலேயே தொடங்கி விடலாம் கண்ணா, நீயும் கிருஷும் சேர்ந்து மேனேஜ்மென்ட் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் வந்த சிவில் எஞ்சினீயருடன் தேவைப்படும் கட்டிட அமைப்பு, மெசினரீஸ் வைக்க வேண்டிய இடம், அதுதவிர உதய்க்குத் தேவைப்படும் கட்டிடம், இன்டீரியர் டெகரேசன் என்று எதையும் விடாமல் பேசி முடிப்பதையும், பேஷன் டிசைனர்களிடம் எந்த மாதிரி செயல் பட வேண்டும் என்பதையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, வேலையின் வேகத்தைப் பார்த்து சௌமி பிரம்மித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

சவாலான வேலையை அவளிடம் கொடுக்கிறார்கள் என்பது புரிய, “கிருஷ் இருப்பார், அதுதவிர குடும்பமே சப்போர்ட்டிற்கு இருக்கும் போது சீக்கிரம் வெற்றி பெறலாம்” என்ற தன்னம்பிக்கை பெருக, மகிழ்ச்சியுடன் நடப்பவற்றைக் கூர்மையாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

மதிய உணவு இடைவேளையின் போது அனைத்தையும் பேசி முடித்திருக்க, மாமனார் வெளியில் செல்லும் வரை காத்திருந்தவள் “இதை அனைத்தையும் திட்டமிட்டுச் செய்பவன் அவள் கணவன்” என்ற மகிழ்ச்சியில் அவளையே வைத்த கண் எடுக்காமல் பார்த்தாள்.

எழுந்து வந்து “தேங்க்ஸ் உதய்” என்று அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட, இனிய அதிர்ச்சியில் உதய் “எதற்கு தேங்க்ஸ்?” என்றான்.

சௌமி “அதுவா, உங்கள் கார் கண்ணாடியை உடைத்தேனல்லவா? அதற்குப் பணம் வாங்கவே இல்லையே, அதற்குத் தான் தேங்க்ஸ், உங்கள் வைபைப் பார்க்க வாங்கிய ராசியான காராம், நேரில் பார்க்கும் போது சாரி சொல்லச் சொன்னீர்களாம், அதற்கு...” என்று அவன் அமர்ந்திருந்த சேரைத் திருப்பி இன்னொரு கன்னத்திலும் முத்தமிட்டாள். அவன் ஒன்றுமே பேசாமல் பார்த்துக்

கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, முறைத்துவிட்டு “நான் சாப்பிடப் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

மதிய உணவிற்குப் பிறகு, உதய் அசுர வேகத்தில் வேலைகளை முடிப்பதைப் பார்த்து “ஒரு வாரத்து வேலைகளை ஒரு நாளிலேயே முடிக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது, இல்லை.... எப்போதும் இப்படித் தான் இருக்குமா?” என்று கேட்க அவன் பதிலே சொல்லாமல் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்த்து எரிச்சலாக வந்தது.

கிருஷ் உடன் தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், “என்னடா திரும்பிப் பார்க்கவே மாட்டாயா?” என்று நினைத்து, செல் போனில் உதய் “ஒரே ஒரு நான் வெஜ் கிஸ் கிடைக்குமா?” என்று மெச்செஜ் அனுப்பினாள்.

அவன் படித்து விட்டு உதய் முறைக்கவும், மீண்டும் “அட்லீஸ்ட் ஒரு வெஜ் கிஸ்” என்று அனுப்ப மீண்டும் முறைப்பே பதிலாகக் கிடைக்க, விடாமல் “ஒரு பிளையிங் கிஸ்சாவது கொடுடா செல்லாம், என் செல்லக் குட்டி..... புஜ்ஜுக் குட்டி..... அஜ்ஜுக் குட்டி.....” என்று அனுப்பிக் கொண்டே இருக்க உதய் “செளமி, அங்கே நம் கம்பனி டைடல்ஸ் எல்லாம் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் பார், அதையெல்லாம் படித்து முடி” என்றான்.

செளமி “பெரிய வேலை, போடா..... நீயும்... உன் வேலையும்....” என்று முணுமுணுத்து விட்டு, பைலைப் பார்க்கும் தோரணையில், அவளையே விழியகற்றாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்திலேயே உதய் “நீ ஒழுங்காக இருக்கப் போவதில்லையா?” என்று கேட்கவும் அவன் அவளையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான், என்பது புரிந்து செளமிக்கு மகிழ்ச்சி பெருகியது.

கிருஷ் “என்ன அண்ணா? என்ன ஆயிற்று?” என்று கேட்க, உதய் லேசாக முகம் சிவந்துவிட்டு “ஒன்றுமில்லைடா, இதைக் கவனிப்போம்” என்று பதில் சொல்வதைப்பார்க்க செளமிக்குத் துள்ளிக் குதிக்கத் தோன்றியது.

பார்வையாலேயே இம்சித்துக் கொண்டிருந்தவளை, என்ன செய்வது என்று புரியாமல், கிருஷ் “நீ அண்ணியை வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டுப் போ” என்றான்.

கிருஷ் “கிளம்புவோமா அண்ணி?” என்று கேட்க “முன்னால் போங்க கிருஷ், நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் அருகில் வந்து நெற்றியில் செல்லமாக முட்டி, மூக்கோடு உரசி “சீக்கிரம் வந்து விடுடா கண்ணா” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள்.

உதய் இரவு உற்சாகத்தோடு வீடு திரும்ப, வீட்டில் யாரையும் காணாமல் “பெரியப்பா வீட்டில் இருப்பார்களா” என்று குளித்து, உடை மாற்றி விட்டு வர, ஆனந்தி “உதய், எப்போது வந்தாய்? நான் பார்க்கவே இல்லை” என்றார்.

உதய் “அம்மா, நான் வந்து கால் மணிநேரம் ஆகிறது, கதவு திறந்தே இருக்கிறது, எல்லோரும் அங்கே இருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்க, ஆனந்தி “ஆமாம் தம்பி, இன்று பெளர்ணமி, பெரியம்மா பெரிய விருந்தே செய்திருக்கிறார்கள், அப்பாவும், மாமாவும் எங்கோ வெளியில் போயிருக்கிறார்கள், கிருஷ்ம் ராமும் நிதினுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்களே” என்று சொன்னார்.

உதய் கண்களில் தேடலைப் பார்த்து “செளமி, அங்கே கேரம் விளையாடுகிறாள், சவியும், செளமியும் ஒரு டம், இன்னொரு டமிற்கு உன் அத்தையையும் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்” என்றார்.

பேசிக் கொண்டே இருவரும் வர, உதயைப் பார்த்துவிட்டு பாதியிலேயே ஆட்டத்தை நிறுத்தி விட்டு வந்த செளமி “எப்போது வந்தீர்கள்? நான் போன் செய்து கொண்டே இருந்தேன், எடுக்கவே இல்லை, காபி எடுத்து வரவா?” என்று கேட்க, உதய் “ஐந்து நிமிடத்திற்கு ஒரு போன் செய்தால் நான் வேலை செய்ய வேண்டாமா? எனக்கு காபி வேண்டாம்” என்றான்.

உதயின் பெரியம்மா “உதய், இந்தா ஒரு டம்ளர் ஜூஸ் குடிப்பா, இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சாப்பிடலாம்” என்றார்.

உதய் ஜூஸ் டம்ளரைக் கையில் வாங்கிக் கொள்ளவும், செளமி “நீங்களும் விளையாட வாருங்கள்” என்று கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள். உதயைப் பார்த்து வரவேற்பாய் அனைவரும் புன்னகைக்க, சவிதா “செளமி, என்ன வரவேற்பு பலமாய் இருக்கிறது?” என்றாள்.

சௌமி “அக்கா என்னைக் கிண்டல் செய்யாமல், ஆட்டத்தைப் பாருங்கள், நாம் தோற்று விடுவோம்” என்று சொல்ல, நிர்மலா “தோற்போம் என்று தெரிந்து தான், எழுந்து போகிறாயோ என்று நினைத்தேன் சௌமி” என்றார்.

சௌமி “அம்மா, நீங்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து என்னைக் கிண்டல் செய்கிறீர்களா? எப்படியாவது நானும், சவிக்காவும் ஜெயிக்கிறோம் பாருங்கள்” என்று சொல்ல, நிர்மலா தொடர்ச்சியாக நான்கு காய்களையும் போட்டு ஆட்டத்தை முடித்தார்.

உதய் “அத்தை, நீங்கள் கேரம் சூப்பராக விளையாடுவீர்கள் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன், இப்போது தான் உங்கள் ஆட்டத்தைப் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்ல, சௌமி “யார் ராஜேஷ் அண்ணா சொன்னார்களா? அந்த ஓட்டை வாய்க்கு வேறு வேலையே இல்லாமல் எல்லாமே சொல்லியிருக்கிறது, ஒரு நாள் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றாள்.

உதய் பேசாமல் இருக்க நிர்மலா “மாப்பிள்ளை, நீங்கள் இரண்டு ஜோடிகளும் சேர்ந்து விளையாடுங்கள்” என்று எழுந்து கொண்டார். சௌமி “நானும், சவிக்காவும் தான் இன்று செட், அண்ணன் தம்பி இரண்டு பேருமே சேர்த்து கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்ல “எதற்கு சொல்கிறாள்?” என்று புரியாமல் உதயும் விளையாட அமர்ந்தான்.

காய்களை அடிக்கும் போது “எல்லா காய்களையும் ஒரே கார்னரில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறீர்கள், இப்படி நகர்ந்து அடிக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று வேண்டுமென்றே அவன் மேல் அவ்வப்போது இடிப்பது மாதிரி நகர்ந்து, கைகளின் மேல் கைகளை வைத்து அழுத்திக் கொண்டும் விளையாடத் தொடங்கினாள்.

சவிதா “சௌமி, கேரம்..... டேபிள் டென்னிஸ் மாதிரி ஆடுகிறாய் ,அது கூட இல்லை.... ஒரே மூலையிலே அமர்ந்து, என்ன புது வகை ஆட்டமாக இருக்கிறது” என்று கேட்க, சௌமி “அக்கா, நாம் ஜெயிக்க வேண்டும் இப்படிப் பேசினால் சரிப்படாது, நீங்கள் ஆட்டத்தை மட்டும் பாருங்கள்” என்றாள்.

ரெட் அண்ட் பாலோ போடுபவர்களுக்கு வெற்றி என்ற நிலையில், ரவியும் சவிதாவும் போடத் தவற, ரவி “உதய், ஆட்டத்தை முடித்து விடு, ஒரே ஒரு நிமிடம் செல் போனை எடுத்து வருகிறேன், முக்கியமான போன் வரும் மறந்து விட்டேன்” என்று சொல்லிச் சென்றான்.

சௌமி, ரவி செல்லும் வரை பார்த்துவிட்டு “உதய், எனக்கு அந்த ரெட் காய்களை விட்டு விடுங்கள்” என்று கொஞ்சலாகச் சொல்ல உதய் “விளையாட்டில் எல்லாம் விட்டுத் தர முடியாது, சௌமி” என்றான்.

சௌமி “உதய், போன வேலண்டைன்ஸ் டேக்கு ரெட் ரோஸ் போக்கே தான் தரவில்லை, உங்க ஸ்வீட் லிட்டில் ரெட் ஹார்ட்டிற்காக, அட்லீஸ்ட் இந்த ரெட் காய் கூட தர முடியாதா? என்று கேட்டுவிட்டு, அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் “அக்கா, கொஞ்சம் அந்தப் பக்கம் திரும்பிக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு “தேங்க்ஸ் உதய்” என்று கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, அவன் செய்வதறியாமல் பார்க்க, ரெட் அண்ட் பாலோ போட்டு “அக்கா, நாம் ஜெயித்து விட்டோம்” என்றாள்.

உதய் எழுந்து செல்லவும், சவிதா “சௌமி, எப்படியோ சுண்டு விரலிற்குள் முடிந்து வைத்திருக்கிறாய், ஆனாலும்.. இதெல்லாம் அழகுணி ஆட்டம்” என்று கேலியாகச் சிரிக்க, சௌமி “உங்களைத் திரும்பிக் கொள்ளத்தானே சொன்னேன், நீங்கள் எதற்கு இப்படி ஓரப் பார்வை பார்த்தீர்கள்” என்றாள்.

இரவு மொட்டை மாடியில், எல்லோரும் கூடி அரட்டை அடித்தவாறே உணவைத் தொடர, முதல் கட்டப் பரிமாறலை முடித்துவிட்டு அனைவரும் சாப்பிட அமர்ந்தனர். “அந்தக் காலத்தில் பெளர்ணமி விருந்து” என்று ஆரம்பித்துப் பெரியவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்க, சௌமி உதய் மேல் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவன் செய்கையில் திகைத்தவன், “சௌமி, பெரியவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள், ராமும் நம்மைப் பார்க்கிறான், ஒழுங்காகத் தள்ளி உட்கார்” என்று மிரட்டும் தொனியில் கூறினான்.

கொஞ்சமாக நகர்ந்து அமர்ந்து கொண்டவன், ஒரு கையை மட்டும் உதய் மடி மேல் வைத்துக் கொண்டு விளையாடியவாறே “உதய், நீங்கள் வெஜ்ஜா, நான் வெஜ்ஜா? இன்னும் சொல்லவே

இல்லை” என்று மெதுவாகக் காதில் ரகசியம் பேசிவிட்டு “எனக்கு ரசகுல்லா எடுத்துக் கொடுங்கள்” என்று கேட்க, அவனும் பேசாமல் கப்பை நகர்த்தி வைத்தான்.

சௌமி “ப்ளீஸ் உதய், ஊட்டி விடுங்களேன், நான் காரமாக சாப்பிடுகிறேன், நடுவில் ஸ்வீட் சேர்த்தால் டேஸ்ட் சரியாக இருக்காது” என்று சொல்ல ராம் “அண்ணி, ஊட்டி விடுங்கள் என்று சொன்னால், அண்ணா ஜென்ம சாபல்யமே அடைந்த மாதிரி, தினமுமே ஊட்டியோ கொடைக்கானலோ விடுவார், அப்புறம் எதற்கு ப்ளீஸ்?” என்றான்.

ஒன்றும் பேசாமல் உதய் அவள் வாயில் ரசகுல்லாவைத் திணித்து “ஆ....” என்று அலறினான். சௌமி கையைக் கடித்து விட்டு ஒன்றும் தெரியாதவள் போல “மிளகாயைக் கடித்துக் கொண்டீர்களா? தண்ணீர் குடியுங்கள்” என்று அவன் வாயில் டம்ளரை வைத்து பாதித் தண்ணீரை அவன் மேல் அபிஷேகம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்து சிறிது நேரம் பொறுமையாக இருந்த உதய் “சௌமி, கொஞ்சம் ஆப்பிள் கட் செய்து எடுத்து வா, முடிந்தால் ஜூஸ் போட்டு வா” என்று சொல்ல, சௌமி “இரண்டு ஸ்பூன் உப்புப் போட்டால் போதுமா?” என்று கேட்க, சிரிக்காமல் அக்கறையாகக் கேட்டவளைப் பார்த்து “மேலே பெப்பர் கொஞ்சம் சேர்த்துப் போடு” என்றான்.

சௌமி, சமையலறையில் ஆப்பிளைக் கட் செய்து கொண்டிருக்கும் போதே, முதுகில் சூடான மூச்சுக் காற்றுப் படுவதையும், உதடுகள் அழுந்தப் புதைவதையும் உணர்ந்து அவசரமாகத் திரும்பி “உதய்” என்றான்.

“நானே தான் டார்லிங்” என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே அவளைத் தூக்கிக் கொள்ள சௌமி “உதய்... ப்ளீஸ்... ஜூஸ் போட்டு எடுத்து வருகிறேன், இறக்கி விடுங்கள்” என்று சொல்லியும் கேட்காமல் படிக்கட்டுக்களில் ஏறத் தொடங்கினான்.

சௌமி “உதய், மொட்டை மாடியில் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், நாம் மட்டும் போகவில்லையென்றால் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்று கேட்க, உதய் “அவர்கள் நினைப்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? ஆனாலும்... இந்தக் கேள்வியை நீ எதற்குக் கேட்கிறாய் சௌமி.... காலையிலிருந்து யார் இருக்கிறார்கள், இல்லை என்றே பார்க்காமல்... படுத்திவிட்டு.... இப்போது என்ன திடீர் ஞானோதயம்?” என்று கேட்டவாறே படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தான்.

உதய் “சௌமி” என்று அவள் கழுத்தில் முகத்தைப் புதைத்தவாறு, “சரி சரி.... காலையிலிருந்து நெற்றி, கண், காது, கன்னம் என்று தான் முத்தம் கொடுத்திருக்கிறாய்... முக்கியமான இடத்தையே விட்டு விட்டாய் டார்லிங்... நானும் இவ்வளவு நேரம் காத்திருந்து பார்த்தேன், அதுவும் வேண்டுமென்றே சட்டை மேல் தண்ணீரை விட்டாய் தானே, சட்டை மாற்றி வருவதாகச் சொல்லி வந்துவிட்டேன், கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடு” என்றான்.

காலையிலிருந்து குறும்புத் தனமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தவள், அவன் கைகளிலிருந்து இறங்கி முகம் சிவந்து தலையைக் குனிந்து கொள்ள, உதய் “செல்லம்.... இவ்வளவுதான் உன் தைரியமா? உன் வேகத்தைப் பார்த்து.... நிறையக் கிடைக்கும்... என்று நினைத்திருக்கிறேன்... உன் பாஷையில் ஒரே ஒரு நான் வெஜ் கிஸ்... ஏய்... நிமிர்ந்து பார்....” என்று முகத்தை நிமிர்த்த, செவ்வரியோடிய முகத்தை அவன் மாப்பிலேயே புதைத்துக் கொண்டான்.

உதய் “சௌமி, வெஜ் கிஸ்... நான் வெஜ் கிஸ்..... இதுதவிர வேறு தெரியாதா? நிறைய ஐடெம் இருக்கிறது... சொல்லித்தரவா?” என்று கேட்க, சௌமி அவன் மார்பை செல்லமாகக் கடிப்பதைப் பார்த்து “ராட்சசி.... இப்படிச் சீண்டியும் விட்டுவிட்டு... முகத்தை வேறு மறைத்துக் கொள்கிறாயா? உன்னை....” என்று சொன்னவன் உதடுகள், காட்டாட்டு வெள்ளமாய் அவன் முகமெங்கும் பாய, சௌமி “உதய்.... ப்ளீஸ்.... மூச்சு முட்டுகிறது... ஐயோ இடுப்பெல்லாம் வலிக்கிறது” என்று கெஞ்சத் தொடங்கினான்.

கெஞ்சக் கெஞ்ச மிஞ்சிக் கொண்டிருந்தவனைத் தடுக்க முடியாமல், முத்த வெள்ளத்தில் சிக்கித் தத்தளித்து, அவன் வேகத்தைக் கண்டு பிரம்மித்துப் போய் நிற்க, அவன் உதடுகளையும் சிறை செய்தான்.

மூச்சு வாங்க உதய் அவளை விடுவிக்கவும், சக்தியெல்லாம் இழந்ததைப் போல கட்டில் மீது தொப்பென்று அமர்ந்தான் சௌமி. அருகில் அமர்ந்த உதய் “குட்டிம்மா.... இனி இப்படி சீண்டிக்

கொண்டே இருந்தால், என் வேகத்தையும் சேர்த்துத் தாங்க வேண்டியிருக்கும், இது.... சாம்பிள் தான்..... அப்புறம் உன்னால் பேசவே முடியாது, பத்து மாதத்திற்கும் சேர்த்து..... ஒன்றாகக் கொடுத்து விடுவேன்” என்று சொல்ல, செளமி “அதற்காக இப்படியா உதய.... உடம்பெல்லாம் ஒடிந்து விடுவது போல வலிக்கிறது, இப்படியா இறுக்குவது.....” என்று குரலில் குழைவுடன் கேட்டாள்.

உதய “அடடா வலிக்கிறதா பேபி? வேண்டுமானால் உதட்டிலேயே ஒத்தடம் கொடுத்து விடுகிறேன், முதலில் இடுப்பில் தானே வலிக்கிறது என்று சொன்னாய்” என்று கேட்டு விட்டு அவளைப் படுக்கையில் தள்ளி, உதடுகளின் முத்திரையைப் பதிக்க, செளமி “உதய.... கூசுகிறது உதய.... ப்ளீஸ் விடுங்கள்....” என்று மீண்டும் கெஞ்ச, அவளின் கூச்சத்தை உணர்ந்து விடுவித்தான்.

உதய “இன்னும் என்ன கூச்சம்? இந்தக் கதையெல்லாம் இனிக் கேட்க மாட்டேன்..... உனக்காகக் கொஞ்ச நேரம் விடுகிறேன், இதையே மறுபடி சொன்னால்... விடமாட்டேன் செளமி.... காலையில் எழுந்ததிலிருந்து இடைஈர்ப்பு விசை இழுக்கிறதுடா” என்று கொஞ்சலாகச் சொல்ல, செளமி “உதய.... காலையில் இதற்குத் தான் தலையைக் குனிந்து கொண்டார்களா? நான் கூட என் முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லையோ என்று கவலைப்பட்டேன், உங்களை.....” என்று மிரட்டினாள்.

உதய “உன் முகத்தைப் பார்த்து..... எல்லோ சேரி பார்த்ததுமே.... புரிந்து விட்டது, என்னதான் செய்கிறாய் என்று காத்திருக்கலாம்.... என்று கீழே பார்த்தால் இடுப்பு மச்சம் இழுக்கிறது, இவ்வளவு நாள் தெரியவே இல்லைடி செல்லம்” என்று மீண்டும் இடையைத் தடவ, “உங்கள் கை சொன்ன பேச்சுக் கேட்காதா?” என்று அவன் கைகளைத் தள்ளி விட்டான்.

உதய “எப்படிக் கேட்கும்? காலையில் சாப்பாடு பரிமாறும் போது, பளிச் பளிச் என்று இந்த மச்சம் தொந்தரவு செய்ததிலிருந்தே, கை என் வசம் இல்லை” என்று சொல்ல, செளமி “உதய... உன்னைப் போய்... சமத்துப் பையன் என்று நினைத்தேனே, இதற்குத் தான் தலையைக் குனிந்து கொண்டே சாப்பிட்டாயா? போடா...” என்று செல்லமாகச் சினுங்கிவிட்டு, “நீங்கள் காலையிலிருந்து என்னைப் பார்க்கிறீர்களா? இல்லையா?” என்று குழம்பி விட்டேன், சாண்ட்விச் நீயே சாப்பிடு என்று சொல்லவும், எனக்கு அழுகையே வரும் போலிருந்தது” என்றாள்.

உதய “செளமி, இரண்டு உதடுகளுக்கு நடுவில் சாண்ட்விச் தொந்தரவு எதற்கு? அதற்குத் தான்.... வித விதமாக இருக்கும் போது அதைச் சாப்பிடுவார்களா என்று கேட்டேன்.... உனக்குப் புரியவில்லை...” என்று சொல்ல செளமி அவன் முகத்தையே கண் சிமிட்டாமல் பார்ப்பதைப் பார்த்து “என்னடா? காந்தம் போல் இழுக்கிறேனா?” என்றான்.

செளமி “அய்யோடா, நினைப்புத் தான், கோபமெல்லாம் போய் விட்டதா என்று பார்க்கிறேன்” என்று சொல்ல உதய “கோபமா அதெல்லாம் இல்லை, வருத்தம் தான், அதுவும் அடித்து வேறு விட்டேனா, ரொம்பவும் வலித்ததா?” என்று கேட்டு மென்மையாக முத்தமிடவும், செளமி “அதெல்லாம் வலிக்கவில்லை உதய, நான் பேசியது தப்புத்தானே, அதுதான் எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது, அதை நினைத்து வருந்தியதில் வலி பற்றி யோசிக்கவே இல்லை... சாரி உதய” என்று மீண்டும் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

உதய “செளமி... இதில் வருத்தப் படுவதற்கும் ஒன்றுமில்லை.... என்பது.... அப்புறம் புரிந்தது.... நீதான் லூசுத் தனமாக நிறையப் பேசுகிறாயே..... அப்புறம் எதற்கு....” என்று பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, செளமி “லூசுத் தனமாகவா? உதய உன்னை.....” என்று அவன் மேல் பாய, அவளை அப்படியே படுக்கையில் சாய்த்தவன் “என்னடா செய்யப் போகிறாய்? நான் ரெடியாக இருக்கிறேன் பட்டு” என்று கொஞ்சிக் கொண்டே அணைக்கவும், அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் வாகாக வளைந்து கொடுத்தாள்.

“செளமி... ரொம்பவுமே தேறி விட்டாய் செல்லம்....” என்று உதய சொல்லவும், செளமி ஒன்றும் புரியாமல் தன் நிலையைப் பார்க்க, அவன் அணைப்பை விட்டுவிட்டுத் தன் முகத்தையே பார்ப்பதையும், தான் அவனைப் பிடித்திருப்பதையும் பார்த்து வெட்கத்தில் “சீ... போடா....” என்று சொல்லிவிட்டு நகர முயன்றாள்.

உதய “உன்னை விட ஐந்து வயது பெரியவன்..... மரியாதை சுத்தமாகக் கிடைக்காது போலிருக்கிறது” என்று சொல்ல, அவன் குரலில் குறும்பும் மகிழ்ச்சியும் இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு “சரிங்க சார்... சொல்லுங்க சார்” என்று மரியாதையுடன் ஆரம்பிக்க, அவன் மிரட்டலாகப் பார்க்க “ஓகே உதய... எனக்குத் தோன்றும் போது மரியாதையை விட்டு விடுகிறேன், சரியா?” என்றாள்.

உதய் “சௌமி, ஒரு நாள் முழுக்க ஏன் செல் போன் எடுக்கவே இல்லை? நான் அம்மா உன்னை ஊருக்கு வரச் சொன்னதால் கோபமோ? என்று தவித்துப் போய்விட்டேன்” என்று கேட்க, சௌமி அம்மாவிற்கும் தனக்கும் நடந்த பேச்சுக்களையும், உறங்கியதையும் சொன்னாள்.

தொடர்ந்து “நீங்கள் நேற்று இரவு தூங்கியதும், நான் என்னிடம் பேசப் பிடிக்கவில்லையோ என்று பயந்து விட்டேன், ரொம்பவுமே கவலைப் பட்டேன்” என்று சொல்ல, உதய் “உன் கவலையெல்லாம் காலையிலிருந்தே தெரிகிறதே” என்று அவள் மூக்கைப் பிடித்து செல்லமாக ஆட்டிவிட்டு “பேசுவதையெல்லாம் பேசிவிட்டு நீ அங்கேயே இருந்து கொண்டாய், உன் முகத்தைப் பார்த்தாலாவது என்ன நினைக்கிறாய் என்று யோசிக்கலாம், ஒன்றும் புரியாமல் ரொம்பவுமே தவிப்பாக இருந்தது சௌமி, கொஞ்சம் ஒதுங்கி இருந்து பார்க்கலாம் என்று தான் ஏர்போர்ட் கூட வரவில்லை, ஒரு வாரம் சரியாகத் தூக்கமில்லாததால் உன்னைப் பார்த்த சந்தோசத்திலேயே தூங்கி விட்டேன் போலிருக்கிறது” என்றான்.

சௌமி, அவன் மார்பில் வாகாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து, “உங்களை ரொம்பவுமே படுத்தி விட்டேன் உதய், சாரி உதய்” என்று சொல்ல, உதய் “சாரி இப்படியா சொல்வார்கள் சௌமி” என்று கேட்க அவன் கன்னத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் முத்தமிட்டான்.

உதய் “சௌமி, காத்திருந்ததற்கு எவ்வளவு கிடைக்கிறது பார்த்தாயா? எனக்கு இன்று ஆபிஸ் போகவே பிடிக்கவில்லை, ஆனால் உனக்காக இன்று எல்லா வேலைகளையும் ஆரம்பிப்பது, முதல் நாளே எதற்குத் தடங்கல் என்று தான் பல்லைக் கடித்து, நீ அடிக்கும் கூத்துகளை எல்லாம் சமாளித்தேன், உனக்கும் நிறையத் தெரிந்து விட்டது போலிருக்கிறது” என்று கேட்டான்.

சௌமி “உதய், இப்போதாவது உங்கள் காதல் கதையை சொல்லுங்களேன், எனக்குத் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளலாம் போலிருந்தது” என்று சொல்ல, உதய் “நீ கெஸ் பண்ணிய மாதிரி உன்னுடைய பர்த் டே அன்று தான் உன்னைப் பார்த்தேன்” என்றான்.

சௌமி ஆவலாக, “என்னைப் பார்த்தவுடன் என்ன தோன்றியது?” என்று கேட்க, அவன் முகத்தில் கோலமிடுவதிலேயே கவனமாக இருந்த உதய் “என்ன தோன்றியது என்றால்....” என்று அவன் கழுத்தில் கோலமிடுவதைத் தொடர்ந்து “உனக்கு.... என்னைப் பார்த்ததும்... என்ன தோன்றியதோ.... அதுதான்... எனக்கும் உன்னைப் பார்த்தவுடன்... தோன்றியது” என்றான்.

“உதய்....” என்று சிணுங்கியவன் “முதலில் கையைப் பேசாமல் எடுத்துக் கொண்டு, ஒழுங்காகச் சொல்லுங்கள், எனக்குத் தான் உங்களைப் பார்த்து எதுவுமே தோன்றவில்லையே... ஏதோ பிரம்மை பிடித்த மாதிரி இருந்தது, ஒன்றும் புரியாமல் இப்போது தானே புரிந்து கொண்டேன்” என்று சொல்ல, உதய் “எனக்கெல்லாம் அப்படியில்லை சௌமி.... ஏகப்பட்ட ஈர்ப்பு விசைகளால்... புதை குழிக்குள் இழுப்பது மாதிரி.... என்னை இழுத்துக் கொண்டாய்” என்றான்.

சௌமி “போங்க உதய்... இப்படிச் சொன்னால் எப்படி?” என்று குழைவாகக் கேட்க, உதய் “முதலில் உன்னைப் பார்த்ததும்.... உன் விழிகளில் இருந்த விழியீர்ப்பு விசை.... அப்படியே கட்டிப் போட்டது.... அப்புறம் இந்தக் கன்னக் குழியிலிருந்து.... குழியீர்ப்பு விசை.... புதை குழியாய் இழுத்து..... அப்படியே வெளியே வர விடாமல் செய்தது..... இதையெல்லாம் விட..... இந்தக் குட்டி..... அழகான வாயிலிருந்து வந்த.... மொழியீர்ப்பு விசை.... அப்படியே வசியம் செய்து.....என்னை வளைத்துப் போட்டுவிட்டது..... இன்னும் நிறைய ஈர்ப்பு விசை இருக்கிறது சௌமி... இப்போதே சொன்னால்.... அப்புறம் முக்கியமான விசயங்களைச் சொல்ல முடியாதே, அப்போதே நீதான் என் மனைவி என்று தோன்றியது” என்றான்.

சௌமி “உதய், இப்படி ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் நடுவில், இவ்வளவு முத்தம் கொடுத்தால்... எப்போது நான் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்வது?” என்று செல்லமாகக் கோபிக்க, உதய் “ஆமாண்டா செல்லம், சீக்கிரம் சொன்னால் தானே, முக்கியமான விஷயத்தில் இறங்க முடியும், ஆனால்... விலக நினைத்தாலும் முடியவில்லையே” என்றான்.

சௌமி “உதய்.. அப்போது நாளை எல்லாவற்றையும் சொல்கிறீர்களா? இப்போது வேண்டாம்.....” என்று முகம் சிவந்தவாறு சொல்ல, உதய் “குட்டிம்மா, நானும் உன்னை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வதோ.... என்று கவலைப் பட்டேன், ஆனால்.... இந்தப் போடு போடுகிறாய்” என்று பிடியை இறுக்கியவன் “முதலில் தெளிவாக எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள், இங்கிருந்தால் தானே பிரச்சனை, வா ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து சீக்கிரம் பேசிவிடலாம்” என்று அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் 28

பௌர்ணமி நிலா பால் நிலவாய்க் குளிர்வித்துக் கொண்டிருக்க, பசுமை நிறப் படர்கொடிகள் நிலவின் ஒளியை அங்கங்கே மறைத்துக் கொண்டிருக்க, அவற்றிற்கிடையே மாலை நேரத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும் மலர்கள் நறுமணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்க, ஊஞ்சலில் மற்றொரு நிலவாய் அமர்ந்திருந்த செளமியைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் உதய்.

பேசுவான் என்று காத்திருந்த செளமி, அவன் பார்வை வீச்சைத் தாங்க முடியாமல் “என்ன உதய்? பேசலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால் எப்படி? என் முகத்தில் ஏதாவது அதிசயமாக இருக்கிறதா? என்றான் சினுங்கலான குரலில்.

உதய் “செளமி, வானத்தில் ஒரு நிலா இருக்கும் போது ஊஞ்சலிலும் இன்னொரு நிலா இருக்கிறதே! என்று ஆச்சர்யமாகப் பார்க்கிறேன், அடடா! இந்த நிலா.... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிவப்பாகிறதே....” என்று சொல்ல, செளமி முகத்தை அவன் மார்பிலேயே புதைத்துக் கொண்டு “உதய், உங்களுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா?” என்றாள்.

உதய் “செளமி, என்னுடைய வேலையே இந்த நிலவை ரசிப்பதுதான், வானத்திலிருக்கும் நிலவை யார் வேண்டுமானாலும் ரசிக்கலாம், இது.... என்னுடைய சொந்த நிலா....” என்று அவள் முகத்தைக் கைகளில் தாங்கிய வண்ணம் “முகம்.... முழு நிலா செளமி..... நெற்றி மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால்..... பிறைநிலா செல்லம்..... அப்புறம் கண்ணோடு சேர்த்துப் பார்த்தால்.....” என்று கைகளால் அவள் முகத்தில் ஓவியம் வரைந்தவாறே பேசிக் கொண்டிருக்க, செளமி “போச்சுடா! ஈர்ப்பு விசை போய் இப்போது நிலா வந்துவிட்டதா?” என்றாள்.

உதய் “ஈர்ப்புவிசை இன்னும் இழுத்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறது.... இந்தப் பிறை நிலா நெற்றியில்..... நுதலீர்ப்பு விசையில் ஆரம்பித்து..... அப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கீழிறங்கினால்.....” என்று பேசியவாறே உதடுகளைத் தூரிகையாக்கி அவள் முகத்தில் ஓவியம் வரையத் தொடங்கி, “உதடுகளில்..... இதழீர்ப்புவிசை இழுக்கிறதா செல்லம்.....” என்று நீண்ட நேரம் தூரிகையை உதடுகளிலேயே நிலைக்க விட்டான். அவனின் செவ்விதழ் தூரிகை பட்டு ஓவியமும் சிவந்து கொண்டே இருந்தது.

செளமி, தன் கைகளால் அவனைத் தள்ளியவாறு “உதய், நீ சுத்த மோசம்டா.... என்னைப் பார்த்ததை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, ஈர்ப்புவிசைக் கதையையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால்.... பொழுது விடிந்துவிடும்” என்றாள்.

உதய் “ஓகே டார்லிங், என் மேல் சாய்ந்து கொள்” என்று அவனும் ஊஞ்சல் கம்பிகளில் வசதியாக சாய்ந்து, அவளையும் தன் மார்பில் சாய்ந்துக் கொண்டான். “செளமி, நீ நிறைய விஷயம் கெஸ் செய்திருப்பாய், உனக்குத் தெரியாத ஒன்றைச் சொல்லலா? உன்னை எனக்கு 8 வருடங்களாகத் தெரியும்” என்றான்.

செளமி ஆச்சர்யத்தோடு அவனைப் பார்த்து “என்னைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இல்லை ராஜேஷ் அண்ணா சொல்லியதால் தெரியுமா?” என்று கேட்க, உதய் அவள் கன்னத்தில் செல்லமாக உரசியவாறு “குட்டிம்மா, நீ பழையபடி ஷார்ப் ஆகிவிட்டாய், நான் உன்னைப் பார்த்ததில்லை செளமி, ராஜேஷ் சொல்லித்தான் தெரியும், அவனும் நானும் பிரெண்ட்ஸ் ஆனதே உன் குறும்பினால்தான்” என்றான்.

செளமி யோசனையாகப் பார்க்க, உதய் “நாங்கள் காலேஜ் சேரும் போது நீ ஸ்கூல் படித்துக் கொண்டிருந்தாய், ரொம்பவுமே சின்னப் பெண், ராஜேஷ் காலேஜ் வந்து ஒரு மாதத்தில், ஒரு வைட் கலர் ஷர்ட்டில் ‘என்னைப் பார் யோகம் வரும்’ என்று கழுதை படத்துடன், முதுகுப் பக்கம் பெரிய ஸ்டிக்கர் ஒட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான். கழுதை உடலை மறைக்கும் படி அவனுடைய பெரிய போட்டோ வேறு பேஸ்ட் செய்திருந்தது, அதில் சின்னதாக முடிந்தால் ஒரு வித்தியாசமாவது கண்டுபிடிக்கச் சொல்லி அவன் முகத்தையும், கழுதை முகத்தையும் ஏரோ மார்க் போட்டு ஒரு குறிப்பு வேறு இருந்தது.

நான் கூட சீனியர்ஸ் ராகிங்கில் மாட்டிக் கொண்டானா, இல்லை அவனே சீனியர் ஸ்டூடண்டா? வேண்டுமென்றே செய்கிறானோ? என்று குழப்பம், முதுகைப் பார்த்துவிட்டு நிறையப் பேர் சிரிக்கவும், விசாரித்துவிடுவோம் என்று வேக வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தவனை நிறுத்தினேன்” என்றான்.

சௌமி "நான் தான் அவருக்கே தெரியாமல் ஒட்டியது, எப்போதாவது காலேஜ் போட்டுப் போகட்டும் என்று பேசு செய்யும் போதே செய்து விட்டேன், அண்ணா லேட்டாக எழுந்தே கிளம்புவதால் உருப்படியாக எதையும் பார்க்காமலேயே அவசரமாக ஓடுவார், அப்போதெல்லாம் சரிக்கு சரியாக சண்டை போட்டுக் கொள்வோம்" என்று சொல்ல

உதய் செல்லமாக நெற்றியில் முட்டிவிட்டு "ராஜேஷ் அப்போதுதான் பர்ஸ்ட் இயர்" என்று சொல்லி "சீனியர்ஸ் வைட் ஷர்ட் போட்டு வரச் சொன்னதால் போட்டேன்" என்று சொன்னான். இந்த மாதிரி கழுதை போட்டோவும் போட்டு வரச் சொன்னார்களா? என்று கேட்ட பின்னும் அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

க்ளாசிற்குப் போக அவசரப் பட்டவனைப் பிடித்து நிறுத்திப் பொறுமையாக முதுகுப் பக்கம் இருப்பதைச் சொல்லவும், அவன் அந்த மங்கி வேலையாக இருக்கும் என்று திட்டினான். அப்பறம் ஹாஸ்டல் திரும்பி, அவனுக்கு வேறு வைட் ஷர்ட் இல்லாததால் என்னுடையதை எடுத்துக் கொடுக்கும் வரை உனக்கு அர்ச்சனை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். மெதுவாகக் கப்பலில் போய்க் கொண்டிருந்த மானத்தை ராக்கெட் ஏறாமல் காப்பாற்றினீர்கள் என்று எனக்கு நன்றி சொல்லிப் பேசிக் கொண்டே காலேஜ் வந்ததில் நண்பர்களாகி விட்டோம்" என்றான்.

சௌமி "உங்கள் நட்பிற்கு நான் தான் காரணமா? அப்போது எனக்குத் தான் பெரிய தேங்க்ஸ் சொல்ல வேண்டும்" என்று சொன்னவன், அவன் என்ன செய்வான் என்பது தெரிந்து உதட்டைக் கடித்துப் பேச்சை நிறுத்த, உதய் "பெரிய தேங்க்ஸ் தானே! சொல்லிவிட்டால் போயிற்று...." என்று விரல்களால் மென்மையாக அவன் பற்களில் பற்றியிருந்த உதட்டை விடுவித்துத் தன் வேலையைத் தொடங்கி நீண்ட நேரம் கழித்து விடுவித்தான்.

சௌமி "உதய்.... வலிக்கிறது உதய்...." என்று சினுங்க, உதய் "எங்கே வலிக்கிறது சௌமி? ஒத்தடம் கொடுக்கவா?" என்றான்.

சௌமி "ஆளை விடுங்கள், நீங்களும் ராஜேஷ் அண்ணாவும் அப்படியே பேசிப் பேசியே க்ளோஸ் பிரெண்ட்ஸ் ஆகிவிட்டீர்களா? என்று பேச்சை மாற்ற, உதய் "ஆமாம் பேபி! பர்ஸ்ட் இயர் படிக்கும் போது எங்கே பார்த்தாலும் பேசிக் கொள்வோம், செகண்ட் இயரில் இரண்டு பேருமே ஹாஸ்டலில் ரூம் மேட்ஸ், எப்போது வீட்டிற்குப் போய் வந்தாலும் உன்னைப் பற்றித்தான் நிறைய கதை சொல்வான்.

அப்போது நானும் ஆவலாகக் கேட்பேன், பாட்டுக் கிளாசில் சேர்ந்து.... வேண்டுமென்றே... மேயாத மான் பாட்டை, 50 மே.... 40 யா.... 30 த.... போட்டு மே.... மே..... மே..... என்று ஒரு வரியையே பாடி இம்சை செய்வது.... எல்லாமே சொல்லியிருக்கிறான்" என சௌமி "இதையெல்லாமா சொன்னார்... ஊருக்குப் போகும் போது கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

உதய் "எல்லாமே சொல்வான், நீ லெவெந்த் சேர்ந்ததும் உன்னுடைய சேட்டைகளும் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது, மாடியில் ஊஞ்சலில் எலும்புக் கூட்டைத் தொங்கவிட்டு அதன் மேல் லைட் போகஸ் செய்து வைத்திருந்தாயாம், நடு ராத்திரி எதற்கோ எழுந்தவன் அதைப் பார்த்து பயந்து போனானாம், எங்கிருந்துதான் இப்படியெல்லாம் யோசிக்கிறானோ? என்று புலம்புவான்" என்று சொல்ல,

சௌமி "சின்ன வயதில் எனக்குச் செல்லம் அதிகம் என்று அண்ணா திட்டிக் கொண்டே இருப்பார், நான் நிறையக் குறும்புகள் செய்கிறேன் என்று எப்போதும் அம்மாவிடம் ஏகப்பட்ட குற்றப் பத்திரிகை வாசிப்பார், அம்மாவிடம் டோஸ் வாங்கிக் கொடுப்பதே வேலையாக இருக்கும், எப்போதாவது அதிகமாகத் திட்டு வாங்கினால் அந்தக் கடுப்பில் இப்படி ஏதாவது செய்வேன், ஸ்கெலிடன் சிஸ்டம் வாங்கியது கூட அவரை பயமுறுத்தத்தான்" என்றான்.

அவன் மூக்கில் செல்லமாக உரசிய உதய் "இப்படியெல்லாம் செய்தால் திட்டாமல் என்ன செய்வார்கள்? வேறு யாராவது பார்த்து பயந்திருந்தால், என்ன ஆவது?" என்று கேட்க, சௌமி அவன் செல்லத் தீண்டல்களில் மயங்கியவளாக, அவன் கன்னத்தை மெல்லக் கடித்தவாறே "ராஜேஷ் அண்ணா வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் மட்டும் தான் ஊஞ்சல் தெரியும், வேறு யாரும் பார்க்க முடியாது, அதுவும் அண்ணா ருமை விட்டு பால்கனி வந்தால் தான் தெரியும்" என்றான்.

உதய் "ராட்சி.... கடிக்கிறாயா? வெஜ்ஜா.... நான் வெஜ்ஜா... என்று என்னைக் கேட்டு விட்டு..... நீ நர மாமிசப் பட்சியாக இருக்கிறாய்" என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டு, மெல்ல கழுத்துச் சரிவில்

உதடுகளைப் புதைக்கத் தொடங்க, செளமி “உதய்.... வேண்டாம்.....” என்று வாயால் சொன்னாலும், அவன் உதடுகள் புதைய கழுத்தை வளைத்துப் பாதை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்.

உதய் “நீயே என்னைக் கெடுத்து விடுவாய்... எங்கே நிறுத்தினேன்?” என்று கேட்க, செளமி மயக்கம் நீங்காமல் “கழுத்தில்....” என்று பதில் சொல்ல, உதய் “குட்டிம்மா..... யார் சுத்த மோசம்? இந்தப் பேச்செல்லாம் இவ்வளவு நாள் எங்கே வைத்திருந்தாய்?” என்றான்.

முகம் சிவந்துவிட்டு “அனாடமி கிளாஸ் சொல்லித்தர.... புதிதாக ஒருவர் வந்தபிறகுதான்.... இப்படியெல்லாம் யோசிக்கவே தோன்றுகிறது” என்று சொல்ல, உதய் அவன் முகச் சிவப்பில் மயங்கி, மீண்டும் ஓவியம் வரையத் தொடங்கி “சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல விடாமல்... நீயும் இப்படிச் செய்கிறாய்” என்று நிறுத்திவிட்டு “நீ செய்யும் குறும்புகளும், பேச்சுக்களும் எப்படியாவது ராஜேஷ் சொல்லி விடுவான், அவன் அக்காவைப் பற்றிப் பேசுவதை விட, உன்னைப் பற்றிப் பேசுவதுதான் அதிகம்” என்றான்.

தொடர்ந்த உதய் “நீ செய்யும் குறும்புகள் மட்டுமில்லை... நீ காட்டும் அக்கறை, பாசம் எல்லாமே பேசுவான், எனக்குத் தெரிந்து... அவனுடைய பர்த் டேக்கு முதல் விஷ் உன்னுடையதாகத் தான் இருக்கும், அப்புறம் பைனல் இயர் படிக்கும் போது, வரப் போகும் மனைவி பற்றி ரூமில் நான்கைந்து பேர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்,

என்னிடம் கேட்ட போது, கொஞ்சம் கலகலப்பாக, துறுதுறுப்பாக, எங்கள் குடும்பத்தில் பாசத்துடன் இருக்க வேண்டும், இப்போதைக்கு அவ்வளவுதான் தோன்றுகிறது.... என்று சொல்லும் போதே, ‘செளமி மாதிரி’ என்று மனதில் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது, என்னுடைய மனதில் தோன்றியது எனக்கே அதிர்ச்சி, அப்போது நீ லெவெந்த் படிக்கும் குட்டிப் பெண்,

ராஜேஷ் கொண்டு வரும் அவனது சின்ன வயது போட்டோவில் நீயும் இருப்பாய், அப்போது கொழுகொழுகு கன்னத்தோடு குண்டுப் பாப்பா நீ, செல்லம்... உன்னைக் குழந்தையாகவே பார்த்துவிட்டு, என்னுடைய நினைப்பை ஒதுக்கி வைப்பேன், ஆனாலும் காலேஜ் முடிக்கும் போது இரண்டு முறை ராஜேஷ் வீட்டிற்கு வந்த போது, உன்னைப் பார்க்க முடியுமா? என்று யோசனை ஓடும்” என்றான்.

செளமி “உதய்... இதை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை, நிஜமா?” என்று கேட்க, உதய் “பேபி! உண்மையைச் சொன்னால் இப்படிக்கே டீக்கிறாய்.... வேண்டுமானால்... உன் உதட்டில் சத்தியம் செய்யவா?” என்று கேட்க, செளமி அவசரமாக “ஒன்றும் வேண்டாம், முதலில் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

உதய் “இரண்டு முறை வந்தபோதும், உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லை செளமி” என்று சொல்ல, செளமி “அண்ணா வீட்டிற்கு பிரெண்ட்ஸ் வந்தால், அம்மா என்னை அனுப்ப மாட்டார்கள் உதய்” என்றான்.

உதய் “நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன் செல்லம், அப்புறம் எம்பிஏ சேர்ந்ததும் அப்படியே அந்த எண்ணத்தை மறந்து விட்டு படிப்பு, பிசினஸ் என்று மாறினேன், ராஜேஷுடன் பேசும் போது எப்படியும் உன்னை விசாரிப்பேன், அம்மா என்னுடைய திருமணப் பேச்சை எடுத்தவுடன், மீண்டும் செளமிக்குட்டிதான் நினைவிற்கு வந்தான், நானே கொஞ்சம் மிரண்டு போனேன், பிசினஸ் விசயமாக ஜெர்மன் சென்று திரும்பிய போது ராஜேஷ் வீட்டிற்குப் போகலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றவே, உன்னுடைய பிறந்தநாளின் போது வந்தேன்.

அம்மாவும் நீயும் கேட் பக்கத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள், ‘செளமி’ என்று அதை உன் பெயரைச் சொன்னதும், என்னையறியாமல் என் கண்கள் பரபரப்பாய் உன்னைத் தேடத் தொடங்கியது, சின்னப் பெண்.... சின்னப் பெண்... என்று நினைத்தால்.... சேலையில் தேவதை மாதிரி நீ வருகிறாய்... உன்னைப் பார்த்த ஒரு நிமிஷத்தில் இந்த உலகத்திலேயே நான் இல்லை செளமி.... நீ என்னை விட்டு தூரத்தில் செல்லச் செல்ல... இதயத்தில் நெருங்கி வரத் தொடங்கினாய்” என்றான்.

பிரம்மிப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செளமி “இதை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை உதய், நான் அழகாக இருந்ததால் உங்களுக்குப் பிடித்ததா?” என்று கேட்க, உதய் அவள் கைகளோடு வினையாடியவாறே “உன் சின்ன வயது போட்டோவிலேயே நீ அழகு என்று எனக்குத் தெரியுமே, உன்னைவிட அழகான பெண்களை நிறையப் பார்த்திருக்கிறேன் செளமி, ஆனால் உன்னைப் பார்த்ததுமே, நீ தான் என்னுடைய மனைவி என்று தோன்றியது

அழகும் ஒரு காரணம் தான், அதைவிட ராஜேஷ் உன்னைப் பற்றி சொல்லிச் சொல்லி, உன்னுடைய குணங்கள் என்னைக் கவர்ந்திருந்தன, நம் குடும்பத்திற்கு பாசத்தோடு, ஒத்துப் போகும் குணத்தோடு நீ நிறையப் பொருந்தினாய், உன்னுடைய பேச்சும் குறும்பும், கலகலப்பும் எப்போதும் என் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது” என்றான்.

சௌமி “உதய், நீங்கள் எங்கிருந்து என்னைப் பார்த்தீர்கள்? என்று கேட்க, உதய் “காரில் இருந்தேன் சௌமி, நீ கவனிக்கவில்லை, கட்டபொம்மன் வசனம் வேறு பேசிக் கொண்டிருந்தாய், கார் லைட் கூட ஆப் செய்திருந்தேன், அதனால் உனக்குத் தெரிந்திருக்காது” என்றான்.

சௌமி “ஓ” என்று சொல்ல, குவிந்த அந்த இதழ்களை வருடி “இப்போது கதை கேட்கிறாய், அன்று நான் பட்ட பாடு எனக்குத் தானே தெரியும்” என்று சொல்ல, சௌமி “நீங்கள் இப்படிக்காருக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் எனக்கு எப்படித் தெரியும்?” கேட்டாள்.

உதய் “அப்போது மட்டுமில்லை குட்டிம்மா... மாதம் இரண்டு முறை சென்னை வந்து கொண்டே தான் இருந்தேன், பலமுறை பீச்சில் என்னைத் தாண்டிப் போயிருக்கிறாய், ஒரு முறையாவது என்னைப் பார்க்க மாட்டாயா என்று நினைத்ததுண்டு, ஆனால் நீ தான் யார் இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, கடலை மட்டும் தான் காதலித்தாய்,

நீங்கள் ஷாப்பிங் போகும் போதும் வந்தது அப்படித்தான், அன்றே பிங்க் சேரி ஆர்டர் செய்து ஒரே மாதிரி நான்கும், ஸ்பெசலாக உனக்கு ஒன்றும் எடுத்து வைத்தேன், உடம்பெல்லாம் சில்லென்று ஆகிறது சௌமி,வா உள்ளே போய் விடலாம், உனக்கு ஒன்று காட்ட வேண்டும்” என்றான்.

அவள் அசையாமல் சாய்ந்திருக்கவும் “என்னடா?” என்று கேட்க, சௌமி “இப்படிக்காட்டிற்குள் யார் வீடு கட்டச் சொன்னார்கள், அதுவும் இவ்வளவு மரங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள், எனக்கு நகரந்தாலே குளிர்கிறது” எனவும் உதய் “என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?” என்றான்.

சௌமி அவளை தலையைச் சரித்துப் பார்த்து “தூக்கிக் கொண்டு போங்கள்” என உதய் “இப்படியெல்லாம் பார்த்தால்..... இன்னும் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்ல மாட்டேன்” என்று அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே படுக்கையில் போட்டான்.

பீரோவைத் திறந்து ஒரு பாரச்சலை எடுத்து நீட்டி “பிரித்துப் பார்” என்று சொல்ல, சௌமி “என்னவாக இருக்கும்?” என்று யோசனையுடன் பிரித்துப் பார்த்து, கண்கள் கலங்க உதையைப் பார்த்தாள். உதய் “சௌமி, உனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று, நீ ரசித்துப் பார்த்த சேலைதான் செல்லம், எதற்கு இப்போது கண் கலங்குகிறாய்” என்றான்.

சௌமி “உதய், இந்தப் புடவை நான் சும்மா அழகாக இருக்கிறது என்று எடுத்துப் பார்த்தது, விலை அதிகமாகத் தெரியவே, அவ்வளவு பணம் எடுத்துப் போகாததால் வாங்கவில்லை, இந்த சேலை யாருக்கு எடுத்தது என்று தெரியாமல் உங்கள் மேல் கோபப்பட்டேனே” என்று சொல்ல, உதய் “செல்லக் குட்டி... வர வர எதற்கெடுத்தாலும் அழுகிறாய்... உனக்கு எப்படி பணிஷ்மென்ட் கொடுத்தால் அழ மாட்டாய்... என்று எனக்குத் தெரியும்....” என்று சொன்னவன், அவள் இடையைப் பற்றி விளையாடவும், கூச்சத்தில் “ப்ளீஸ்... உதய் செல்லம்... இனி அழ மாட்டேன்... விடுங்கள்...” என்று கெஞ்சத் தொடங்கினாள்.

சிறிது நேரம் அவளை மீண்டும் கெஞ்ச வைத்துக் கொஞ்சியவன், “சௌமி நீங்கள் காலேஜிலிருந்து ஐவி க்கு கோவா போயிருந்தீர்களே, அப்போது நானும் வந்தேன், நீங்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் தான் நானும் இருந்தேன், அப்போதும் நீ என்னை கவனிக்கவில்லை” என்றான்.

சௌமி “உதய், கோவாவா? நீங்களுமா? எப்படி நாங்கள் போவது தெரிந்தது?” என்று கேட்க, உதய் “ராஜேஷ் எதற்கு இருக்கிறான்? நீங்கள் போன அதே ட்ரைனில் உங்களுக்கு அடுத்த கம்பார்ட்மென்டில் இருந்தேன், அப்போது தான் தேன் என்னைப் பார்த்தது, அதுதவிர பீச்சில் என்னிடம் போட்டோ எடுத்துக் கொடுக்கச் சொல்லியும் கேட்டாள், எப்போதாவது ஞாபகம் வந்து அதை உன்னிடம் சொல்லி, நீயும் ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை என்று கோபப் படாதே, இப்போதே மறக்காமல் சொல்லிவிட்டேன்” என்றான்.

சௌமி “சே... சே.... உங்கள் மேல் இனி எதற்குக் கோபப்பட வேண்டும் உதய்” என்று கேட்க, உதய் “ஆமாம் செல்லம்...இனி நமக்குத் தான் நிறைய வேலை இருக்கிறதே.... யார் என்ன சொன்னாலும் நமக்கென்ன” என்று சொல்லிவிட்டு, கோவாவில் அவளை எடுத்த போட்டோக்களை எடுத்துக் காட்டினான்

அவற்றைப் பார்த்துவிட்டு செளமி “இதெல்லாம் அநியாயம் உதய், எனக்கே தெரியாமல் இவ்வளவு போட்டோ எடுத்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொல்ல, உதய் “என்னடா செல்லம் செய்வது..... நீ தண்ணீரில் விளையாண்டே என்னை இம்சை செய்து விட்டாய்.... இதையெல்லாம் இப்படிப் பிரிண்ட் போட்டு.... இவ்வளவு நாள் முத்தம் கொடுத்து..... அப்படியே அணைத்துக் கொண்டே தூங்குவேன்.... பாதி போட்டோ கசங்கிவிட்டது, இனி அசலே வந்து விட்டாய்..... இந்த நகல் எதற்கு? ஆனாலும் செளமி.... இவ்வளவு நாள் எனக்குத் துணையிருந்தவற்றை பத்திரமாக வைத்துவிடலாம்” என்றான்.

படுக்கையில் அவள் புறமாகத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டு “கார் கண்ணாடியை உடைத்த நாள், நான் இருந்திருந்தால் ராஜேஷ் அறிமுகம் செய்திருப்பான், அப்போதும் நீ போய் விட்டாய், பலமுறை ராஜேஷ் முயற்சித்தும் நீ தனியாகக் கிடைக்கவே இல்லை” என்று சொல்ல, செளமி “அங்கிள், ஆன்ட்டி இல்லையென்றால் நான் அதிகம் வர மாட்டேன் உதய், அண்ணாவே எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார், ஆன்ட்டி இருக்கும் போது நீங்கள் வந்திருந்தால் நானும் பார்த்திருக்கலாம் என்றான்.

அவளையே கண் சிமிட்டாமல் பார்க்க, செளமி “என்ன உதய்? இப்போது என்ன? என்று கேட்க, உதய் “பீச்சில் அலைகளோடு விளையாடும் அவளைப் பார்த்து பெருமூச்சோடு, இந்த அலையாக மாறி அவளைத் தழுவக் கூடாதா? மணலாக மாறி அவள் பாதம் படக் கூடாதா? தென்றலாக மாறி அவள் கூந்தலைக் கலைக்கக் கூடாதா? என்று ஏங்கியதையெல்லாம், கண் முன்னால் கொண்டு வந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

செளமி திரும்ப “உதய்.... என்ன உதய்?” என்று கேட்க, உதய் “செளமி கோவாவில், அலை மாதிரி இப்படித் தழுவக் கூடாதா என்று நினைத்தேன், என்று கூறிவிட்டு அவளைத் தழுவியவன், பின்னர் அவள் பாதத்தில் முத்தமிட்டு “உன் காலடியாவது என் மேல் படாதா என்றெல்லாம் ஏங்கியிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, செளமி ஒன்றுமே சொல்லாமல் அவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தமிடவும், உதய் இன்ப அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

சிறிது நேரத்திலேயே முத்தத்திற்கு பதில் கொடுக்கத் தொடங்கியவன், கஷ்டப்பட்டு தன்னை விடுவித்து “இப்படி ஏதாவது செய்தால்... நான் என்ன தான் செல்லம் செய்வது.....” என்று சொல்ல, செளமி “ஐயோ..... வேண்டாம்..... முழுதாகச் சொல்லிவிடுங்கள்” என்றான்.

உதய் “வேலண்டைன்ஸ் டேக்கு எப்படியாவது உன்னிடம் அறிமுகம் செய்து வைக்கச் சொல்லி ராஜேஷிடம் சொன்னேன், அவனும் ஒரு ரோஸ் பொக்கேவை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விட்டான்” என்று சொல்ல, செளமி உதய் “அப்போதே சொல்லியிருந்தால் இவ்வளவு நாள் காத்திருக்கவே வேண்டியதில்லை உதய்” என்றான்.

உதய் “செளமி, நீ இதுவும் பேசுவாய், இன்னமும் பேசுவாய், கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தொட்டாலே இப்படித் தொட்டால் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்கிறாய், உனக்கு எப்படி அனாடமி கிளாஸ் எடுக்க முடியும்? நீயே யோசித்துப் பார் செளமி, நமக்குள் எந்த அறிமுகமும் இல்லை, என்னை நீ பார்த்ததே இல்லை, அந்த மாதிரி சூழ்நிலையில் உன்னிடம் எப்படி என் காதலைச் சொல்ல முடியும்? ராஜேஷ் அறிமுகம் செய்து வைத்தால், கொஞ்ச நாள் பேசிப் பழகிய பிறகு சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றான்.

செளமி “அதுவும் உண்மைதான், ஆனால் ஏன் அன்று என்னிடம் பேசவில்லை?” என்று கேட்க, உதய் “நீங்கள் நான்கு பேர் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் செளமி, கொஞ்சம் தனிமையில் நீ கிடைக்கட்டும் என்று காத்திருந்தேன், அப்போதுதான் உன் உயிர்த் தோழிகள் காதலைப் பற்றிக் கவிதையாகக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்” என்று சொன்னான்.

செளமி “என்ன கவிதையா? யார் எங்கள் பைவ் ஸ்டார் கேங்கா?” என்று கேட்க, உதய் “ஆமாம், நீங்களேதான், அதற்குப் பெயர் தத்துவம் என்று சொல்லி, காதல் கத்திரிக்காய் போலவாம்... பாதிக்கும் மேல் சொத்தையாகத் தான் இருக்குமாம், அப்புறம் காதல் முறுக்குப் போலவாம்.... வாயில் போட்டவுடன் கடுக் மொறுக் என்று இருக்குமாம்.... சீக்கிரமே நச நச என்று ஆகிவிடுமாம்... என்று எல்லா சாப்பாட்டு ஐட்டங்களையும் காதலுக்கு ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தீர்கள்,

செளமி சிரிக்கவும், உதய் “இப்போது சிரி.... உன்னை....” என்று கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளி விட்டு “சரி நீயாவது ஏதாவது சொல்வாய் என்று பார்த்தால்..... எனக்குக் காதல் கண்ணாவி பற்றியெல்லாம்.... எதுவும் தெரியாது, ஆனால் காதலும், வெங்காயமும் ஒன்று என்று படித்திருக்கிறேன், இரண்டுமே உரிக்க உரிக்க ஒன்றுமே இருக்காது, கடைசியில் கண்ணீர் மட்டும்

மிஞ்சுமாம்.. என்று சொல்கிறாய், தொடர்ந்து பீர்க்கங்காய், கொத்தவரங்காய் என்றே பேசிக் கொண்டிருக்க பேசாமல் காருக்குள்ளேயே வந்து அமர்ந்து விட்டேன்” என்றான்.

சௌமி “அப்போதுதான் ரதி உங்களைப் பார்த்ததாகச் சொன்னாள், ஷாலினி மேடமும் நீங்களும் கிளாஸ் மேட்டா?” என்று கேட்க, உதய் “ரதி தான் சொன்னாளா? நான் கூட இந்த பொக்கே விஷயம் எப்படித் தெரிந்தது என்று யோசித்தேன்” என்று சொல்லிவிட்டு “ஷாலினி என்னுடன் படித்தவள் தான், அதிகம் பேசிக்கொள்வதில்லை, எப்போதாவது பார்க்கும் போது பேசுவதோடு சரி, ரிஷப்சனுக்குக் கூப்பிட்டேன், அதே நாள் அவளுக்கு நம் நிச்சயதார்த்தம், இன்னொரு முறை வீட்டிற்கு வருகிறேன் என்று சொன்னாள்” என்றான்.

சௌமி “அப்புறமும் ஏன் உதய் நீங்கள் என்னிடம் பேசவில்லை?” என்று கேட்க, உதய் “அதற்குள் அத்தை உன்னைத் தேடிவந்து விட்டார்களே, இன்றைக்கு எதற்கு இப்படி பீச்சில் உட்கார்ந்து வம்பை விலைக்கு வாங்குகிறீர்கள் என்று திட்டிவிட்டு, எல்லாரையும் அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள், அப்புறம் என்ன செய்வது? அன்றும் தோல்விதான்,

காலேஜ் படிக்கும் போது உன்னைத் தொந்தரவு செய்யவும் மனம் வரவில்லை, உனக்கும் காதல் பற்றிப் புரியும் பக்குவமும் இல்லை செல்லம், சரி உன் படிப்பு முடிந்ததும் அப்பா, அம்மாவிடம் உன்னைப் பற்றிச் சொல்லிப் பெண் கேட்கலாம் என்று காத்திருந்தேன், அப்போதும் எனக்கு உங்கள் வீட்டில் ஒத்துக் கொள்வார்களோ என்று சந்தேகம், எங்களைப் பற்றி எதுவும் தெரியாமல், இவ்வளவு தூரத்திற்கு என்ன சொல்வார்களோ என்று அவ்வப்போது தோன்றும், ஆனாலும் என் மனதில் காதல் எந்தத் தடையும் இல்லாமல் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் இருந்தது” என்றான்.

சௌமி “உதய், காதல் பற்றி யாருக்கு முதலில் சொன்னீர்கள், ராஜேஷ் அண்ணாவிற்கா?” என்று கேட்க, உதய் “இதுவரை யாரிடமும் நான் சொன்னதில்லை, அவர்களாகவே தெரிந்து கொண்டார்கள், நீ உட்பட, என்னிடம்தான் முதன் முதலில் எல்லாம் சொல்கிறேன்” என்றான்.

சௌமி “உதய், நிஜமாகவா?” என்று கேட்க, உதய் “என்னடா செல்லம், உனக்கு இப்படியெல்லாம் சந்தேகம் வருகிறது, நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை...” என்று உதட்டின் மேல் சத்தியம் செய்தவன் “முதலில் கிருஷ் தான் கண்டுபிடித்தான்... அப்புறம் தான் ராஜேஷ்” என்றான்.

சௌமி ஆச்சர்யத்துடன் “என்ன கிருஷ்ஷா?” என்று கேட்க, உதய் “அவனே தான், உன்னைப் பார்த்துவிட்டு நான் ஊருக்குத் திரும்பியதும், என் நடவடிக்கைகளில் வித்தியாசத்தைப் பார்த்திருக்கிறான், முடிந்தவரை நான் எதையும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ள மாட்டேன், ஆனால் கிருஷ் எப்படி முகத்தை வைத்திருந்தாலும் கண்களை வைத்தே கண்டு பிடித்து விடுவான், ஆபிசில் உன் பெயரை என்னையறியாமல் எழுதிவிட்டேன், அவன் உடனே ‘அண்ணா, அண்ணி பெயர் சௌமியா? புல் நேம் என்னண்ணா?’ என்று கேட்கிறான்

நான் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் ‘சௌம்யா’ என்று சொல்லிவிட்டு இன்னும் ஒருவருக்கும் தெரியாதுடா, இப்போதைக்கு சொல்ல வேண்டாம், படித்துக் கொண்டிருக்கிறான், அப்புறம் பேசலாம்” என்று சொல்லி முடித்து விட்டேன்.

ராஜேஷும் நான் பிசினஸ் விசயமாக வருகிறேன், என்று சொல்லிவிட்டு வந்தபோதும், என் பார்வை உன்னைத் தேடுவதை வைத்தே கண்டுபிடித்துக் கேட்டான், நான் சிரித்து மழுப்பிப் பார்த்தும் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டான், அவனுக்கு சந்தோசம் அன்று, பெரிய ட்ரீட் கொடுத்து விட்டான், நாம் இரண்டு பேரும் அற்புதமான ஜோடிகளாம்,

அதற்குப் பின்னால் அடிக்கடி நான் அவன் வீட்டிற்கு வந்து தங்கும் போது, கிண்டல் செய்துவிட்டு ஒதுங்கி விடுவான், நான் அவன் ரூமில் இருந்து கொண்டு, நீ விளையாட வரும் போது, ஊஞ்சல் ஆடும் போது ரசிப்பேன், ராஜேஷ் அம்மா அப்பா இருந்திருந்தால் நான் அடிக்கடி வந்திருக்கவே முடியாது” என்றான்.

சௌமி “ஓ, அதை வைத்துத் தான், இந்த மாதிரி செடி, கொடிகள், ஊஞ்சல் எல்லாம் போட்டதா? ரொம்பவுமே அழகாக இருக்கிறது உதய்” என்று சொல்ல, உதய் “ஊஞ்சல் மட்டும் மாட்டவில்லை சௌமி, அப்புறம் அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டுமே, எனக்கும் க்ரிஷிற்கும் ஆபிஸ் ரூம் தேவைப்படுகிறது, அதனால் எக்ஸ்ட்ரா ஒரு ரூம் கட்டுகிறோம் என்று சொல்லி உனக்கு ஒரு ரூம் முதலிலேயே கட்டி விட்டேன், ஆனால் உன் ரூம் எப்படி இருக்கும் என்று தெரியாததால், அப்படியே வைத்திருந்தேன், உன் ரூமைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததும் அதே மாதிரி எல்லாமே ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்” என்றான்.

அவனுடைய ஒவ்வொரு செயல்களும் மனதை வருடிக் கொண்டிருக்க, அவன் கைகளின் வருடலிலும் காதல் பெருக “லவ் யு சோ மச் உதய்” என்று அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டான்.

உதய் “குட்டிம்மா.... லவ் யு சொல்லி... முத்தம் கொடுத்தால் எங்கே கொடுக்க வேண்டும் ....என்று உனக்குத் தெரியாதா.... கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் கொடு” என்று சொல்ல, முகம் சிவந்து விட்டு “முடியாது” என்று தலையை அசைக்க “அப்போது நான் கொடுக்கிறேன்... மீடு குட்டிம்மா....” என்று உதடுகளை நெருங்கினான்.

சௌமி “உதய், நீங்கள் ஆரம்பித்தால் நிறுத்துவதில்லை, முதலில் திருமணப் பேச்சை எப்படி ஆரம்பித்தீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்” என்று அவனைத் தடுக்க, உதய் “சரி.. இப்போது விட்டு விட்டேன், சொல்லி முடித்ததும் நீ கொடுக்க வேண்டும்” என்று பேரம் பேசிவிட்டு

“வீட்டிலும் நான் எதுவும் சொல்லவில்லை சௌமி, வேலண்டைன்ஸ் டேக்குப் பிறகு, உன்னிடம் எப்படிப் பேசுவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான், உங்கள் தாத்தாவின் போட்டோ கிடைத்தது, மாமாவும் தாத்தாவும் ஒரே சாயலில் இருக்க, எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சி சௌமி, அப்புறம் நானும் கிருஷ்ணம் அப்பாவிடம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டோம்,

அப்பாவிற்கு எல்லாருடைய வேலைக்கும் சேர்த்து நானே சென்னை போவதும், வேலை இல்லாத சமயங்களில் கூட சென்னை வருவதும் முதலிலேயே சந்தேகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது, நானே சொல்லட்டும் என்று அவர் காத்திருந்தார்,

நான் பழைய நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் அங்கின் வீட்டுத் திருமணப் பத்திரிக்கை அனுப்பச் சொன்னதிலும் சந்தேகம் தோன்றியிருக்கிறது, அப்புறம் அத்தை மாமா வீட்டிற்கு வந்த அன்று, நான் உன்னுடைய போட்டோவை ஆவலாகப் பார்ப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, என்னிடம் தனியே ‘உனக்கு சௌமியாவை முதலிலேயே தெரியுமா?’ என்று கேட்டார்.

நானும் அவரிடம் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொன்னேன், அப்புறம் அத்தை, மாமா சென்ற பின் நானே உங்களிடம் பேச நினைத்தேன் என்று சொல்ல, அவர் எனக்கு எந்த பதிலுமே சொல்லவில்லை. சௌமி... அப்போது நான் ரொம்பவுமே தவித்து விட்டேன், அப்பா எங்களுக்குப் பிடித்த எந்த விஷயத்தையுமே மறுக்க மாட்டார்,

அவரே ஒன்றும் சொல்லாமல் இருப்பதைப் பார்த்து, இனி என்ன செய்வது என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். மாமாவிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, திடீரென்று ‘சௌமியாவை எங்கள் மருமகளாகத் தருகிறாயா சந்திரா’ என்று கேட்டுவிட்டார். மாமாவும் உன்னைப் பார்த்துவிட்டு பிடித்திருந்தால் முடிவு செய்யலாம், அவளுக்கு எக்ஸ்சாம் முடியும் வரை காத்திருங்கள் என்று சம்மதம் சொல்ல, எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி, சௌமி அன்றைய நாளை என்னால் மறக்கவே முடியாது” என்று அவள் உச்சந்தலையில் முத்தமிட்டுக் கூறினாள். அவனுடைய சந்தோசத்தை சௌமியும் கண் மூடி, அவன் விரல்களை அழுந்தப் பற்றி அனுபவித்தாள்.

*****

அத்தியாயம் 29

சௌமி “ஏன் உதய் அத்தையிடம் எதுவும் சொல்லாமல் விட்டீர்கள்? அவர்கள் ஜாலியாகப் பழகுகிறார்கள், நீங்கள் முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாம், சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டீர்கள் என்று வருத்தப் பட்டார்கள்” என்று சொல்ல, உதய் “செல்லம்.... உன்னைப் பற்றி என்னவென்று சொல்லமுடியும்? நாம் இருவரும் காதலித்திருந்தால் கூட சொல்லியிருக்கலாம்,

எனக்கு சீக்கிரமே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று அம்மா சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள் சௌமி, நான் தான் இன்னும் இரண்டு வருடங்களுக்கு அந்தப் பேச்சே எடுக்காதீர்கள் என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டு ஜெர்மனி கிளம்பி விட்டேன், அப்புறம் உன்னைப் பார்த்ததும் உன்னுடைய எல்லா ஆசைகளையும் விட, நீ தான் பெரிதாகத் தெரிந்தாய்.

உன் மனநிலை பற்றி அம்மாவிடம் என்னவென்று சொல்வது? ஒரு வேளை உனக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்றால், அம்மாவின் மனதிலும் ஏமாற்றத்தை ஏன் விதைக்க வேண்டும்? அதுதவிர அம்மாவிடம் சொன்னால் உடனே மருமகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆரம்பித்து விடுவார்கள்,

படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது திருமணப் பேச்செடுத்து எதற்கு உன்னுடைய மனநிலையை மாற்ற வேண்டும் என்று காத்திருந்தேன், என்னுடைய நேரம் நான் சொல்வதற்கு முன்பே, நீ உட்பட எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டு என் மேல் கோபப் படுகிறீர்கள்” என்றான்.

சௌமி “கோபமெல்லாம் இப்போது இல்லை உதய், அத்தைக்குக் கூட வருத்தம் தான், இவ்வளவு காலம் எதையும் மறைக்காமல் இருந்துவிட்டு, இப்படி முக்கியமான விஷயத்தை மறைத்து விட்டீர்கள் என்று, அதுவும் உங்கள் திருமணத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தார்களாம், நீங்களே யாரையாவது திருமணம் செய்து வந்திருந்தால் கூட அவர்களுக்கு சந்தோசமாம்” என்றாள்.

உதய் “அம்மா அப்படித்தான் சொல்வார்கள், அவர்களுக்கு நான் சந்தோசமாக இருப்பது பிடிக்கவில்லை, எப்படியாவது மாட்ட வைத்துவிடப் பார்த்தார்கள்” என்று சொல்ல, சௌமி “ஹையோடா! இப்போது எதில் மாட்டிக் கொண்டீர்களாம்?” என்று கேட்க, உதய் “நிறைய மாட்டிக் கொண்டேன் செல்லம்..... தலை முதல்..... பாதம் வரை..... எல்லாமே ஈர்ப்பு விசையாக இழுக்கிறதே.... உன் கார் கூந்தலில்..... குறும்புக் கண்களில்..... பட்டுக் கன்னத்தில்.... அதன் அழகுக் குழியில்..... முத்துச் சிரிப்பில்..... வசீகர உதட்டில்..... சங்குக் கழுத்தில்....” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்க, சௌமி விரல்களால் அவன் வாயை மூடினாள்.

சௌமி “உங்களுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா உதய்? கொஞ்சம் ஏதாவது பேசினால், இப்படி உளற ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள்” என்று சொல்ல, உதய் “உனக்கு உளறலாகத் தான் தெரியும்” என்று அவள் இடையை இழுத்துக் கொண்டவன், அவள் திமிறலைப் பொருட்படுத்தாமல் “நான் உன்னைப் பார்த்து இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் தான், ராஜேஷ் என்னிடம் கேட்டான், அவனே தான் எனக்காக உன்னிடம் காதல் பற்றிப் பேச்செடுத்தான்” என்றான்.

சௌமி “ஏதோ பேசியது ஞாபகம் இருக்கிறது, ஆனால் என்ன சொன்னேன் என்று மறந்துவிட்டேன்” என்று அவன் கைகளை விலக்க முயன்றவாறே பேச, உதய் “கொஞ்சம் சுதந்திரமாக இருக்க விடுகிறாயா? வர வர கைகளுக்கு சுதந்திரமே இல்லை” என்று சொல்ல, சௌமி முறைத்துவிட்டு “கையின் சுதந்திரம் பற்றிப் பேசாதேடா, அது அத்துமீறுகிறது” என்றாள்.

உதய் “அப்படியா செல்லம்... என் கை என்ன செய்கிறது? பார்த்துச் சொல்லவா?” என்று கேட்க, சௌமி “ஐயோ! அதற்கு உங்கள் கைக்கே சுதந்திரம் கொடுக்கிறேன், உங்களுக்குப் பிடிவாதம் அதிகம் உதய், நினைத்ததைச் செய்து முடிக்கிறீர்கள்” என்று போலியாக அலுத்துக் கொண்டாள்.

உதய் “ஒரு வழியாகத் தெரிந்து கொண்டாயா? இனி இந்த மாதிரி சுதந்திரத்தைத் தடை செய்யாதே” என்று சொல்லி விட்டு “ராஜேஷ் என்னிடம், படித்து முடித்தவுடன் உன் பேச்சிற்கெல்லாம் கடிவாளம் போட்டு மூக்கணாங்கயிறு மாட்டி ஒருவன் இழுத்துக் கொண்டு போவான், என்று ஏதோ கிண்டலாகப் பேசி கல்யாணம் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறான், நீயும் அதெல்லாம் யார் பண்ணிக் கொள்வார்கள்? இன்னும் ஐந்து வருடம் கழித்து யோசிக்கிறேன், அதற்குக் கூட அம்மா இருக்கிறார்கள், அவர்களே பார்த்துக் கொள்வார்கள், நான் அப்போது சமைக்கத் தெரிய வேண்டும், எல்லா வீட்டு வேலைகளும் செய்யத் தெரிய வேண்டும் என்று நிறைய கண்டிசன் போட்டு விடுவேன் என்று சொன்னாயாம்”

சௌமி “ஆமாம் உதய், இப்படியெல்லாம் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, உதய் “அப்போது லவ் மேரேஜ் பற்றி நீ நல்ல விதமாகவே நினைக்கவில்லை சௌமி, அம்மா அப்பா பார்த்து எதைச் செய்தாலும் சரி என்ற மனநிலையில் தான் இருந்தாய், திருமணம் பற்றி எதுவுமே யோசித்த மாதிரியும் தெரியவில்லை.

ஒரு வேளை ராஜேஷிற்குத் தெரியாமல் நீ யாரையும் விரும்புவதாகவும் தெரியவில்லை, எப்போதும் காலேஜ், வீடு, பீச், எப்போதாவது ஷாப்பிங் இது தான் உன் உலகமாக இருந்தது, வெளியில் வரும் போதும் இயற்கையைத் தான் ரசித்தாய், அதனால் தான் காலேஜ் முடித்ததும் வீட்டில் பெரியவர்களை விட்டுப் பேசச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றாள்.

சௌமி “உதய், ஒரு வேளை நான் வேறு யாரையாவது விரும்பியிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?” என்று கேட்க, உதய் “எப்போதும் என் மனதிலிருக்கும் உன்னைக் காதலித்துக் கொண்டிருந்திருப்பேன், ஆனால்.... நீ பேசும் பேச்சிலிருந்தே காதலெல்லாம் உனக்கு சுட்டுப் போட்டாலும் புரியாது என்று எனக்கு உறுதியாகத் தெரிந்தது.... மேலும் உறுதி செய்யத் தான் அப்பாவிடம் உன்னைப் பிடித்திருக்கிறதா என்று கேட்கச் சொன்னேன்” என்றான்.

சௌமி “உதய், பெண் பார்க்க வரும் போதே இதையெல்லாம் சொல்லியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்” என்று சொல்ல, உதய் “அட்டா... செல்லக் குட்டி.... நான் சொல்வதையெல்லாம்

கேட்கும் மனநிலையிலா நீ இருந்தாய், பீச்சில் அத்தை அந்தக் கெஞ்சு கெஞ்சுகிறார்கள், நீ பாட்டிற்கு விளையாடிக் கொண்டு தானே இருந்தாய்?

நான் ராஜேஷின் பிரென்ட், முதலிலேயே உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் என்று கொஞ்சமாகச் சொல்லலாம் என்று நினைத்திருந்தேன், நீ வேண்டா வெறுப்பாக என்னைப் பார்க்கவே கூடாது என்று நீலாம்பரி, சந்திரமுகி என்றெல்லாம் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தாய், நான் காதலைச் சொல்வதற்கு என்னைப் பேச விட்டிருப்பாயா என்றே சந்தேகம், சொல்லியிருந்தால் லூசா நீ? என்று கேட்டிருப்பாய்” என்றான்.

சௌமி அடக்க முடியாமல் சிரிக்கவும் உதய் “என்னடா, எதற்கு இப்படிச் சிரிக்கிறாய்? என்னை லூசா என்று நினைத்தாயா?” என்று கேட்க, சௌமி “ஆமாம் உதய், நீங்கள் என் ரூமைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களே, அப்போது கோபத்தில் லூசாப்பா நீ? என்று கேட்கத் தோன்றியது” என்றான்.

உதய் “தோன்றும் தோன்றும், ஆனால் என்னைப் பார்த்ததும் திகைத்தாயே, அப்போதே கொஞ்சம் காதல் கண்களில் வந்துவிட்டது, கூடவே என்னை எதிர்பார்க்காததால் சந்தோஷமும், என் ஏமாற்றத்தைப் பார்த்து சமாதானம் சொன்னாயே அப்போதே எனக்கு உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு பறக்க வேண்டும் போலிருந்தது, வேறு எப்படியெல்லாம் என்னைத் திட்டினாய்?” என்றான்.

சௌமி “உதய், எல்லாவற்றையுமே கவனித்தீர்களா? பரவாயில்லை கொஞ்சம்..... புத்திசாலிதான்...” என்று சொல்ல, உதய் “கொஞ்சமா? இந்த வாய்க்கு மட்டும் ஒன்றும் குறைச்சலில்லை” என்று அவன் உதட்டை வருட, சௌமி செல்லமாக அவன் விரலைக் கடித்தான்.

உதய் “சௌமி, நீ செய்வது சரியில்லை... அப்புறம்... விடுங்கள்... வலிக்கிறது.... என்றெல்லாம் சொல்லக் கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் உதடுகளை உதடுகளால் வருடினான்.

சௌமி “இப்போது வேண்டாம்” என்று சொல்ல, உதய் “அப்புறம் எப்போது வேண்டும்?” என்று மீண்டும் அவன் பணியைத் தொடர, அவனை விலக்க முயன்றவளைத் தடுத்து “உதடுகளின் சுதந்திரத்தைத் தடுக்காதே, அப்புறம் வேறு எங்கெல்லாமோ போய் விடும்” என்று மிரட்டிவிட்டு அவன் பிடிவாதத்தில் ஜெயித்தான்.

உதய் கொஞ்சம் அவன் சுதந்திரத்தை இழந்து, அவளுக்கு சுதந்திரம் வழங்கியவாறு “என்னை என்னவெல்லாம் திட்டினாய்?” என்று கேட்க, சௌமி மயக்கத்திலேயே “அதெல்லாம் இப்போது தேவையா?” என்றான்.

உதய் சிரித்தவாறு “குட்டிம்மா... அப்புறம் வேறு என்ன தேவை உனக்கு? சுதந்திரம் பறிபோவதா?” என்று கேட்க, அவசர அவரமாக “திட்டியதுதானே? நிறைய.... டாம் அண்ட் ஜெர்ரி மாதிரி உங்களைத் துரத்த வேண்டும், மேல் சாவநிஷ்ட.... அப்புறம் ஒட்டடைக்குச்சி..... என்று ஒவ்வொன்றாக யோசித்துச் சொல்ல, உதய் “இப்படி முழு நேரமும் எப்படித் திட்டலாம் என்று யோசித்தால், வேறு விஷயங்கள் எப்படிப் புரியுமாம்?” என்றான்.

சௌமி “உங்களுக்கு இதே நினைப்புத்தான் உதய், எப்போதும் இதே பேச்சுத்தான்” என்று சொல்ல, உதய் “செல்லக் குட்டி, எங்கே என்னைப் பார்த்து இப்பெயல்லாம் பேச வேண்டாம் என்று சொல் பார்க்கலாம்” என்று சவாலாய்ச் சொல்லிவிட்டு “புதிதாகத் திருமணமானவர்கள் வேறு என்ன பேச்சுப் பேசுவார்கள் கண்மணி? எனக்குத் தெரியாதே” என்று காதலுடன் கேட்டான்.

சௌமி “சீ... போடா....” என்று செல்லமாகச் சொல்லிவிட்டு, அவன் மார்பில் சலுகையாகச் சாய்ந்து கொள்ள, உதய் “காதலை உன்னிடம் தான் முதன் முதலில் சொல்ல வேண்டும் என்று காத்திருந்தேன் கண்மணி, இந்த 20 நாட்களில் என்னென்னவோ நடந்திருந்தாலும்... இப்போது பார்.... நீ என் மனைவியாய் உரிமையுடன் சாய்ந்து கொண்டு கேட்கிறாய்... நானும் இப்படியெல்லாம் விளையாடிக் கொண்டே சொல்கிறேன்” என்று சிறிது நேரம் அவளைச் சினுங்க வைத்தவன் “இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பம் யாருக்கு வாய்க்கும் செல்லம்?” என்றான்.

சௌமி “நான் கொஞ்சம் முதலிலேயே புரிந்து கொண்டிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும், இந்த 20 நாட்கள் இப்படித் தவித்திருக்க வேண்டாம்” என்று சொல்ல, உதய் “நன்றாகத் தான் இருந்திருக்கும், ஆனால்... இப்படி ஒரு மக்குப் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வது?” என்று சொல்லி, அவளிடமிருந்து செல்லக் குத்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

சௌமி “இப்போது நான் என்ன மக்குப் பெண்ணா?” என்று கேட்க, உதய் “இப்போது அதிபுத்திசாலி ஆகிவிட்டாய் குட்டிம்மா, உனக்கு ஒரு மாதம் தான் இப்படித் தவிப்பு, நான் எவ்வளவு மாதம் உன்னைப் பிரிந்து தவித்திருக்கிறேன், எப்போது உன்னுடைய படிப்பு முடியும் என்று காத்திருந்து, அம்மா உடனே பெண் பார்க்க வருகிறோம் என்று போன் செய்து விட்டார்கள், அப்புறம் நடந்ததுதான் உனக்குத் தெரியுமே” என்றான்.

சௌமி “உதய், நான் கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்... மறந்துவிட்டேன்... அம்மாவும் நானும் பீச்சில் பேசியதை, நீங்கள் எங்கே இருந்து கேட்டீர்கள் உதய்? அம்மா எப்படி உங்களைப் பார்க்காமல் விட்டார்கள்? அவர்கள் தான், உங்களை அப்படி இப்படி என்று வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்” என்று கேட்க, உதய் “படகு மறைவில் இருந்தேன் குட்டிம்மா, அத்தை உன்னுடன் வாதாடிக் கொண்டிருந்ததால், யாரையும் கவனிக்கும் மன நிலையிலும் இல்லை, எப்படியோ சமாளித்து உன்னை சரிக்கட்டினார்களே” என்றான்.

சௌமி “நானும் நிம்மியும் க்ளோஸ் பிரெண்ட்ஸ் மாதிரி தான், காலேஜில் நடந்தது.... நாங்கள் பேசுவது... எல்லாமே சொல்வேன்... எனக்குப் பிடிக்காமல் திருமண ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்ற கோபத்தில், அம்மா சொல்வதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளவில்லை, என்னுடைய குழப்பங்களை எல்லாம் சொல்லியிருந்தால் அம்மா சரி செய்திருப்பார்கள், என்னிடம் பேச வரும் போதெல்லாம், நான் கோபத்திலேயே முகம் திருப்பிக் கொண்டேன்” என்றான்.

உதய் “ஆமாண்டா செல்லம், அத்தைக்கும் உனக்கும் இருக்கும் பாசத்தை நானும் ரசித்திருக்கிறேன், அம்மாவிடமும் நீ இப்படி நடந்து கொள்வாய் என்று தோன்றியதும் அதனால் தான், நீ எப்படிப் பேசினாலும் சமாளிப்பதற்கு அத்தை நிறையத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள், நானும் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

சௌமி “என்னவோ உங்களுக்குத் தெரியாத மாதிரி கேட்கிறீர்கள்? அத்தையிடம் எதற்கு? அத்தை பெண்ணிடம் கேளுங்கள், சுலபமான வழி ஒன்று சொல்லுவா.... நான் எது பேசினாலும்.... சரி என்று தலையை ஆட்டி விடுங்கள்....” என்று சொல்ல, உதய் “அதைவிட சூப்பர் ஐடியா இருக்கிறது செல்லம், உன்னைப் பேச விடாமல் செய்து விடலாம்” என்று உதட்டைக் குவித்து அவள் காதுமடல், கழுத்து என்று மெதுவாகக் காற்றை ஊதி, அவள் சருமம் சிலிர்த்துத் தலை குனிவதைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

சௌமி அவனைப் பார்த்த நாளிலிருந்து அவளுக்குிருந்த மனநிலை, குழப்பம், தயக்கம் பற்றியெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்ல, உதய் “எனக்குப் புரிந்ததுமா, எனக்கும் உன்னைப் பார்க்கும் வரை இதே மாதிரிக் குழப்பம் இருந்தது செல்லம், எப்போது என் மனதில் நீ வந்தாய் என்று எனக்கே தெரியாது, ஆனால் உன்னைப் பார்த்ததும் என் காதலை உணர்ந்தேன், உனக்கும் குழப்பம் கண்களில் தெரியவே, உன்னுடைய எல்லாத் தயக்கங்களையும் போக்கத்தான் இவ்வளவு நாள் காத்திருந்தேன்
சௌமி, உன் நிலைதான் சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்குவது போலிருந்தது, காதல் பற்றிப் பேசினாலே கூட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டாய், உன்னைப் பார்க்க வந்த நாள் தான் கொஞ்சம் நம்பிக்கையே வந்தது” என்றான்.

சௌமி “உதய், எனக்கும் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்திருக்கிறது, எனக்குத்தான் புரியாமல் மேலும் குழப்பிக் கொண்டேன்” என்று சொல்ல “செல்லக் குட்டி உன்னைப் பார்க்க வந்த நாள் தான் ஸ்பெசல் தரிசனம் கிடைத்ததே, அந்த மிடியைப் பத்திரமாக எடுத்து வை, நான் அடிக்கடி போடச் சொல்வேன்” என்றான்.

சிவந்த அவள் முகத்தைப் பார்த்து “இதே மாதிரி தான்... அன்றும் முகம் சிவந்தாய்... அன்று தான் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.... இப்போது.... என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்” என்று அவன் வேலையைத் தொடர்ந்து “நீ தடுமாறி விழப் போனதால் தான் இந்த இடைஈர்ப்பு விசை இழுக்கவே ஆரம்பித்தது” என்று அவள் முகத்தை மேலும் சிவக்கச் செய்து கொண்டே இருந்தான்.

“அன்று தான் பலமுறை உன்னையறியாமலே என்னைப் பார்த்து ரசித்தாய், நமக்கு நல்ல நேரம் ஆரம்பித்து விட்டது என்று நினைத்தால், சவிதா அண்ணி பிங்க் சேரியில் கொஞ்சம் குழப்பி விட்டார்கள், அப்புறம் ராஜேஷ் தான் உன்னைத் தனியாக எங்காவது அழைத்துக் கொண்டு போகச் சொன்னான்” என்று சொல்ல “அண்ணா இவ்வளவு ஐடியா கொடுத்திருக்கிறாரா? கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றான்.

அவள் பேசுவதைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் உதய் “காரில் கூட்டிப் போனால் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு வந்தாய், அந்த தைரியத்தில் தான் ரிங் போட்டு கையில் குட்டி கிஸ் கொடுத்தது” என்று சொல்ல, செளமி அப்போதும் கைகளில் குறுகுறுப்பை உணர்ந்து “எனக்கும் அதற்குப் பின்தான் யோசிக்கவே தோன்றியது உதய், மயக்கத்தில் இருப்பது போல எங்கோ வானத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன், உங்கள் போனிற்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினேன்” என்றாள்.

உதய் “எனக்கும் புரிந்ததடா, நீ எளிதாகப் பேசிப் பழகத் தான் எனக்கு முதலிலேயே தெரிந்தாலும் உன்னுடைய படிப்பு, ரசனை என்று பேசினேன், அதில் கொஞ்சம் வெற்றியும் கிடைத்தது, திருமண நாளில் மயக்கத்தில் நான் செய்வதையெல்லாம் ரசித்துக் கொண்டிருந்தாய், போட்டோகிராபரும் கொஞ்சம் புண்ணியம் தேடிக் கொண்டார், முதலிரவில் எல்லாம் சொல்லலாம் என்று காத்திருந்தால் இயற்கை சதி செய்து விட்டது, உன்னிடம் பேச முடியாமல் நொந்து போனேன் செல்லம்” என்றாள்.

செளமி “இயற்கை சதி செய்யவில்லை உதய், நான் தான் பிளஸ், மைனஸ் என்று கணக்குப் போட்டு முதலில் நிறைய பப்பாளிப் பழம் சாப்பிட்டு, சரியான நேரத்தில் இரண்டு நாட்கள் மட்டும் டேப்லெட் போட்டு நிறுத்திவிட்டேன்.....” என்று விளக்கிச் சொல்ல, உதய் “அடிப்பாவி! இதுவும் உன்னுடைய வேலைதானா? உனக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பது?” என்று தொடர்ந்து தண்டனை தர, செளமி “தண்டனை தருவதாகச் சொல்லிப் பரிசுகள் கொடுக்கிறீர்கள் உதய்” என்று சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

உதய் சிரித்து விட்டு “ஆமாம் செளமி... பிளஸ் மைனஸ் கணக்குப் போட்டாயே, அப்போது முதலிரவு பற்றியெல்லாம் யோசித்தாயா?” என்று கேட்க, செளமி “மண்ணாங்கட்டி, அதைப் பற்றியெல்லாம் யார் யோசித்தார்கள், உங்களைத் திட்டவும் குழம்பவுமே நேரம் சரியாக இருந்தது, நீங்கள் திருமணம் முடிந்து சடங்கு என்று பேசும் போதுதான் ஞாபகமே வந்தது, நான் இப்படி இடைஞ்சல் செய்தால் திருமணத்தைத் தள்ளி வைத்து விடுவார்கள் என்று நினைத்தேன்” என்றாள்.

உதய் வாய் விட்டுச் சிரித்து செளமி “செல்லம்.... உன்னை என்னதான் சொல்வதோ? ஆனாலும் நீ இவ்வளவு மக்குப் பெண்ணாக இருக்கிறாய்.... நீ சொன்ன மண்ணாங்கட்டி உன் தலையில் இருக்கிறது....5000 பேரைக் கூப்பிட்டு விட்டு, இந்தக் காரணத்திற்காக யாரவது திருமணத்தைத் தள்ளி வைப்பார்களா? இதெல்லாம் யோசிக்கவே இல்லையா? நான் கூட செளமி புத்திசாலித் தனமாக யோசித்திருப்பதாக நினைத்தேன்” என்று சொல்ல, செளமி அசடு வழிந்தவாறு “ஆமாமில்லை... இது எனக்குத் தோன்றவே இல்லை” என்றாள்.

அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தவன் “ஆமாமா, இல்லையா? இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்கிறாயா, எப்படியோ திருமணத்தைத் தடுத்து நிறுத்தத் திட்டம் போட்டு என்னைப் புலம்ப வைத்துவிட்டாய், சென்னை வந்தபோது மட்டும் ஒரு நாள் இரவு கொஞ்சம் பேசி என்னை வசமிழக்கச் செய்துவிட்டாய்” என்று கூறி அவன் கைகளின் வருடல் எல்லை மீறவும், அன்றைய நினைவுகளில் இருவரும் திளைத்தனர்.

உதய் “செளமி, ஒரு வாரம் கழித்தாவது கொஞ்சம் நன்றாகப் பேசுகிறாய், கலகலப்புத் திரும்பி விட்டது என்று நினைத்தால், ஐஸ் க்ரீம் சாப்பிட்டு உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டாய், இனி மேல் ஐஸ் க்ரீம் பேச்சை எடு.... உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என்று மிரட்ட, செளமி “கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா, அப்போது பயமாக இருந்தது உதய், ஐஸ் க்ரீம் மட்டுமில்லை, மூலிகை இலை..... விளக்கெண்ணை குடித்தது.....” என்று விரிவாகச் சொன்னாள்.

சிரித்துக் கிண்டல் செய்வான் என்று நினைத்தால், உதய் “குட்டிம்மா, இப்படி உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டதை நினைத்தால் கஷ்டமாக இருக்கிறது, உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று நேரிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே, இப்போதும் சொல்கிறேன்.... எனக்கு உன் மனம் தான் செளமி முக்கியம்.... என்னால் எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்க முடியும், இதே அன்பு... பாசத்தில்..... சாகும் வரை என்னால் இருக்க முடியும்” என்று சொல்ல

செளமி கண் கலங்கியபடி “என்ன உதய் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்?” என்று அவன் மார்பில் சாய்ந்து அழுது “எனக்கு அப்போது உங்கள் மேல் நம்பிக்கை வந்துவிட்டது, கொஞ்சம் பயம் மட்டும் தான் இருந்தது, நான் செய்ததை நினைத்து வருத்தப்படும் போதே, உடல் நிலை கெட்டு விட்டது, ஆனால் இப்படியெல்லாம் இனி பேசாதீர்கள், என்னால் தாங்க முடியவில்லை” என்று சொல்ல

உதய் “செளமி, கூல்டா.... இங்கே பார்.... நிஜமாகத் தான் சொல்கிறேன், நம் அறுபதாம் கல்யாணத்தின் போதும், இதே மாதிரி தான் இருப்பேன்.... இனி அழுகைக்கே இடமில்லை செல்லம்.... எப்போதும் சிரிப்புத்தான், ஓகேவா?” என்றான்.

சௌமி அழகையோடே சிரிக்கவும், உதய் “இந்தச் சிரிப்பு போதாதே, இன்னும் என்ன செய்யலாம்.....” என்று அவளின் இடையைப் பிடித்து விளையாடி, அவளை மேலும் சிரிக்கச் செய்தான்.

தொடர்ந்த உதய் “பேசாமல் இருக்கிறாயே என்று கவலைப்பட்டால், உடல் நிலை சரியானதும் பேசியே இம்சை செய்துவிட்டாய், கொஞ்சமாவது பேச விட்டிருந்தால் அப்போதே தெளிவாக எல்லாம் சொல்லியிருப்பேன், நீ தான் விடவில்லையே” என்று மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டியவாறு “அவ்வளவு நெருங்கிப் படுத்துக் கொள்கிறாய், செல்லமாக வேறு மிரட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாய், ஆனாலும் உனக்கு வேறு எதுவுமே தோன்றாமல் இருந்தது, அதனால்தான் ஒரு வழியாக அனாடமி கிளாஸ் எடுத்து நானே உன் மனதைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று,

முதலில் நான் பேசுவதை நீ கேட்டிருந்தால் வெறுமனே வாயால் சொல்லியிருப்பேன், நீ என்னிடம் மாட்டாமல் தப்பித்துப் போனதால் எப்படி எப்படியோ சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதாகப் போனது, அன்றைய நாளை மறக்க முடியாது குட்டிம்மா” என்று சொல்லியவாறு செல்லமாக அவளை வருடிக் கொடுத்தான்.

அந்த சுகத்தை அனுபவித்தவாறு சௌமி கண்களை மூடிக் கொள்ள, உதய் “ஆசை ஆசையாய்க் காத்திருந்தால், அத்தை வந்து சப்பாத்தி பற்றிய பேச்சு சதி செய்து, என் தலைவிறியையே மாற்றி விட்டது, அப்புறம் நடந்ததுதான் எல்லாமே தெரியுமே” என்றான்.

சௌமி எல்லையில்லாக் காதல் பெருக அவளை இறுக்கி அணைத்துக் கொள்ள, உதய் “குட்டிம்மா.... இப்போது புரியாத விஷயம் எல்லாம் புரிந்ததா? முக்கியமான விஷயம் பற்றிக் கேட்கிறேன்” என சௌமி “ஓரளவு புரிந்தது உதய், இன்னும் நிறையப் புரியவில்லை, ஒன்று மட்டும் புரிகிறது....அறுந்த வால் குரங்கிற்கும்.... அசல் குரங்கிற்கும்..... ஒரு குட்டிக் குரங்கு வேண்டும்... என்று புரிகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மார்பில் முகத்தை ஆழமாகப் புதைத்துக் கொண்டான்.

உதய் “செல்லம்.... என்னை அசல் குரங்கு என்கிறாயா?” என்று அவன் முகத்தை வருடியவாறு “உன்னுடைய முகத்தில் பூஞ்சோலையே இருந்தாலும், நீ எனக்குத் தானே சொந்தம் சௌமி, எனக்கு அழகே நீதான் குட்டிம்மா, நீ என் இதயத்தில் இருக்கும் போது உன்னைவிட எனக்குத் தான் அழகு அதிகம்” என்றான்.

சௌமி “உதய், நீங்கள் கம்பீரமான அழகு உதய், என் மனம் புரியாமலேயே உங்களை எவ்வளவு முறை ரசித்திருக்கிறேன், அதுவும் திருமண நாளில் வெண்பட்டில் ராஜகுமாரன் மாதிரியே இருந்தீர்கள் உதய், உங்கள் மனம் நான் இல்லாமலேயே ரொம்பவுமே அழகுடா” என்று சொல்ல, உதய் “உன்னிடம் ஒன்று சொல்ல நினைத்தேன் செல்லம்” என்று அதுவரை இருந்த விளையாட்டுத் தனமான கொஞ்சல் போய், அழுத்தமான குரலில் பேசத் தொடங்கினான்.

சௌமி “என்ன உதய்? அழகிற்கு ஏதாவது வர்ணனை சொல்லப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்க உதய் “இல்லை” என்று தலையை அசைத்துவிட்டு “நமக்குக் குட்டிப் பாப்பா வருவதை இரண்டு வருடங்களாவது தள்ளிப் போடலாம்” என்று சொல்ல, சௌமி அதிர்ச்சியுடன் “என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றான்.

உதய் “ஆமாம் சௌமி, இதை நான் திருமணத்திற்கு முன்பே முடிவு செய்து விட்டேன்” என்று சொல்ல சௌமி “நான் ஆசை ஆசையாய்க் குழந்தை வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

உதய் “குட்டிம்மா, இப்போதுதான் நீ தொழிலிலேயே காலெடுத்து வைக்கிறாய், இன்னும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது, ராஜேஷ் உன்னுடைய குறும்புகளை மட்டும் சொன்னதில்லை, உன்னுடைய திறமைகளையும், உன்னுடைய ஆசைகளையும் நிறைய சொல்லியிருக்கிறான், உன்னுடைய ப்ராஜெக்ட் பார்த்து நானே வியந்திருக்கிறேன் சௌமி, இப்போது குழந்தை என்று வந்தால் உன்னுடைய திறமைகளை முழுவதும் நீ வெளிக் கொண்டு வர முடியாது, நிறைய நேரம் குழந்தைக்காக ஒதுக்க வேண்டியிருக்கும் செல்லம், அதனால் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தப் பேச்சையே எடுக்க வேண்டும்” என்றான்.

சௌமி “என்ன உதய்? இதற்காகவா இரண்டு வருடம் காத்திருக்க வேண்டும்? தொழில் பாட்டிற்கு ஒரு பக்கம் நடக்கட்டும், பாப்பாவைப் பார்த்துக் கொள்ள அத்தை, பெரியத்தை, சவிக்கா எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள், நீங்கள் ஏன் இதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப் படுகிறீர்கள்?” என்றான்.

அவளுடைய விருப்பம் புரிந்தாலும், உதய் அதே அழுத்தமான குரலில் “நீ சாதாரணமாக நினைத்துப் பேசுகிறாய் குட்டிம்மா, நிதின் பிறக்கும் போது அண்ணி படும் கஷ்டங்களை எல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன், அம்மாவிடம் கொடுத்தால் அவர்களே சந்தோசமாக வளர்த்து விடுவார்கள், பாப்பாவை யார் பார்த்துக் கொண்டாலும் நீ பார்த்துக் கொள்ளும் மாதிரி வருமா?

தொழிலைப் பார்த்து பாப்பாவை நீ நிறைய மிஸ் செய்வாய் செல்லம், குழந்தையின் படிப்படியான வளர்ச்சியை நாம் இரண்டு பேருமே பார்த்து ரசிக்க வேண்டியது, இரண்டு பேரும் இரண்டு பக்கம் ஓடிக்கொண்டிருந்தால், இந்த ரசனைகளை எல்லாம் இழக்க வேண்டியிருக்கும், இதையெல்லாம் தொலைத்துவிட்டு வாழும் வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை செளமி? இரண்டு வருடம் கழித்து நம் குட்டி செய்யும் குறும்புகளை ரசித்துப் பார்த்து நிறைய நேரம் செலவழித்து வளர்ப்போம்” என்றான்.

அப்போதும் அவள் முகம் கொஞ்சம் வாடியிருப்பதைப் பார்த்து “குட்டிம்மா.. இப்போது குழந்தை பற்றி என்ன பேச்சு.... இப்போது தான் நான் உன் மேல் வைத்திருக்கும் ஆசைகளையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன்..... இன்னும் தினம் தினம் நிறைய சொல்ல வேண்டும், பேச்சைத் தவிர நிறைய செயல்கள் இருக்கிறது செல்லம்..... அதற்கு இரண்டு வருடங்களாவது வேண்டும் குட்டிம்மா... என்னையும், தொழிலையும் தவிர உனக்கு வேறு நினைப்பே இல்லாமல் செய்வது என்னுடைய பொறுப்பு” என்று விளையாடிக் கொண்டே சொல்லி முடித்தான்.

செளமி “அம்மா, அதை எல்லாம் கேட்டால் நான் என்ன சொல்வது?” என்று கேட்க, உதய் “அதைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப் படுகிறாய்? அவர்களை சமாளிப்பது என்னுடைய பொறுப்பு, உனக்கு வயது 22 தான் ஆகிறது, அதனால் இப்போதைக்கு இந்த ஆசையை மூட்டை கட்டி வை” என்றான்.

செளமி அரை மனதாகத் தலையை ஆட்ட, அவளின் தலையச் செல்லமாக மேலும் ஆட்டியவன் “குட்டிம்மா மனிதனாகப் பிறந்தவன் ஏதோ பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம் என்று இருக்கக் கூடாது, போகும் போது எதையாவது விட்டு விட்டுப் போக வேண்டும், உனக்கு அந்த வேகமும் ஆசையும் இருக்கிறது குட்டிம்மா” என்று அவளுக்கு அவன் தொழிலில் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளையெல்லாம் கொஞ்சமாகச் சொன்னான்.

செளமியும் முகம் மலர்ந்து “இரண்டு வருடம் காத்திருக்கலாம் உதய், நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி” என்று சொல்லவும், உதய் “இது சரி, ஆனால் செளமி ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள், பணத்தாலும் தொழிலாலும் சாதிப்பது மட்டும் வாழ்க்கை இல்லை செல்லம், அப்பா அடிக்கடி சொல்வது போல் அன்பால் சாதிப்பது தான் வாழ்க்கையில் பெரிய சாதனை குட்டிம்மா, கோடி கோடியாய்ப் பணம் வந்தாலும் நிறைவான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கைதான் வரம்” என்றான்.

செளமி “நீங்கள் சொல்வது சரி உதய், எனக்கு எல்லாமே இருந்தும் நீங்கள் ஏன் மேல் கோபமாக இருக்கிறீர்களோ என்று நினைக்கும் போதே, எதுவுமே இல்லாத மாதிரி இருந்தது” என்று சொல்ல, உதய் அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தவாறே “அன்பு மட்டும் தான் நிரந்தரம் குட்டிம்மா, பாசம், நேசம், காதல், பரிவு, கருணை என்று வெவ்வேறு வடிவங்களில் இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் அன்புதான் முதல், அதற்காகத் தான் அன்பாலயம் ஒன்று கட்டப் போகிறோம்” என்றான்.

செளமி “அன்பாலயமா?” என்று கேட்க, உதய் “ஆமாம் பேபி, நம்முடைய ட்ரெஸ்ட்டில் நூறு பேர் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேனே, அதற்குத் தான் கிருஷ் இந்தப் பெயரை வைக்கப் போகிறான், லாபத்தில் பாதியை அங்கே போடலாம் என்றும் முடிவு செய்திருக்கிறோம், ஆதரவற்ற முதியோர்கள், கைவிடப்பட்ட பெண்கள், குழந்தைகள், வாழ வழியில்லாமல் தவிப்போர் எல்லோருக்குமே நம் அன்பாலயம் ஒரு சரணாலயமாக இருக்கும் செல்லம், கிருஷ் ராமும் படிப்பை முடித்த பிறகு, அப்பாவும் பெரியப்பாவும் தொழிலில் இருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு இதைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள்” என்றான்.

செளமி “உதய் பிரகாஷ், என்பதை எப்படி நான் மட்டும் ஷப்பெசலாகக் கூப்பிடலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன், உங்கள் பேச்சிலிருந்தே ‘தயா’ என்று கூப்பிடலாமா?” என்று கேட்க, உதய் “பேபி, கருமாண்டி மாதிரித் தெரிந்த நான் இப்போது கருணை வடிவிலா தெரிகிறேன்?” என்று கிண்டல் செய்துவிட்டு “உனக்குப் பிடித்த மாதிரி கூப்பிடு” என்று அவளுக்கு முத்தத்தோடு அனுமதி வழங்கினான்.

செளமி “தயா, நானும் ஒரு நாள் அங்கே வருகிறேன்” என்று சொல்ல உதய் “நிச்சயம் போகலாம் குட்டிம்மா, உனக்கு நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் போய் வா, ஆனால்... அந்த நேரம் கிடைக்க எவ்வளவு மாதம் ஆகும் என்று தெரியாது” என்று அவளை மேலும் கொஞ்சத் தொடங்கினான்.

அதுவரை அவன் பேச நினைத்தது, அவளிடம் சொல்ல வேண்டியது, எல்லாம் சொல்லி முடித்து, அவன் உச்சந்தலையில் தலை சாய்த்துக் கண்முடி அமர்ந்து “இன்று சந்தோசமாக இருக்கிறேன், மனம் நிறைவாக இருக்கிறது” என்றான்.

*****

அத்தியாயம் 30

ஞாயிற்றுக் கிழமை என்பதால் சோம்பலாகக் கண்விழித்த உதய், தேவதையின் தரிசனம் கிடைக்க, பிரம்மித்துப் போய்ப் படுத்திருந்தான். முதன் முதலில் அவளிற்குப் பிடித்து எடுத்துக் கொடுத்திருந்த புடவை உடுத்தி, மெல்லிய நகைகளோடும், மல்லிகைப் பூவோடும் செளமியைப் பார்த்ததும் மெல்லியதாக விசிலடித்தான்.

விசில் சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்த செளமி “குட் மார்னிங் தயா, சத்தமில்லாமல் தான் வந்தேன், உங்களை எழுப்பி விட்டேனா?” என்று கேட்க, அவன் பதிலேதும் சொல்லாமல் விழுங்கும் பார்வை பார்க்கவும் அவள் கன்னங்களில் செம்மையேறியது.

செளமி “என்ன தயா, காலையிலேயே இப்படி ஒரு பார்வை?” என்று கேட்க, உதய் “குட்டிம்மா, இப்படியெல்லாம் சர்ப்பரைஸ் கொடுக்கிறாய், இரவு பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அப்படியே தூங்கி விட்டாயே, காலையில் எழுந்ததும் நாலு சாத்து சாத்த வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன், நைட் வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் இப்படி பர்ஸ்ட் டேக்கே ரெடியாகி நிற்கிறாய், அங்கேயே நின்றால் எப்படி.... பக்கத்தில் வந்து தரிசனம் கொடுப்பது” என்று கிறக்கக் குரலில் கூறினான்.

“இப்போது எப்படி அவனைத் தாண்டிப் போவது?” என்று யோசிக்கும் போதே, அவன் கைகளைக் கட்டிச் சிரித்த தோற்றத்தில் மயங்கி அவனையே பார்க்க, உதய் “கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டு, வாங்க வேண்டியதை வாங்கிக் கொண்டு போகலாம்” என்றான்.

செளமி “தயா... ப்ளீஸ் தயா.... அம்மா கிளம்ப வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள், நான் போய் அவர்களைப் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்ல உதய் “எப்போதும் பார்க்கும் அம்மா தான், நைட் தான் கிளம்பப் போகிறார்கள், இப்போது முதலில் என்னைக் கவனி, நேற்று இரவு உனக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும்? என் கைகளுக்குள்ளேயே தூங்கி விட்டாய், சரி கொஞ்சம் அசைத்துப் பார்க்கலாம் என்று பெட்டில் படுக்கவைத்து, அழைத்துப் பார்த்தால் கும்பகர்ணி மாதிரித் தூங்குகிறாய், அதற்கு பனிஷ்மென்ட் வேண்டாமா? கொடுக்கல் வாங்கலை முடித்துவிட்டு எப்படியும் ஒரு மணி நேரத்தில் விட்டு விடுகிறேன்” என்றான்

“ஒரு மணி நேரமா?” என்று அயர்ந்து நின்றவன், அவன் பார்வை உடல் முழுவதும் அலசி ஆராய்வதைப் பார்த்து, “மாட்டினால் தூங்கியதற்கு நிறையவே பனிஷ்மென்ட் கிடைக்கும்” என்று தோன்ற “கொடுக்கல் வாங்கலெல்லாம் வியாபாரத்தில் தான், குடும்ப விஷயத்தில் வியாபாரத்தை நுழைக்கக் கூடாது” என்று பேசிக் கொடிருக்கையில் டிரெஸ்ஸிங் டேபிள் கதவு நினைவிற்கு வரத் தப்பித்து விடலாம் என்று முடிவெடுத்தான்.

அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த உதய் “நேற்று இரவே இன்னொரு கதவைப் பூட்டி விட்டுத் தான் தூங்கினேன், நீ வெளியில் போவதானால் நான் சொல்வதையெல்லாம் செய்துவிட்டுத் தான் போக முடியும்” என்றான்

“என்ன செய்வது?” என்று புரியாமல் செளமி அதே இடத்தில் நிற்க, உதய் அவனுடைய அறையிலிருந்து உடைகளை எடுத்து வந்து “செளமி, இனி நமக்கு இரண்டு ரூம் இருப்பது இடைஞ்சலாக இருக்கும் போலிருக்கிறது, நான் இருக்கும் போதெல்லாம் உன்னுடைய ரூமைப் பூட்டி வைத்து விடலாம், என்ன சொல்கிறாய்?” என்றான்.

அவன் அறையில் கதவைப் பூட்டி வெளியே செல்லும் வழியை அடைத்து விட்டு வரவும் “எப்படியும் விட மாட்டான்” என்பது புரிய அவன் அருகில் வந்து, இரண்டு கன்னங்களிலும் இரண்டு முத்தங்களைக் கொடுத்து “இப்போதாவது விடுகிறீர்களா? எனக்கு வேலை இருக்கிறது, தயா அப்புறமாக வருகிறேன்” என்றான்.

உதய் “என்ன பெரிய வேலை செய்யப் போகிறாய்? அதெல்லாம் அவர்களே பார்த்துக் கொள்வார்கள், யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி அளவு கூட இல்லை.... உன்னுடையதை நீயே வைத்துக் கொள்....” என்று அவன் கன்னங்களில் அதைத் திருப்பித் தந்துவிட்டு “இதெல்லாம் எனக்குப் போதாது செல்லம்.... நேற்றுத் தானே சொன்னாய்..... என்னைப் பார்த்ததும் லட்சம் கிஸ் தரவேண்டும் என்று நினைத்ததாக..... இதுவரை நூறு கொடுத்திருப்பாயா?” என்றான்.

சௌமி திருதிருவென்று விழிக்க, உதய் “நீ தான் மேத்சில் புலியாம், பிளஸ் மைனஸ் என்று நிறையப் போடுகிறாயே, இன்னும் எவ்வளவு பேலன்ஸ் என்று எண்ணிவை, நான் குளித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று டவலை எடுத்துக் கொண்டு குளியலறைக்குள் புகுந்தான்.

பத்து நிமிடத்திற்குள் அவன் வேலைகளை முடித்து விட்டு வரவும், அவன் ஒன்றும் பேசாமல் கன்னத்தில் கையை வைத்துக் கட்டில் மேல் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துச் சிரித்து, “சௌமி, சரியாக எண்ணி விட்டாய் போலிருக்கிறது, என்ன ரெடியா?” என சௌமி “அவன் வேற்று மார்பையும், ஈரத் தலையையும் பார்க்க முடியாமல் பார்வையை அங்குமிங்கும் ஓட்டி, திரும்பவும் அவன் மேல் பார்வையை நிலைக்க விட்டிருந்தான்.

உதய் அருகில் நெருங்க, அவன் உடல் சிலிர்த்து “ப்ளீஸ் தயா..... இப்போது வேண்டாம் தயா..... எனக்கு நிஜமாகவே வேலை இருக்கிறது, நானே மிணிக்கூத் தான் எழுந்தேன், இப்போதும் இங்கேயே இருந்தால், எல்லோரும் என்ன நினைப்பார்கள்? நான் டிரஸ் மாற்றிவிட்டு பிரேக்பாஸ்ட் எடுத்து வைப்பதாகச் சொல்லி வந்தேன், எல்லோருக்கும் பசிக்கும் தயா, நான் போகிறேன்” என்றான்.

உதய் “எல்லோருக்கும் பசிப்பதைப் பற்றி யோசிக்கிறாய், என்னுடைய பசியைப் போக்க வேண்டும் என்று தோன்றவே இல்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டு, தலையிலிருந்த நீர்த்துளிகளை அவன் மேல் சிதறச் செய்ய சௌமி “ப்ளீஸ் தயா... என்னுடைய செல்லமில்லை... இப்போது விட்டுவிடுங்கள் தயா.... நான் உங்களுக்கு பெரிய சர்ப்பரைஸ் தர வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

உதய் “ஆஹா குட்டிம்மா.... பர்ஸ்ட் டைன்க்கு சர்ப்பரைசா! என்ன பிளான் வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டுவிட்டு அவன் மேல் விழுந்த நீர்த்துளிகளுடன் சண்டை நடத்திக் கொண்டிருக்க, சௌமி “ஐயோ சர்ப்பரைஸ் அதெல்லாம் இல்லை, கையை கொஞ்சம் எடுங்களேன் ... நான் உங்களுக்கு மதியம் சமைக்கப் போகிறேன் தயா, அதையும் அம்மாவும் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணினால் நானே சமையலை முடிக்கப் போகிறேன்” என்றான்.

உதய் “சௌமி, இது சர்ப்பரைஸ் இல்லை, பனிஷ்மென்ட், இன்று நீ சமைப்பதைச் சாப்பிட்டு எனக்கு ஏதாவது ஆனால், இன்னும் என்னால் காத்திருக்க முடியாது இப்படி, நீ சொன்னதற்காகவே கிச்சன் பக்கம் உன்னை அனுப்பப் போவதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் நீர்த்துளிகளின் பாதையிலேயே விரல்களை அலைய விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சௌமி “இதே விளையாட்டுத் தான் உங்களுக்கு... கேட்டால் கை என் சொன்ன பேச்சுக் கேட்காது.... சுதந்திரமாக இருக்க விடு என்பீர்கள்... ஆனால் நான் இன்று உங்களுக்கெல்லாம் சமைப்பது என்று முடிவு செய்து விட்டேன், அதனால் கொஞ்சம் கதவைத் திறந்து விடுகிறீர்களா?” என்று கேட்க, உதய் “நான் தான் சொல்கிறேனே, உனக்கெதற்கு இப்போது தேவையில்லாத வேலை, அம்மாவே உன்னைக் கிச்சனுக்குள் அனுப்ப மாட்டார்கள், அதைவிட.... நீ சமைத்து நம் பர்ஸ்ட் டைனட்டை.... வொர்ஸ்ட் டைன் ஆக்கி விடாதே” என்றான்.

பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் உதடுகள் வேலையைத் தொடங்கியிருக்க, சௌமி “இப்போது வேண்டாம் என்று சொன்னால் கேட்க மாட்டீர்களா?” என்று சொல்ல உதய் “குட்டிம்மா, இன்றிலிருந்து உன் கொஞ்சல்.... கெஞ்சல்.... எதுவும் எடுபடாது, நீயாகத் தரவிட்டால் பரவாயில்லை..... உன்னிடமிருந்து எப்படி வசூல் செய்வது என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறியவாறு அவளைத் தூக்கிப் படுக்கையில் போட்டான்.

அவனது பார்வையிலேயே உடலெங்கும் சிவக்கும் உணர்விலும், அவனிடம் மதுவுண்ட வண்டாய் மயங்கிய தன் விழிகளையும் விலக்கிக் கொள்ள முடியாமல் கண்களை மூடிக் கொள்ள, அவளின் இரண்டு புறங்களிலும் கைகளை ஊன்றிய உதய் “இப்போது கண்களைத் திறந்து பார்க்கப் போகிறாயா? இல்லையா?” என்று மிரட்ட, சௌமி “ஊகும்” என்று பதில் கொடுத்தவாறு கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

உதய் “இவ்வளவு நாள் தவிக்க விட்டுவிட்டு, நேற்று தூங்கியதும் இல்லாமல், கேட்டதைச் செய்யாமல் கண்ணாமூச்சி ஆட்டமா ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கூறி நெற்றி, கன்னம், கண்கள் என்று உதடுகளைப் பரவவிட்டு இதழ்களில் நிலைக்கச் செய்தான்.

கைகளிரண்டும் இடையிலும் பரவ, அவனைத் தள்ளிவிட முயன்று சௌமி தோற்றுக் கொண்டிருக்க, அவன் கைகள் செய்யும் மாயத்தில் தன்னை மறந்திருக்க, உதய் அவன் கைகளை மட்டுமன்றி ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவாறு, முத்தங்களால் அர்ச்சனையைத் தொடங்கினான்.

நீண்ட நேரம் கழித்து அவளை விடுவித்த பின்பும், கண்களைத் திறக்காமல் மயக்கத்திலேயே செளமி படுத்திருக்கவும், உதய் "இப்போதாவது கண்களைத் திறக்கிறாயா? இல்லை... மறுபடியும்....." என்று ஆரம்பிக்க, பைரென அவனைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தவள் "தயா, நீ ரொம்பவுமே மோசம்... போடா" என்றாள்.

உதய் "என்ன மோசம்? நீ தான்... லட்சம்.... லட்சம்... என்று சொல்லிவிட்டு ஒன்றுமே தராமல் போகிறாய், காதலிக்கிறேன் என்று வாயால் மட்டும் சொன்னால் போதாது, செயலாலும் காட்ட வேண்டும்" என்று சொல்ல, செளமி "என்ன தயா? உங்களை என்னதான் செய்வது?" என்று இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டு "இப்போதாவது நான் போகட்டுமா?" என்றாள்.

உதய் "இதெல்லாம் என்ன? எங்கே கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லியும் விட்டேன், உனக்குப் புரியவே இல்லை போலிருக்கிறது.. இன்னொரு முறை... செயல் முறை விளக்கம் சொல்லுவா?" என்று கேட்க செளமி "போடா... ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை... இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தாயாம்? யார் கொடுத்தால் என்ன... இரண்டுமே ஒன்று தான்" என்று முகம் சிவக்கக் கூறினாள்.

சிவந்திருந்த முகத்தைப் பார்த்து, மீண்டும் அவள் கைகளைப் பற்றி இழுத்து அவள் இடையோடு விளையாட, செளமி "ப்ளீஸ் தயா.... சேலையெல்லாம் கலைந்து விட்டது" என்று கெஞ்ச, உதய் "எதற்கு செளமி இங்கே வந்தாய்? டிரஸ் மாற்றத் தானே? நான் அதற்குத் தான் உதவி செய்கிறேன்" என்று மேலும் அவன் திருவிளையாடல்களைத் தொடர்ந்தான்.

செளமி "தயா... தயா... நான் வேறு என்னுடைய டிரஸ் எல்லாம் கீழே எடுத்துப் போய் அடுக்க வேண்டும்" என்று சொல்ல, உதய் "என்ன சொல்கிறாய், எதற்குக் கீழே அடுக்க வேண்டும்" என்றான்.

அவன் கைகள் கொஞ்சம் தளர்ந்ததைப் பார்த்து செளமி "தயா... இன்றிலிருந்து ஆடி மாதம் ஆரம்பிக்கிறதாம்.... அதற்குத் தான் கோவிலுக்குப் போய் விட்டு வந்தோம்... அம்மா என்னை அவர்களுடனே அழைத்துச் செல்லக் கேட்டார்கள்.... அதை தான் என்னைக் கீழே தனியாக வந்து இருந்து கொள்ளச் சொன்னார்கள்.... புதிதாகத் திருமணம் ஆனவர்கள் ஆடி மாதம் ஒன்றாக இருக்கக் கூடாதாம்.... அப்படியா தயா? எனக்குக் கூட கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது தயா.... ஆனால் அதை நம் நல்லதற்குத் தானே சொல்வார்கள்?" என்றாள்.

உதய் முகத்தில் அப்பட்டமான அதிர்ச்சியுடன் "ஏய், என்ன சொல்கிறாய்? என்று கேட்க, கண்டு கொள்ளாமல் செளமி "ம்.... சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லை... என்று சொன்னேன்... நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள், நான் அந்த ரூமில் போய் டிரஸ் மாற்றிக் கொள்கிறேன், வேண்டாமென்றால் இங்கேயே மாற்றிக் கொள்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் ஏமாற்றப் பார்வையைக் கண்டு கொள்ளாமல், சாவியைத் தூக்கிப் போட்டுப் பிடித்தவாறே நகர்ந்தாள்.

ஏமாற்றம் போட்டியிட யோசித்த உதய்க்கு சட்டென "ஆடி மாதத்திற்கு இன்னும் நாள் இருக்கிறதே, கடையில் கூட ஆடி சேல் இன்னும் போடவில்லையே, பொய் சொல்கிறாளா?" என்று எரிச்சலுடன் அடுத்த அறைக்குள் வர, அவசர அவசரமாக சல்வாரை அணிந்து கொண்டு "நான் கீழே போகிறேன்" என்று அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து முகத்தில் அழகு காட்டியபடியே கீழே ஓடத் தொடங்கினாள்.

சமையலறையை இரண்டாக்கிக் கொண்டு "அத்தை, இவ்ளோ உப்புப் போடவா? காரம் போதுமா?" என்று ஆயிரம் தடவை சரிபார்த்து சமைத்துக் கொண்டிருந்த செளமியை, வீடே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. "மாமா, உங்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்?" என்று அக்கறையாகக் கேட்டும் "ராம், உனக்கு ஷப்பெசலாகப் பாயசம் வைக்கப் போகிறேன்" என்றும் ஒருவரையும் விடாமல் கேட்பதைப் பார்த்து நிர்மலா சந்தோசத்துடன் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

ராம் மட்டும் "அண்ணி, எனக்கு எதற்கும் கொஞ்சம் வாட்டர் மட்டும் சூடு பண்ணிக் கொடுங்கள், உங்கள் கையால் அதைக் கொடுத்தால் அதுவே பாயசத்தை விட சூப்பராக அமிர்தம் மாதிரியே இருக்கும்" என்று ஒதுங்கப் பார்த்து முடியாமல் "எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது, நீங்கள் சமைத்து முடித்ததும் போன் பண்ணுங்கள், வருகிறேன்" என்று சொல்லி செல் போனை சுவிட்ச் ஆப் செய்து வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு பறந்தான்.

சமையலை முடித்துவிட்டு "அத்தை, எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைக்கவா? நான் முதலில் அவரை அழைத்து வருகிறேன்" என்று சொல்ல ஆனந்தி

ஆச்சர்யத்தோடு "உதய் அப்போதே கிளம்பி விட்டானே, உன்னிடம் சொல்லவில்லையா?" என்றார்.

சௌமி “கிளம்பி விட்டாரா? எங்கே போகிறார் அதை? எப்போது வருவாராம்?” என்று கேட்க, ஆனந்தி “என்னிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை சௌமி, உன்னிடம் சொல்லியிருப்பான் என்று நானும் கேட்கவில்லையே, அதற்கு எதற்குடா முகம் வாடுகிறாய்? போன் செய்து கேட்டால் சொல்கிறான்” என்றார்.

எல்லோரும் முதல் சமையலைப் பாராட்டிய போதும், உதயைத் தொடர்பு கொள்ள முடியாமல், அவனிடமிருந்து எந்த அழைப்பும் இல்லாமல், சௌமியின் மனம் தவிக்கத் தொடங்கியது. சாப்பிடாமல் உணவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனிடம் நிர்மலா “சௌமி சாப்பிடு கண்ணா, ஏதாவது அவசர வேலை வந்திருக்கும், சீக்கிரம் வந்துவிடுவார்” என்று சமாதானம் சொன்னார்.

மாலையில் வீடு திரும்பியவனைப் பார்த்து ஓடிச் சென்று “தயா.. எங்கே போய் விட்டீர்கள்? சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கலாமில்லையா? சாப்பாடு எடுத்து வைக்கவா?” என்று கேட்க, உதய் “வேண்டாம் சௌமி, வேலை முடிய லேட் ஆகும் போலிருந்தது, அதனால் வெளியிலேயே சாப்பிட்டு விட்டேன்” என்றான்.

முகம் மேலும் வாட சௌமி நிற்பதைப் பார்த்து “எனக்கு ஒரு வாரத்திற்கு டிரஸ் எடுத்து வைடா, வெளியூர் செல்ல வேண்டும்” என்று சொல்ல சௌமி “வெளியூரா? அதுவும் ஒரு வாரத்திற்கா?” என்று அதிர்ந்து கேட்க உதய் “முதலில் நான் சொன்னதைச் செய், போய் எடுத்துவை” என்று அவளைத் துரத்தினான்.

“எப்படி என்னை விட்டுப் போக இவனுக்கு மனம் வந்தது? வெளியூர் போகிறானாம்.....” என்று திட்டியவாறு “என்ன டிரஸ் எடுத்து வைப்பது? பார்மலா? கேசுவலா? எதுவுமே சொல்லாமல் மிரட்டுவதைப் பார்” என்று புலம்பியபடியே உடைகளைத் தேடத் தொடங்கினாள்

பின்னால் வந்து அணைத்துக் கொண்ட உதய் “சௌமி, உனக்கு இப்போது சந்தோசமாக இருக்குமே, என்னுடைய தொந்தரவு இல்லாமல் ஜாலியாக இருக்கலாமே” என்று கேட்டவாறே கழுத்தில் முகத்தைப் புதைக்க, சௌமி

“தொந்தரவு என்று நான் சொன்னேனா? தயா எங்கே கிளம்புகிறீர்கள்? ப்ளீஸ்... என்னையும் அழைத்துப் போங்கள் தயா... உங்களை விட்டு ஒரு வாரம் எப்படி இருப்பேன்” என்று கெஞ்சினாள்.

அவள் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தவன் “உன்னையும் அழைத்துப் போகலாம்... ஆனால்... நான் சொல்வதையெல்லாம் நீ கேட்டால் அழைத்துப் போகிறேன்” என சௌமி “என்ன செய்ய வேண்டும்? காலையில் நீங்கள் கேட்டதைத் தரவில்லை என்று தானே கோபம், இப்போது தரவா?” என்று அவன் மார்பில் சாய்ந்தவாறே கேட்க, விட்டால் அழுது விடுவான் என்பது புரிய தலையை மெல்ல வருடியபடி “குட்டிம்மா, எல்லாருக்குமே சொக்குப் பொடி போட்டு வைத்திருக்கிறாய்.. அம்மா, அப்பா இரண்டு பேருமே இப்போதுதான் திட்டி முடித்தார்கள், உன்னுடைய முகத்தை வாட வைத்து விட்டேனாம்” என்றான்

சௌமி “அப்போது என்னையும் அழைத்துப் போகிறீர்கள் தானே?” என்று ஆவலாகக் கேட்க, உதய் “மக்கு... மக்கு... நாம் போவது ஹனி மூன்.. உன்னை விட்டு விட்டு, நான் மட்டும் போய் என்ன செய்வது? அதை, மாமா கிளம்பியதும் போகலாம் என்று நினைத்தேன், ஆனால் போவதற்குள் நீ தூங்கிவிட்டால்.... அதற்குத் தான் இப்போதே கிளம்புகிறோம், ஒரு வாரத்து வேலையை ஒரு நாளில் செய்தேனே, அது இதற்குத்தான் சரி சீக்கிரம் கிளம்பு” என்று அவசரப் படுத்தினான்.

சௌமி “அத்தை, மாமாவிடம் சொல்லிவிட்டீர்களா?” என்று கேட்க, உதய் “எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டேன்” என்று சொல்லி மேலும் அவசரப் படுத்தி கிளம்பச் செய்தான்.

அணைவரிடமும் விடை பெற்றுக் காரில் ஏறிய சௌமி, மெதுவான குரலில் “எங்கே போகிறோம் தயா? ரொம்ப தூரமா? டிரைவரை அழைத்து வருகிறீர்கள்” என்று கேட்க, உதய் “இப்போது எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை, நேற்று நான் சொல்லும் போது தூங்கினாயே, போகும் வரை உனக்கு சர்ப்பரைஸ், பேசாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தூங்கு” என்று அவளைத் தோளின் மீது சாய்த்து அவனும் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

முந்தைய இரவு சரியாக உறங்காததால் விரைவில் துயிலில் ஆழ்ந்தவள், உதய் மெல்லிய குரலில் “சௌமி” என அழைத்து வருடிக் கொடுக்கவும் கண்விழித்தாள்.

சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு “தயா வால்பாறை வந்திருக்கிறோமா? அதை எஸ்டேட் அழைத்துப் போவதாகச் சொன்னார்களே, இது வால்பாறை தானே ? வாவ்! இடமே சூப்பராக இருக்கிறது” என்றாள்.

டிரைவரை அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய உதய் ரசனையான பார்வையுடன் செளமியின் கண்கள் இயற்கையை அள்ளிப் பருகிக் கொண்டிருப்பதையும், குளிர் காற்றில் உடல் கொஞ்சம் நடுங்குவதையும் பார்த்து, அவளை அணைத்தவாறு “செல்லம், எஸ்டேட்டை வைத்தே சொல்லிவிட்டாயே, குட் வா உள்ளே போகலாம்” என்றான்.

சௌமி “தயா, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் ப்ளீஸ்.... எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது, கொஞ்ச தூரம் வாக் போகலாமா? நன்றாக இருக்கும்” என்று சொல்ல, உதய் “அதுதான் ரொம்பத் தேவை, முதலில் உள்ளே நட, இன்னும் பேக் கூட எடுத்து வைக்கவில்லை, நான் சொல்வதைக் கேட்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறாய்” என்றான்

ஒன்றும் பேசாமல் உள்ளே நுழைந்து “காட்டேஜ் ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது தயா,கிருஷ்ம நீங்களும் பிளான் செய்து கட்டியதாம்,கிருஷ் அன்று பேசும் போது சொன்னார்”என்று சொல்ல,உதய் அவள் கைகளை இழுத்து “குட்டிம்மா....இங்கே தான் ஒரு வாரம் இருக்கப் போகிறோம்,எல்லா வேலைகளையும் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டு வந்து விட்டேன், இனி சமைக்கிறேன்,அத்தையைப் பார்க்க வேண்டும் இப்படியெல்லாம் நீ எஸ்கேப் ஆக முடியாது” என்றான்.

கைகளை மாலையாக அவன் கழுத்தில் கோர்த்துக் கொண்டு, அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்து கொண்டவள் “நான் காலையில் தான் வம்பு செய்ய வேண்டாம் என்று சொன்னேன்” என்று சொல்ல, உதய் “அப்படியா விஷயம், இப்போது எந்த வம்பு வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாமா?” என்று இடையோடு சேர்த்து இறுக்கினான்.

உதடுகளால் காதல் விளையாட்டைத் துவக்க, சௌமி “தயா, இப்போது தானே வந்தோம், இன்னும் எதையுமே எடுத்து வைக்கவில்லை, முதலில் நான் குளித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்ல உதய் “சரி இரண்டு பேருமே போகலாம், இன்றிலிருந்து எந்த வேலையைச் செய்வதானாலும் இரண்டு பேருமே சேர்ந்து தான் செய்ய வேண்டும், அதுதான் ஹனி மூன் ரூல்ஸ் செல்லம்” என்றான்.

அவன் சொல்வதன் அர்த்தம் புரிந்து “ஊகும்... அதெல்லாம் முடியாது ப்ளீஸ் தயா... எனக்குப் பசிக்கிறது, சீக்கிரமே வந்து விடுகிறேன்” என்று கெஞ்ச “அதெல்லாம் முடியாது... அப்போது சாப்பிடலாம், நீ சமைத்ததை உன் மாமியார் பார்சல் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள், தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது செல்லம், வேறு வழியில்லை நானும் சாப்பிடுகிறேன்” என்றான்.

சௌமி முகமலர்ச்சியுடன் “நான் சமைத்ததை டேஸ்ட் பண்ணக் கூட இல்லை என்று கவலைப் பட்டேன் தயா, எங்கே பார்சல்? நான் எடுத்து வைக்கிறேன்” என்று ஆவலுடன் கூற, அவளைக் கைப்பிடியிலே நிறுத்தியவன் “கை கழுவப் போனாலும் இரண்டு பேரும் தான்” என்று சொல்லி அதையும் செயல்படுத்தி, மாற்றி மாற்றி இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஊட்டி விட்டபடி உணவை முடித்தனர்.

உணவை முடித்தபின் உள்ளறையிலிருந்து ஒருஆல்பத்தை எடுத்து வந்த உதய் “குட்டிம்மா.... ராஜேஷ், ரவி,கிருஷ், ராம் நான்கு பேரும் சேர்ந்து இந்த ஆல்பத்தை ரிஷப்சனில் கொடுத்தார்களே, நாம் இன்னும்பார்க்கவில்லை” என்று சொல்ல சௌமி “எங்கே தயா நமக்கு நேரம்? இப்போது வேண்டுமானால் பார்க்கலாம்” என்றாள்.

சௌமி “தயா நாம் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து தானே பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்!! இங்கே பாருங்களேன்!! நாம் சின்ன வயதில் எடுத்த புகைப்படங்களை எல்லாம் ஜோடி சேர்த்திருக்கிறாங்க!!!” என்று குதூகலிக்க, உதய் அவள் அளவிற்கு மகிழ்ச்சியைக் காட்டாவிட்டாலும் அவற்றை ரசித்துப் பார்த்தான்.

ஒவ்வொரு புகைப்படத்திலும் குழந்தை முதல் திருமணம் வரை இரண்டு பேர்களையும் இணைத்து கவிதை மாதிரி அழகாக செய்திருப்பதைப் பார்த்து, உதய், “குட்டிம்மா!! சின்ன வயதில் கூட நான் தான் உன்னை கிஸ் பண்ணுவது போல இருக்கிறது, நீ இப்போது போலவே ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை,” என்று சொல்ல, சௌமி, “தயா, இதெல்லாம் அநியாயம் இப்போது உங்களுக்கு வேண்டுமென்றால் கேட்க வேண்டியது தானே!!” என்று அவன் கன்னத்தில் செல்லமாக முத்தமிட்டாள்.

சௌமியின் சின்ன வயதுக் குறும்புகளை எல்லாம் உதய் பார்த்து ரசிப்பது போலவும், அவளைச் செல்லமாக மிரட்டுவது போலவும், போட்டோவில் சிறிய காதல் கவிதையை வெளிப்படுத்தியிருப்பதை இருவருமே ரசித்துப் பார்த்தனர்.

சிறிது நேரம் காதல் விளையாட்டுக்களோடு கேலியும் கிண்டலுமாய் இருவரும் வளர்ந்ததைப் பேசிமுடித்து, உதய் "குட்டிம்மா!! சீக்கிரம் குளிக்கலாமா?" என்று கேட்க, சௌமி, "தயா!! நான் போய் குளித்து வருகிறேன், சமத்தாக இருப்பீர்களாம்." என்று நழுவினாள்.

உதய், "உன்னுடைய டிரஸ் எல்லாம் உள் ரூமில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டேன் செல்லம்!! நான் சொல்வதை நீ கேட்டுத் தான் தீர வேண்டும்" என்று சொல்ல, சௌமி "தயா!! ப்ளீஸ் தயா!!" என்று கெஞ்சி அவனுக்குப் பரிசாக பல முத்தங்களை வழங்க, உதய், "பாவம் என்றெல்லாம் விடவில்லை!! இப்போதே லேட் சௌமி, அதனால் நான் கொடுக்கும் புடவையை உடுத்தி வருவாயாம், நான் உள்ளே இருக்கிறேன்" என்றான் .

புடவையைப் பார்த்து, "தயா, என்ன இது?? இவ்வளவு லேசாக இருக்கிறது!" என்று சிணுங்க, உதய், "இதுவும் வேண்டாம் என்றால் எனக்கு ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை குட்டிம்மா" என்று சொல்ல வேறு வழியில்லாமல், குளித்து அந்தப் புடவையை அணிந்து அறைக்குள் சென்றவள் திகைத்தாள்.

படுக்கை முழுவதும் வெள்ளை ரோஜா இதழ்கள் தூவப்பட்டு, அவற்றிற்கிடையில் இரண்டு இதயங்கள் சௌமியோதயமாக இணைவது சிவப்பு ரோஜா இதழ்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருப்பதையும் , அறையில் ஆங்காங்கே பல வண்ண மலர்கள் வைக்கப்பட்டு மணம் கமழ்வதையும் ரசனையோடு பார்க்க, உதய் அவள் அணிந்திருந்த ஆடையையும் அவளையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் .

சௌமி, "தயா!! எப்போது இதெல்லாம் செய்தீர்கள்!! ரொம்ப ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது!! ஆனால், இவ்வளவு பூ இப்படி வேஸ்ட் ஆகிவிட்டதே!" என்று சொல்ல உதய், " இன்று மதியம் முழுக்க இதே வேலைதான் செல்லம்!, எல்லாப் பூவையும் இங்கே கொண்டு வந்து குவித்துவிட்டேன். நீதானே ரெட் ரோஸ் போக்கே தரவில்லை என்று கவலைப் பட்டாய். இப்போது ரோஸ் பெட்டே ரெடி!!" என்றான் .

உடல் சிலிர்க்க நின்றிருந்தவளைத் தூக்கிப் படுக்கையில் தவழ விட்டவன், "ஒரு பூஞ்சோலைக்கு பரிசாக இவ்வளவு பூக்களும்!" என்று சொல்ல, சௌமி சிரித்துவிட்டு, "தயா, இன்னும் எதுவும் சொல்லவில்லையே என்று நினைத்தேன். பூஞ்சோலையா!!" என்றான் .

உதய், "ஆமாம் சௌமி!! தாமரை முகம் ....குவளை மலர் கண்கள் ....மகிழும்பூ நாசி .....ரோஜா உதடு ...." என்று பூவில்களால் வருடியவாறு கூற, சௌமி சட்டென்று எழும்பி, அவன் கன்னத்தில் இதழ் பதிக்க, அதுவரை பூவிதழ்களால் வருடிக் கொண்டிருந்தவன், அவன் இதழ்களால் வருடத் தொடங்கினான் .

உதய், "குட்டிம்மா!! எந்தப் பூவிற்கும் உன்னுடைய வாசம் இல்லை," என்று கழுத்தில் உதடுகளைப் புதைத்தவாறு பேச, சௌமி, "தயா, இப்படியே பேசிக் கொண்டிருந்தால், நான் தூங்கிவிட்டேன் என்று காலையில் என்னை மிரட்டக் கூடாது." என்றான்.

உதய் "பேச வேண்டாமென்றால் அப்புறம் என்ன செய்ய வேண்டும் பேபி," என்று கொஞ்சலாகக் கேட்க, சௌமி, "எனக்குத் தெரியாது," என்று சிவந்த முகத்துடன் கூடி அவன் மார்பிலேயே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். சிரித்தபடியே உதய், "அப்படியா சௌமி, நான் சொல்லித்தரவா??" என்று கேட்டுவிட்டு அவன் கரங்களால் அவன் உடலை மீட்ட அவளின் சிணுங்கல்கள் நாதமாய் ஒலித்தது.

சௌமியோதயம் சங்கமமானது!!!

*****

மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு.....

"அமுதமொழி தொலைக்காட்சியின் 'கோவையின் பிரபலங்கள்' நிகழ்ச்சிக்காக இளம் பெண் தொழிலதிபர்.... சமீபத்தில் ஆடை வடிவமைப்பில் சர்வதேச அளவில் விருது பெற்றவர்..... உங்களில் ஒரு சில யூகித்திருக்கலாம்..... அவர்.... அன்பாலயத்தின் அன்பரசியாய் வலம் வரும் சாதனைப் பெண்

திருமதி செளமியா உதய பிரகாஷ்....." என்ற நிகழ்ச்சியின் அறிவிப்பாளர் பேச்சைத் தொடர்ந்து, கேமரா செளமியின் முகத்தை நோக்கி நகர்வதை ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் உதய்.

செளமியின் முகத்தில் குழந்தைத் தனம் குறைந்து, அமைதியும் கம்பீரமும் கலந்திருப்பதையும், கண்கள் மட்டும் குறும்புத் தனத்தோடு கவிதை பாடுவதையும் ரசிக்கும் போதே, அவனுடைய கரத்தைப் பற்றிச் செல்லமாகக் கடித்து, பட்டுக் கன்னத்தில் புதைத்துக் கொள்ளும் உணர்வில் லேப்டாப்பிலிருந்து கண்களை விலக்கினான்.

துயில் கலைந்து விழியகலாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் செளமியைப் பார்த்து, ஹெட் போனைக் கழற்றியவாறு "குட் மார்னிங் குட்டிம்மா!" என்று சொல்லியவாறு, அவள் கூந்தலை ஒதுக்கி நெற்றியில் மெல்ல முத்தமிட்டான்.

செளமி பதிலுக்கு அவன் இன்னொரு கையையும் கன்னத்தில் அழுத்தி முத்தமிட்டவாறு "தயா! பத்து மாதங்களுக்கு முன்னால் வந்த பேட்டி அது, எவ்வளவு முறை தான் அதைப் பார்ப்பீர்கள்" என்று சினுங்கலாகக் கேட்க, உதய் "செல்லக்குட்டி, ஒரு சில விஷயங்கள் அலுப்பதே இல்லை, அதில் உன்னுடைய முதல் பேட்டியும் அடக்கம்" என்றான்.

செளமி "அப்படியா, அதற்காக வார வாரம் இதையும் ஒரு முறை பார்ப்பீர்களா தயா?" என்று கேட்க உதய் "குட்டிம்மா, வார வாரம் என்ன, தினமுமே பார்க்கலாம், பார்க்கப் பார்க்க இன்னும் பெரிய அளவில் நீ பேட்டி கொடுப்பதைக் கற்பனை செய்து கொள்ளலாமே, உன்னுடைய இடைஈர்ப்பு விசை மூன்று வருடங்களாக இழுத்து.... இழுத்து.... இப்போது இன்னும் அதிகமாவது போல, இந்தப் பேட்டியும் என்னை இழுக்கிறது" என்று செளமியின் ஒன்பது மாத சூல் கொண்ட வயிற்றை மென்மையாகத் தடவியவாறு கூறினான்.

செளமி அவன் கைகளைத் தட்டிவிட்டு "அதுதானே பார்த்தேன், ஐந்து நிமிடங்களாக எதுவும் சொல்லவே இல்லை.. பூ.. காய்... மரம்.. மட்டை... புல்... பூண்டு... இப்படி சொல்லியே காலத்தை ஒட்டுகிறீர்கள் தயா" என்றான்.

உதய் "குட்டிம்மா, உன்னோட இந்த நிலையில் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? ஆனாலும் செல்லம்.... இப்படித் தாய்மை நிலையில் பார்க்கும் போது தெய்வீக அழகா இருக்கேடா, உன்னை இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கக் கூடாதுன்னு அம்மா ஆர்டர் போட்டிருக்காங்க, அதனால் உன்னோட பழைய வீடியோஸ் பார்க்கிறேன்" என்றான்.

பேசிவிட்டு அந்தப் பேட்டியைப் பார்ப்பதையே தொடர "உலகின் நம்பர் ஒன் பண்ணக்காரன் ஆக வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டதில்லை, எனக்குப் பிடித்த துறையில் சாதிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன், ஓரளவு அதை செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன், இதெயெல்லாம் விட என் குடும்பம் எனக்கு சொல்லித் தந்த பாடம் நல்ல மனிதனாக வாழ்வது" என்று பேட்டியில் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

உதய் அவன் தெளிவாக எளிமையாக பேசும் அழகாய் வியந்து கொண்டிருக்கும் போது "ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் ஏதாவது ஒரு திறமை ஒளிந்திருக்கும், எல்லோருக்குமே அதை வெளிப்படுத்த வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை, எனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பிற்கும், முன்னேற்றத்திற்கு முழுக்க முழுக்க உன்னுடைய குடும்பத்தினரும், என் கணவரும் தான் காரணம்" என்று பிறந்த வீட்டினரையும், புகுந்த வீட்டினரையும் இயல்பாக சொல்லிக் கொண்டிருக்க, உதய் மனதில் அவன் மாற்றங்கள் வலம் வந்தன.

தொழிலில் கால் பதித்து ஆறு மாதங்கள் கொஞ்சம் எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள்ளத் திணறியவன், அடுத்து ஆறு மாதங்களில் தன்னுடைய பிசினசையும் சேர்த்து கவனித்துக் கொள்ளுமளவு ஈடுபாட்டோடு செயல்பட்டதையும், அவன் வடிவமைத்த ஆடைகள் பலர் பாராட்டைப் பெற்று பல விருதுகளைப் பெற்றுத் தருவதையும், வீட்டிலும் கலகலப்பிலும் பாசத்திலும் அனைவரையும் கட்டிப்போட்டு தோழமையோடு வலம் வருவதையும், நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அன்பாலயத்தில் இருக்கும் குழந்தைகளுக்குக் குளிக்க வைப்பதிலிருந்து, உடன் விளையாடுவதையும் நினைத்துப் பார்த்து அமர்ந்திருந்தான்.

அவனைப் பற்றி உலுக்கிய செளமி "தயா என்னடா இப்படி உட்கார்ந்திட்டே தூங்கினால் என்ன அர்த்தம்? என்ன பலமான யோசனை?" என்று அவன் மார்பில் கோலம் வரைந்தவாறே கேட்டாள்.

உதய் "குட்டிம்மா, நம் ரூமில் இருந்து யாரைப் பற்றி யோசிக்க முடியும்? எல்லாம் உன்னைப் பற்றித் தான், குட்டி வால் பெண்ணாக அறிமுகமாகி, இப்போ நிறைய மாற்றம் செல்லம், நமக்கே இன்னொரு

குட்டி குட்டிச் செல்லம் வரப் போகுதே, உன்னோட நிறைய குறும்பை மிஸ் பண்ணறேண்டா” என்று சொல்ல, செளமி தன்னைக் குட்டிம்மா என்பவன் குழந்தையை குட்டிச் செல்லம், குட்டித் தங்கம், குட்டிப் பப்பு என்று பலவாறெல்லாம் கொஞ்சுவதையும் சில சமயங்களில் குட்டி குட்டி என்று இரண்டு முறை உபயோகிப்பதையும் நினைத்து சிரித்தவாறே “நம்ம குட்டி குட்டி வால் உதைக்கும் உதையையே தாங்க முடியவில்லை, இதில் எங்கே நான் குறும்பு செய்வதாம்” என்றாள்.

மெல்ல அவளை வருடிக் கொடுத்தவன் “இன்னும் பத்தே நாட்கள் தான், அப்புறம் வெளியில் வந்து உதைக்கட்டும், நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்ல செளமி ஒரு கணம் கண்களை மூடி அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

வயிற்றிலிருக்கும் கருவோடு ஆறாம் மாதத்திலிருந்து அவன் விடாமல் பேசிச் செல்லம் கொஞ்சுவதும், சில சமயங்களில் நீதிக் கதைகள், ஒழுக்கம், வீரம் பற்றியெல்லாம் பேசுவதையும் பார்த்து முதலில் சிரித்தாலும், நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனுடைய வருடல்களுக்கும், முத்தங்களுக்கும் அந்தக் கரு ஏதோ பதில் சொல்வதாய் இனம் புரியாத உணர்வு பரவத் தொடங்கியது.

அவனைப் பின்பற்றியே அவளும் பல நாட்கள் அந்த சிசுவோடு பேசி சிரித்து, அதன் ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் ஓராயிரம் கற்பனைகளையும் அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

உதயின் கைகள் வயிற்றை மெல்லத் தடவிக் கொடுக்கவும் சிரித்துவிட்டு “தயா, நீங்கள் மாறவே இல்லை” என்று சொல்ல உதய் “நீ நிறைய மாறிவிட்டாய் குட்டிம்மா, ஆரம்பத்தில் சொன்ன ‘சீ போடா’ எல்லாம் இப்போது மிஸ்ஸிங்” என்று சொல்லி மெல்ல இதழ்களால் வருடலைத் தொடர்ந்தாள்.

செளமி அவனைத் தள்ளி விட்டு “தயா, உன்னைத் திருத்தவே முடியாது, குட்டிப் பப்பு இதெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டே இருக்கும்” என்று சொல்ல உதய் “குட்டிச் செல்லம்... நல்ல தூக்கத்தில் இருக்கு” என்று சொல்லி வயிற்றில் காதுகளைப் பதித்துக் கேட்க, செளமி அவனை நன்றாகத் தள்ளிவிட்டு “நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம், நைட் குட்டிக்கு கிஸ் என்று சொல்லியே வயிற்றை ஒரு வழி செய்து விட்டீர்கள்” என்றாள்.

உதய் முகம் மாறிக் கவலையுடன் “எங்காவது வலிக்கிறதாடா? இனிமேல் கொஞ்சம் பார்த்து நடந்து கொள்கிறேன்” என்று சொல்ல, செளமி “வலிக்கவில்லை தயா” என்று முகம் சிவக்கக் கூற, இருவருக்குமே அவள் கருவுற்ற நாளிலிருந்து இந்தக் கேள்வியும், பதிலுமே எப்போதும் தொடர்வதை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டனர்.

உதய் “குட்டிம்மா, சீக்கிரம் குளித்துவிட்டு வாடா, நைட் தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டே இருந்ததால்தான் எழுப்பவில்லை, நீ சீக்கிரம் வரவில்லையென்றால் அம்மாவும் அத்தையும் கவலைப்பட்டு மேலே வந்து கதவைத் தட்டப் போகிறார்கள்” என்று சொல்ல செளமி “அவர்கள் இரண்டு பேருமே இப்படித்தான், பெரியத்தையும் சேர்ந்து... அப்படி நடக்காதே... வேகமாக உட்காராதே... என்று ஒரே தொல்லை தயா” என்று சொல்லும் போதே அனைவரின் பாசத்தையும் அக்கறையிலும் குரல் நெகிழ்ந்து வந்தது.

உதயைப் பார்க்கப் பார்க்க செளமிக்கு அவன் காதலும் பாசமும், நாளுக்கு நாள் அதிகரிப்பதும், ஆரம்பம் முதலே பார்த்துப் பார்த்து செய்பவன் கருவுற்றதிலிருந்து ஒவ்வொரு நொடியையும் சந்தோசப் பட வைப்பதும், தோழனாக ஆசானாக யாதுமாகி தன்னுள் வியாபித்து நிற்பதையும் நினைத்து மனம் நெகிழ்ந்தது.

உதய் மனமோ அவன் பேட்டியை முடிக்கும் போது “ஒரு வித்யாலயத்தை உருவாக்குவது தான் என்னுடைய அடுத்த முயற்சி, அந்த வித்யாலயத்தில் ஏழை, பணக்காரன், சாதி, மதம் என்ற எந்த பேதமுமின்றி எல்லோருக்குமே ஒரே மாதிரி கல்வி, இந்த மாதிரி கிராமப் புறங்களில் வாழும் குழந்தைகள் சரியான கல்வி இல்லாததால் தான் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் இதே நிலையில் இருக்கிறது. சிறந்த கல்வி மூலம் சுற்றியுள்ள கிராமங்கள் அனைத்தையும் முன்னேற்றுவதற்கு என்னுடைய முயற்சிகளைச் செய்யப் போகிறேன்.

குழந்தைகளின் திறமைகளை ஆரம்பத்திலிருந்தே கண்டு பிடித்து அவர்களை சாதனை மனிதர்களாக உருவாக்குவதுதான் வித்யாலயத்தின் நோக்கம், இந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்த என் மாமாவின் ஆசியோடு என்னுடைய தொழிலின் பாதி லாபத்தை இதற்கு செலவு செய்யப் போகிறேன்” என்று சொன்னதை நினைத்து, அதற்கான முயற்சிகள் அப்படியே இருப்பதை நினைத்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தது.

கன்னத்தில் ஏற்பட்ட வலியில் உணர்வு பெற்றவன் “என்னடா, உன்னைத் தவிர வேறு எதையும் யோசிக்க விடமாட்டாயே? இப்படிக்க கடிக்க வேண்டியது.... அப்புறம் நான் மெதுவாக கிஸ் கொடுத்தாலே... தயா.... தயா.... குட்டிப் பப்பு இருக்கிறது... விடுங்கள்... என்று எஸ்கேப் ஆக வேண்டியது” என்று அவள் காதைப் பிடித்துத் திருகியவாறு கூறினான்.

முகம் சிவக்க “நான் இப்படியெல்லாம் சொல்வது புதிதா தயா? நீங்கள் தான் இப்படி அநியாயத்திற்கு பயந்து கொடுக்க வேண்டியதெல்லாம் ஒழுங்காகக் கொடுப்பதே இல்லை” என்று சொல்ல உதய் “ராட்சசி.... உன்னை... என்று இதழ்களில் அழுந்தக் கொடுத்தவன், இருவருக்கும் இடையில் பத்து நாட்களில் வெளிவரப்போகும் உயிர் இருப்பதை உணர்ந்து, பின்புறமிருந்து அவள் தோள்களைப் பற்றி அணைத்தவாறு, பட்டான கன்னங்களில் காதலை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் முகம் திரும்பி, அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்ட சௌமியின் முகம் மகிழ்ச்சியிலும் நிறைவிலும் மலர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, உதயின் மனமும் சிகரத்தைத் தாண்டி விண்ணைத் தொட்ட உணர்வில், எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுடன் மெல்ல அவள் தலையின் மேல் தன் தலையச் சாய்த்துக் கொண்டான் .

*****பிரிவே இல்லாத உயிர் நட்பினால் நாம் இருதலைப் பறவை போல ஈருடலும் ஒருயிருமாய் இருக்கிறோம்”*****